

БАРБАРА ТЕЙЛЪР
БРАДФОРД

НЕ Е ДОСТАТЪЧНО САМО ДА УСПЕЕШ,

А Т Р Я Б В А И
ДА ЗАДЪРЖИШ
МЕЧТАТА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА
ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ЖЕНА

КНИГА ВТОРА

**БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД
ДА ЗАДЪРЖИШ МЕЧТАТА
КНИГА ВТОРА**

Превод: Дона Карлайл

chitanka.info

Телевизионната публика у нас с огромен интерес проследи сериала „Изключителна жена“, създаден по едноименния роман на Барбара Тейлър Брадфорд. В продължението на семейната сага, озаглавено „Да задържиш мечтата“, писателката описва съдбата на вече възрастната, но все така проницателна и упорита Ема Харт, възложила управлението на финансовата си империя на внучката си Пола. Читателят ще узнае как младата и красива бизнес дама се стреми да задържи мечтата на своята баба за могъщество и богатство. Повествованието преминава от йоркширските замъци до луксозните ски курорти в Шамони, от пищните спални до блестящите небостъргачи на световния бизнес. Подкрепена от желязната воля на баба си, Пола преживява най-голямата си любов и най-тежката си загуба, за да излезе победителка и да превърне мечтата на Ема Харт в своя собствена.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Джон Крофорд предложи да обясни процедурата пред съда за установяване на смъртния случай — каза Дейзи, поглеждайки от Едуина към Антъни. — Той смята, че това ще ни помогне да бъдем спокойни.

Антъни добави:

— Наистина ще помогне, лельо Дейзи. — Антъни стана. — Аз ще отида и ще доведа Бриджит. Мисля, че тя трябва да чуе това, което има да каже вашият семеен адвокат. Извинете ме, ще се върна след минута.

След като той напусна библиотеката, Дейзи стана и отиде при Едуина на канапето. Взе ръката на своята доведена сестра и я стисна и се загледа в загриженото ѝ лице.

— Опитай се да не се тревожиш толкова, Едуина. След няколко часа тази трагедия ще бъде зад нас. Трябва да вървим напред, знаеш това, да се опитваме да изживеем живота си колкото можем по-добре.

— Да, Дейзи. Благодаря за загрижеността ти. Ще се оправя — говореше полугласно Едуина с уморен глас. Последните няколко дена на безпокойство и напрежение бяха взели своето. Сега тя изглеждаше изнурена, близо до пълен припадък. Черната рокля, която беше избрала да носи, без каквито и да било бижута или друг акцентиращ цвят, не допринасяше с нищо за подчертаване на външността ѝ. Тя като че ли отнемаше и малкото цвят от лицето ѝ, подчертаваше бледостта ѝ повече от всякога. Изглеждаше болна, а възрастта ѝ тази заран изпъкваше очебийно.

В сребристосивите очи на Едуина внезапно просветна благодарност. Тя прибави спокойно:

— Не зная какво щях да правя без теб и Джим. Къде е той, Дейзи?

— Точно сега говори с Пола по телефона и ми се струва, че има да води няколко телефонни разговора с хора от вестника. Но той ще дойде веднага, след като свърши. Той наистина няма нужда да бъде

инструктиран. Знае вътрешните процедури на съда, тъй като се е занимавал с разследвания в първите години като репортер.

— О, разбира се, той би трябвало да разбира от тези неща. — Едуина премести погледа си към часовника върху полицата на камината. — Вече е три и половина. Ще трябва скоро да тръгнем за Корк. Пътят ще ни отнеме час, час и половина.

Схващайки нервността и паниката в гласа на Едуина, Дейзи каза успокояващо:

— Имаме достатъчно време. Дознанието е определено за единадесет часа, а това събрание с Джон няма да отнеме много време. Той каза, че ще разгледа важните точки за около десет минути. След това можем да тръгнем и да пътуваме спокойно. Не се тревожи, скъпа.

— Добре съм, наистина. Само малко уморена. Не спях много добре.

— Май че никой от нас не е спал — каза Дейзи с лека усмивка. — Аз ще взема още едно кафе. Ти искаш ли една чаша?

— Не, благодаря, Дейзи. — Едуина седна сковано на канапето, стискайки ръце в полата си. Гърдите ѝ бяха сковани от лошо предчувствие. Цели четири дни и нощи тя беше живяла с този ужасен страх за сина си. Не можеше да чака повече. Да се яви веднъж пред местния съд, да приключи и свърши с дознанието, така че облакът, който обграждаше сина ѝ, да се вдигне. Само тогава ще си отдъхне. На драго сърце би дала своя живот за Антъни. Той беше единственият човек, който имаше значение за нея. Веднъж дознанието по смъртта на Мин да приключи, тя би го поддържала във всичко, което той пожелае да прави, даже ако това означава да приеме Сали Харт, която тя не одобряваше. До деня на нейната смърт ще съжалява за пасивната си роля в нещастията, което се разигра между Мин и Антъни през изтеклите няколко седмици. Антъни я беше помолил да вземе отношение, да разговаря с нея, настояваше да повлияе на отчуждената му жена да му даде развод, както бяха се разбрали отначало. И може би щеше да успее, но никога не ще узнае, защото беше отказала. Сега бедната Мин беше мъртва. Може би щеше да бъде още жива, ако бях говорила с нея, си помисли Едуина за сетен път. Мъката в сърцето ѝ се засилваше. Вината ѝ се рееше над нея.

Дейзи се върна с чашата си кафе и седна на един стол насреща. Тя каза:

— Реши ли какво ще правиш? Ще дойдеш ли в Лондон за няколко дни да си починеш след погребението?

— Може би ще трябва да се махна оттук — започна Едуина и спря, като се загледа във вратата, докато Антъни влизаше с Бриджит О'Донъл, икономката на Клонлуглин.

— Милейди, г-жа Еймъри — каза Бриджит, кланяйки глава, и седна на стола, който Антъни ѝ показа.

Дейзи, винаги миловидна, ѝ се усмихна.

— Както знаеш, г-н Крофорд е нашият адвокат, който е дошъл от Лондон да помогне по какъвто начин може. Той ще ни обясни някои неща, Бриджит, както, сигурна съм, лорд Дънвейл ти е казал. Преди всичко искам да ти кажа, че няма нищо, за което да се безпокоиш.

— О, аз не се безпокоя, г-жа Еймъри, съвсем не — отговори бързо Бриджит с гърления си напевен глас, смекчаващ изяждането на отделни думи, посрещайки, без да мига, втренчения поглед на Дейзи. — Това е много проста работа, да кажеш истината, и това е, което аз имам намерение да направя. — На тясната ѝ бледа уста проблесна малка самодоволна усмивка и тя седна, кръстосвайки краката си. Червената ѝ коса светлееше на слънчевата светлина, като блестящият ѝ оттенък контрастираше ярко на леденостудените ѝ сини очи.

Мнението, което имаше Дейзи, че Бриджит О'Донъл е невъзмутим човек, пресметлив и сигурен в себе си, се потвърждаваше. Тя не харесваше особено тази жена, която сигурно е на около тридесет и пет години или там някъде, макар че не изглеждала на толкова.

Отмествайки погледа си, Дейзи се обърна към Антъни, но преди да може да каже нещо, вратата се отвори и в стаята влезе Джон Крофорд, синът на адвоката на Ема от много години, а сега старши партньор във фирмата на Крофорд „Крейтън, Фипс и Крофорд“. Среден на ръст, той беше прав като пръчка и имаше държане на военен, което се съчетаваше с енергичната му индивидуалност. На четиридесет и шест години, имаше коса с пясъчен цвят, прошарена със светлосиво, кафяви очи, приятно лице, което беше странно мило и не разкриваше нищо от острия му като бръснач ум и брилянтното познаване на законите.

— Добро утро. Съжалявам, че ви накарах да чакате — каза той живо, като се приближи до тях към прозореца на пълната с книги стая. Дейзи му предложи кафе, но той отклони предложението ѝ. Остана

прав зад един стол, с ръце, захванати здраво за облегалката. Изглеждаше напълно спокоен и отпуснат и както винаги правеше с клиентите си, опитваше се да създаде чувство на върховно доверие, каквито и да бяха личните му мисли и мнения.

Крофорд каза:

— Аз разбирам, че това ще бъде едно истинско изпитание за вас тази заран, така че си помислих, че ще бъде от полза да ви направя кратко изложение за начина, по който се процедира. Като се схванат някои от процедурите, това може да намали нервното напрежение на всеки от нас, надявам се. — Погледът му обходи бързо и четиримата. — Чувствайте се свободни да задавате всякакви въпроси, докато аз обяснявам нещата. Тъй като никой от вас не е присъствал по-рано на дознание, позволете ми да ви кажа най-напред, че този съд процедира по съвсем *неофициален* начин. Все пак — той замълча за малко, погледна ги проницателно и говорейки бавно, като че ли да придаде допълнителна важност на думите си, продължи, — трябва да подчертая, че неофициалността не намалява в никакъв случай важността на следствието. Този съд е един от *най-висшите* съдилища на областта и се позовава на *закона на свидетелските показания*. Някакви въпроси? — Джон вдигна едната си вежда. — Добре, да вървим по-нататък.

— Извинявай, Джон — обади се Дейзи, — би ли обяснил, моля, какво искаш да кажеш с *неофициален*. Не разбирам съвсем.

— А, да, разбира, се. Под неофициален искам да кажа, че следователят не носи тога. Той е облечен в гражданско облекло. Също така начинът на говорене е по-малко официален, отколкото в другите съдилища. Следователят говори неофициално със заинтересованите страни, преди да бъдат дадени показания от свидетеля под клетва от мястото за свидетели в съда.

— Благодаря ти, Джон. Още един въпрос. Следователят е обикновено адвокат или лице с юридическо образование, нали?

— Това е абсолютно вярно, Дейзи. Следователят не е съдия, макар че издава присъди. Той има също широк обseg на действие по следствието. Ако няма други въпроси, ще продължа. Сега идвам до най-важната точка, а тя е следната: следователят ще приема свидетелски показания, *основани на чуто* от другото, нещо, което не е

обичайна практика в другите съдилища по английското законодателство, където показания по чуто са *недопустими*.

Антъни се наведе напред.

— Какво значи това? — Той поклати глава. — Не може да значи онова, което аз мисля, че означава! — възрази високо и гласът му изтъня.

— Да, лорд Дънвейл, това означава. Следователят изслушва нещо, което някое лице е чуло, но не знае дали е истина... клюка, клевета, ако щете.

— Разбирам — каза Антъни с по-спокоен глас, макар да изпитваше вътрешна тревога при мисълта за клюката, която се ширеше в селото от месеци.

Едуина и Дейзи си размениха загрижени погледи. Никоя от тях не каза нито дума.

Познавайки тяхното безпокойство, Джон Крофорд се изкашля и продължи:

— Нека да ви дам по-пълна квалификация на свидетелските показания, основани на чуто от другото, както те се прилагат в следствените съдилища. В нашия случай показания по чуто могат да бъдат думи, казани от починалия непосредствено преди смъртта му или смъртта ѝ, било на член от семейството, било на лекар, на приятел или на адвокат. Свидетелят може да заяви, че починалият е заплашил, че ще се самоубие по една или друга причина. Или може да изрази мнение, че е бил депресиран. Следователят взема бележки по тези пунктове. Възможно е и друг пример да бъде полезен. Ето една илюстрация. На основание на информацията, която е събрал, един полицаи може да изрази мнение пред следователя, че вярва починалият да е извършил самоубийство. Или пък един полицаи може да заяви, че разследванията му го карат да вярва, че смъртта е случайна. Следователят взема предвид такива мнения. Искам също да подчертая, че показания въз основа на чуто от такова естество имат отражения върху делото и, разбира се, върху останалите въпроси, зададени от следователя.

— Разпитва ли полицията всеки от свидетелите? — попита Антъни.

— Не, не. Никога. Това не е допустимо в следователското дознание. Само следователят е упълномощен да задава въпроси. —

Крофорд се извъртя, когато вратата се отвори.

В стаята влезе бързо и затвори зад себе си вратата Майкъл Ламонт. Беше висок и добре сложен, имаше рошава черна къдрава коса и весело, обрूलено от вятъра лице, което подхождаше на младежките му маниери. Докато вървеше през стаята, той любезно се извиняваше.

Антъни каза бързо.

— Ще те уведомя по-късно, Майкъл. Джон обяснява процедурата... начина, по който се води едно следствие.

Показвайки с глава, че е разбрал, Ламонт седна на канапето близо до Едуина, като удостои другите жени с лека усмивка. Той каза:

— Присъствал съм на едно дознание някога, така че смътно съм запознат с формата.

— Добре, добре — извика Крофорд с кратко поклащане на глава. — Ще ви запозная с това след малко. Може да има или да няма жури от шест или осем души. И в двата случая следователят налага своята воля. Ако е необходимо, занимава журито със своя начин на разсъждения. Но следователят е, който решава и произнася присъдата: дали е нещастие, самоубийство, случайна смърт, природни сили или — помълча за малко и прибави бавно — ... или убийство.

След като тази дума увисна във въздуха, настъпи мъртва тишина.

Наруши я Антъни:

— Ами какво става, ако следователят е несигурен? Ако не може да реши дали е самоубийство, случайност или убийство?

— А, да, ами в такъв случай следователят би трябвало да остави открита присъда. Той може да реши, че някакво неизвестно лице или лица биха могли да бъдат отговорни за смъртта на умрелия и че бих могли да бъдат подведени под отговорност по-късно.

Едуина погледна напрегнато сина си, отвори уста и пребледня. Майкъл Ламонт посегна и взе ръката ѝ, като ѝ пошепна нещо на ухото.

Крофорд ги погледна бързешком, а след това се обърна отново към Антъни.

— Докладът на патолога и констатациите от аутопсията му обикновено изясняват причината за една смърт, и то без никакво съмнение.

— Разбирам — каза Антъни с тих глас.

Крофорд съобщи:

— Аз разгледах най-важните точки, струва ми се. Трябва да прибавя, че съм напълно убеден, че разследването ще протече нормално. — Очите му се спряха на Майкъл Ламонт. — Ти може би ще бъдеш първият свидетел, защото си бил първият, който си намерил тялото на лейди Дънвейл. Полицейският сержант от Клонлуглин ще даде показания след теб. След това ще чуем медицинското показание — от местния лекар, който е извършил първоначалния преглед, и от патолога, който е провел втория преглед и е извършил аутопсията. Нуждае ли се някой от по-нататъшни разяснения по които и да е въпрос?

— Да — каза Антъни. — Само няколко. Предполагам, че аз ще бъда разпитан. Но майка ми? И Бриджит?

— Не виждам причина графиня Дауагър да бъде призована на свидетелската банка, тъй като тя наистина не може да допринесе нищо. Вие ще трябва да дадете показания и най-вероятно също и г-ца О'Донъл. Много вероятно е следователят да разговаря неофициално с всички ви, преди да бъдат повикани главните свидетели, както обясних по-рано. Няма място за безпокойство. — Крофорд погледна часовника си. — Предлагам да тръгнем оттук след десет минути. — Обръщайки се към Дейзи, която беше станала, той попита: — Къде е Джим? Може би ще трябва да му съобщите, че ще тръгнем скоро за Корк.

— Да — каза Дейзи. — Ще му кажа веднага. Трябва да отида горе да си взема нещата.

След петнадесет минути малката група напусна Клонлуглин Хаус.

В първата кола, шофирана от Майкъл, пътуваха Едуина, Бриджит О'Донъл и самият Майкъл Ламонт.

Джим Феърли шофираше втората кола и се движеше плътно отзад. Той беше придружен от Дейзи и Джон Крофорд. През първите десетина минути никой не говореше. Накрая Джим каза:

— Обясняването на формалностите беше добра идея, Джон. — Той погледна с крайчеца на окоето си Крофорд, който седеше до него на първата седалка, върна отново погледа си напред към пътя и продължи: — Сигурен съм, че помогна на леля ми. Тя е цялата в нерви. Антъни обаче изглежда доста спокоен, самоуверен и се контролира напълно. Но изглежда уплашен. Тази страшна бъркотия го състари много.

— Да — отговори лаконично Крофорд. Той свали прозореца, погледна през рамо Дейзи и каза: — Имате ли нещо против да запуша?

— Не, съвсем не. — Дейзи се наведе напред, слагайки ръка на облегалката на предната седалка, и се обърна към Джим: — Как беше Пола?

— Добре е и ти изпраща много поздрави. — Джим стисна по-силно волана, като се питаше дали да повтори последните коментари на Пола, които тя изказа с такова безпокойство, че той самият се разтревожи. Колебаейки се какво да направи, той отбеляза: — Тя настояваше много да ѝ се обадим по телефона веднага след завършване на следствието, като че ли ние не бихме направили това така или иначе.

— Тя ще иска да се свърже веднага с мама — промърмори Дейзи. Настани се отново в ъгъла, оправи полата на скромната си и семпла тъмносива рокля, мислейки си за Ема, седнала в тяхната овцевъдна ферма в Австралия в очакване на изхода и притеснена за внука си Антъни. Обстоятелството, че майка ѝ е под такова напрежение, безпокоеше Дейзи. В края на краищата, тя *беше* на осемдесет години. Увереността, че Ема Харт беше непобедима, означаваше за Дейзи, че Ема ще се справи със станалото и ще настоява за истината, когато телефонира, така че Дейзи се опита да се успокои. Накрая каза: — Реши ли какво ще правиш, Джим?

— Да. Ще остана тук за погребението утре. Смятам, че ще оценят подкрепата, а това е най-малкото, което мога да направя. Ще отлетя обратно в събота. Надявам се да убедя Антъни да дойде с мен. Той трябва да се махне за малко от това място.

— Разбира се — каза Дейзи. — Сигурна съм, че той иска да види Сали. — След това тя се обърна към Джим Крофорд: — Допускам дознанието да свърши за около два часа... Дейвид е уредил частният самолет на неговия приятел да бъде на летището в Корк на обяд за нас. Вие ще дойдете обратно в Лондон с мен, нали, Джон?

— Да, благодаря много. Аз обичам пътуването. Да, всъщност, тъй като всичко е в ред, ще свършим за около два часа. Надявам се, че няма да прекъсваме за обяд. В случай че това се наложи, дознанието ще се проточи до следобед.

Джим се обади.

— Смяташ ли, че има някаква причина, която ще удължи дознанието?

— Не, не наистина — отговори Крофорд, но в гласа му имаше някакво странно колебание.

Джим схвана веднага това.

— Не звучиш така убедително, както снощи, Джон. Има ли нещо, което аз и Дейзи трябва да знаем?

— Не, не. Разбира се, че не — измънка Крофорд.

Този отговор съвсем не убеди Джим. Той реши да навлезе по-дълбоко, да довери безпокойствата на Емили, които Пола му предаде по време на по-ранния им телефонен разговор. Той сподели.

— Пола е малко обезпокоена. Емили ѝ е открила нещо... Вероятно тя е събудила Пола през нощта и ѝ е казала, че след неделата е била непрекъснато загрижена относно тези пет или шест часа, които Мин е прекарала на езерото, откакто е пристигнала следобеда, допреди да умре късно през нощта. Емили смята...

— Не разбирам защо тези часове са важни — подхвърли Дейзи.

Джон Крофорд се замисли за момент, реши да бъде честен и се извърна на първата седалка, като погледна Дейзи право в лицето.

— Сега трябва да ти призная, че аз самият бях обезпокоен за същото това нещо, скъпа. И ако аз намирам този отрязък от време странен — да не говорим за младата Емили — не мислиш ли, че един опитен следовател не би се запитал какво е правила починалата през това извънредно дълго време?

— Да. — Дейзи сви вежди. — Но защо тези часове имат значение така или иначе? Виж, може би тя си е отишла и отново се е върнала.

— О, може би тя въобще не е била в Клонлуглин следобеда — каза меко Крофорд. Тази възможност може доста лесно да дойде наум на следователя, както ми дойде и на мен, а вероятно и на младата Емили. Видиш ли, Дейзи, тези необяснени часове повдигат въпроси по отношение историята на лорд Дънвейл за времето, когато жена му е пристигнала, една история, която, бих могъл да кажа, се потвърждава само от майка му.

— Искаш да кажеш, че следователят може да си помисли, че Антъни лъже — че Мин е дошла там късно през нощта. — Дейзи задържа дъха си. — О, боже мой, да, разбирам какво искаш да кажеш!

Следователят може да направи прибързано заключение, че Антъни също е бил на езерото късно през нощта. — Тя престана да говори и започна да трепери, чувствайки се внезапно обхваната от силна нервност, за първи път от пристигането си в Ирландия.

— Може би. Но, Дейзи, аз казах *може би*. Мисълта ми би се успокоила значително, ако имахме свидетел, който да е видял покойната графиня да е пътувала с кола в района на Клонлуглин следобеда или пък да си е тръгнала около това време. За съжаление ние очевидно нямаме такъв свидетел. — Крофорд отправи съчувствена усмивка на Дейзи. Той я беше обожавал с години и винаги бе искал да я закриля. — Моля те, не се тревожи, без да има нужда, скъпа. Аз не споделих по-рано моето безпокойство с теб по тази проста причина. Знаех, че това ще те разтревожи, ако ти го кажа. — Като я удостои с успокоителен и пълен с вяра поглед, той привърши: — Аутопсията е обикновено ключът при този тип съдебни случаи. Тя ще докаже окончателно, как е умряла. — Крофорд погледна многозначително Джим. — Сигурен съм, че патологът ще даде заключение: смърт поради случайно удавяне. — След като е намерил вода в дробовете ѝ, прибави наум в себе си Крофорд, молейки се патологът да е направил така. Ако не е, те бяха в невъобразима беда. Липсата на вода в дробовете на починалата биха доказали, че тя е била мъртва, преди тялото ѝ да е потънало във водата. В такъв случай ще бъде повдигнато обвинение за убийство към някого... или към неизвестни лица.

Виждайки, че Джон иска да успокои нервността на тъща му, Джим каза с твърд и силен глас:

— Напълно съм съгласен с теб, Джон. Сигурен съм, че смъртта на Мин е била случайна. Хайде, Дейзи, успокой се и приеми трезво нещата, както правеше досега през цялото време на това нещастие. Едуина би се разкъсала от мъка, ако усети и най-малкия признак на страдание от твоя страна.

Дейзи каза:

— Добре съм. Няма нищо, за което да се безпокоите. И аз съм съгласна и мисля, че и тримата трябва да бъдем колкото е възможно по-спокойни. Антъни и Едуина ще имат извънредно мъчително дознание, каквото и да е то, така че ние трябва всички да бъдем издръжливи и жизнени.

Дейзи Макгил Еймъри отново се облегна в ъгъла на седалката си и остана безмълвна през остатъка от времето на пътуването им до Корк, като остави да говорят Джим и Джон Крофорд. Тя имаше своите лични неспокойни мисли, които заемаха цялото ѝ внимание.

Г-н Лайъм О'Конър, местен адвокат, беше председателстващият следовател в съдебното следствие за причината на смъртта по делото на Минерва Гуендолин Стендиш, починалата графиня Дънвейл.

Дознанието се водеше в малкия следователски съд в местното съдилище на град Корк, окръжен център на графство Корк.

От дясната страна на О'Конър седяха шест души съдебни заседатели. Всички те бяха местни жители на града, дошли в съда тази заран, извикани заедно от едно служебно лице от следователския съд. Такава беше практиката по английския закон по отношение на дознанията. Каквито и да са планираните от тях ангажименти за този ден, те нямаха друг избор, освен да направят, както им е наредено, тоест да влязат в състава на следователския съд и да бъдат заклетни като съдебни заседатели.

Следователят започна:

— А сега, лорд Дънвейл, преди да изслушам свидетелските показания на полицейския сержант Макнамара, на патолога и на останалите присъстващи, може би вие бихте могли да дадете на съда някаква представа за душевното състояние на починалата преди трагичната ѝ смърт. Можете да говорите оттам, където сте седнали. Не е необходимо да заставате засега на банката за свидетели.

Антъни каза с ясен и забележимо силен глас:

— Жена ми и аз бяхме разделени и скоро щяхме да се разведем. В резултат на това тя напусна Клонлуглин Хаус, а аз живеях в Уейлърфорд. Напоследък тя имаше навика да посещава Клонлуглин. През последния месец започнах да забелязвам, че нейният характер се беше променил коренно. Беше някак си раздразнителна, даже агресивна както в приказките си, така и в действията си. Започнах да чувствам нарастващо безпокойство за нейното душевно равновесие.

Следователят поклати глава.

— Споменавала ли е някога покойната за самоубийство? Заплашвала ли е някога, по време на пристъпите ѝ на безразсъдност, че сама ще сложи край на живота си?

— Не, не е — отговори Антъни с още по-твърд глас. — Нещо повече, искам да заявя категорично, че не вярвам жена ми да се е самоубила каквото и да е било душевното ѝ състояние. Тя не беше човек, който може да се самоубие. Убеден съм, че смъртта ѝ е била една случайност.

Следователят попита и за други подробности относно поведението на починалата. Докато Антъни отговаряше, Дейзи наблюдаваше съсредоточено следователя и слушаше с най-голямо внимание. Лайъм О'Конър беше нисък, жив мъж с дълбоко набраздено лице. Изразът на лицето му беше някак си суров, но тя забеляза, че има умни и добродушни очи и схватлив маниер. Тези негови характерни черти изпълваха Дейзи с известно спокойствие. Тя беше сигурна, че Лайъм О'Конър няма да допусне безсмислици в съда, че ще се придържа най-съвестно към буквата на закона, но ще бъде и изключително честен.

Докато следователят продължаваше неофициалното разпитване на Антъни, Дейзи хвърли таен поглед към Едуина. Напрежението беше толкова голямо, че Дейзи се страхуваше да не припадне всеки момент. Посегна към ръката на Едуина и я стисна силно в желанието си да ѝ даде сила и вяра.

— Благодаря ви, лорд Дънвейл — казваше следователят. — Лейди Дънвейл, имате ли нещо да прибавите по повод необикновеното поведение на снаха ви непосредствено преди смъртта ѝ?

Едуина бе очевидно изненадана, като чу да се споменава името ѝ. Тя трепна на мястото си и остана с отворени уста, без да може да говори пред следователя. Започна да трепери.

Дейзи стисна ръката ѝ в своята и ѝ пошепна:

— Едуина, не се страхувай. И отговори на следователя, скъпа.

Като се изкашля неколkokратно, Едуина най-после започна да говори с тих глас, който силно трепереше:

— Мин... моята снаха, която е... беше... беше измъчена през последните седмици. Да, това е съвсем вярно. — Едуина спря рязко, задавяйки се при изговаряне на думите, а от очите ѝ бликнаха сълзи, като си спомни за младата жена, която тя обичаше като дъщеря. Настъпи мъчително колебание, преди Едуина да може да продължи почти шепнешком: — Имам чувството, че тя... тя... пиеше много напоследък. Поне пристигаше в Клонлуглин в пияно състояние

няколко пъти през последния месец. Бриджит... ммм... ммм... г-ца О'Донъл, на моя син... лорд Дънвейл, икономка... — Едуина спря отново, погледна Бриджит и продължи: — Доста често г-ца О'Донъл трябваше да слага в леглото снаха ми в гостната стая в Клонлуглин. Спомням си случая много ясно. Госпожица О'Донъл ми каза, че се страхува, че лейди Дънвейл може да направи някаква катастрофа, ако ѝ бъде разрешено да се върне с колата си в Уейлърфорд в нейното... пияно състояние...

Едуина преглътна. Устата ѝ засъхна. Не можа да продължи. Усилието да говори свързано и да следва правдоподобността на показанията я беше изтощило. Тя седна на мястото си с преbledняло като платно лице, цялото обляно в пот.

— Благодаря, лейди Дънвейл — каза следователят съчувствено. Сложи очилата си, погледна към преписките пред себе си, погледна напред, махна си очилата ѝ огледа стоящите пред него.

— Г-це О'Донъл, можете ли да ми дадете някои по-големи подробности по особения случай, по който лейди Дънвейл току-що говори?

— Да, господине, разбира се. — Бриджит се наведе леко напред и с нейния отсечен, прецизен начин потвърди казаното от Едуина, а също и случаите на раздражителност, посочени от Антъни.

Като я слушаше, Дейзи си помисли, че никога не е изслушвала по-добра свидетелка. Жената бе забележителна, особено по отношение на вниманието ѝ към най-малкия детайл, а тя наистина имаше чудна, ако не и фотографска памет.

— А подхвърляла ли ви е някога покойната, г-це О'Донъл, че би посегнала на живота си? — Следователят впери острия си поглед в икономката.

Очевидно Бриджит О'Донъл нямаше какво да се колебае върху този въпрос.

— О, да, господине, нейно благородие го е правила. И то неведнъж, а няколко пъти напоследък.

В залата се чува ахкания от изненада.

Антъни, настръхнал на стола си, извика:

— Това не може да бъде вярно! — Той понечи да стане, но беше възпрепятстван от Джон Крофорд, който му даде знак да замълчи, имайки предвид строгия поглед на следователя.

Следователят подкани присъстващите към тишина и беглите шепнения, които се чуваха, престанаха.

— Моля ви, разкажете тези случаи — нареди ѝ той.

— Да, господине — каза тя без колебание, но хвърли бърз поглед към Антъни, преди да продължи.

Дейзи, чиито очи не изпускаха от поглед лицето на Бриджит, помисли, че видя в този поглед мълчаливо извинение, но не беше сигурна.

Обръщайки се към следователя, Бриджит О'Донъл каза:

— Покойната графиня беше доста променена през последните седмици на живота си, както негово благородие спомена. Тя се държеше истерично в мое присъствие в много случаи и когато бивахме сами, ми е казвала, че няма за какво да живее, че иска да умре. Последният път, когато заплаши, че ще сложи край на живота си, беше около една седмица преди смъртта ѝ. Тя пътуваше с колата за Клонлуглин един следобед. Аз бях единствената, която я видях. Негово благородие беше заминал за имението с г-н Ламонт, а графиня Дауагър беше в Дъблин. Във всеки случай, господине, нейно благородие беше много паднала духом и повтаряше непрекъснато, че иска да се спаси от мъката и нещастieto на живота, като... като умре. Плачеше неудържимо този следобед и макар че се опитвах да я успокоя, да ѝ изкажа моето съчувствие, тя беше неутешима. В един момент, когато се опитвах да я успокоя, като я обгърнах с ръце, тя ме удари през лицето. В момента, в който направи това, изглежда, дойде на себе си и се извини многократно. Направих чай и седнахме за малко в кухнята. Разговорихме се. Тогава именно нейно благородие ми довери нещо друго. Каза ми, че най-голямата трагедия на живота ѝ е, че няма деца. — Бриджит спря за малко, пое си дъх и продължи: — Лейди Дънвейл започна отново да плаче, но тихо, някак си отчаяно. И прибави, че е безплодна, че не може да ражда. Аз отново направил опит да утеша нейно благородие. Казах ѝ, че е още млада, че има още дълго да живее и да си устрои нов живот. Това ѝ помогна за малко и аз помислих, че изглеждаше по-обнадеждена, когато напусна по-късно.

Бриджит си седна на мястото. Гледаше надолу в ръцете си, после вдигна нагоре очи, погледна втренчено следователя и съобщи с най-ясен глас:

— Мисля, че нейно благородие се е самоубила, господине, поради пропадналия ѝ брак и защото знаеше, че никога няма да има деца.

Следователят наведе глава и се загледа в книгата, разтворени пред него.

Съдебната зала беше мъртво тиха. Никой не се движеше, нито се чуваше някакво шепнене.

Дейзи се огледа внимателно наоколо и видя, че съдебните заседатели имаха замислен вид. Според нея нямаше никакво съмнение, че всички бяха впечатлени от разказа на Бриджит О'Донъл. В пълния си контекст той не оставяше никакво съмнение за душевното състояние на починалата жена, за нейното нещастие и отчаяние. Прокрадвайки бърз поглед към Антъни, тя беше поразена от неговата бледност и пулс, биещ бързо в слепоочието му. Лицето му беше изнурено.

Гласът на следователя прекрати необичайната тишина. Като погледна Майкъл Ламонт, той каза:

— Тъй като вие сте служещ при лорд Дънвейл, като ръководител на имението в Клонлуглин, г-н Ламонт, вие очевидно сте влизали в контакт с покойната през последните няколко седмици. Имате ли да прибавите нещо към разказа на г-ца О'Донъл?

Ламонт се изкашля и каза с понижен глас:

— Всъщност не, господине. Никога не съм чувал нейно благородие да споменава самоубийство и аз бих бил склонен да се съглася с лорд Дънвейл, че тя не беше жена, която може да се самоубие. Обаче — настъпи момент на колебание, преди да прибави — мога да свидетелствам за унинието на нейно благородие. Госпожица О'Донъл е права. Аз говорих с лейди Дънвейл преди две седмици и тя беше в много депресирано състояние. — Изкашля се нервно. — Също така беше пила. Доста много този ден, мисля. Но това, което най-много ме впечатли, беше дълбока, дълбока депресия. Изглеждаше напълно обхваната от нея. Но това е всичко, което мога да ви кажа. Лейди Дънвейл не показваше от какво е депресирана, нито съм питал за това. — Настъпи нова пауза, след която той завърши меко: — Не смятах, че е моя работа да се бъркам в частния живот на нейно благородие. Като служещ при лорд Дънвейл това не е било никога презумпция от моя страна.

— Благодаря ви, г-н Ламонт. — Следователят се извъртя на мястото си и насочи своето внимание към полицейския сержант.

— Сержант Макнамара, можете ли да хвърлите някаква светлина за поведението и душевното състояние на лейди Дънвейл?

— Почитаеми господине, за съжаление не мога да кажа нищо, което да съм забелязал лично — започна Макнамара, търкайки ченето си и клатейки някак тъжно глава. — Не съм имал възможност да говоря с нейно благородие през последните няколко седмици. Видите ли, почитаеми господине, знаех, че тя посещаваше Клонлуглин Хаус. О, да, това тя правеше. Виждал съм малката ѝ червена кола да минава през селото. От време на време се говореше в селото за нейното необикновено държане напоследък, което някак си потвърждава това, което казаха г-жа О'Донъл и лорд Дънвейл за нейното състояние, отличаващо се от това, в което тя обикновено е била.

— Оформихте ли някакво становище относно причината за смъртта? — попита следователят.

— Вижте, почитаеми господине, имам няколко становища — каза Макнамара, изправяйки се важно. — Отначало вярвах, че смъртта на нейно благородие е била случайна. След това, по-късно, трябва да ви кажа, че помислих за самоубийство. Задавах си също въпроса за престъпление, тъй като нейно благородие умря при мистериозни обстоятелства. — Макнамара извади един бележник и го отвори.

— Вие ще можете да изложите вашите констатации от банката за свидетели малко по-късно в хода на процедурата, сержант Макнамара — каза следователят.

— Да, господине — отговори полицейският сержант, като затвори рязко бележника.

Следователят се облегна назад, плесна с ръце и отправи следващите думи към всички в съда:

— Дълг и отговорност на този съд е да установи начина, причината и обстоятелствата около смъртта на Минерва Гуендолин Стендиш. След като чу показанията, съдът трябва да реши дали смъртта е била естествена, или неестествена, дали е била случайност, самоубийство или убийство, извършено от известни или неизвестни лица.

След това беше поканен на банката за свидетели Антъни и бе помолен да си спомни възможно най-подробно събитията от миналата

събота. Говорейки спокойно, Антъни каза на съда:

— Късно онзи следобед майка ми ми телефонира от Дауагър Хаус. Тя видяла колата на жена ми да влиза в имението и да се отправя към главната къща. Предвид тежките сцени между жена ми и мен през предшестващите седмици, реших да напусна Клонлуглин Хаус. Аз си помислих, че веднъж разбрала, че не съм вкъщи, жена ми ще напусне и че следователно ще избегнем по-нататъшни неприятности и безпокойства. Отидох с моя ландровър на езерото. Не бях стоял там много дълго, когато видях в далечината червения остин мини на жена ми да се приближава. Бях застанал под едно дърво до езерото. Тръгнах обратно към ландровъра с намерение да се махна. Колата не искаше да тръгне. Изглежда, че акумулаторът се беше изтощил, така че тръгнах обратно пеша към Клонлуглин Хаус, като хванах дългия обиколен път към имението, за да избягна срещата с жена ми. Веднага след като се прибрах вкъщи, говорих с майка ми по телефона и тя малко по-късно дойде да вечеря с мен. Около девет и половина отидохме с майка ми обратно в Дауагър Хаус, върнах се вкъщи и поработих малко в библиотеката върху счетоводните книжа на имението. След това си легнах. Не знаех, че жена ми е останала в имението в Клонлуглин, докато бях събуден на следващата сутрин от г-н Ламонт, който ми каза, че е намерил в езерото... — гласът на Антъни трепереше, докато довършваше... — тялото на жена ми. — Той спря пак, пое си дълбоко въздух, а очите му бяха навлажнени и отчаяни, когато каза с непреодолима мъка: — Трябваше да чакам при езерото... да говоря с жена си. Можеше да бъде още жива, ако бях направил така.

След като благодари на Антъни, следователят покани Бриджит О'Донъл да се закълне и да даде своите показания. Следователят започна да я разпитва какво е правила в деня на смъртта.

— Не, господине, не съм виждала колата на лейди Дънвейл онази сутрин, нито знаех, че негово благородие е напуснал къщата — каза Бриджит. — Аз приготвих вечеря в кухнята. По-късно сервирах на негово благородие и на графиня Дауагър, а след вечерята работих между кухнята и трапезарията около половин час по почистването. — След това тя говори за мигрената си, каза как е минала покрай библиотеката около единадесет часа за горния етаж да си вземе хапчетата, как е видяла графа на бюрото му в библиотеката и как го видяла отново около полунощ, когато тръгнал да си легне.

— В неделята станах много рано, господине — продължи Бриджит О’Донъл. — След като изпих чаша чай в кухнята, отидох с колата в Уейлърфорд да присъствам на първата служба със сестра си. Останах в Уейлърфорд за обяд и към средата на следобед се върнах в Клонлуглин да видя майка си. Чак тогава научих за смъртта на нейно благородие и естествено се върнах обратно с колата в имението, където бях разпитана от сержант Макнамара.

Следващият, който зае място на банката за свидетели, беше управителят на имението. Майкъл Ламонт също каза, че не е виждал лейди Дънвейл в събота следобед, и обясни къде се е движил на следващата сутрин.

— Аз също бях станал и бях на крак доста рано миналата неделя. Пътувах до службата ми в Клонлуглин Хаус да прибера едни книжа, които бях оставил там и от които имах нужда да работя този ден. Видях ландровъра на негово благородие, паркиран близо до езерото, и слязох да проверя. — Ламонт преглътна. — Помислих, че лорд Дънвейл е някъде наблизко. Като разбрах, че не е, тръгнах обратно към моя джип. Чак тогава видях на отсрещната страна на езерото колата на нейно благородие. Преди да достигна до минито, видях тяло да се носи в езерото. — Внезапно Ламонт почувства някакво объркване. Захапа долната си устна. Изглеждаше смутен. Окопитвайки се почти мигновено, той продължи: — Сkochих от джипа, за да видя по-отблизо. Тялото, или по-точно част от дреха, се беше закачила за един голям дънер близо до брега на езерото. Изведнъж видях, че в езерото е лейди Дънвейл. Отидох веднага в Клонлуглин Хаус да информирам графа.

— След като сте информирали лорд Дънвейл, вероятно сте телефонирали в полицията?

— Точно така, сър. Сержант Макнамара пристигна бързо и ние, тоест лорд Дънвейл и аз, го придружихме до езерото.

После следователят извика сержант Макнамара да даде своя доклад по констатациите, които той е направил. След като потвърди подробностите по разказа на Ламонт, Макнамара се впусна в разследванията, които той е извършил в неделя сутринта след откриване на тялото.

— Г-н Ламонт и аз извадихме тялото. Негово благородие беше много потресен, за да може да помогне. След това аз предадох покойната в болницата на доктор Бренън в селото за изследване и

установяване на времето на смъртта. Оттам телефонирах в службата по съдебна медицина в Корк, знаейки, че трябва да се направи аутопсия, за да наредя за незабавното пренасяне на тялото в лабораторията за медицинско изследване в Корк. Върнах се в Клонлуглин Хаус, където взех показания от негово благородие, от графиня Дауагър и от г-н Ламонт. След това претърсих местността около езерото, както и Остина на лейди Дънвейл. Там имаше едно плоско шише, празно, но миришещо на уиски. То беше в жабката на колата. Ръчната ѝ чанта беше на седалката. От нейното съдържание не личеше някой да е тършувал в нея. В портмонето имаше значителна сума пари. Следобедът помислих, че ще направя добре да се върна в имението. И тогава... видите ли почитаеми господине... аз бях учуден от няколко неща. Доктор Бренън ми беше казал, че смъртта е настъпила около единадесет часа и тридесет минути вечерта. Не можех да престана да се учудвам какво е правила нейно благородие във на езерото сама повече от пет и половина часа. Имаше и нещо друго странно. Не можех да си представя как някой може случайно да падне в езерото. Покрай него няма висок бряг. Напротив, брегът е доста равен и за да влезе в езерото Клонлуглин, човек трябва да ходи или да газии в него. А и при това второ претърсване намерих празна бутилка от уиски, хвърлена сред храстите. Тогава това ме накара да се замисля, наистина ме накара, ваше благородие, сър. И сега се питам дали смъртта е била наистина случайна, както всички мислехме. Колкото повече разсъждавам, толкова повече идвам до заключението, че това е било самоубийство, а може би даже убийство. — Макнамара кимна като на себе си. — Да, трябва да призная, че започнах да се учудвам дали нейно благородие не е жертва на отвратително престъпление.

— Отвратително престъпление от кого, сержант Макнамара? — Следователят гледаше съсредоточено полицейския служител, лицето на когото беше по-скръбно от всякога.

— От неизвестни лица, ваше благородие. От скитник, от бродяга циганин, може би чуждо лице по тези места с недобри намерения, когото нейно благородие може да е изненадала там в онова усамотено, пусто място. Но нямаше никакви признаци на бой или боричкане. Никакви смачкани храсти, нито следи по тревата близо до езерото или дири, причинени от влачене на тяло например. Не, не, нищо от този род, ваше благородие. Колата беше внимателно паркирана и както

казах, нейната ръчна чанта лежеше на седалката. — Макнамара потърка отстрани големия си червен нос. — Нито предполагам, че лорд Дънвейл има нещо общо със смъртта на жена си. Показанията на г-ца О'Донъл, че той е бил в библиотеката по времето, когато починалата се е удавила, премахва всякакво съмнение по отношение на негово благородие. Знаете ли, ваше благородие, че трябваше да го разпитам втори път в неделя следобед. Това беше в кръга на моите задължения. — Макнамара отправи към Антъни загрижен поглед, като да се оправдава пред него. — Така или иначе нещата опират до тези пет или шест часа. За мен остава най-голямата мистерия, какво е правила нейно благородие там през един такъв дълъг период време, ваше благородие.

Следователят се замисли и каза многозначително:

— Разбира се, сержант Макнамара, лейди Дънвейл е могла да напусне имението Клонлуглин Хаус, да отиде обратно в Уейлърфорд и да се върне в Клонлуглин по-късно във въпросната вечер, надявайки се, може би, да говори с графа по това време.

— О, да, ваше благородие, това е вярно. Съвсем вярно наистина. *Но тя не се е върнала.* Аз правих справки в селото, със сигурност правих. Нито една жива душа не я е виждала по време на тези мистериозни пет часа. А е трябвало да мине с колата си през селото, за да излезе на главния път, водещ за Уейлърфорд.

Дейзи, която се държеше много плахо, едва смееше да си поеме дъх. Тя погледна загрижено към Джон Крофорд, който ѝ се усмихна окуражаващо. Но тя се досещаше, че той в този момент е толкова угрижен, колкото и тя. Дявол да го вземе Макнамара, си помисли тя.

— Благодаря ви, сержант Макнамара. — Следователят му даде знак да се оттегли и извика селския доктор Патрик Бренън да даде показания.

Показанията на доктор Бренън бяха кратки:

— Аз направих оглед на тялото на починалата малко по-късно в неделя сутринта, след като получих телефонното съобщение от сержант Макнамара и пристигането на тялото в моята хирургия. Забелязах веднага вкочаняване на мъртвата по цялото тяло. Установих, че смъртта е настъпила в промеждутъка между единадесет и половина и полунощ.

— Имаше ли някакви видими белези по тялото на починалата?
— попита следователят.

— Нищо друго, освен едно диагонално натъртено място на лявата буза на починалата, което би могло да бъде причинено от дървото, споменато от г-н Ламонт.

Следователят благодари на доктора и призова патолога от Корк, доктор Стивън Кенмар.

Дейзи се придвижи към ръба на стола си, наблюдавайки напрегнато патолога. Както тя, така и останалите от семейството знаеха, че неговите показания ще бъдат най-решителни. Тя почувства напрежението на семейство Дънвейл и на Джим да обхваща и нея, като че ли това бяха осезаеми неща. В залата настъпи отново мъртва тишина, толкова голяма всъщност, че Дейзи чуваше биенето на сърцето си.

Доктор Стивън Кенмар беше толкова точен, какво беше и Бриджит О'Донъл. Той започна веднага по същество:

— Аз се съгласявам с теорията на доктор Бренън относно ожуленото място на лявата буза на покойната. То би могло да бъде причинено от някакъв предмет в езерото, на който покойната се е натъкнала, когато е влизала във водата, най-вероятно горепосоченото дърво. На лявата буза и на костта на бузата имаше едно петно от ехимоза, тоест тъмно натъртено място с червено-син цвят. Установих, че то беше прясно, а не старо, поради цвета му. За сведение на невежите присъстващи едно натъртено място сменя цвета си на етапи: започва от червено-синьо или тъмнопурпурно и върви към кафяво, след това към бледокафяво, изсветлява към жълтеникавозелено и в последните стадии на оздравяване — в жълто. Следователно поради тъмния му цвят установих, че натъртването е скорошно. Не намерих никакви травматични рани по черепа или други наранявания в областта на главата. Нямахме никакви външни видими белези по която и да е част на тялото, никаква следа от борба или друг белег, който да подсказва, че покойната е била нападната физически по насилствен начин или да е била убита, преди тялото да е влязло във водата. След външния оглед извърших аутопсия на покойната.

Кенмар спря за малко, погледна в купчинката бележки, които държеше, и каза:

— Констатирах, че в кръвта на покойната имаше голямо количество алкохол и барбитурати. Белите дробове съдържаха известно количество вода. След като взех предвид всичко това, дойдох до заключение, че смъртта е била от удавяне поради голямото количество вода, поета в белите дробове. Смъртта е настъпила около единадесет часа и четиридесет минути вечерта.

— Благодаря ви, доктор Кенмар — каза следователят, като си намести очилата и погледна в книгата пред себе си. След няколко минути се настани отново на стола си и се обърна към шестимата съдебни заседатели, насядали от дясната му страна:

— От показанията, които чухме в това съдебно заседание днес, ние всички трябва напълно и с най-голямо съжаление да осъзнаем факта, че починалата е била объркана жена в тежко умствено напрежение, на която стабилното нормално състояние е било засегнато от остра депресия, дължаща се на пропадналия ѝ брак и на невъзможността ѝ да ражда деца. — Той се наведе напред. — Придавам най-голямо значение на показанията на г-ца Бриджит О’Донъл, една ясна, последователна и неемоционална свидетелка, която е била може би много по-способна да вижда починалата в една обективна светлина, отколкото нейният съпруг. Г-ца О’Донъл беше много убедителна и аз вярвам в нейната преценка, когато казва, че покойната е била дни преди смъртта си в душевно състояние, което да я доведе до положение да посегне на себе си. Чухме показанията и на доктор Кенмар, патолога. Той ни каза, че не е имало следи от борба, нито никакви видими белези по тялото, освен натъртеното място, което той обяснява, че е скорошно и най-вероятно причинено от дървото. Чухме токсикологичния му доклад за установяване на наличие на алкохол и барбитурати в кръвта. Голямото количество вода в дробовете доказва, по заключенията на д-р Кенмар, че смъртта се дължи на удавяне.

Съсредоточеният поглед на следователя се спираше за части от секундата на всеки съдебен заседател. Той продължи:

— Сержант Макнамара ни обърна внимание на необичайната продължителност от време между пристигането на покойната на езерото и смъртта ѝ около пет часа по-късно. Сержант Макнамара ги нарича *мистериозни часове* — но те наистина ли са такива? Да се опитаме да възстановим тези решаващи часове, през които починалата

е била сама на езерото — а трябва да предположим, че тя е останала там, тъй като никой не я е видял да напуска района на Клонлуглин Хаус или да минава през селото. Нека също да вземем предвид самата починала — една объркана, депресирана жена в състояние на безразсъдност и тази безразсъдност подсилена от алкохола. Тя може да е била пила преди пристигането си, но без съмнение тя е консумирала голямо количество алкохол и след като е пристигнала. Алкохолът е бил открит в кръвта ѝ, а и сержант Макнамара потвърждава, че е открил не само едно празно плоско *шише*, миришещо на *уиски*, но и празна *бутылка от уиски*, захвърлена в храстите. И така ние имаме починалата, седнала до езерото, пиейки, надявайки се дори може би *чакайки* мъжът ѝ да се върне след кратко време. Нека не забравяме, че неговият ландровър е бил паркиран на другия край на езерото и тя го е виждала. Не е ли тогава в сферата на възможното тя наистина да е останала там? Да се е надявала да разговаря по проблемите си с него, да намери някакво лекарство за мъката ѝ? Нека да предположим следното: Часовете минават... Става тъмно... Не може ли, докато тя продължава да чака, алкохолът да е замъглил нейното чувство за време? Или даже да я е направил безчувствена. Или пък не е ли могло в нея да се е създало убеждението, че мъжът ѝ наистина ще се върне да прибере ландровъра? И накрая, съзнавайки, че надеждите ѝ са били неоснователни, не е ли могла да дойде до най-ужасното и трагично решение? Решението да сложи край на живота си? Беше ни казано, че тя е била необикновено паднала духом — изпълнена с безнадеждност за бъдещето си — и това потвърдено от двама свидетели. За мен е съвсем възможно покойната да е погълнала барбитурати в този най-ужасен момент или в един неосъзнат опит да потисне душевната си мъка, или може би да притъпи чувствата си, преди да влезе в езерото. Да, аз вярвам, че събитията в онази нощ са могли да се развият точно по начина, по който ви ги описах. Няма друго приемливо обяснение. Медицинското заключение изключва престъпление — убийство. Сержант Макнамара изтъкна, че би било трудно за човек да падне случайно в езерото в Клонлуглин даже ако е в пияно състояние, унес или дезориентираност от пиене, поради топографското състояние на местността. Няма височини около езерото точно на това място. — Настъпи секунда пауза, преди следователят да завърши: — И така, след като отдадох съответното значение на всички показания,

представени днес, трябва да направя заключението, че това е ясен случай на самоубийство. — Следователят изгледа още веднъж всички съдебни заседатели. — Има ли някакви въпроси?

Съдебните заседатели се обърнаха един към друг, говорейки тихо помежду си няколко секунди. Накрая един спретнат млад мъж се обърна към следователя с очевидното одобрение на останалите.

— Ние всички сме съгласни, сър. Ние вярваме във всичко, което казахте, и че всичко е станало така, както го представихте.

Като се изопна в цялата си височина на стола си, следователят се обърна към всички присъстващи в съда:

— В качеството на председателстващ следовател на коронарния съд на графство Корк сега трябва да произнеса решението, че Минерва Гуендолин Стендиш, графиня Дънвейл, е умряла по собствено желание, когато душевното ѝ равновесие е било нарушено и когато е била под влиянието на алкохол и барбитурати.

За момент настъпи пълна тишина, а след това започна да се чува тихо говорене в залата. Дейзи потупа Едуина по ръката, наведе се напред и погледна бързо Джон Крофорд, който ѝ се усмихна плахо и кимна с глава. Очите на Дейзи се спряха моментално на Антъни, който стоеше неподвижен като статуя на стола си. Изглеждаше като поразен, невярващ. Дейзи почувства тъга и съжаление към него. Той толкова много искаше смъртта на Мин да бъде решена като някаква случайност.

Дейзи стана и помогна на Едуина да се изправи на крака и я придружи навън в коридора. Бриджит О'Донъл излезе с тях.

— Съжалявам, ваше благородие — измърмори Бриджит.

Едуина се обърна, изгледа я втренчено и разтърси силно глава, без да проговори.

Бриджит продължи:

— Аз трябваше да кажа това, което казах за лейди Дънвейл, защото — настъпи секунда пауза, преди да довърши мрачно, — защото това беше истината.

Като я наблюдаваше, Дейзи помисли: „О, не, не беше“. Учудена в самата себе си, тя се запита кое я подтикна да допусне такова нещо и веднага отхвърли странната мисъл, че Бриджит О'Донъл е излъгала. Но мисълта като че ли изникваше отново, а показанията на икономката щяха да я смущават още много дълго време.

Едуина се олюля пред нея и Дейзи насочи вниманието си към своята доведена сестра.

— Ела, Едуина, скъпа, седни — мърмореше тя с голяма нежност и я заведе до една пейка.

Бриджит се втурна да помогне.

— Ще отида да ви донеса чаша вода, ваше благородие.

— Не! — извика Едуина. — Не искам да ми носиш нищо.

Остротата в тона на Едуина, изглежда, стъписа Бриджит и тя отстъпи неуверено назад.

— Но, ваше благородие — започна да говори неуверено тя.

Без да ѝ обръща внимание, Едуина отвори ръчната си чанта и извади една пудриера. Напудри зачервения си нос и зацапаното си от сълзи лице.

Бриджит продължаваше да гледа Едуина със зяпнала уста. Ледено сините ѝ очи гледаха объркано. Тя се отправи към вратата, водеща към залата на съда. Когато видя Майкъл Ламонт да се появява насреща ѝ, тя се забързва към него.

— Добре ли си сега, Едуина? — попита Дейзи, навеждайки се над другата жена, изпълнена с безпокойство.

Едуина не отговори. Тя стана и изгледа Дейзи право в лицето. На Дейзи се стори, като че само след изминаването на няколко секунди в Едуина настъпи огромна промяна. Върху лицето ѝ се спусна воалът на достойнство, а държането ѝ стана властно, дори царствено.

Накрая тя заговори с ясен, необикновено силен глас:

— Току-що си припомних коя съм. Аз съм дъщеря на Ема Харт, а синът ми е неин внук и следователно ние сме направени от по-твърдо тесто, отколкото хората си мислят. Крайно време е да ги накарам да разберат това, а също така мисля, че е време да престана да се самосъжалявам.

По учуденото лице на Дейзи се разля топла усмивка. Тя се пресегна и сграбчи Едуина в обятията си.

— Добре дошла в семейството — каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Миранда О'Нийл се смееше с такава веселост, че от очите ѝ капеха сълзи.

Овладейвайки се след няколко секунди, тя избърса сълзите с върха на пръстите си.

— Честно казано, Пола, никога в живота си не съм чувала такъв куп глупости.

Пола отговори:

— Ти потвърждаваш подозренията ми... Мислех, че Сара ме е излъгала.

Като търсеше в ръчната си чанта хартия, Мери си издуха носа и каза:

— Излъгала е доста силна дума. Тя просто е скалъпила фактите. Или, ако трябва да употребим любимата фраза на дядо, извъртяла е истината, както ѝ отърва.

— И така, какво всъщност се случи в Барбадос? — заопипва почвата Пола. — Говореше така, сякаш е работила като каторжник.

— О, глупости! Помагаха ѝ толкова много две местни момичета, които бях наела, и младата жена, която ще работи на бутика за нас. — Мери стана и отиде до канапетото, разположено близо до прозореца на офиса на Пола в склада в Лийдс.

Като я гледаше как се движи през стаята, Пола реши, че не е виждала Миранда да изглежда толкова добре от дълго време. Беше придобила тен в Карибите. Луничавото ѝ лице, обикновено толкова бледо, имаше мек тен, който ѝ отиваше чудесно, придаваше ѝ нежна руменина. Носеше вълнена рокля с дълга пола с необикновено жив оттенък на джинджирил, който подчертаваше тъмномедения цвят на косата ѝ, а светлокафявите ѝ очи изглеждаха днес по-златни от лешников цвят. Пола не можеше да не си помисли за есенните листа на градината си в Лонг Медоу. Естественият колорит на Мери и дрехите, които беше избрала, повтаряха перфектно червеникавокафявите ѝ оттенъци.

Разположила се цялата в драперии на канапето, Миранда започна да обяснява.

— В момента, в който пристигна, Сара беше в своя важен високомерен вид, много надменна, заповеднически настроена, даже възискателна. Аз ѝ предложих да ѝ помогна с каквото мога, но тя практически ми заповяда да напусна магазина, каза, че сама може да се справи. Честно казано, аз бях много изненадана, тъй като тя всъщност не е включена с нас към бутиците. Но аз реших да я оставя да бъде нейната. — Кафявите ѝ вежди се свиха намръщено, а изразителното ѝ лице показваше раздразнението ѝ. — Тя не ме искаше около нея, Пола, това е цялата работа. Аз бях доста заета с други неща в хотела, но не толкова заета, та да не проверявам няколко пъти на ден по телефона какво става. И слизах всяка вечер, за да видя как се оформя бутикът. — Широко разположените очи на Миранда се спряха на Пола и показваха лукавство. — Сигурно ти знаеше, че аз водех играта.

— Разбира се, че знаех, глупаче. Споменавам го само защото Сара вдигна такава врява за упоритата работа, която тя разправя, че е свършила. Тя ми каза също, че не е прекарала добре, подмятайки, че О'Нийл не ѝ бил обърнал внимание.

— Това пък е чиста лъжа! — извика Миранда, раздразнена до крайност. — И баща ми, и Шейн направиха посещения на магазина, а тя беше канена на всяко отделно устройвано тържество. — Миранда се загледа замислено в ръцете си, кимна като на себе си и погледна Пола. — Може би всъщност тя не е прекарала добре. Беше наистина странна в държанието си. Изглежда, смяташе, че е задължение на Шейн да я придружава навсякъде, да я влачи, където отиде, и да я ухажва. Шейн беше страшно приятен и търпелив при всички обстоятелства. В края на краищата тя беше премного заета с хотела. Всички ние *работехме*, дявол да го вземе.

— Зная, че работихте — отговори Пола. — А, аз не обърнах всъщност внимание на това, което тя каза... но трябва да призная, че отначало бях малко като ударена от гръм. И защо трябваше да ме лъже? Тя със сигурност е знаела, че ще разбере от вас какво всъщност е станало.

— Сара е странна, тя живее в един свой свят. — Миранда се наведе напред и изгледа многозначително Пола. — Припомни си някои от отвратителните малки неща, които вършеше, когато бяхме деца. Тя

винаги е била изпълнена с чувството за важност. Самодоволство. Самочувствие. Виж какво, не мисля, че тя заслужава това продължително занимаване с нея, не мислиш ли? Нека...

— Има нещо, което не съм ти казвала. Истинската причина, поради която тя дойде да ме види преди две седмици, беше да ми направи едно предложение... Тя искаше да купи бутиците. — Пола се облегна назад, чакайки реакцията на Мери, сигурна, че тя ще бъде поядосана откогато и да е, но трябваше да ѝ го каже.

— Ах, какво мръсно „пиленце“! *Нашите бутици!* Никога в живота си не съм чувала нещо по-скандално. Къде ѝ е бил умът? Искам да кажа, вие сте обществена компания. Предполагам, че си я изпратила по дяволите с няколко подобрени думи, които да ѝ звучат в ушите. Надявам се, така си направила.

— Да, разбира се. Но тя не искаше да вземе моето „не“ за отговор. Заплаши, че ще изпрати телекс на баба в Австралия.

— А изпратила ли е?

— Не, телефонира ѝ е от Дънуун. Можеш ли да си представиш, да тревожи баба по такъв начин! Както и да е, баба ѝ видяла сметката. — Пола заговори с внезапно забавление, докато си спомняше за скорошния си разговор с баба си. — Когато Сара каза на баба, че предполага, че ще ѝ бъде разрешено да купи бутиците за нейния отдел заради цялата ѝ упорита работа, усилия, голяма интелигентност и прочие, баба ми каза, че ѝ каза: „О, наистина, Сара, значи така мислиш ти, нали? Запомни една поговорка — да вървиш след кола с тор и да мислиш, че се жениш“. След това баба ѝ каза, че предложението ѝ е зле скроено, смешно и изключено да се осъществи. И прибавила, че винаги ще бъде „изключено“, и я посъветвала никога да не е посмяла да споменава отново такова нещо.

— Няма никой толкова груб и унищожителен като леля Ема, когато иска да бъде такава — каза Миранда и се облегна назад. — Предполагам, че скъпата Сара е получила съобщението?

— Не съм чувала и думичка от нея след това.

— Всъщност това няма значение. Точно сега тя е заета с лятната модна линия. — По лицето на Миранда се изписа израз на просветление. — Това, което току-що ми каза, вероятно обяснява нещо — Сара беше страшно смешна с мен, когато отидох онзи ден в „Лейди Хамилтън Клоудс“. Не мога да кажа, че беше груба, защото тя винаги е

била много маниерна, но беше необикновено сдържана даже и към себе си. Без да се отклонявам, но впрочем линията беше много приятна и аз се надявам, че ще можеш да я видиш, когато бъдеш в Лондон следващата седмица. Трябва скоро да направим нашата поръчка, Пола.

— Да, зная. Гей ми е уредила среща да отида в изложбената зала. Каквато и да е, Сара е чудесен дизайнер. Колекцията „Лейди Хамилтън“ винаги е била смайваща.

— Да — каза Миранда, мислейки си колко благородна и справедлива е Пола, която винаги се старае да намери нещо положително във всекиго. — Между другото да ти кажа, че Алисън Ридли беше на модното изложение и тя също се държа странно с мен, като че ли съм заразеноболна.

— Предполагам, че това е било заради Уинстън и Емили.

— Какво общо има това с мен?

— Ти си много близка с Емили, а чувам, че Алисън е извънредно много разстроена за Уинстън. Съвсем е съкрушена, според Майкъл Калински, който дойде да ме види вчера. Той ми каза, че тя и Сара са станали много близки напоследък и без съмнение Алисън те счита член на неприятелския лагер. Впрочем Майкъл ми каза, че Алисън мисли да се премести в Ню Йорк. За постоянно.

Миранда се изненада.

— Я виж ти... Може би тя възнамерява да влезе в партньорство с онази нейна приятелка Скай Смит.

В гласа на Мери се чувстваше такова презрение, че Пола я стрелна с бърз поглед.

— Не харесваш ли Скай Смит?

— Не особено — отговори Мери откровено и честно, както винаги, на най-скъпата си приятелка. — Трябва да призная, че тя е много мила с Шейн, откакто е в Ню Йорк. Тя уреждаше много приеми за него и го запознавала с някои свои приятелки. Той, изглежда, я харесва. Но — Мери повлече гласа си и направи гримаса, — според мен тя е извънредно добра, за да е истина, винаги толкова сладка, прекалено сладка, ако трябва да кажа истината. Държи се като невинна дева, но аз не мога да се отърва от чувството, че тя е доста обиграна — когато се касае за мъже. Така казах на Шейн, но той просто се засмя и го намери за много забавно. Уинстън беше склонен да се съгласи с мен. Сигурна съм, че той ти е казал, че Шейн устрои малка вечеря за

нас двете в 21 часа, когато бяхме в Ню Йорк миналата седмица. Всъщност тя беше заради Уинстън — за ознаменуване сделката, която той сключи с канадската хартиена фабрика.

— Аз мислех, че той не е пропуснал нито един детайл — каза бавно Пола, — но очевидно е пропуснал, тъй като не спомена за Скай Смит.

— О — каза Мери, считайки, че този пропуск е странен. Тя побърза да добави: — Но Скай беше там. С Шейн. И аз имах възможност да я опозная малко по-добре, да я наблюдавам по-отблизо. От тази вечер останах с твърде особено чувство. Мисля, че тя има нещо, което крие — за своето минало.

— Каква чудата мисъл ти е дошла, Мери.

— Нали — се съгласи Мери. — И не ме питай *защо* мисля така, защото не мога да ти дам точно обяснение. Инстинкт може би, моя интуиция. — Вдигна леко рамене. — И все пак, като се връщахме със самолета от Лондон с Уинстън, говорихме надълго и нашироко за нея и двамата решихме, че тя има непочтен характер. Той вече не е много запален по нея, макар че я харесваше много, когато той и Шейн за първи път я срещнаха у Алисън през пролетта.

— Нещо сериозно ли е? Искам да кажа между Шейн и нея. — Пола се изненада колко странно звучеше гласът ѝ и докато стомахът ѝ се свиваше, осъзна колко много я развълнува мисълта, че Скай и нейният стар приятел са били в близки отношения. Очите ѝ не изпуснаха от поглед лицето на Мери.

— Надявам се искрено, че не е! Не ми харесва мисълта тя да е била с него за постоянно. Уинстън мисли, че е било само нещо платонично, а той положително знае... Като говорим за Уинстън, как е Сали?

— О, тя е много по-добре. Антъни пристигна от Ирландия преди около десет дни и замина веднага за „Гнездото на чаплата“, където е Сали. Говорих с тях по телефона вчера. Те се радват на мир и спокойствие и са радостни, че са заедно сами. Всъщност Антъни ще дойде да ме види днес следобед.

— Колко ли ужасни преживявания трябва да си имала във връзка със смъртта на жена му. Аз ще трябва да отсъствам от страната, нали? Колко искам да съм тук, Пола, просто за морална подкрепа.

— О, Мери, това е много мило от твоя страна. Но за щастие Емили се върна от Париж и тя и аз успяваме да се справим някак. Най-трудното мина, това е важното.

— Да, но ти изглеждаш уморена — се осмели да каже Мери, употребявайки най-меката дума, която може да намери. Още в момента, в който влезе в склада, тя беше поразена от бледото, изпито лице на Пола. С тъмните сенки под очите, тя изглеждаше на приятелката си като болна. — Не можеш ли да си вземеш няколко дни отпуск? Да отидеш някъде да си починеш?

— Ти се шегуваш! Погледни това бюро.

Мери не продължи да говори по този въпрос, смятайки, че ще бъде по-разумно да не напомня повече на Пола грижите си относно нейното здраве. Тя обърна поглед настрани, за да скрие безпокойството си. Очите ѝ попаднаха на колекцията фамилни снимки, наредени на голямата махагонова маса на Ема. Множество познати лица я гледаха — нейните дядо и баба, Блеки и Лора в деня на сватбата им, баща ѝ като бебе, легнал в кожена повивка, тя и Шейн като пеленачета, родителите ѝ в деня на сватбата им и децата на Ема на различни възрасти.

Вземайки най-голямата снимка на красив мъж в офицерска униформа, тя я разгледа за момент и каза:

— Майка ти прилича много на Пол Макгил. Да, леля Дейзи има очите на баща си. Но и ти също. — Доволна, че е намерила начин да смени темата, тя добави: — Рамката е нащърбена, Пола. Трябва да я дадеш да я оправят заради леля Ема. Срамота е. Иначе тя е хубава изработка от сребро. Цяла антика. — Мери взе рамката и показа повреденото място.

— Баба не иска да я поправяме — каза ѝ Пола с лека полуусмивка. — Когато казах същото нещо преди няколко години, тя се засмя и ми каза, че нащърбеното място е част от нейните спомени.

— Какво е искала да каже? — попита Мери.

— Дядо ми не се върнал в Англия след края на Първата световна война. Той останал в Австралия. Историята е малко заплетена, но един ден, в изблик на гняв и безсилие, баба хвърлила тази снимка в сред стаята — ей тази същата снимка в тази същата рамка. Стъклото се пръснало, рамката се повредила, но въпреки това тя я задържала. Тя ми каза, че винаги след това, когато и да погледнела към снимката му, си

спомняла, че трябва да се вярва в любовта. Тя мисли, че ако е била вярвала в Пол, когато е изчезнал — *вярвала в любовта му към нея*, щеше да е имала пълна вяра в него, щяла да го чака да се върне. Тя вярва, че е щяла да се спаси от ужасните години сърдечно страдание, които е изживяла по време на ужасно нещастния си брак с Артър Ейнсли.

— Но Пол и тя се събраха накрая и преживяха години на щастие — каза нежно Мери с внезапен печален израз.

— Има нещастни нотки в думите ти, Мери. Да нямаш и ти любовни проблеми? Няма ги вече старите любими хора, това ли е? — Пола я погледна съчувствено!

Мери кимна с глава.

— Няма също и нови. Изглежда, имам лош късмет в този отдел тези дни. Повечето от мъжете, с които ходех през последните няколко месеца, изглежда, не виждат зад парите на О'Нийл мен, моята така наречена сексуалност. Ставам по-цинична на моменти. — Мери направи гримаса. — Вероятно ще завърша като стара мома. Емили е щастлива, приемайки Уинстън по нейния начин. Тя поне знае, че той обича нея, а не банковата ѝ сметка. Още повече, че и той има своя тлъста такава.

— О, Мери, не всеки мъж тича след парите — започна Пола, но спря, съзнавайки, че имаше зрънце истина в изказването на Мери. Да бъдеш наследница имаше и своите многостранни недостатъци, макар парите да бяха само един от тях.

Миранда замълча. След малко каза:

— *Може би*. Бедата е, че мъжете, които аз съм срещала, не са могли просто да погледнат по-далече от носовете си, през външността, към човека, който съм, към истинската мен. Аз не съм принцесата от приказките, бога ми. Работя здравата и нося голямо бреме отговорност в международните хотели „О'Нийл“. И имам съществени качества, както ти знаеш. Шейн я аз бяхме се научили да знаем стойността на банкнотата от една лира, както също и ти. Като оставим настрана баща ми и дядо ми и всичко, на което са ме учили, леля Ема ми наливаше най-много здрав разум по време на онези лета в „Гнездото на чаплата“.

Пола каза:

— Да, разбирам какво искаш да кажеш. Хората имат смешни представи за нас, нали? Но нищо не е в същността си така, както

изглежда, поне за външните лица.

Мери отиде до бюрото на Пола и седна на стола срещу него. В светлокафявите ѝ очи се четеше тъга. Изразът на лицето ѝ стана поунил.

— Ще ти кажа нещо друго, Пола. Предпочитам да се омъжа за човек, когото съм познавала през целия си живот, който да ме обича заради самата мен, такава, каквато съм, а не такава, каквато той си представя, че съм. Преди няколко дни дойдох до заключението, че не искам да се захващам сериозно с някой очарователен непознат човек. Да вървят по дяволите очарователните непознати мъже. Те предвещават нещастия и често ни сюрпризират с неприятни изненади. Ако не за пари, те жадуват за власт. После, има и сексманиаци, момчетии, които се интересуват само да скочат в леглото. — Засмя се с кисела гримаса. — Както Шейн обичаше да казва: „Сексът идва често, но любов мъчно се намира“. Този мой брат се оказа прав в този случай.

* * *

Антъни каза:

— Страшно мило е от твоя страна, Пола, че прекара с мен целия този следобед. Наистина се радвам и просто искам да ти кажа отново, че беше чудесна през този много труден период. Не мога да...

Пола вдигна ръка.

— Ако ми поблагодариш още един път, ще те изгоня от офиса си. — Тя вдигна чайника и му наля втора чаша чай. — Винаги съм се радвала да мога да помогна, когато имам възможност, и нека да не изпускате предвид факта, че ти си член на това семейство. — Усмихна му се леко с нейната топла усмивка. — Освен това — прибави тя бързо, — съвсем не съм заета този следобед — изтърси му тя една опашата лъжа, за да може да го накара да се чувства по-спокоен. — А сега да отговоря на твоя въпрос. Смятам, че баба би била много разстроена наистина, ако ти и Сали се ожените, преди тя да се е върнала от Австралия.

— Така ли мислиш наистина — измърмори той оклюмало. Запали цигара, седна обратно на стола си и кръстоса крака. Погледът му беше вторачен покрай нея в празното пространство, като се спря на

една картина над античния шкаф на отсрещната стена. За момент изглеждаше объркан, като че се опитваше да измисли нещо в главата си. — Кога всъщност мислиш, че тя ще се върне? — попита той накрая, като отново върна погледа си към Пола.

— Тя ми обеща, че ще се върне навреме за нашата традиционна семейна среща за Коледа в Пенистън Роял. — Пола спря, озарена от една внезапна и привлекателна идея. Навеждайки се през масичката с подноса за напитки, стояща между тях, тя извика: — Това е, когато ти трябва да се ожениш за Сали. На Коледа. Баба ще хареса много това и вие можете да останете с нея в Пенистън Роял по време на празниците.

Той не отговори.

Пола извика бързешком:

— Това е чудесна идея, Антъни. Защо се колебаеш?

Той все още стоеше безмълвен. Наблюдавайки го внимателно, Пола забеляза чувствителното му лице да се засенчва от измъчения му поглед. Лицето му беше сиво и уморено. Очите му изразяваха безпокойство, даже тревога. Приличаха на тези на Джим, на леля Едуина. Очите на семейство Феърли, си помисли Пола. Отблъсна настрана незначителните си констатации и искайки да го обвърже, каза:

— Да, Коледа би било чудесно, идеално. Кажй „да“. Можем да опитаме и да се свържем с баба в Сидни. Не, сега е много късно — измърмори тя, мислейки на глас за разликата във времето, и погледна часовника си. Беше четири часът. Два часът сутринта в Австралия. — Виж, можем да й изпратим телекс — съобщи тя решително.

— Предполагам, че Коледа ще бъде добре — каза бавно Антъни с известна неохота. — Ще трябва да бъде тиха сватба, Пола. Много тиха. Защото дотогава... — Гласът му слабо затрепери и се превърна в тихо мънкане, докато й казваше: — Сали е бременна и положението й ще бъде забележимо.

Разбрала веднага неудобното му положение, Пола поде с весел делови тон:

— Аз си представях, че Сали ще бъде около шестия месец през декември, така че трябва да й направим една хубава венчална рокля, която да прикрива неловката й фигура.

Смаян, Антъни каза:

— Вие знаете?

— Не, предполагаме. И аз, и Емили помислихме, че е напълняла, когато я видяхме през септември, и дойдохме до заключението, че тя може би очаква. Не се безпокой, никой друг не знае, освен Уинстън.

— Баща ѝ и Вивиан също знаят.

— Аз имам предвид останалите от семейството, Антъни. И както каза, трябва да бъде тиха... само няколко души. Хартови, разбира се, баба, Джим и аз, майка ти, Емили. Тя ще се обиди, ако тя не дойде.

— Да — каза той. — Аз държа много на Емили, тя толкова много помогна... — Той спря и преглътна. — При създадените обстоятелства мислиш ли, че е неблагоприятно да се жения отново? Искам да кажа, толкова скоро след смъртта на Мин?

— Не, разбира се, че не мисля.

Антъни погледна неуверено Пола.

Тя отвърна на погледа му, гледайки го проникателно направо в очите. Пред нея стоеше един съсипан от напрежение мъж. Това се виждаше в измъченото му лице, отразяваше се на плахите му маниери. Още от момента на пристигането му тя откри обхваналата го апатия. Беше очевидно, че той беше се състарил през изминалите няколко седмици. Това не беше същият онзи мъж, когото познаваше от годишнината от рождението на баба ѝ. Благоприятната му външност и много русият му, английски хубав, тен бяха съвсем изящни. Изглеждаше по-фрапантен откогато и да било в добре ушития му смокинг, който той носеше със същата грация, която Джим притежаваше. Онази нощ той се смееше през цялото време, беше толкова безгрижен и весел, необикновено блестящ и очароващ всички. Сега беше една развалина.

Пола взе бързо решение. Тя се наведе напред, пронизвайки го с очите си.

— Слушай, Антъни. Ти беше нещастно оженен за Мин, разделен от нея и пред развод. Беше опустошен от нейната смърт, от обстоятелствата по нея и всичко това е разбираемо. Но това не беше по твоя вина. Това трябва да си го избиеш от главата, иначе то ще се загнезди между теб и твоето щастие със Сали, ще се отрази на твоето бъдеще, може даже да разори живота ти. — Усещайки, че говори доста остро, тя смекчи тона си. — Ти трябва да мислиш за Сали, а отсега нататък и за бебето... Те са твое богатство.

— О, да, това, което казваш, е вярно — призна той. — Аз не съм лицемер. Моля те, не мисли, че тъжа много за нея. — Когато заговори за нея, гласът му започна да трепери. — Но никога не съм искал тя да умре, Пола. Това, че трябваше да умре по такъв ужасен начин, е повече, отколкото аз...

Пола стана и отиде при него на канапето. Взе ръката му и го погледна в лицето с голямо състрадание.

— Знам, знам, Антъни. Повярвай ми, аз не съм коравосърдечна, ни най-малко. Но разбери, каквото и да мислиш, ти не носиш отговорност. Баба ми, баба ни казва, че всеки един от нас е отговорен за собствения си живот, че ние сами пишем нашите биографии и ги изживяваме до горчивия им край. И това е вярно, да знаеш. Мин беше отговорна за себе си, за живота си, не ти. Опитай се да извлечеш сила и смелост от бабината философия.

— Да — каза той. — Но е трудно, толкова трудно.

Пола беше съвсем убедена, че братовчед ѝ беше в тежка душевна мъка. Тя напрягаше мозъка си, чудеше се какво да каже, как да избави Антъни от това му състояние. Тя не беше безчувствена към неговите преживявания, но и не изпускаше в мисълта си факта, че ако той позволи смъртта на Мин да надделее в живота му, прекъсва възможността му да си устрои съвсем нов живот със Сали.

Продължавайки да говори толкова спокойно, толкова мило, че гласът ѝ едва се чуваше, Пола каза:

— Може би ти е трудно да ми повярваш, като казвам, че съм в състояние да разбера твоите чувства, но наистина аз ги разбирам. Ти трябва да оставиш тази трагедия зад себе си. Ако не направиш това, тя ще те осакати. А при това и ще извършиш непоправим грях спрямо твоето собствено дете. — Съвсем съзнателно тя спря рязко, седна и зачака, наблюдавайки го.

Той премигна шокиран, с широко отворени очи.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това? — успя да каже той със сподавен глас. — Не разбирам... *какво значи да извърша грях спрямо моето собствено дете.* — Беше ужасен.

— Да. Ако позволиш споменът за Мин, нейното самоубийство, да те преследва, да те кара да се чувстваш виновен, ти няма да можеш да обичаш това дете както трябва — с цялото си сърце, душа и мисъл. Защото Мин ще бъде там, създавайки клин между теб и, нека да

добавя, между теб и Сали. Не забравяй също така, че ти и Сали създадохте това бебе чрез любовта си един към друг... То не е искало да се роди... То е едно невинно малко създание. Не бъдете нечестни към него заради вашите проблеми. Той или тя ще има нужда от цялата ви любов, Антъни. Да дадете на детето каквото и да е в по-малко, би било грях.

Той я изгледа продължително, премигвайки и борейки се да обуздае достигащата до краен предел възбуда. Скочи, отиде до прозореца и застана, взирайки се безцелно надолу към улицата. Но видя само смъртната маска на лицето на Мин, както изглеждаше, когато я донесоха от езерото. Затвори конвулсивно очи в желанието си да изтрие образа ѝ. Антъни потърси носната си кърпа и си избърса носа, мислейки върху думите на Пола. И тогава гласът на Сали се чу като ехо в цепещата му се от болка глава. „Животът трябва да се изживее, беше казала тя миналата нощ. Ние не можем да променим станалото. Не можем да прекараме остатъка от живота си, самобичувайки се. Ако направим така, тогава Мин ще е победилата. И победила от гроба.“ Нещата, които беше казала Сали, почиваха върху основни истини, трябваше да признае той. Някаква нова мисъл просветна бързо в главата му. През последните няколко години жената Мин нямаше никаква прилика с момичето, в което се беше влюбил. Беше станала кисела, остра и отмъстителна. И тази нейна язвителност и сърдене само допринасяха за разрушаване на любовта му. Сали не беше тази, която разби брака им, както Мин яростно изтъкваше. Само лоши бракове могат да бъдат разбити от някой друг. Силните бракове остават неповлияни от външни сили. Замисли се: Мин беше тази, която разруши нашия брак. За част от секундата помисли, че това е внезапно откровение, но след това осъзна, че в подсъзнанието си е имал винаги ясна представа за това, но толкова много се е самообвинявал, че не е давал възможност на този факт да изплува на повърхността. Мъката спотаена в гърдите му, започна да олеква, а самообладанието му да се възвръща. Накрая той се обърна и отиде обратно до канапето, където седеше Пола.

Очите на Антъни срещнаха нейните и този път той беше този, който се протегна и взе ръката ѝ в своята.

— Ти си много специална жена, Пола — каза той, — умна и толкова състрадателна, толкова добро и обично същество. Благодаря

ти, че ме върна към моя здрав разум. Аз ще отдам на Сали и на нашето дете всяка капка от любовта си, която имам. Те ще получат от мен всичко най-хубаво, което имам. Обещавам ти.

* * *

След като Антъни си излезе, Пола потъна с настървение в работата си. Тя още не беше привършила, когато Агнес показа главата си на вратата на офиса в шест часа и тридесет минути.

— До колко часа ще работим тази вечер, г-жо Феърли?

Пола вдигна очи, остави писалката си на бюрото и се облегна на стола си.

— Влез, Агнес. — Прокара ръка през умореното си лице, взе чашата с чай, но усети, че е изстинал, върна го на бюрото и направи кисела гримаса. — Аз ще поработя още половин час, но ти можеш да си тръгнеш, ако искаш.

— О, не, не бих си и помислила — каза Агнес. Обезпокоена от изпитото лице на Пола, тя погледна чашата с чай и си позволи да каже: — Нека да ви направя горещ чай, г-жо Феърли. Изглеждате смъртно уморена.

— Да, благодаря ти много, Агнес. Не, почакай малко, хайде да пийнем нещо. Бих могла да изпия една чаша, а, сигурна съм, че и ти.

— Това би било много добре, г-жо Феърли. Но какво имаме?

Пола се разсмя истински сърдечно този ден.

— Съжалявам — извини се тя, забелязвайки обърканото изражение на лицето на секретарката си. — Прозвуча ми малко смешно, но ти имаш право, какво *имаме*. Нещо много малко, годно за пиене, предполагам. В гардероба за дрехи имаше една бутилка шери. Я виж дали е още там.

Агнес се забърза към гардероба на входното антре, а Пола започна да се рови в преписките си, класирайки ги в различно оцветените папки, разпръснати пред нея, и въвеждайки бързо порядък.

Секунда по-късно Агнес се показа отново, усмихвайки се триумфално.

— „Бристол крем“, г-жо Феърли. — Подаде със замах бутилката тя.

— О, чудесно, хайде да пийнем по една чаша и да убием с един куршум два заека, като поработим върху някои неща за приключване, тъй като утре е събота. Аз реших да не идвам, Агнес. Искам да прекарам деня с бебетата. А и ти не е нужно да идваш.

— Благодаря, г-жо Феърли. — Агнес я погледна сияеща.

Десет минути по-късно, между пийването на шери, Пола намали купчината папки на бюрото. Много от тях вече бяха на пода в краката на Агнес.

— Можеш да изпратиш тези последните три на Гей Слоун в Лондон. Синята папка съдържа всички последни детайли за магазина „Кариер Клоудс“. Между другото реших да използвам името, което ми предложи Емили. Мисля, че то е най-подходящото. „Всичко за жената“ ми подхожда най-много на това, което искам да кажа. Харесваш ли го?

— Да, много. Така казах и на Емили онзи ден. Тя питаше в канцелариите секретарките и машинописките какво мислят.

— Така ли? — промърмори Пола, като се усмихваше в себе си, докато си мислеше с любов за Емили, нейната малка работна пчелица, винаги готова да бъде в помощ. — Червената папка съдържа цялата информация за модното изложение през януари, а тази, зелената, съдържа мои бележки за „Трейд Уингс“, както и списък на търговци от Хонконг, Индия и Япония, от които ще купуваме. Имаш ли бележник в себе си? — Пола кимна, като видя Агнес да ѝ го показва. — Драсни два реда на Гей и я помоли да направи копия на списъците. Изпрати също паметна бележка на...

Частният телефон на бюрото на Пола започна да звъни и Агнес, посягайки и вземайки слушалката, отговори.

— Да, момент, моля — каза тя, като натисна копчето за задържане. Подаде слушалката на Пола. — Г-н Стивънс е от Одеса, Тексас.

— Здравей, Дейл — каза Пола, — как...

Той я прекъсна рязко:

— Пола, съжалявам, но имам лоши новини.

— Какво се е случило, Дейл?

— Най-лошото, струва ми се. Един от нашите танкери за нефт е аварирал. При товаренето му със суров нефт от Тексас тази заран в Галвстън е станала експлозия в машинното отделение — много лоша експлозия.

Като стисна силно телефонната слушалка и правейки неимоверни усилия да го чува при много лошата връзка, Пола запита с нарастващо безпокойство:

— Надявам се, че няма жертви, Дейл?

Настъпи моментно мълчание.

— Да, мисля, че загубихме шест души от екипажа, четирима други членове на екипажа са тежко ранени...

— О, Дейл, това е ужасяващо! — извика Пола. — Как се случи, за бога?

— И ние не знаем. Правим разследвания. От кораба изригна пожар. В момента го овладяваме. Но не е намалял. Подчертавам не е намалял...

Телефонната връзка стана много лоша и Пола викаше:

— Трудно те чувам.

— И аз — викаше в отговор той. — Днес сигурно има големи смущения. Казах, че не зная какво е предизвикало експлозията, ще има анкета. Загуби ме един и една четвърт милиона галона суров нефт. Ще ни предстои огромна работа по почистването. Нефтът се движи вече в посока към залива Галвстън. От него е заплашен животът на чайките и рибите, както и развъдниците на скариди. Бог знае колко нефт ще залее брега.

— Това е бедствие — извика Пола, едва владееща гласа си.

— Не те чувам, Пола! — продължаваше да вика Дейл Стивънс.

— Казах, че е катастрофа. Ще бъдем подложени на нападки от всички от опазване на околната среда и от не знам кого още. Семействата на членовете на екипажа — тези бедни хора, и за тях трябва да поемем грижата, Дейл, което, съм сигурна, че знаеш, без да ти го казвам. Финансова подкрепа ще бъде малко утешение. Слушай, искаш ли да долетя там? Не зная обаче какво ли мога да направя, освен за морална подкрепа.

— Не, не, Пола, едва ли има смисъл в това. Аз се справям с всичко. Свързах се с осигурителната компания. Ще ни струва милиони долари, ако трябва да извършим цялостно почистване.

— Колко?

— Не зная. Зависи от разлива и щетите, които е причинил. Би могло да бъде някъде между пет и десет милиона долара, за да свършим работата както трябва.

Пола задържа дъха си при тази цифра, а след това каза:

— По дяволите колко ще струва. Трябва да го направим. Почакай малко, Дейл. Искам да зная как може да стане такава експлозия. Имахме толкова сигурна противоаварийна безопасност.

— Никой не е неуязвим. Такъв е нефтеният бизнес. Ще ти се обадя утре, може би даже късно тази нощ, ако има някакви други новини. — Сега линията стана по-ясна, гласът му се чуваше като че ли от съседната стая.

— Ще си бъда вкъщи цялата вечер — каза Пола. — И, Дейл, направи всичко, козето можеш, за тези безутешни семейства.

— Вече е в ход.

— Това ще бъде петно за нас.

— Зная, мила. Трябва да приключвам. Положението е напрегнато.

— Дейл, още нещо... не ми каза с кой танкер се случи това.

— Извинявай, Пола. С „Емърем III“. Много съжалявам, мила.

Пола сложи слушалката и се облегна назад в стола си, изпълнена с мъка и болка. Лицето ѝ беше мрачно.

Агнес се обади загрижено:

— Схванах същността на разговора ви, г-жо Феърли. Един от танкерите на „Ситекс Ойл“ е потънал. — Това изявление прозвуча като въпрос.

Пола кимна с глава, съобщи подробностите на секретарката си и след това обясни:

— „Емърем III“ беше наименуван на моята баба. Навремето тя притежаваше компания, наречена „Емърем“. Дядо ми обичал това име — то е съкращение на смарагд и Ема. Смарагдът е бил любимият камък на дядо ми, а Ема — любимото му същество. — Пола се опита несполучливо да се засмее. — Дядо ми беше първият, който пусна „Емърем“, а след това „Емърем II“. Оттогава е станало традиция да се пуска морски съд във флотата „Ситекс“ с това име, същото това специално име.

— Много съжалявам, г-жо Феърли — каза съчувствено Агнес. — Зная колко се гордеете с мерките за безопасност на компанията. Това, което е станало, е просто ужасно.

— Благодаря ти, Агнес — промълви Пола. — Това е ужасен удар, още повече че има и човешки жертви. — Съвземайки се, тя въздъхна и

издърпа бележника към себе си. — Трябва да изпратя телекс до баба. — Докато вземаше писалката, Пола потръпна. Макар да не беше суеверна по природа, тя имаше предчувствието, че се задава беда. Експлозията в „Емърем III“ беше лошо знамение.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добре ли прекара, Уинстън? — попита Емили, гледайки го накриво пред тлеещия огън на ежедневната в Бек Хаус.

Уинстън сложи чашата с ракия и я загледа със зяпнала уста. По лицето му се четеше, че едва сдържа обхващащото го учудване.

— Пола седи и гледа, като че ли е пред прага на смъртта, едва отваря уста цялата вечер. Джим успява да се натряска между аперитива и второто ядене. Сестра ми е толкова силно надула корема, като че ли ей сега ще роди трима близнаци направо на масата. Мери не престава да се оплаква, че на двадесет и три години не може да си намери мъж, защото всички мъже, с които е пораснала заедно, са така или иначе ангажирани. Александър е побеснял от сексуалните лудории на майка ти с половината от гадното правителство. Маги Рейнолдс ме отегчава до безумие с опиянението ѝ за някакво ловно имение в Аутер Хибрайдс. А ти ми задаваш такъв въпрос. О, да, Емили, прекарах напълно добре. Чудесно прекарах. Това беше една от най-прекрасните забавни вечери в живота ми. — Започна да се смее, виждайки внезапно забавната страна на нещата. Емили започна да се смее с него. Тя се беше сгушила в ъгъла на канапето и подвила краката си.

— Но Антъни беше в добра форма — каза тя.

— В учудващо добра. Той, изглежда, е стъпил здраво на краката си тези дни и се справя изключително добре.

— Благодарение на Пола. Тя ми каза, че е имала дълъг разговор с него преди няколко седмици, чела му е нещо като лекция, посъветвала го да остави миналото зад себе си и да гледа напред в живота.

— Тя е много добра в тази работа — измърмори Уинстън, въртейки замислено чашата с коняк.

— Какво искаш да кажеш?

— Да дава съвети. Знаеш ли, тя е обикновено права във всичко, което казва. Стига само да можеше да взема някои от собствените си съвети.

Лицето на Емили веднага се помрачи.

— Да.

Уинстън се облегна на възглавниците, сложи краката си на масичката за кафе и се отпусна. Вечерята в Лонг Медоу беше истинска трагедия и той почувства облекчение, като успя да се измъкне с Емили относително рано, за да се върне в домашния комфорт и спокойствие в Бек Хаус. Но една ужасна обща вечеря беше без значение, без никакви последствия. Това, което го смущаваше, беше физическият вид и душевното състояние на Пола. Вече от няколко седмици след завръщането си от Ванкувър през Ню Йорк той осъзнаваше смътно нейното нещастие. Последните няколко часа бяха потвърдили неговото усещане. Тя беше една нещастна жена. Беше убеден, че причината на мъката ѝ беше женитбата ѝ с Джим.

Емили се обърна към него:

— Нещо много се умълча, Уинстън. Мислиш за Пола, нали?

— Да, мила. Като оставим настрана факта, че изглеждаше ужасно тази вечер, тя отговаряше само с „да“ и „не“. Аз зная, че понякога е резервирана, не е кречетало като теб, но обикновено е много по-общителна, особено в семеен кръг.

— Не е обаче работата, която я уморява — извика Емили. — Тя е свикнала с натоварване, с работа по цели часове и с носене на огромна отговорност. Изобщо има издръжливост на вол — както баба.

— Това ми е известно, Емили. Аз познавам Пола почти толкова добре, колкото и ти. Това имах предвид, като ти казах, че изглежда, като да е пред прага на смъртта. Така че разбирам, че всъщност тя не е физически болна. Тя е душевно разстроена... — Спусна краката си на пода и започна да търси в домашната си дреха кутията с цигари. — В един брак има куп проблеми. Не е ли така? — попита той, запалвайки цигара.

— О, толкова си прав, Уинстън. Аз се опитвах много пъти напоследък да повдигна този въпрос, но тя просто ме изглежда с лека усмивка и се затваря в себе си или започва да говори за нещо друго.

— Но вие двете сте били винаги толкова близки. Не е ли казвала въобще нищо? — попита той, като повиши с една октава гласа си, изразявайки по този начин изненадата си.

— Не, не наистина. Аз ти бях казала по-рано, че тя беше разтревожена в онази ужасна неделя. Ти знаеш, поради държането на Джим, за начина, по който той говореше с нея във връзка с проблемите ѝ със Сам Фелоус. Научих, че е плакала, когато се върнах от Пенистън

Роял. В края на седмицата Джим се върна от Ирландия, когато ние тримата бяхме в Лондон, тя измърмори нещо за това, че Джим бил раздразнителен, даже избухлив с нея. Аз започнах да опитвам някак, а тя сви рамене и се затвори в себе си, както беше снощи. Но особено силно забелязах тази промяна през последните няколко месеца, когато се зарови изцяло в работата си. Това е, което тя прави всъщност, с изключение на прекарване на цялото си свободно време с бебетата. Тя наистина обожава близнаците и те са станали смисълът на целия ѝ живот, с изключение на работата, разбира се.

— Това никак не е добре. Леля Ема ще се разсърди, няма да бъде много изпълнена с трепет, като се върне следващия месец и види Пола в такова състояние. — Уинстън промени положението си на канапето. Забеляза веднага загриженост в лицето на Емили. Взе ръката ѝ.

— Хей, Дундо, хайде, недей да бъдеш толкова отчаяна. Нещата ще се оправят. Смешни са пътищата, по които животът се грижи за себе си.

— Предполагам, че е така — мърмореше Емили, чудейки се дали е така, но мислеше, че по-скоро не е, познавайки природата на Пола. Тя по-скоро би се държала със зъби и нокти за брака си, заради децата и поради необикновеното ѝ чувство за дълг, както и водена от решението си да не се предава.

— Би ли имала нещо против да говоря с Пола? — опита се да предложи Уинстън. — Аз бих могъл...

— За бога, не! — извика грубо Емили и се изправи рязко на канапето. — Тя ще се обиди, ще го сметне за вмешателство в частния ѝ живот и само ще се почувстваш сконфузен заради загрижеността ти.

Уинстън въздъхна.

— Май че си права. Слушай, ако питаш мен, смятам, че тя и Джим трябва да се разведат.

— Тя никога няма да направи това! Тя има същото отношение към развода, както и аз.

— О, и какво е то? — попита той, като наостри уши и я изгледа продължително и настойчиво.

— Ами — каза Емили бавно — ние някак си не го одобряваме наистина. Искам да кажа, че имаме чудесен пример с майка ми. Тя се е женила толкова много пъти и се е развеждала толкова много пъти, че вече съм им забравила броя.

— Твоята майка е изключение от правилото, Емили.

Без да обръща внимание на този коментар, Емили продължи бързо:

— Пола смята, че ако съществуват проблеми в един брак, те трябва да се уредят. Тя е на мнение, че хората не могат да се развеждат непрекъснато при първия явил се случай просто защото са се сблъскали с някакви малки спречквания по пътя, че това не е разрешение. Смята, че бракът изисква големи усилия.

— За тангото са необходими двама, знаеш.

Емили се замисли и кимна с глава.

— Намекваш, че Джим може да не направи усилия... Това ли всъщност искаш да кажеш — попита тя.

Уинстън се колебаеше.

— Може би. А може и да греша, защото какво знае човек за частния живот на другите? Ето защо този разговор трябва да приключи веднага. Той е доста безполезен, Дундо.

— Да — каза тя. — Уинстън, не ме наричай дунда. Тези дни съм доста гъвкава.

Той се засмя.

— Аз го казах от любов, а не критикарски, ти, глупава гъско. — Остави чашата си и отиде при нея на канапето. Като я прегърна, той прошепна към бузата ѝ: — Така че аз съм забоден като теб до края на живота си според твоето мнение за развода.

— Да — пошепна тя на свой ред, — ние сме забодени един за друг. Благодаря на Бога.

— Аз подкрепям това. — Той се оттегли леко назад, гледайки невинното младо лице на Емили. Колко красива беше тя. В нея имаше някаква невинност. Беше много млада и въпреки това с дълбочина в разсъжденията си, нещо, което понякога го изненадваше. Каза ѝ нежно: — Никога не бих бил щастлив с която и да било друга, Дундо, вече не, след като веднъж съм имал теб.

— Защо? — отвърна на погледа му тя, флиртувайки.

— Искаш комплименти, нали?

— Каж ми защо...

— Защото те познавам и те разбирам, любов моя, и толкова си подхождаме сексуално.

— Сигурен ли си, че си подхождаме? — дразнеше го тя.

— Сега, като го споменаваш... може би ще трябва да направим още един опит. — Усмихна ѝ се с любещи очи, отговарящи на нейните. Като стана, той ѝ хвана ръката и я поведе.

— Да си лягаме, мила, още един експеримент, за да се уверим. Те тръгнаха нагоре по стълбите.

* * *

— Добре би било да направиш централно отопление в тази къща, иначе ще измръзнем. Тази вечер е много студено — каза Емили половин час по-късно, увивайки част от чаршафа около себе си.

— А, не разбирам от тези работи. Мисля, че двамата заедно сме доста горещи... — Уинстън намигна, сложи възглавница под главата си и посегна към шишето с ракия, което беше донесъл горе със себе си. Предложи на Емили.

— Искаш ли една глътка?

— Не, благодаря. Не искам повече. Причинява ми сърцебиене.

— О, по дяволите! А аз мислех, че аз го предизвиквам. — Засмя се и попита: — Да запаля ли огъня?

— Няма ли да спим?

— Това не беше част от плана ми сега — каза той, като се хилеше похотливо. — Уморена ли си вече?

Смеейки се, тя разтърси глава и го проследи с поглед, докато той скочи от леглото, сложи си пижамата и се запъти към камината точно срещу старомодното легло. Драсна клечка кибрит и подпали хартията и дърветата, вече наредени на скарата. След това взе духалото за по-бързо разпалване на огъня. Емили обичаше да гледа как работи Уинстън. Беше толкова сръчен в ръцете, можеше непрекъснато да поправя нещата в къщата и градината. Спомни си за малкия мост, който беше построил през езерцето в „Гнездото на чаплата“, когато бяха деца. Мостчето беше очарователно, един малък шедьовър със сложна конструкция и хитро изпълнение. Да, Уинстън беше чудесен в дърводелството. Тя още имаше малката кутия за бижута, която беше направил за десетия ѝ рожден ден, толкова красиво боядисана и подплатена с червено кадифе. Но той беше се отказал от

дърводелството заради музиката, когато заедно с Шейн образуваха групата „Чапла“.

Усмивайки се в себе си, тя внезапно запита:

— Уинстън, какво стана с твоя тромпет?

Уинстън беше наведен пред огъня. Той извърна изненадано глава от въпроса ѝ.

— Какво те накара да се сетиш за моя тромпет, за бога?

— Докато лежа тук, си спомних... знаеш ли... спомних си нещо от нашето детство.

— Колкото и да звучи странно, преди няколко седмици Сали попадна на него, когато търсеше нещо в шкафа в „Гнездото на чаплата“. — Той се върна в леглото, хвърли си пижамата и се покатери до нея. — Не бях ли ужасен в онези дни? Представяш ли си аз на старата хорна, малък като фъстък.

— Мисля, че беше чудесен! Не на тромпета обаче... ти смърдеше. Пфу, обзалагам се, че *ти* постави умрялата риба в леглото ми! — Удари го силно по ръката. — Ти, проклетнико. Никога няма да забравя тази рибешка миризма. Уф.

Той я грабна, постави я с боричкане на възглавниците и я прикова с ръцете си.

— Заслужаваше си го. Ти беше една преждевременно развита мискинка. — Наведе се над нея, целуна я в устата, ближейки с езика си нейния. Като се отдръпна накрая от нея, той ѝ прошепна: — Ако аз имах някаква миризма, щях да вляза в леглото ти...

— Никога нямаше да посмееш, Уинстън Харт, така че не претендирай, че си щял! Баба ми имаше очи и отзад на главата си.

— Тя все още ги има — заядливо забеляза той. Отдалечи се от нея със забавен израз на лицето си. Взе шишенцето с ракия, прегърна го с двете си ръце като дете, след това отпи една глътка. Беше толкова щастлив, радваше се на безгрижните закачки с Емили, на това отморяващо прекъсване в тяхното енергично, вълнуващо любене. Той винаги правеше това с нея. Тя беше толкова непринудена в общуването след това. Освен при самото любене, между тях нямаше никога каквото и да е напрежение. При любенето беше различно. Тогава нейната ненаситност, нейното безкрайно желание към него го запалваха и възбуждаха. Той посегна към ръката ѝ, отпусната върху завивката, и я стисна силно, мислейки за щастливото си спасение.

Знаеше, че нямаше никога да се върне към Алисън Ридли. Той не я е обичал наистина, не по начина, по който обичаше Емили.

Уинстън затвори очи, преживявайки повторно онази специална неделна вечер през месец април, когато тя пристигна на вечеря, която той се предполагаше, че ще сготви. Той така и не я сготви. В момента, в който Емили пристигна, те се погледнаха в очите многозначително и с копнеж един към друг. И свършиха набързо след десет минути всред това легло, където той продължи, за да се самоизненада влюбен с нея, три пъти последователно в кратко време. Неговата братовчедка — трета братовчедка, поправи се той — го беше удивила със своята липса на задръжки, със силното си желание да дава удоволствие и да го получава, с нейното щедро благородство и наслада в леглото. В единадесет часа и тридесет минути, увити в хавлии и седнали пред камината на дневната, си уредиха страхотен пикник с остатъци от ергенския хладилник, поливайки го с бутилка шампанско. Това беше чудна вечер...

— Уинстън, моля те, не се ядосвай — каза Емили, — но имам нещо да ти кажа. Наистина е важно.

Отскубнат от еротичните си спомени с нея, той вдигна клепачи и я погледна с крайчеца на окото си.

— Защо трябва да се сърдя? Хайде, казвай, Дунди.

— Това е даже по-лошо от Дунда — измърмори тя, като направи кисела физиономия, като че ли се ядосва. — Защо англичаните имат смешната склонност да дават глупави прякори?

— Защото прякорите са имена на животинки и изразяват топлота, обич, фамилиарност, интимност, нежност. Това ли ти е *наистина важното* нещо, което искаше да ми кажеш, Дундо, или не?

— Да. — Тя се приповдигна и застана лице с лице срещу него, като се облегна на лакътя си. Загледа го многозначително. — Става въпрос за смъртта на Мин. Следствието...

— О, не, Емили, не започвай отново! — изпъшка той и завъртя очи в израз на отегчение. — Подлуди Пола. Сега започваш с мен.

— Чуй ме, моля те, само за минутка.

— Добре, но давай накратко. Мисля, че пак съм готов...

— О, Уинстън, ти си ненаситен.

— Само с теб, сладка моя, съблазнително, страстно, малко нещо.

— Не съм толкова малка — противопостави се тя. — Слушай. Сали ми каза, че Антъни все още не е убеден, че Мин се е самоубила. Той мисли, че това е случайност, а аз...

— Това е ужасно губене на време, мила — подхвърли Уинстън нетърпеливо, желаейки я отчаяно. — И леля Дейзи, и Джим ни дадоха подробни данни за дознанието. Доколкото разбирам, това не може да е било случайност. Няма как.

— Съгласна съм. Искам да кажа с това, че *не* е било случайност. Но не вярвам също така да е било и самоубийство.

Уинстън се разсмя, невярващ.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че мислиш да е било убийство? О, хайде, Емили.

— Точно така *мисля*, Уинстън.

— *Кой тогава го е извършил?* Разбира се, ти не би могла да таиш мисълта, че това е бил бедният добър Антъни, който не е способен да настъпи мравка?

— Не, и не знам кой. Но смъртта ѝ много ме занимава. Имам чувството, че не мога да я забравя. Разбираш ли, Уинстън, работата е в онези пет часа. Винаги са ми се стрували странни. Даже онзи ирландски полицай ги е нарекъл мистериозни. Така ми каза леля Дейзи. Не знам, но аз съм съгласна с него. Те са мистериозни и при това доста странни.

— Ти си си сбъркала призиванието, мила. Трябвало е да станеш автор на криминални романи — отвърна той и се закиска. — Може би е умряла от пиенето.

— Смей се, ако искаш, Уинстън, но аз се обзалагам, че един ден това ще излезе наяве. Почакай и ще видиш — отвърна на свой ред Емили. В гласа ѝ трептеше загриженост.

Уинстън седна и се замисли върху думите ѝ. Откакто я помнеше, Уинстън винаги е смятал, че Емили е изключителна — будна, находчива, интелигентна и много по-проницателна, отколкото някои от семейството смятаха. Това негово схващане значително се засили, откакто имаше сериозни връзки с нея. Тя правеше умни заключения и той беше свикнал да я слуша и да вярва на преценките ѝ. Тя безспорно беше тази, която го подтикна да отиде в канадската хартиена фабрика, и настояваше да упорства, когато разговорите се бяха запънали. По-късно даже част от нейната предприемчивост и амбиция се

прехвърлиха и върху него. Тя го беше убедила, че е негов дълг да даде по-голям принос във вестникарската система. Освен това той фактически изостави идеята да остане селски господин.

Поради всички тези причини сега той трябваше да я приеме на сериозно. Той каза бавно:

— Казваш, че не знаеш кой би могъл да я убие, а това е един костелив орех, струва ми се. От друга страна, ти си мислила доста много върху смъртта на Мин, така че би трябвало да имаш някакви теории относно това какво е *могло* да се случи. Каж ми. Целият съм слух. Честно казано, Дъмп, не ти се подигравам вече.

Емили му отправи усмивка на благодарност.

— Никой никога не ще може да ме убеди, че Мин се е въртяла безцелно край езерото през цялото това време. Аз мисля, че е напускала, ходила е да види някого, където е продължила да пие, докато е станала мъртвопияна. С когото и да е била, може да я е придружил, може да ѝ е дал също хапчетата — знаеш ли, Уинстън, за да притъпи чувствата ѝ. След това изоставена, в безсъзнание, тя е била блъсната в езерото, за да изглежда самоубийство или случайност.

— Виж, аз не ти се подигравам, честно, не ти се подигравам, но това ми звучи малко пресилено. Освен това от всички показания, които чухме, тя не е напускала имението.

— Зная, но това е предположение. А тя може да го е напускала. Би могла да отиде някъде пеша, да е оставила колата си при езерото.

— О, Емили, Емили — клатеше той глава, като я гледаше безпомощно. — В това няма никаква логика. Кой би искал да убие Мин? Аз мога да ти задам много въпроси и да направя много дупки в твоята теория. Сигурен съм, че Пола го е направила. Какво казва тя?

— Тя казва горе-долу същите неща, както и ти, след това ми каза да забравя, че случаят е приключен, че всеки се е измъкнал относително невредим. Тя употребява едно ужасно клише като „Нека да не разлайваме кучетата“ и се изплъзва. Но какво да кажем за Антъни и Сали, които трябва да живеят с мисълта, че Мин се е самоубила заради тях? А има и нещо друго, Уинстън, помисли за Мин. Ако тя е била убита хладнокръвно, което аз мисля, че е така, човекът, който я е убил, трябва да бъде изправен пред съд.

Уинстън мълчеше, озадачен от думите ѝ. Той каза спокойно:

— О, мила, не ставай кръстоносец. Нищо не можеш да направиш наистина и Пола е права, случаят е приключен, свършено е с него. Само ще отвориш консервена кутия с червеи, като поставиш Сали и Антъни в още по-неприятно положение. Бих могъл да ти говоря с часове по този въпрос, Дъмп, но — той въздъхна — нямам в момента желание и сила.

Емили захапа устни.

— Съжалявам. Не трябваше да го повдигам тази вечер.

— Трябва да признаем, мила, че избра най-неподходящото време. — Докосна леко с пръст бузата ѝ, прокара черта надолу към шията ѝ, след това продължи диагонално по голата ѝ гръд до ръба на завивката, затъкната около нея.

— Емили, в случай че не си го разбрала, трябва да знаеш, че имам други мисли в главата си.

Тя му дари една очарователна усмивка, като едновременно отблъсна загрижеността си около следствието.

— Аз казах, че съжалявам. Да оставим тази тема.

— Желанието ти е заповед за мен. — Обърна се и сложи шишето с ракията на нощната масичка. След това извъртя бързо глава. — Бих предпочел да не споменавах за тази... твоя теория... на Сали.

— Разбира се, че няма. Не съм толкова глупава.

— Далеч съм от такава мисъл. Ела тук. Желая те. — Той угаси лампата.

Емили направи същото, плъзна се през леглото и се настани удобно в обятията му, разтворени за нея, след това уви краката си около тялото му, прилепвайки се плътно към него.

— Виж какво стана! — ѝ каза той. — Твоята зловеща теория за извършено убийство ме направи неспособен да изпълня задължението си като предан годеник. — Започна да глади косата ѝ, която светеше златисто на светлината на огъня, горящ в камината.

— Не за дълго, ако те познавам — мърмореше тя, като притегляше главата му към своята, търсейки устните му и целувайки го страстно.

Отговаряйки на горещите ѝ целувки, пусна ръката си върху тялото ѝ, докосвайки гърдите ѝ, стомаха ѝ, вътрешната страна на бедрата ѝ, радвайки се на усещането от допира до копринената ѝ кожа. Издърпа бързо ръката си, взе като в шепа едната ѝ гърда, наведе устата

си и започна да я движи около зърното. Ръката ѝ се вплете в косата му и той почувства силните ѝ пръсти зад врата си, чуваше лекия стон в гърлото ѝ, докато върхът на езика му докосваше върха на втвърденото зърно. Емили се държеше много спокойно, дишането ѝ ставаше сподавено, докато Уинстън се придвижи надолу и настрани от гърдата ѝ. Започна да целува стомаха ѝ, а ръката му се промуши до външната страна на бедрата ѝ, след това до вътрешната. Неговият чувствен допир я изпълваше с трепет. Той знаеше точно как да я възбуди. И след това винаги го правеше. Беше придобил голям опит, по-голям финес, имаше по-голямо познаване на женското тяло още от дните на детството им. Ръката му започна да се върти между бедрата, след това опита, обви я изцяло. С бързо, внезапно движение, което за миг я разтърси, той издърпа ръката си и се нагласи върху нея. Плъзна ръка под гърба ѝ, повдигайки я напред, докато влизаше в нея и я обладаваше. Устата му намери нейната и те се вкопчиха взаимно. Тялото ѝ се извиваше заедно с неговото. Емили го сграбчи за раменете и се остави да бъде носена от ритмичните му движения и нарастващия оргазъм на техните тела, надигащи се и отпускащи се в унисон.

Малко по-късно, докато лежаха прегърнати, изчерпани до крайност, Емили каза, леко усмихната:

— Чудя се кой е пуснал тази зловна и съвсем погрешна история, че англичаните били ужасни любовници?

Последва самодоволната въздишка на Уинстън, последвана от сподавено хихикане.

— Чужденците, кой друг — каза той.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Денят беше ветровит.

Въздушният поток издигаше листата и ги завърташе около краката на Пола, която се спускаше надолу по пътеката, пресичайки поляната и упътвайки се към ръчната количка, която беше оставила там предния ден. Слънцето надникна иззад хоризонталните оловносиви облаци, придали на навъсеното небе пепеляв цвят, и лъчите му се прокраднаха между есенната шума. Дърветата, неочаквано озарени от сиянието, проблеснаха, листата прошумоляха и за момент горската премяна придоби златисточервеникав оттенък.

Пола спря внезапно и повдигна глава, обгърна с поглед градината. „Колко е красива дори през ноември“, помисли си тя. Погледът ѝ обхвана моравата, която също изглеждаше сякаш покрита с плат, изтъкан със златни нишки, подобно на старинен гоблен, избродиран с жълтеникавокафяви и червеникави конци.

Тя се наведе напред, взе греблото и започна да събира листата към себе си, оформи голяма купчина. Работеше упорито, радвайки се, че не е в къщата, макар и само за кратко. Съзнанието ѝ бе сковано от грижите и умората ѝ. Тя се надяваше, че един час, прекаран в градината, ще ѝ влее жизнени сили, ще ѝ помогне да се отърси от чувството на отчаяние, което бавно прерастваше в потиснатост — усещане, което досега ѝ бе непознато. Спря само след няколко минути, облегна греблото на ръчната количка и свали ръкавиците, с които работеше в градината. Затегна шала около врата си, дръпна вълнената шапка над ушите си и вдигна яката на старото си палто от груб вълнен плат, потръпвайки от студения вятър. Въздухът щипеше, изглежда, щеше да вали сняг. Тя отново нахлузи ръкавиците, хвана греблото, а след това спря, за да прехвърли с лопатата листата в ръчната количка. Беше минал около половия час, когато чу скърцането на нечии стъпки по пътеката. Тя продължи да загребва, знаеше, че е Джим.

— Добро утро, скъпа — подвикна той, опитвайки се да изглежда весел. — Излязла си рано-рано.

Тъй като не искаше да го погледне, преди лицето ѝ да придобие непроницаемо изражение, проговори, без да се обръща:

— Помислих си, че трябва да почистя част от листата, преди да се върна в Лондон. Всъщност чистият въздух и физическите усилия ми се отразяват добре.

Стъпките му най-накрая затихнаха.

— Да, така е, но не е нужно да се претрепваш. Фред може да свърши това утре. За това му се плаща.

— Работата е твърде много само за един градинар. — Пола се изправи, обърна се, опря греблото на земята и като се облегна на него, най-сетне го погледна в очите.

Усмивката му бе свенлива, изглеждаше смутен.

— Сърдита си ми.

— Не, Джим, не съм.

— А трябва. Вчера ужасно се напих.

— Това не се случва често — каза тя и след това се запита защо му търси извинение, позволявайки му да се измъкне. През последните няколко седмици се бе напивал няколко пъти, но състоянието, в което се намираше миналата вечер, както и поведението му на организираната от самия него вечеря бяха непростими.

На лицето му се изписа облекчение и той пристъпи по-близо, взирайки се плахо в нея. Постави ръцете си върху нейните, върху греблото.

— Хайде, нека наистина да се сдобрим — каза той с неуверен глас. — В края на краищата какво толкова, че съм си пийнал малко повече, отколкото трябва в приятелска компания.

Тъй като тя продължаваше да мълчи, той се наведе и я целуна по бузата.

— Извинявам се. Това няма да се повтори.

— Всичко е наред наистина. — Тя замлъкна и се насили да се усмихне. — И без това вечерта беше отвратителна. Всички се държаха странно и не се учудвам, че Уинстън и Емили си тръгнаха толкова рано.

— Те двамата си имат по-важна работа. — Той нервно се изсмя. — Надявам се, че не съм обидил Уинстън или когото и да било друг. — Изглеждаше загрижен, дори разкаян.

— Когато се напиеш, ставаш много сърдечен.

— Ако това ще те утеши, трябва да си призная, че тази сутрин си плащам скъпо за вчерашната вакханалия. Чувствам се отвратително. — Той се загърна в палтото си и скри ръце в джобовете си, като потръпна. Тук е ужасно студено. Не знам как издържаш.

Тя не каза нищо, изучавайки лицето му. Беше блед, изпит. Вятърът разроши косата му и когато слънцето я освети, наяве проблеснаха сребърните нишки. Той я отмахна с ръка, примижавайки от ослепителната светлина.

— Е, скъпа, аз ще се понасям. Дойдох просто да ти кажа колко съжалявам за миналата вечер, да те гушна и да те целуна. Пожелавам ти приятно пътуване.

Пола се намръщи и запита учудено:

— Къде отиваш?

— Идън.

— Няма да летиш при този ужасен вятър, и то когато си махмурлия, нали?

— Махмурлукът ще ми мине веднага щом се издигна там горе — каза той, вдигайки поглед към небето, — в ясното, синьо там. — Той отново сведе очи към нея, полуусмихнат. — Много мило е от твоя страна, че се тревожиш за мен. Наистина утешително, но, моля те, недей. Аз ще се оправя. Преди малко се свързах с летището и ми казаха, че прогнозата за времето е добра. Вятърът ще утихне след около час.

— Джим, моля ти се, не отивай в Идън. Поне не сега, преди още да съм заминала за Лондон. Нека да се приберем и да изпием по едно кафе. Ще остана в Ню Йорк две-три седмици и не искам да замина, когато нещата между нас стоят така. Трябва да поговоря с теб.

— Сигурно аз схващам бавно — отбеляза той безгрижно, но очите му се присвиха и издадоха, че е нащрек. — Не те разбирам. За какво искаш да говорим?

— За нас, Джим. За нашия брак, за нашите проблеми. За това ужасно напрежение между нас.

— Напрежение? — Той я погледна с недоумяващ поглед. — Аз не усещам такова нещо... и двамата сме изморени... това е всичко... а дори и да имаме проблеми, те са незначителни, всъщност съвсем естествени. И двамата работим усилено и сме подложени на голямо напрежение, а не забравяй и тази ужасна каша в Ирландия, която ни

тормози. Така че... не е ненормално, че понякога има напрежение. Но това ще отmine. По принцип напрежението винаги спада. Знам...

— Защо винаги постъпваш така? — извика тя, а в погледа ѝ проблесна ярост. — Приличаш на щраус — винаги заравяш главата си в пясъка. Ние имаме проблеми, Джим, и аз не мога да продължавам по този начин.

— Ей, по-кратко, не се ядосвай толкова — каза той и се усмихна едвам. Търсеше начин да я омиротвори. Изморяваха го постоянните ѝ опити да обсъди и анализира техния брак, да засяга теми, за които бе по-добре да се мълчи. Чудеше се как да предотврати този импровизиран разговор. Искаше му се да избяга веднага, да отлети, да забрави за всичко, там горе. Само тогава, когато се издигаше все по-високо и по-високо над облаците, той се чувстваше свободен, ѝ мир със себе си и в състояние да се отърси от земните си грижи, от вътрешната си борба. Да, това бяха най-хубавите моменти от неговия живот... и когато беше с децата си... и когато се любеше с нея.

Наведе се напред и хвана Пола за ръката.

— О, хайде, скъпа, нека да не се караме така точно преди да заминеш. Всичко е наред. Аз те обичам. Ти ме обичаш и само това е от значение. Това, че няма да сме заедно известно време, ще ти се отрази добре. Ще се върнеш освежена и ние ще изгладим различията си. — Той се усмихна и за момент заприлича на малко момче. — Навярно те ще са се разрешили от само себе си още преди да се върнеш.

— Не мисля така, освен ако не започнеш да споделяш с мен, да обсъждаме трудностите си по един интелигентен начин, като зрели хора. Това е един от проблемите — може би най-тежкият, твоята постоянна неохота да вземеш участие в една размяна на мисли.

— Ако имаме проблеми, както настоятелно твърдиш ти, Пола, това се дължи на твоята склонност да реагираш твърде остро във всяка една ситуация, да преувеличаваш малките, незначителни недоразумения, превръщайки ги в големи проблеми. И още нещо — явно си прекалено чувствителна.

Тя смаяно го погледна.

— О, Джим, не се опитвай да прехвърляш вината върху мен. Защо не искаш да признаеш, че ти е трудно да общуваш.

— Защото не ми е трудно. Това си си го въобразила ти. Така или иначе, любенето е най-добрият начин, по който хората могат да

общуват, а ние нямаме проблеми в тази сфера. Никакви.

— Мисля, че имаме. — Тя прошепна последните думи така тихо, че той едва я чу.

Сега вече Джим изглеждаше смаян.

— Как можеш да кажеш такова нещо. Ние си пасваме идеално в сексуално отношение. Знаеш, че ти харесва точно толкова, колкото и на мен.

Пола трепна, осъзнавайки за пореден път, че той си нямаше и понятие от това какво представлява тя като личност, както и от това какво се опитваше да му каже.

— Аз имам естествени желания, Джим. В края на краищата аз съм млада жена и те обичам. Но понякога ти... — Тя прекъсна изречението си, като търсеше подходящите думи, съзнавайки, че засяга една опасна и деликатна тема.

— Аз какво? — настоя той, приковал върху нея светлия поглед на откровените си очи, напълно заинтригуван.

— Ти си прекалено... ентузиазизиран. Мисля, че това е най-доброто определение. Често, когато се връщам от работа, съм изтощена и не ми е до креватни маратони. — Тя се поколеба, гледайки го право в очите и задавайки си въпроса дали бе постъпила разумно, като бе започнала да говори по един така деликатен въпрос. В момента ѝ се искаше въобще да не му бе отговаряла.

Той бавно каза:

— В продължение на месеци ти говоря, че работиш твърде много. Трябва да намалиш темпото. Не е необходимо да работиш като в каторга. Господи, та ти ще станеш една от най-богатите жени в света някой ден.

Въпреки че последното му изречение я раздразни, тя заяви възможно най-спокойно:

— Работя, защото това ми доставя удоволствие и защото имам чувство за отговорност не само към баба и нейния завет, но и към хората, които работят за нас.

— Независимо от това, ако не работеше толкова много, нямаше да бъдеш изморена през цялото време. — Той премигна, закривайки с ръка очите си от слънцето. През ума му пробягна друга мисъл. Неочаквано ставайки настоятелен, той запита:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не ти доставям удовлетворение в леглото?

Тя поклати глава.

— Не. — Поколеба се за миг й противно на убеждението си добави: — Нуждите ми са малко по-различни от твоите, Джим. Жените не са устроени по същия начин, както мъжете. Жените... ние... аз трябва да бъда привлечена... ами към последното действие, и то постепенно. Виж... — Тя не довърши мисълта си, забелязвайки промяната в изражението му. Изглеждаше така, сякаш го е споходило прозрение.

Всъщност Джим не бе сигурен дали това го бе раздразнило, или го бе развеселило. „Значи така — помисли си той. — Секс. Изворът на всяко зло. Или поне така казваха хората.“ Той я стрелна с блуждаещ поглед.

— Пола, скъпа, съжалявам, особено ако съм се проявил като егоист, мислейки само за себе си. Не знаех наистина. Всъщност вината е донякъде твоя — начинът, по който ми въздействаш. Навярно съм склонен да се отдавам предимно на собствените си желания и инстинкти. За в бъдеще ще се променя, обещавам ти. — Той се изсмя. — Трябва да си призная, че никога не съм отдавал особено значение на встъпителните действия в леглото. Винаги съм ги считал за немъжествени. Но ще се опитам да те подпомогна, да не бъда чак толкова нетърпелив, да изчакам, докато ти... — Той се покашля. — Мисля, че докато „ти си готова“ е подходящият израз.

Пола усети как се изчервява. В гласа му бе доловила леко саркастичен оттенък, снизхождение и това я покрусил. „Да ме подпомогне! — помисли си тя. — Изкарва ме инвалид. А това, от което всъщност се нуждая, е да прояви поне малко разбиране в която и да било област от нашия брак.“ За нещастие той бе упорствал да говорят за сексуалния им живот, бе протакал и тя съжали, че се е хванала на въдицата. А имаше и нещо друго. Защо провеждаха този жизненоважен и сериозен разговор навън? За бога, та те се намираха в центъра на градината! „Защото вътре той ще се чувства обвързан, отговори си Пола. — Той не иска да разговаря. Всъщност той иска отново да се измъкне, да полети нанякъде или да се отдаде на някое от другите си любими занимания. Той не ме взема на сериозно.“ Пола

потрепери, усети, че е премръзнала, след като облаците бяха закрили слънцето и предвещаваха дъжд.

— Студено ти е — забеляза той и бързо я хвана подръка. — Може би все пак ще е по-добре, ако влезем вътре. — Усмивката му беше двусмислена. — Имам чудесна идея, скъпа. Защо да не скочим в леглото още сега? Ще ти докажа, че мога да бъда най-отзивчивият любовник в целия свят...

— Джим, как можеш да кажеш такова нещо! — възкликна тя, отблъсна ръката му и се дръпна настрани побесняла. — Мислиш, че сексът изглажда всичките ни различия!

— Та ти току-що намекна, че имаме сексуални проблеми. Искам да ти докажа, че това не е вярно.

— Не съм намеквала нищо подобно. Казах, че не съм в състояние да се любя до безкрай. — Малко ѝ оставаше да добави „без да влагам разум“, но се овладя навреме.

Той каза:

— Хайде. — И я повлече със себе си, нагоре по пътеката.

Пола не се възпротиви, позволявайки му да я въведе в къщата. В хола той се спря и се обърна тихо към нея:

— Ще донеса две кафета.

— Благодаря, замръзвам. — Свали палтото си и добави: — Аз ще съм в кабинета. — Осъзнаваше, че тонът ѝ не бе подходящ, но не можеше вече да се владее. Беше вбесена. Джим не каза нищо и се запъти към кухнята, а тя отвори вратата, водеща към кабинета — неговата лична територия. В камината весело проблясваха пламъци, разпръсквайки силна топлина в малката стаичка, която бе едно от малкото уютни местенца в Лонг Медоу.

Настани се пред камината в креслото със странични облегалки за главата и се опита да се отпусне. Но след няколко минути, когато Джим се завърна с кафето, тя веднага долови студенината и отчуждението, изписани върху лицето му, и сърцето ѝ се сви.

— Е, добре — каза той делово, като ѝ подаде, чашата и седна на другия стол. — Нека да разговаряме.

Въпреки че тонът му никак не я поощри, тя все пак заяви:

— Джим, аз те обичам и искам бракът ни да е щастлив, но честно казано, не мисля, че това е така — поне не в момента.

— Какво не е наред? — запита той.

Тя забеляза слисаното му изражение и се почуди дали Джим бе наистина объркан, или само се преструваше.

— Липсата на общуване, която вече споменах — поде Пола. — Всеки път, когато се опитвам да започна да разговарям за нещо, което ме притеснява, ти ме отблъскваш, без да ти мигне окото, затваряш се в себе си, държиш се така, сякаш мислите и чувствата ми са без значение. — Тя жално го погледна. — А аз знам, че ме обичаш. От друга страна обаче, се чувствам изключена. Сякаш си построил стена около себе си. Изглежда, вече не мога да ти влияя. А когато се съдърпаме за нещо, ти смяташ, че единственото разрешение е да се любим. Мислиш, че след това трудностите, пред които сме били изправени, вече не съществуват. Но това не е така, те продължават да се изпречват пред нас.

Той въздъхна.

— Съжалявам. За нещастие аз не съм отгледан в голямо семейство като теб. Бях самотен като малко момче и край мен беше само дядо — един вече възрастен човек. Може би наистина ми е трудно да формулирам мислите си пред теб, но мисля, че поне те изслушвах с внимание. А що се отнася до секса, това е единственият начин, който знам да се сдобрявам с теб. Мислех, че ти доставя такова удоволствие, каквото и на мен, но щом съм те насилвал...

— Не, Джим! Спри дотук! — възкликна тя. — Получава се недоразумение. Разбира се, че искам да имам нормални сексуални взаимоотношения с теб — ти си мой съпруг и аз те желая, но не мога да понеса това, че използваш секса, за да ме манипулираш. Това е нечестно — ти ме използваш.

Джим затаи дъх от учудване.

— Ето, виждаш ли, пак започваш. Преувеличаваш, въобразяваш си. Аз никога не те манипулирам.

Пола преглътна. Реши да подходи по друг начин, за да го принуди да бъде честен, ако въобще можеше да го направи.

— Сигурно изглежда така, сякаш те критикувам, но аз не правя нищо подобно. Просто спирам вниманието ти на някои неща, които ме безпокоят донякъде. Разбери, знам, че понякога те дразня. Така че... да бъдем безпристрастни. Твой ред е, запознай ме с твоята гледна точка. Покажи чувствата си. И нека да разменим мисли по един интелигентен начин, като двама зрели възрастни хора.

Джим избухна в смях:

— Пола, тази сутрин си толкова екзалтирана и разгорещена. Честно казано, мисля, че постъпваш глупаво, създавайки проблем, където той не съществува. А що се отнася до моите възгледи по отношение на теб, скъпа, мога да кажа единствено, че си чудесна и че те обичам. Ако действително имам някои оплаквания или критики, то те са второстепенни и са без значение.

— Но за мен са от значение. Кажете ми какви са, Джим. Моля те!

Джим поде бавно, с явна неохота:

— Мисля, че си прекалено взискателна към себе си, що се отнася до работата ти. Работното ти време е убийствено, а това не е необходимо. Това, че баба ти цял живот е бършила, не означава, че и ти трябва да бъдеш същата. Струва ми се също така, че се захващаш с твърде много излишни проекти.

Без да обръща внимание на забележката му по адрес на Ема, тя каза:

— Да не би да имаш предвид новите отдели в „Харт“ и модното изложение?

— Да. В края на краищата магазините „Харт“ процъфтяват и така е било открай време. Не е необходимо да...

— Джим — прекъсна го тя нетърпеливо, — тайната на успеха в търговията на дребно е постоянната промяна и разрастване. Ние се нуждаем от постоянно обновление, трябва да задоволяваме покупателните изисквания на обществеността, да предвиждаме новите тенденции, да бъдем достатъчно далновидни, за да можем да преценим кога и как да се разрастваме в бъдеще. Никой бизнес не може да успее, ако не се развива, особено верига от универсални магазини.

— Щом ти смяташ така, скъпа. Ти знаеш най-добре. — Дълбоко в себе си той бе убеден, че тя греша, че се съсипва, работейки толкова много, но не беше нито достатъчно заинтригуван, нито пък имаше енергията и желанието да се впуска в дълъг разговор относно нейната работа. Би било безсмислено — тя и без това винаги вършеше онова, което намираше за желателно. Вместо това той изпитваше нуждата да прекрати по-нататъшните пререкания и анализи на тяхната връзка. Вече скучаеше до смърт и желаше повече отвсякога да си тръгне. Той скришом погледна към стенния часовник.

Пола забеляза и бързо рече:

— Това е толкова важно, Джим. Поставихме едно добро начало. Мисля, че трябва да продължим...

— А аз мисля, че ти трябва да си починеш, Пола, да се научиш да обуздаваш този вътрешен импулс, да превръщаш незначителни проблеми в изумителни драми. Ако наистина държиш да знаеш моето мнение, този разговор е глупав. Нямам представа защо ти, сметна, че той е необходим, особено днес, когато ти заминаваш за почти цял месец. Ние сме много щастливи заедно, но ти настояваш да си навлечем неприятности, като твърдиш, че не сме.

— О, Джим, аз просто искам да спася...

— Шшт, тихо, скъпа, тихо — каза той нежно, усмихна се обаятелно и взе ръката ѝ в своята. — Винаги, когато сравня нашия брак с тези на нашите приятели и познати, се убеждавам, че е най-добрият. Ние сме късметлии, Пола, и аз всеки ден се поздравявам за това, че толкова си подходяме.

Обезсърчението я притисна в железните си прегръдки. Забелязала непреклонното му изражение, тя призна пред себе си, че е безсмислено да продължава. Все едно говореше на стената.

Джим каза:

— Лицето ти неочаквано придоби замислен израз. Знаеш ли, мислиш прекалено много и прекалено често. — Той безгрижно се засмя на собствената си забележка, придавайки на думите си шеговит оттенък. — Да се анализира всяко малко нещо по начина, по който ти си склонна да го правиш, не е признак на особена интелигентност. Открих това още преди години. Винаги, когато поставиш нещо под микроскоп и се опиташ да откриеш дефекти, неизбежно е да не ги забележиш. В нашата връзка няма нищо нередно, Пола. Не се впечатлявай толкова, скъпа. — Той се наведе, целуна я по бузата и решително се изправи. — Сега, след като си поговорихме, аз ще тръгвам, ако не възразяваш. — Той стисна рамото ѝ. — Карай внимателно и ми се обади довечера, преди да си легнеш. — Намигна ѝ и добави: — Тогава ми липсваш най-много.

Пола седеше втрещена, гледайки го втренчено, загубила дар слово. Най-накрая успя да кимне. Когато Джим се обърна, тя го проследи с очи. Чувство на празнота бавно обзе сърцето ѝ, докато го гледаше как пресича стаята. Вратата на кабинета се затвори след него. Тя долови ехото от неговите стъпки, чу как блъсна входната врата, а

няколко секунди по-късно как запали мотора на колата. Дълго време, след като си беше отишъл, тя остана неподвижна на стола, изпълнена с отчаяние, чувствайки се победена.

Най-накрая се отърси от тревожните си мисли, изправи се с усилие и излезе от стаята. Бавно, изморено тя изкачи стълбите към детската стая, за да отиде при децата. Те бяха онова, което изпълваше с радост живота ѝ. Сега те бяха целият ѝ живот.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пола отмести поглед от Дейл Стивънс към Рос Нелсън.

— Баба ми в никакъв случай не би продала своите акции от „Ситекс Ойл“. В никакъв случай.

Рос Нелсън се усмихна, на лицето му бе изписан оптимизъм.

— „Никога“ е дума, на която съм се научил да не вярвам. Обикновено тя продължава да се натрапва на този, който я е произнесъл, дълго след като е била употребена. Ето защо лично аз рядко я използвам.

— Разбирам какво се опитвате да кажете — каза Пола, — но независимо от това аз съм запозната с чувствата на баба ми по отношение на „Ситекс“ и съм сигурна, че тя няма да прояви интерес към вашето предложение. Тя обеща на дядо ми... — Пола прекъсна изречението си още в самото начало и отмахна с ръка. — Няма значение, това е друга история, а този разговор е само загуба на време — за Дейл, за теб и за мен.

Дейл Стивънс каза:

— Може би все пак трябва да споменеш за това на Ема следващия месец, когато тя се завърне от Австралия. Просто да провериш, да чуеш нейното мнение по въпроса. Идеята може да ѝ хареса. Времената са се променили, а нека не забравяме, че тя ще получи милиони, ако продаде акциите си.

— Не мисля, че парите в случая са от значение — заяви Пола.

— Хари Мариот и неговите дружки в управителния съвет са костелив орех, Пола — отбеляза Дейл, приковал върху нея бдителните си черни очи с многозначителен поглед. — От години искат да се отърват от Ема, изпитват неприязън към нея от влиянието ѝ, а положението може единствено да се влоши, на вас ще ви бъде още по-тежко за в бъдеще. Когато тя си отиде, ти ще се окажеш...

— Баба ми все още не е мъртва — намеси се Пола, посрещайки втренчения му поглед с невъзмутима студенина — и аз отказвам да правя предположения за бъдещето и за евентуални ситуации, които са все още далеч. Работя така, както знам — ден за ден. Със сигурност не

искам да предизвиквам неприятности, но искам да ви напомня, че Мариот е вече доста стар. Той няма да живее вечно, а следователно и влиянието му няма да трае много дълго.

— Не забравяй племенника му — спокойно отбеляза Дейл. — Мариот Младши е долен негодник, сплетник.

— О, не ми говори за племенници — поде Пола и моментално прехапа устни. Тя се обърна към Рос Нелсън, припомняйки си, че той е племенник на Даниел П. Нелсън и негов наследник. Тя се засмя без усилие и се извини: — Съжалявам, Рос. Не исках забележката ми да прозвучи непочтително спрямо племенниците като цяло. Не се опитвах да те засегна.

Той се засмя заедно с нея и в светлокафявите му очи проблесна шеговито пламъче.

— Не се притеснявай, аз не се обиждам толкова лесно. — Той се наведе напред, вече сериозен. — Това, което се опитва да каже Дейл, е, че тези членове на управителния съвет, които от години се мъчат под игото на Ема, ще бъдат изключително жестоки към теб, просто защото ти си...

Пола му направи знак с ръка да замълчи.

— Не е необходимо да го казваш, Рос. Причината ми е известна. Аз съм жена, и при това млада. Осъзнавам, че са се подчинявали на баба ми през всички тези години само защото не са имали друг избор. Тя притежава най-голям процент акции от дружеството, а дядо ми е този, който все пак е основал тази компания. Очевидно е, че определени хора винаги са я мразели заради нейното огромно влияние и, разбира се, заради това, че е жена. — Пола замлъкна за миг. — И все пак Ема Харт се е справила, справила се е наистина добре. Винаги е успявала да надхитри тези в управителния съвет, ще успея и аз. Не ми липсват интелигентност и находчивост. Ще намеря начин да ги накарам да се вслушат, да се съобразяват с мен.

Рос и Дейл стояха безмълвни, разменяйки си многозначителни погледи. Рос проговори първи:

— Не бих искал да мислиш, че съм тесногръд, долен шовинист, като някои от идиотите в управителния съвет на „Ситекс“, но независимо от нахлуването на жените в бизнеса в последно време, което аз напълно одобрявам, страхувам се, че трябва да погледнем истината в очите. Това продължава да бъде мъжка...

Пола избухна в смях и моментално го прекъсна:

— Зная, че това все още е мъжки свят. Не е необходимо да ми го натякваш. Така ще е и за в бъдеще, поне до деня, в който жените ще започнат да влизат в мъжката тоалетна.

Рос Нелсън се усмихна развеселен. Той оценяваше чувството ѝ за хумор, както и вродената ѝ жилавост и сърцатост. Тя беше страхотна жена. Той я премери с поглед. Пола силно го привличаше, той бе очарован от самообладанието, проникателния ѝ ум и необикновената ѝ самоувереност. Желаше я за себе си. Чудеше се как да подходи, каква най-подходяща тактика да използва, колко време ще му отнеме, докато я вкара в леглото си. Съвсем съзнателно се стремеше именно към това, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Той откъсна погледа си от нейния, усещайки, че мълчанието се бе проточило. Сподавайки смеха си, рече:

— Не всички сделки се сключват в мъжката тоалетна, Пола.

— Повечето — засече го тя, хвърляйки му същия предизвикателен поглед. — Ако не в мъжката тоалетна, то в мястото, което ѝ съответства — добави тя, присвила устни.

Това го възпламени и той успя само да се усмихне, почувствал се неочаквано като глупак, като неопитен млад ученик. Изпита непреодолима вътрешна нужда да впие устните си в нейните и би го сторил, ако Дейл не бе също в стаята.

Дейл се покашля и бързо каза:

— Мариот Уотсън от дълго време ме е взел на мушка, защото аз съм протеже на Ема. Не мисли, че той няма да предприеме крути мерки спрямо мен, щом вече не съм под нейната закрила. Той едва изчаква.

— Това ми е добре известно — отговори Пола, точно толкова сериозно, колкото и той. — Но в момента ти разполагаш с нейната и с моята закрила, доколкото те могат да ти бъдат от полза. А нека не забравяме и онези членове на управителния съвет, които са на твоя страна. Взети заедно, властта ни нараства неимоверно. През септември ми обеща, че ще останеш на председателското място до Коледа. Миналия месец се съгласи да продължиш да работиш, докато ти изтече договорът, независимо от натиска, който понастоящем ти бива оказван от някои отдели на компанията. Ти не променяш решението си — не дезертираш, нали?

— Не, сладурче, няма начин. Аз ще бъда с вас, воювайки на страната на добрите — заяви твърдо Дейл. — Въпреки това бих искал да споменеш на Ема за идеята на Рос, когато тя се завърне в Англия.

— Имам сериозното намерение да го сторя, тя има право да знае. Не се тревожи. Тя ще получи подробен доклад за тази среща. — Тя обърна глава към Рос. — Ема ще ме попита кой е твоят клиент, Рос. Естествено ще иска да знае кой е заинтересуван от това да купи акциите ѝ. Все още не си ми дал името. — Тя се отпусна назад на стола си и го изгледа многозначително.

Рос Нелсън, който отново бе възвърнал самообладанието си, поклати глава.

— Не мога да ти кажа, Пола. Поне не още. Щом проявите искрено желание да продадете акциите от „Ситекс“, аз, разбира се, веднага ще ви информирам. Дотогава името трябва да остане в тайна. Такава е изричната молба на моя клиент. Бих искал да повтора това, което заявих в началото на срещата. Заинтересованият е клиент на банката от дълго време и се ползва с изключително уважение.

Неговата настоятелност да запази името в тайна развесели Пола, но лицето ѝ остана непроницаемо.

— Явно е някоя друга компания за добив на нефт и се съмнявам, че е някоя от действително големите — като „Гети“ или „Стандард“ например. Вероятно е средна по размер компания, като „Интернешънъл Петролиум“, нали? — Проницателните ѝ теменужни очи проблеснаха многозначително.

Забележката ѝ направи силно впечатление на Рос. Възхищението му от нея нарасна още повече. Бе се опитала да налучка сляпо, но въпреки това бе успяла.

— Не, не е „Интернешънъл Петролиум“ — излъга той убедително. — И моля те, не започвай да гадаеш, защото няма да ти е от полза. — Той я заслепи с една от своите сърдечни, очарователни усмивки. — Не мога да ти разкрия името, докато не получа разрешение от своя клиент, а ако това те интересува въобще, дори Дейл няма представа кой е клиентът.

„Но ти не отрече, че това е компания за добив на нефт“, помисли си Пола. После добави:

— В такъв случай предполагам, че никога няма да узная, тъй като баба ми няма да прояви интерес към предложението. — Пола

кръстоса крака, отпусна се на стола, чудейки се дали Рос бе казал истината, когато отрече, че е „Интернешънъл Петролиум“. Не беше съвсем сигурна. Не бе сигурна и по отношение на това какво точно изпитваше към мъжа срещу нея. Отношението ѝ към него винаги е било двояко. Никога не е била в състояние да прецени дали го харесва, или не. На външен вид Рос бе очарователен, вежлив, самоуверен, винаги готов да обслужи. Привлекателен мъж на около тридесет, висок един и осемдесет ѝ пет, добре сложен, със светла коса, с открито, почти простодушно лице и сърдечна усмивка, която неотклонно използваше, за да покаже великолепните си бисерни зъби. Пригладен и излъскан, той винаги се обличаше и държеше безупречно.

Но всичко това създаваше едно лъжливо впечатление или поне така ѝ се струваше. Пола не можеше да се освободи от усещането, че дълбоко в него се крие нещо хищническо. Докато наблюдаваше Рос, тя неочаквано бе осенена от мисълта, че елегантните дрехи и привидното безгрижие, което се излъчваше от него, бяха само маска, с която прикриваше неприятните недостатъци, проявявани само зад затворените врати на заседателната зала на банката. Точно както Ема бе предугадила преди нея, Пола долови у него невъзмутимата и пресметлива жестокост, неумолимата строгост, прикрита зад чара, усмивките и външността на прекрасен младеж.

Дейл и Рос разговаряха за експлозията в машинното отделение на „Емърс III“ и Пола съсредоточи цялото си внимание върху тях.

Дейл казваше:

— Разбира се, че ми хрумна, че може да е саботаж, но тази вероятност бе изключена. Наскоро имаше разследване, което не откри нищо неблагоприятно, абсолютно нищо. Всъщност кой въобще би сторил подобно нещо? — Той бързо поклати глава, намръщи се. — Не, не, това определено е нещастен случай, въпреки че все още не сме открили какво точно е предизвикало експлозията.

Пола се замисли: „Бедствието в «Емърс III» предвещаваше лош късмет“, но на глас заяви:

— Загадката остава, както и ужасното петно върху нашата репутация.

— Страхувам се, че е така, сладурче. — Дейл унило се усмихна, а кожата край кафявите очи на загрубялото му лице се набръчка.

— Съжалявам, че ще трябва да повторя нещо, което съм казвал многократно, но добивът на нефт е изключително рисковано предприятие. „Емърс III“ обаче е здрав плавателен съд и тази сутрин чух, че отново е в състояние да функционира и е върнат във флота.

— Най-сетне някоя добра новина — възкликна Пола доволна и хвърли на Дейл благодарствена усмивка. Председателят на „Ситекс“ бе човек, на когото тя вярваше и когото харесваше. Спрямо него Пола никога не бе изпитвала никакви опасения. Той бе умен, упорит, може би прекалено амбициозен, но честен. Беше точно такъв, какъвто изглеждаше, не бе лицемер, нито пък склонен да хитрува. Изучавайки го скришом, тя реши, че дори дрехите му говореха за неговата същност. Беше облечен с вкус, платът бе от добро качество, но кройката консервативна — липсваше онзи външен блясък, характерен за костюмите, които носеше Рос. Пола се запита какво общо можеше да има този лукав, бърхтец през цялото време петдесет и три годишен тексасец, който се бе издигнал със собствени усилия, с изтънчения banker от Източното крайбрежие, седящ до него. От последния просто се излъчваше миризмата на наследствените аристократи, на купища наследени пари и привилегии. И въпреки всичко те бяха близки приятели. Рос Нелсън бе представил Дейл Стивънс на Ема преди две години и именно благодарение на bankера Дейл бе понастоящем председател на дружеството за добив и преработка на нефт.

Забелязвайки, че го наблюдава, Дейл неочаквано рече:

— Надявам се, не мислиш, че ти нямам доверие, защото това не е вярно, скъпа.

— Но аз съм неизвестна величина, нали! — отвърна му бързо тя и продължи със същия мек тон: — Разбирам мотивите ти, Дейл, и не мога да кажа, че те обвинявам. Ти гледаш към бъдещето и си решил, че нещата ще вървят по-добре, ако нашият дял от акции в „Ситекс“ се контролира от някой друг, някой, който вярваш, че е по-добре подготвен да се справи с подривната клика в управителния съвет на „Ситекс“.

Продължавайки да я разглежда внимателно, осъзна колко проникателна и схватлива бе Пола и без нито за миг да я подценява, Дейл реши да говори откровено.

— Да — каза той и я погледна право в очите. — Признавам, че това са част от доводите ми. Но не всички. В известен смисъл аз мисля

и за теб, за твоето тежко бреме. Струва ми се, че си достатъчно натоварена с веригата от магазини „Харт“ и с останалите си, значителни по обхват търговски интереси в Англия. Та центърът на твоята дейност е в края на краищата в Англия, сладурче.

Пола кратко отговори:

— Телефоните работят, телексите предават, самолетите летят.

— Но „Ситекс“ е едно допълнително натоварване за теб — каза той, без да обръща внимание на иронията в гласа й. — Действително ли се нуждаеш от него? — Дейл поклати глава, сякаш преценяваше вместо нея. — Не мисля така и ако бях на твое място, щях да убедя Ема да продаде акциите и да спечели доста пари от това. Можете да инвестирате милионите, получени от продажбата на акциите, в нещо друго, нещо, което ще ви причинява по-малко неприятности.

Пола остана безмълвна.

— На едно мнение съм с Дейл — заяви Рос решително. Покашля се. — Известно ти е, че от доста време съм запознат с проблемите на „Ситекс“, не само чрез Дейл, но и вследствие на доверието, което Ема ми оказваше през последните няколко години. Така че, когато клиентът на банката изяви желание да закупи акции от „Ситекс“, аз незабавно се свързах с Дейл, досещайки се за големия пакет от акции на дружеството, притежание на Ема, и той се съгласи, че трябва незабавно да повдигнем този въпрос пред теб. Клиентът на банката вече е вложил пари в основния капитал на дружеството и с вашите 42 процента... — Той млъкна само за да прибегне до помощта на една от своите постоянни, обгръщащи всички усмивки. — Та това ще осигури на нашия клиент голямо влияние, Пола.

— Всеки, който притежава тези 42 процента, ще има влияние — отсече Пола. — А това, дали ще бъдем ние, или вашият клиент, е без значение. Знаеш точно толкова добре, колкото и аз, че важното в случая е количеството на притежаваните акции, а не чия собственост са те. Освен това участието на вашия клиент в основния капитал на дружеството няма да му помогне, тъй като то не му дава право на глас, нито пък му осигурява някакво влияние. Явно е, че този ваш клиент, независимо дали е частно лице, или компания, се нуждае от акциите на баба ми, за да се сдобие с правото да участва, или да участват във вземането на решенията относно начина на управление на

дружеството. Искат да контролират дружеството. Това ми е пределно ясно.

Никой от двамата мъже не отговори, признавайки пред себе си, че е безсмислено да отричат и по този начин да заприличат на глупаци.

Пола се изправи по възможно най-грациозния начин и продължи:

— Господа, страхувам се, че съм принудена да сложа край на нашето малко неофициално съвещание. Мисля, че постигнахме максимума за днес. Ще разговарям с баба си през декември и съм сигурна, че тя лично ще се свърже с вас. А това наистина зависи от нея — решението е изцяло нейно. — Пола тихо се засмя и промърмори: — Кой знае, тя може да изненада дори и мен и да реши да продаде акциите си.

Дейл и Рос също се бяха надигнали и докато Пола ги изпращаше, Дейл каза:

— Тази вечер отлитам обратно за Одеса, но ако имаш нужда от мен или от каквото и да било, само звъни. Аз така или иначе ще ти се обадя следващата седмица, за да поддържам връзката с центъра.

— Благодаря, Дейл, оценявам това — каза Пола като пое протегнатата му ръка в своята.

— Сигурна ли си, че няма да дойдеш да обядваш с нас? — запита Рос.

— Отново ви благодаря, но за съжаление не мога. Имам среща с директора на филиала на „Харт“ в САЩ и тъй като ще правим планове относно организирането на тържествата по време на Седмицата на френските дизайнери, няма да мога да я отложам.

— Загубата в случая е за нас — каза той разочаровано, приковал погледа си върху нея, като продължаваше да държи ръката ѝ в своята. — За разлика от Дейл аз няма да заминавам никъде, Пола. Оставам тук — в малкия стар Манхатън. Уведоми ме, ако мога да ти окажа помощ — за каквото и да било. Надявам се, че ще ми позволиш да те заведа на вечеря някоя вечер тази седмица.

Пола издърпа ръката си и каза:

— Колко любезно от твоя страна, Рос. Страхувам се, че тази седмица съм доста заета. В действителност имам ангажименти всяка вечер. — Това не беше вярно, но тя нямаше желание да излиза с него.

— Надявам се, че следващата седмица няма да е така. — Той се наклони към нея и стисна ръката ѝ. — Ще ти се обадя в понеделник и

няма да приема отказ от твоя страна — предупреди я той, като се засмя сърдечно.

След като си тръгнаха, Пола бавно пресече стаята, насочвайки се към бюрото — огромна стъклена плоча, поддържана от семпла, елегантна подпора от полирана стомана. Именно бюрото бе драматичната точка, върху която се приковаваха погледите на всички, стъпили в още по-драматичния офис на „Харт Ентърпрайс“, където Пола отсядаше винаги, когато бе в Ню Йорк. Стаята бе мебелирана с модерни гарнитури и навсякъде преобладаваше смесицата от преливащи се сиви и сини цветове. Меките приглушени тонове бяха разнообразни от някои от безценните импресионистични картини, притежание на Ема, а из цялата стая върху пиедестали от черен мрамор бяха изложени скулптурни творби на Хенри Мур и Бранкуси, както и изключително редките бюстове от Ангкор Ват. Силно се чувстваше присъствието на истинския собственик, а изложените произведения го определяха категорично и свидетелстваха за голямата любов на Ема към изкуството.

Пола седна зад бюрото, постави лактите си на него и закри лицето си с ръце, мислейки за срещата, която току-що беше приключила. Дълбоко в ума ѝ се зароди идея, започна да се оформя и докато траеше това, по устните ѝ бавно се плъзна усмивка. Съвсем несъзнателно Рос Нелсън и Дейл Стивънс ѝ бяха подсказали начина, по който да разреши поне част от своите проблеми в „Ситекс“, а може би дори всички. „Но не сега — помисли си тя. — По-късно, когато наистина се наложи да принудя всички да играят по моята свирка.“

Изправи се и се засмя на глас. Идеята не беше много хубава, всъщност това бе едно дяволско хрумване, достойно за Макиавели, но то щеше да окаже необходимия ефект и несъмнено носеше неподражаемия отпечатък на Ема Харт. Продължавайки да се смее тихо, тя си помисли: „С всеки изминал ден все повече заприличвам на баба“. Мисълта, че това може и да е истина, ѝ достави удоволствие. В известен смисъл тя облекчаваше отчаянието и безсилието, които изпитваше, откакто бе направила несполучливия опит да разговаря с Джим, преди да напусне Англия.

След като бракът ѝ се разпадаше, а личният ѝ живот бе скучен и изпразнен от съдържание, то тя щеше да направи всичко възможно да изгради една плодотворна кариера и успехите ѝ в бизнеса щяха да

компенсират всички останали загуби. Именно усиленият труд се бе превърнал в крепост за Ема, когато нейният личен живот бе претърпял крушение. Трудът щеше да се превърне в крепост и за Пола, поддържайки я във всички тежки моменти. Отдаването на търговските ѝ начинания, които щяха да отвличат мислите ѝ и на трайната ѝ любов към децата, която пък щеше да я подхранва емоционално, щеше да ѝ помогне да оцелее и да се справи наистина добре. Може би дори запазвайки достойнството си — така, както бе сторила баба ѝ. Мисълта ѝ се насочи към Джим, но тя не изпита нито ненавист, нито пък го осъди. Единственото, което почувства, бе страхотна мъка, мъка заради самия него. Той не знаеше какво бе загубил и това бе наистина жалко, най-трагичното в случая.

Същия следобед Шейн О'Нийл се намери в чудо.

Той крачеше бързо по Парк авеню, промушвайки се между останалите пешеходци, а мислите се лутаха в главата му с не по-малка скорост. Не можеше да реши как да постъпи с Пола. Да ѝ се обади ли, или да не ѝ се обади? Мисълта, че тя беше в Ню Йорк, само на няколко пресечки от него, дотолкова го беше обезкуражила, че той не можеше дори да си представи как би му подействало самото ѝ присъствие. А ако ѝ се обадеше, нямаше да има друг избор, освен да я види, да я покани на обяд или вечеря, или пък най-малкото да пийнат някъде заедно.

В началото на деня, докато бе разговарял с канцеларията им в Лондон, баща му бе споменал, че Пола е отлетяла за Ню Йорк, и го бе стреснал. „Мери и аз вечеряхме с нея в Лондон в неделя вечер“, бе продължил да обяснява баща му, преди отново да насочи вниманието си към неотложните търговски въпроси. И преди да затвори, баща му бе възкликнал: „О, Шейн, само още секунда, току-що влезе Мери. Искате да те чуе“.

Но Мери не се бе ограничила само с поздрав. Тя го бе инструктирала. „Моля те, звъни на Пола — настояла бе Мери. — Дадох ѝ телефона ти миналата вечер, но знам, че тя няма да ти се обади. Ще бъде прекалено смутена.“ И когато той бе помолил за пояснение, сестра му му бе казала, че Пола, подобно на нея, отдавна била усетила неговото равнодушие. „Ще се страхува да не я отблъснеш

— бе посочила Мери. — Така че всичко зависи от теб. Постъпи така, както трябва, та тя ти е толкова добра приятелка. И наистина не изглежда много добре.“ Последната забележка Мери бе направила със сериозен глас, разтревожено и след това бързо бе продължила: „Изглежда обременена, притеснена, дори мрачна, а това не е онази Пола, която ние всички познаваме. Моля те изведи я, развесели я. Позабавлявайте се заедно, Шейн, накарай я отново да се усмихне, така както правеше, когато бяхме деца“. Забележките на сестра му го бяха разтревожили, той бе настоял за повече информация относно душевното и физическото състояние на Пола. Мери не бе в състояние да му даде някакви пояснения и преди да се сбогуват, той предано ѝ бе обещал, че ще се свърже с Пола.

Но сега отново се колебаеше. Макар че копнееше да я види, той знаеше, че ако се поддаде на изкушението, само ще си причини болка. Тя беше съпруга на друг мъж. Беше я загубил завинаги. Часовете, прекарани с нея, щяха да отворят старите рани, рани, които не бяха зараснали, но поне бяха хванали коричка и му причиняваха по-малко болка. „Срещата ще бъде обезпокоителна“, помисли си той, размишлявайки върху живота, който си бе изградил в Ню Йорк през последните осем месеца. Животът му не беше вълнуващ, а по-скоро скучен и безинтересен, без големи възходи, но и без омаломощаващи падения. Не беше нито щастлив, нито тъжен, сякаш потънал в забвение, но поне се наслаждаваше на спокойствие и тишина. Около него вече нямаше жени. Двата набега в тази насока се бяха провалили безславно, карайки го да се чувства безсилен, обезнадежден. И той за пореден път бе решил, че безбрачието бе за предпочитане в сравнение със злощастните сцени в спалнята, които поставяха и двете страни в неудобно положение, тревожеха го и го караха да се чувства унижен от собствената си неспособност. И така, той съвестно избягваше всякакви връзки с жени и през по-голямата част от времето си работеше. Почти винаги оставаше в новите канцеларии на „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“ до осем или девет часа, а след това се прибираше вкъщи само за да прекара поредната нерадостна вечер пред телевизора. От време на време си уреждаше среща или с Рос Нелсън, или с някой от другите двама мъже, с които се бе сприятелил. Понякога извеждаше Скай Смит на кино, театър или вечеря. Но като цяло водеше уединен начин на живот и музиката и книгите бяха

единствените му другари. Не беше щастлив, но нямаше болка, която да преодолява. Вътрешно той бе мъртъв.

Докато всичко това минаваше през главата му, Шейн неочаквано промени своите намерения. Наистина трябваше да види Пола, дори и само за да спази добрия тон. Ако някой друг от приятелите от детството му посетеше града, той щеше автоматично да го покани на вечеря. Да не се види с Пола би изглеждало странно, дори двусмислено, на Ема и на дядо му, който несъмнено щеше да го разпита за нея, когато дойдеше в Ню Йорк следващия месец. Освен това Мери бе казала, че Пола не изглежда добре. Да, наистина щеше да е по-добре да я изведе на вечеря, просто за да се убеди, че всичко при нея е наред. „Но ти не носиш никаква отговорност за нея“, предупреди се той наум, мислейки за Джим Феърли. Нейният съпруг. Внезапно го обзе дива ревност и той трябваше да се напегне, за да преодолее това чувство, докато пресичаше 59-а улица, продължавайки да се движи по Парк авеню към улиците с номер шестдесет.

След няколко минути щеше да пристигне на техния нов обект. Строителното дружество почти бе приключило с ремонта на старомодния интериор и само след миг бригадите, техните ръководители, архитектите и проектантите щяха да го заобиколят от всички страни. Ще трябва да обърне внимание на всички. „Трябва да взема решение относно Пола. Сега. Стига съм протакал. О, по дяволите Джим Феърли. Тя е най-старата ми и най-близка приятелка. Израснах с нея. Разбира се, че ще я видя. Не, не можеш да я видиш. Ще бъде твърде болезнено“ — промени отново решението си Шейн.

Съзнанието за собствената му уязвимост парализираше способността му да действа. Дори и само да съзре единствената жена, която обичаше, би означавало да се изложи на болка и страдание, от които никога нямаше да може да се съвземе.

Скай Смит разтревожено изгледа Рос Нелсън и проговори с разтреперан глас:

— Но ти вече от няколко седмици си окончателно разведен. Не разбирам. Винаги съм мислела, че ще се оженим.

— Страхувам се, че си се самозалъгвала, Скай — каза Рос, опитвайки се да говори спокойно, да бъде ако не друго, то поне учтив.

— А Дженифър?

— Какво Дженифър?

— Та тя е твое дете, Рос.

За момент той остана безмълвен. Само преди десет минути, след като се бе прибрал от Уолстрийт вкъщи, той бе побеснял, откривайки Скай Смит — своята бивша любовница, седнала в хола му, сдържана и хладнокръвна, очевидно твърдо решена отново да отстоява исканията си. Тя и постоянният натиск, който му оказваше, го ожесточаваха. В мига, в който тя си тръгнеше, Рос щеше да уволни икономка за това, че бе имал глупостта да я пусне в апартамента му.

Скай кършеше ръце, лицето ѝ бе пребледняло, а в очите ѝ се четеше безмълвна молба.

Рос Нелсън я гледаше втренчено, а тревогата, която забеляза, че тя изпитва, го накара да бъде още по-непреклонен. Терзанието ѝ не породило у него никакво съчувствие или съжаление. То само допълнително го раздразни.

— Ти казваш, че е мое дете. Но дали наистина е така? — попита той жестоко. — Никога не съм бил абсолютно сигурен относно това кой е баща ѝ.

Скай ахна и политна назад.

— Как можеш да кажеш такова нещо. Знаеш, че ти си ѝ баща. Тя ти е одрала кожата, Рос, а не забравяй и кръвните проби. А освен това ти буквално ме държеше под ключ през последните четири години. Та аз не съм погледнала друг мъж.

По устните му се плъзна иронична усмивка.

— Но напоследък се заглеждаш по един, и то с много влюбен поглед, нали, Скай? Шейн О'Нийл, за да бъдем по-точни. И тъй като спиш с него, бих ти препоръчал да използваш похвалните си сексуални умения и да го впримчиш. По-добре ще е него да завлечеш пред олтара, и то по възможно най-бързия начин.

— Не спя с него — запротестира яростно тя, отърсила се от безразличието си, а очите ѝ внезапно блеснаха гневно, разкривайки неочакваното оживление, което я бе обзело.

— Да не би да очакваш, че ще повярвам това? — възкликна той, като се изсмия цинично. — Знам всичко, което може да се знае за теб, Скай. А и нещо повече. — Погледът му грубо се плъзна по нея, а крайчецът на устните му се изкриви в презрителна усмивка. — Не

можеш да се удържиш в присъствието на снажни, плещести, красиви жребци — те винаги са били твоята ужасна слабост, скъпа. Това и двамата го знаем твърде добре. Ще постъпиш разумно, ако се омъжиш за някой от тях, докато все още разполагаш с великолепната си външност на блондинка и с необикновеното си спортно, сексуално дарование. Шейн е определено най-вероятната възможност. Той си го получава в леглото, така че защо да не го накараш да узакони нещата, докато любовната ви история е все още в първичната фаза на еуфория. Той е твой тип — по този въпрос няма две мнения. Освен това е богат, а е и със сигурност свободен.

— Рос, казвам ти истината, не съм в любовни отношения с Шейн О'Нийл! — настоя тя.

Рос ѝ се изсмя в лицето, пресегна се към сребърната си табакера, поставена на старинната китайска масичка за кафе, и бавно запали цигарата, която държеше между пръстите си.

Скай впери очи в него. Тя се зачуди защо въобще се бе забъркала с него така глупаво преди години. Запита се защо я бе постигнало нещастieto да обича този мъж по начина, по който го обичаше. Проблемът беше, че той знаеше много добре какво изпитва тя, затова напоследък бе започнал да охладнява. Рос искаше от живота само нещата, които не можеше да притежава, и вниманието му бе насочено предимно към жени, които не проявяваха никакъв интерес към него. „Той е извратен — помисли си Скай, — но, господи, колко го обичам.“ Знаеше, че трябва да го накара да ѝ повярва за Шейн О'Нийл, заради детето и заради самата нея. Внезапно осъзна, че единственият начин да го убеди бе да говори откровено. Тя тихо каза:

— Е, добре, признавам. Спах с Шейн. Веднъж. Стана тогава, когато разбрах, че си взел Денис Хъдсън със себе си в Южна Америка, когато открих, че си в любовни отношения с нея. Предполагам, че не съм искала да ти остана длъжна. Но нищо не се получи. Въобще не се любихме. А оттогава не сме се сближавали, поне не по този начин, Рос. Ние сме просто приятели, това е всичко. Дружки.

— Дружки — изпелтечи Рос, поклащайки глава. — Хайде, Скай, в края на краищата говориш с мен, нали? За пет години съм узнал достатъчно добре как можеш да действаш на един мъж, особено в началото, когато още не е спал с теб. — Той се изсмя подигравателно.

— Не се получило, а? — промърмори Рос, а на лицето му бе изписано пълно недоверие.

Скай преглътна, осъзнавайки, че трябва да продължи да говори, да даде пълно обяснение, ако искаше да постигне някакъв напредък, отново да спечели благоразположението му, да го задържи.

— Да, точно така, честна дума, Рос. Шейн и аз сме просто добри приятели. — Тя отново преглътна. — Той не можа, ами, онази нощ, когато легнахме... той не бе в състояние да... нали знаеш... да направи каквото и да било.

Рос се плесна по коляното, разтърсен от дрезгав смях.

— Нима очакваш да повярвам, че на Шейн не му е станал с теб? О, не, Скай. Това никога няма да го приема.

— Но това е истината — прошепна тя, спомняйки си толкова ясно за онази злощастна нощ, за ужасното смущение на Шейн и нейното собствено объркване. — Кълна се в Бога. — Тя се наведе през масата и довърши с далеч по-решителен глас: — Кълна се в Дженифър, в моето дете — в нашето дете.

Смехът му секна и очите му се присвиха, той я погледна замислено. Моментално долови, че тя не го лъже, след като бе намесила и детето. Каза:

— Значи... Шейн си има малък проблем, така ли?

Тя кимна.

— Поне с мен. — Поколеба се. — Имам чувството, че е влюбен в някого.

— Чудя се в кого ли, коя ли е тази жена. Знаеш ли?

— Глупаво е да ме питаш. Откъде бих могла да знам. Той не е споделил нищо с мен. Не разбираш ли, Рос, ето защо той не може да ми бъде съпруг.

— Аз също не мога.

— Защо? — запита тя кратко.

— Нямам желание да се женя отново — каза той почти безгрижно, — не с моето минало. Писна ми от ненаситни жени и съдилища за развод. Освен това плащам достатъчно издръжки и в момента. Стотици хиляди долари годишно. Но ако все пак някога се побъркам достатъчно, за да извърша този самоубийствен скок, уверявам те — булката ще бъде наистина богата.

— Я стига. Парите не те интересуват, Рос — присмя му се тя. — И на сто години да станеш, пак не би могъл да изхарчиш милионите си.

Той не отговори нито дума.

Скай омекна, изражението ѝ стана нежно и тя бавно каза:

— Преживели, сме толкова много заедно. Имаме дете и аз много те обичам.

— Ти, изглежда, не разбираш — аз не те обичам.

Тя трепна, но прикри оскърблението си. Той бе склонен да проявява жестокост и настроенията му бяха мимолетни. Само след пет минути би могъл да настъпи пълен обрат и той би я завлякъл в леглото. Това се бе случвало толкова често преди. Озари я идея, тя се изправи и се премести до него на другия диван, слагайки ръка на коляното му. Приблужи се към него и прошепна:

— Нямах това предвид, Рос, скъпи, знаеш, че не е вярно. Обичаш ме. Между нас винаги е съществувала някаква магическа връзка. Винаги.

Тя се усмихна на невъзмутимото му изражение, а очите ѝ се спряха на него изкусително.

— Хайде да си легнем. Аз ще ти докажа колко силни са връзките между нас.

Той вдигна ръката ѝ от коляното си и я положи в скута ѝ.

— Не знаех, че си мазохист, че ще търсиш повторение на злополуката с Шейн О'Нийл. Сигурно е много унижително за жена като теб да осъзнае, че сексуалната ѝ вещина е загубила своята сила.

Тя се отдръпна от него, а очите ѝ се наляха със сълзи.

В желанието си да се отърве от нея той прибягна до най-жестокото си оръжие. Заяви ѝ възможно най-тихо и все пак твърдо:

— Знаеш ли, Скай, ти вече не ме възбуждаш.

Изправи се, отиде слепешката до прозореца, като изтриваше сълзите от бузите си и се опитваше да се овладее, а раменете ѝ конвулсивно се надигаха. Знаеше, че го е загубила. Животът ѝ беше съсипан.

Рос също се изправи и отиде до старинното писалище от периода на Регентството. Отвори чекмеджето, извади чековата си книжка, взе писалката и написа нещо. Докато откъсваше чека, тя се обърна,

втренчи се в него, а мъката, изписана на напрегнатото ѝ лице, бе заместена от смайване.

— Какво правиш? — попита тя разтреперана.

— Това е за теб, за детето — каза той, надигна се от стола и приближи към нея. — Ще говоря със счетоводителите си и ще уредя да получаващ същата сума всеки месец. Това е повече от достатъчно. — Спря се пред нея и ѝ подаде чека.

Скай буйно поклати глава.

— Не го искам, Рос. Аз мога да издържам нашето дете. Не ме интересуват твоите пари и никога не са ме интересували. Искам само теб. Като съпруг, като баща на Дженифър.

— Цената е твърде висока за мен. — Той се опита да натика чека в ръцете ѝ, но тя отказа да го вземе, свила юмруци, докато се отдръпваше от него.

Той отново повдигна рамене и се върна до диваните край камината. Отвори чантата ѝ, пусна чека вътре, занесе ѝ я и я сложи в ръцете ѝ.

— Време е да си вървиш, Скай. Очаквам гости. Между нас всичко е свършено. Няма какво повече да си кажем.

Вдигайки глава, тя събра малкото, което бе останало от разбитата ѝ гордост, и каза учудващо равнодушно и спокойно:

— О, има какво още да си кажем, Рос, и то е... — Тя замлъкна и се вгледа дълбоко в очите му. — Нищо между нас не е свършено и никога няма да свърши, независимо дали ще се видим отново, или не. Един ден ти ще се нуждаеш от мен. Не зная защо, каква ще бъде причината, но ти ще се нуждаеш от мен. — Тя отвори чантата си, извади чека и го скъса на две, без дори да го погледне. Пусна късчетата на земята. Завъртя се и си тръгна, без да погледне назад, с твърда, отмерена стъпка.

Рос вдигна скъсания чек и го прибра в джоба си, а лицето му остана непроницаемо. Утре щеше да напише друг и да ѝ го изпрати. Тръгна полекичка към прозореца, вдигна пердето и погледна надолу, към Парк авеню. Само след няколко минути тя щеше да напусне сградата и да пресече улицата, както винаги правеше, насочвайки се към Лексингтън. Въздъхна. Жалко за детето. Чертите на лицето му сякаш омекнаха. Нямаше начин да получи тригодишната си дъщеря, без да вземе и майката заедно с нея, а от майката нито имаше нужда,

нито я искаше. Причиняваше му прекалено много неприятности в много отношения. За момент изпита угризения на съвестта за начина, по който бе лавирал с Шейн, опитвайки се да тласне Скай в обятията му. „Смешно съвпадение — помисли си той, — Скай и Шейн са се срещнали в Йоркшир, а една седмица по-късно той ми се обади, представяйки се от името на Ема Харт.“ В мига, в който бе видял Шейн, той се бе сетил за Скай, осъзнавайки, че може би е намерил разрешение на всичките си проблеми с нея. Бе подвел Скай, улеснявайки любовното приключение, ако то въобще можеше да бъде наречено така. „Е, хората казват, че всичко е позволено в любовта и войната.“ Неочакваното разкритие на Скай за импотентността на Шейн обаче го бе учудило. Бе го потресло. Не друг, а Шейн О’Нийл! „Горкият той“, промълви Рос учуден.

Коя е жената, която така се бе вкопчила в О’Нийл, че той не можеше да преспи с никоя друга.

Рос допря лице до прозореца, видя как Скай забързано пресече улицата, поспирайки се на площадката в очакване на зелената светлина. Носеше палтото от норки, което той ѝ беше подарил. Предполагаше, че някога я бе обичал. Сега тя го отегчаваше. Пусна пердето и моментално забрави за нея, насочил мисълта си към настоящите си планове.

Рос Нелсън отиде до камината и постоя облегат на полицата няколко минути, взирайки се в празното пространство, унесен в мечти за Пола Феърли. Познаваше я от години, но в миналото почти не ѝ бе обръщал внимание. Но тази сутрин в нейната канцелария тя го бе заинтригувала. Трябваше да я притежава. Щеше да я притежава. Никой, нищо нямаше да го спре. „Това е то — потиснатата сексуалност, готова да експлодира“, реши той. Беше я забелязал мигновено. Личеше от движенията на тялото ѝ, от глада, който бе доловил в теменужените ѝ изкусителни очи с дълги мигли. Той щеше да драсне клечката, да я взриви, а след това щеше да се отпусне и да позволи на пламъците на нейната сексуалност да погълнат и двамата. Осъзна, че дори само мисълта за нея го възбуждаше прекомерно, по начин, по който не се бе възбуждал отдавна, вследствие на преситеността, която изпитваше. Гореше от желание да погали стройното ѝ тяло, гъвкаво и грациозно като на младо момиче, великолепните ѝ гърди. Той притвори очи и затаи дъх, припомняйки си колко стегнати и добре оформени

изглеждаха под бялата копринена риза, с която беше облечена. Жадуваше я сега, точно в този миг. Образът ѝ така се бе врязал в съзнанието му, че той бързо отвори очи, седна на дивана, съзнавайки, че трябва да прогони от въображението си представата как двамата се любят. Щеше да се чувства потиснат през цялата вечер, ако не го стореше незабавно.

Но Рос Нелсън откри, че му е трудно да я забрави — така силно му действаше нейният сексапил. От друга страна, тя беше и богата. Замисли се за състоянието ѝ, състоянието на Ема, което тя щеше да наследи някой ден. За негово най-голямо учудване мисълта за евентуален брак изведнъж му се понрави. Но тя май че беше омъжена? Скоро щеше да се отърве от Феърли. Само веднъж да легне с него и той щеше изцяло да я притежава. Винаги ставаше така, особено с онези, които се втурваха в обятията му, без да имат някакъв опит, затаили дъх в очакване. Усети старата, добре позната болка в слабините си. За да отвлече мисълта си от секса, той се съсредоточи върху огромното състояние на Пола Феърли. Болката се засили, Рос кръстоса крака. Чувстваше се неприятно възбуден. Присмя се на самия себе си. Какво щастие, че не се бе отдал на еротичните си мисли по отношение на Пола малко по-рано. Щеше да бъде принуден да легне със Скай — за последен път.

Погледна към телефона на писалището, чудейки се защо още не бе иззвънял. Очакваше Пола да му звънне още от момента, в който се бе прибрал вкъщи.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Откъде, по дяволите, се взеха тези отвратителни алени рози, Ан? — попита Пола, взирайки се през отворената врата на гостната, а след това се обърна и погледна американската икономка на баба си.

Ан Донован, която стоеше до Пола в голямото входно фоайе на апартамента на Ема на Пето авеню, поклати глава.

— Не зная, госпожице Пола. Оставих картичката на масичката до вазата.

Тя последва Пола в стаята и продължи:

— Честно казано, не знаех къде да ги сложа — толкова е голям букетът. Дори си помислих да ги оставя навън. През всичките тези години, които съм работила за Ема Харт, в апартамента никога не е имало рози. И вие ли не обичате рози?

— В действителност розите не ме притесняват, Ан, поне не ми действат така, както на баба. Просто не съм свикнала да виждам рози тук. Всъщност аз никога нито съм купувала, нито съм отглеждала рози. — Тя смръщи нос в знак на отвращение и отбеляза безцеремонно: — А пък цветът, това яркочервено, целият аранжмент е поразителен. Прекалено предвзето.

Тя се пресегна към плика, разкъса го и погледна картичката. Беше от Рос Нелсън. Почеркът му дребен, прегледен, почти сбит. Канеше я на вилата си в провинцията за събота и неделя. „Колко е нагъл — помисли си Пола. — Защо ли си мисли, че ще прекарам уикенда с него? Надявам се, че няма да се превърне в напаст.“ Тя скъса картичката, пусна я в близкия пепелник и каза на икономката:

— Не мога да гледам тези рози. Ще имаш ли нещо против да ги изнесеш отзад, ако обичаш.

— Разбира се, че не, госпожице Пола. — Ан безцеремонно вдигна вазата и се запъти към вратата, казвайки през рамо: — Получихте и друг букет преди малко. Сложих го в кабинета.

— О! Предполагам, че ще е най-добре да отида да го видя — промърмори Пола, излизайки след икономката, която вече бързо прекосяваше фоайето, към своята стая.

Лицето на Пола грейна в мига, в който съзря чудесната малка кошничка с африкански теменужки, разположена в центъра на махагоновата масичка за кафе край камината. Тя се наведе над тях, докосна лъскавите тъмнозелени листа, меките като кадифе венчелистчета на тъмнолилавите цветя. „Колко нежни и изящни са“, помисли си тя и вдигна плика. На него не пишеше нищо и тя се почуди от кого ли бяха теменужките, докато го отваряше. Замръзна от учудване. На картичката бе изписано с така добре познатия ѝ, дързък почерк: „Шейн“. Нямаше никакво съобщение — само името му.

Все още стиснала картичката, Пола седна на най-близкия стол, като смръщи лице. Не знаеше как да изтълкува цветята. За първи път от две години той бе извършил нещо любезно и тактично, така както често бе правил в миналото. И тя се намери в чудо, не знаеше как да постъпи. Замисли се. Дали кошничката с теменужки означаваше, че иска отново да се сприятелят. Или просто бяха изпратени в знак на учтивост вследствие на чувството му за дълг и отговорност пред семейството? Естествено изпращането на букета означаваше, че той я приветства с добре дошла, без да има нужда да я види лично.

Пола се загледа в огъня с разсеяно изражение. Беше убедена, че Мери му е казала, че е в Ню Йорк. В края на краищата те бяха брат и сестра, както и колеги, говореха си по телефона всяка седмица, почти всеки ден. Може би приятелката ѝ бе оказала натиск върху Шейн да положи някакви усилия и да се държи добре с нея. Равнодушието и усамотеността му все още объркваха Пола. Безброй пъти си бе задавала въпроса какво бе сторила, за да го нарани или обиди, и всеки път си бе отговаряла, че вината не е в нея. Не бе извършила нищо нередно. Но той продължаваше да се държи настрана, едва забелязвайки нейното съществуване. А когато все пак го правеше, тя знаеше, че не е имал друг избор, имайки предвид старите приятелски отношения между двете семейства.

Откъсна очи от огъня, отново погледна картичката и вече не отклони очи. Наличието само на името му и отсъствието на каквото и да било съобщение не бяха особено поощрителни. Дори предизвикваха уплаха. Поне да ѝ беше предложил да му звънне, да ѝ бе намекнал, че може да се видят, преди тя да се завърне в Англия.

„По дяволите“ — промърмори тя под носа си и внезапно се изправи разярена. Шейн О’Нийл беше най-близкият ѝ приятел, откак

се помнеше, откакто бе проходила и проговорила. Бяха израснали заедно... бяха преживели толкова много... толкова се бяха сближили през тези решителни за формиране на характера години... съществуванията им се бяха преплели... и след това той я бе зарязал, напуснал я бе, без да ѝ даде каквото и да било смислено обяснение. Това не беше логично.

„Стига ми толкова. Писна ми хората да се държат така, сякаш моите чувства не са от значение“, помисли си тя, все още наежена. Тя се втурна навън, за да намери куфарчето си. Беше на скамейката във фойето, където го бе оставила, след като се бе прибрала от канцеларията. Сграбчи го, върна се тичешком в кабинета и седна зад бюрото. Отключи го, извади тефтера с адреси, обърна на страницата с телефона на Шейн и се облегна на стола, наблюдавайки цифрите.

„Ще се разбере с него веднъж и завинаги — реши тя — независимо дали ще стане тази вечер, следващата седмица или в деня, в който си замина. Не ме интересува кога, стига най-накрая да го заангажирам. Искам да зная защо прекрати дългото ни приятелство по толкова жесток начин. Дължи ми обяснение.“ Тя се протегна към слушалката, но после отпусна ръката си, осъзнавайки, че би било по-разумно първо да се успокои. Да, би било действително неразумно да се изправи пред него сега. Не беше виждала Шейн от април. Току-що ѝ бе изпратил цветя. Би изглеждало странно и безразсъдно да го затрупа с въпроси като гръм от ясно небе. Освен това ненавиждаше сблъсъците по телефона, предпочиташе да е очи в очи с човека, когато изясняваше някой важен въпрос, да наблюдава неговите реакции. „Трябваше отдавна настойчиво да изискам един откровен разговор — добави тя под носа си. — Постъпих безхарактерно.“ Внезапно ѝ дойде наум, че не я бе толкова яд на Шейн, колкото на самата нея. Не трябваше да позволява да скъсат всякакви отношения така, както бе станало. Раздразнението ѝ започна да се разсейва.

Изправяйки се на стола, тя вдигна слушалката, но след това се поколеба. Как да започне разговора? „Тази вечер си наистина зашеметена и объркана от смяната на часовите пояси — каза си тя, унило усмихната. — Естествено, че ще му благодариш за цветята. Какво друго? Съвършената встъпителна маневра.“ Тя набра телефона в апартамента му. Никой не вдигни. Разочарована, тя затвори слушалката. В този момент ѝ хрумна нещо, което баща му ѝ беше

казал в неделя вечер. Чичо й Брайън бе споменал, че напоследък Шейн бил толкова пристрастен към работата си, колкото и тя. Пола погледна часовника си. Беше седем без нещо. Дали е още в канцеларията си? Миранда й бе дала два телефона на „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“ и един от тях бе личният телефон на Шейн.

Тя набра още веднъж.

Някой вдигна на второто извъняване.

— Ало — произнесе нечий мъжки глас.

— Шейн?

Настъпи кратко мълчание, преди той да отговори.

— Здравей, Пола — каза той най-накрая.

— Браво, Шейн, колко си умен — разпозна гласа ми, и то веднага — възкликна тя с престорена насмешливост. — Толкова се радвам, че те хванах. Току-що си дойдох и открих твоите теменужки. Чудесни са, така ми напомнят за пролетта, наистина трогателно от твоя страна. Благодаря ти.

— Радвам се, че ти харесват — отговори той.

Безизразният му, лишен от всякакъв ентузиазъм глас бе толкова отблъскващ, че направо я смрази. Независимо от това тя бързо продължи:

— Не сме се виждали от толкова време — поне осем месеца, а ето сега и двамата сме далеч от Йоркшир — двама йоркширци в Ню Йорк. Най-малкото, което можем да сторим, е да се срещнем... — тя замлъкна, пое си дълбоко дъх и продължи стремително — на вечеря.

Мълчанието от другата страна трая още по-дълго.

— Аз... ами... виж... не съм сигурен дали ще мога. Кога искаш да се срещнем? Коя вечер имаш предвид?

— Мисля, че тази вечер е добре — заяви тя решително. — Ако не си зает, разбира се.

— Страхувам се, че съм. Имах намерение да работя до късно. Имам ужасно много писмена работа, която да наваксам тази седмица.

— Все някога ще трябва да хапнеш — посочи тя с възможно най-убедителен глас. Засмя се весело. — Спомни си какво повтаряше баба постоянно на г-жа Бонифейс от „Гнездото на чаплата“. Прекаленият светец и така нататък, а ти никога не възразяваше срещу тази поговорка.

Той не промълви нито дума.

Пола нежно добави:

— Съжалявам. Не трябва така да те насилвам. Зная какво е да си претрупан с работа. Може би някоя друга вечер. Ще остана още около три седмици. Оставям нещата в твои ръце. Обади ми се, ако ти се освободи някоя вечер. Благодаря ти още веднъж за цветята, Шейн. Чао.
— Тя затвори веднага, без да му остави възможност да ѝ отговори.

Пола отиде до масичката за кафе, вдигна картичката и я хвърли в огъня, наблюдавайки я как изгаря. Беше се държал хладно и непреклонно, насилваше се да бъде учтив.

Защо? Защо? Защо?

Какво беше сторила на Шейн О'Нийл, за да го накара да се държи така враждебно и нелюбезно? Тя разсеяно прокара ръка през косата си, а след това вдигна рамене и се върна до бюрото. „Аз съм глупачка — помисли си тя. — Той навярно е хлътнал по Скай Смит и не му се занимава с развличането на приятел от детството, особено на такъв, който вече не го интересува. Той може би дори живее с нея. Мери и Уинстън смятат, че отношенията им са чисто платонически, но откъде могат да знаят. Винаги са казвали, че е дискретен. Смешното е, че с мен никога не е бил такъв, нито пък аз с него. Никога не сме имали тайни един от друг, казвахме си всичко.“

Телефонът звънна. Тя го погледна, вдигна слушалката. Преди да каже „ало“, той проговори.

— Ще ми трябва поне още час или малко повече — каза Шейн бързо, задъхано. — Ще трябва да се върна в апартамента да се преоблека, а вече минава седем.

— За бога, най-малко ти трябва да се притесняваш за мен — възкликна тя тихо, изненадана, но все пак благодарна, че ѝ бе звъннал. — В края на краищата ние сме от едно семейство. — Подсмихна се под носа си. Той беше суетен, но това не я притесняваше. Дори ѝ харесваше тази негова черта. — Всъщност — продължи тя — можеш да се освежиш тук, ако искаш. Не е необходимо да ходим в някой претенциозен ресторант. Някое спокойно местенце ще ни свърши работа.

— Добре. Ще намина към седем и половина — каза той. — Ще се видим тогава. — Затвори точно толкова бързо, колкото бе сторила тя преди няколко минути.

Пола се облегна назад, втрънчена в телефона. Почувства се замаяна и се почуди защо.

Шейн О'Нийл тежко въздъхна и изгаси цигарата, която бе запалил, преди да се обади на Пола.

Пресягайки се отново към телефона, той набра, номера на едно малко френско бистро, което харесваше, й направи резервация за девет часа, изправи се. Бързо разви ръкавите си, затегна копчетата за ръкавели, оправи възела на вратовръзката, която бе разхлабил преди малко, отиде до гардероба и взе самото и връхната си дреха.

„Ти си един смахнат глупак — самобичуваше се Шейн, — да й позволиш да ти влезе под кожата по този начин. Пренебрегна твърдото си решение да не я виждаш само защото звучеше толкова тъжна, докато ти казваше довиждане. И разочарована. И самотна. Отчайващо самотна.“ Беше живял изолиран, в уединение прекалено дълго, за да не долови веднага, че тя е в същото състояние. Освен това той познаваше и разбираше Пола по-добре от когото и да било друг и винаги бе съумявал да прецени нейното настроение, дори когато тя се преструваше. Подобно на баба си тя владееше това изкуство изключително добре и умееше да се прикрива до съвършенство. Можеше да надене типичното си непроницаемо изражение, когато пожелаеше, и да изглежда весела, без да показва и капка от истинските си чувства. Освен пред него, разбира се. Съзнаваше, че само преди малко тя се бе престорила на безгрижна пред него. Но смехът и приказливостта й бяха пресилени. Значи сестра му е била права. Пола бе притеснена, разтревожена. Но каква бе причината? Работата? Бракът й? Е, той нямаше да размишлява върху тази връзка.

Навличайки спортното си сако, той откачи палтото от закачалката и напусна канцеларията, като заключи след себе си. Няколко минути по-късно, вече на Парк авеню, той с облекчение отбеляза, че уличното движение не бе претоварено. Забеляза едно такси, спря го и скочи в него, давайки адреса на Пето авеню. Облегна се назад и потърси цигарите и запалката си.

Докато пушеше, по широките му устни, напомнящи тези на древен келт, се плъзна иронична усмивка. „Слагаш си примка на врата, О'Нийл — предупреди се той наум. — Но това вече ти беше известно,

когато ѝ изпрати цветята. Очакваше да ти се обади, когато ги получи, кажи си честно, очакваше подобно нещо. Просто ѝ прехвърли топката.“ Да, това беше истината и все пак — само донякъде.

Същия следобед на връщане от обекта той бе забелязал теменужките в една цветарница и моментално си бе спомнил за очите ѝ. А после, докато колебливо се размотаваше пред магазина, той се бе върнал назад в миналото и взирайки се през прозореца, си бе припомнил къщата край морето, онази приказна вила, кацнала на високите скали, където бе живяла и тя... приказното дете от неговите детски мечти... крехкото момиченце с тежката градинска мотика...

Беше влязъл и купил теменужките, знаейки колко ще ѝ харесат, без дори да се замисли, залян от прилива на носталгия. Едва по-късно бе осъзнал истинските мотиви.

„Какво толкова, вече е твърде късно — помисли си той, нетърпеливо гасейки цигарата си. — Поканих я на вечеря. Трябва да се справя. В края на краищата аз съм вече възрастен мъж и съм в състояние да овладеея положението. Освен това само я извеждам на вечеря. Това няма да навреди на никого.“

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Около десет минути по-късно Шейн пристигна на пресечката на Пето авеню със Седемдесет и седма улица.

Тъй като през първите три месеца от престоя си в Ню Йорк той бе живял в апартамента на Ема, дежурният портиер го познаваше и те се поздравиха, преди той да се обърне към домофона, за да оповести неговото пристигане.

По пътя към десетия етаж Шейн бе обхванат от опасения, а дали не от предчувствия. Той се предупреди наум да внимава с Пола, да овладее чувствата си и нагласи лицето си в любезна усмивка. Когато стигна до звънеца, за миг се разколеба. Точно преди да звънне, вратата внезапно се отвори и срещу него се показа приятното ирландско лице на Ан Донован.

— Добър вечер, господин О'Нийл — каза тя, отдръпвайки се, за да му стори път. — Радвам се да ви видя.

— Здравей, Ан, аз също се радвам да те видя. — Той влезе, затвори вратата след себе си и свали палтото си. — Изглеждаш добре.

Ан взе палтото.

— Благодаря, вие също, господин О'Нийл. — Обърна се към гардероба и добави: — Г-жа Феърли ви очаква в кабинета.

Но тя не беше там. Прекосяваше просторния хол, насочвайки се право към него, а лицето ѝ бе грейнало в усмивка.

Нещо го парна под лъжичката и го разтърси целия. За миг той се закова на мястото си, без да може нито да помръдне, нито да проговори. Но бързо се съвзе, пристъпи напред и се усмихна още по-сърдечно.

— Пола! — възкликна той, учуден, че гласът му прозвуча спокойно и напълно нормално.

— Пристигна за рекордно кратко време, Шейн — каза Пола. — Точно седем и тридесет е.

— Уличното движение не бе особено натоварено тази вечер.

В мига, в който тя се спря точно пред него, погледът му се прикова върху нея.

Пола го погледна с блеснали очи.

Той се наведе да целуне бузата, която тя му предложи, хвана я с една ръка, придърпа я към себе си, но след това бързо я пусна, страхувайки се и от най-малкия досега с нея.

Тя се засмя, взирайки се втренчено в него.

— Какво има?

— Пуснал си си мустаци! — Тя го огледа критично, наклонила глава на една страна.

— О, да... — Ръката му автоматично се насочи към лицето му. — Естествено... ти не си ги виждала.

— Как бих могла да ги видя! Не съм те зървала от април.

— Не ти ли харесват?

— Да. Мисля, че ми харесват — каза тя колебливо, после го хвана под ръка, заведе го в кабинета, като продължаваше да говори: — Изглеждаш във форма. Господи, какъв тен! А за теб се чува само, че се трудиш изключително усилено. Хващам се на бас, че ако истината бъде разкрита, ще се окаже, че мързелуваш по златните пясъци на Карибското крайбрежие.

— Да, да, как ли не. Старият ме юрка като роб.

Радваше се, че тя го пусна и се отдръпна на разстояние от него. Пола се придвижи към малката ракла в другия край на стаята. Шейн се завъртя около масичката за кафе, наблюдавайки как тя пусна няколко ледчета в чашата. Забеляза, че му сипа уиски и сода, без да го пита какво ще пие. Но защо въобще да пита? Знаеше какво пие. Зърна кошничката с теменужки и се усмихна. В този момент тя вече беше застанала до него и му предлагаше напитката.

Шейн взе чашата, благодари ѝ и попита:

— Ти нищо ли няма да пиеш?

— Ще пия малко бяло вино. Чашата ми е там. Налях я точно когато пристигна. — Докато говореше, тя приседна в креслото край камината и повдигна чашата. — Наздраве, Шейн.

— Наздраве. — Той седна на стола срещу нея, изпитваше облекчение, че няма нужда да стои прав. Все още беше разтреперан, неспокоен и усещаше нейната близост така остро, че направо се разтревожи. „Внимавай“, помисли си той и остави чашата на крайчеца на масата. Запаля цигара, за да прикрие нервността си, и докато си дърпаше, внезапно откри, че не е в състояние да проговори. Озърна се,

възхищавайки се от стаята, както винаги. Тук се чувстваше уютно. Ема бе използвала смесица от светло и тъмнозелени тонове, диванът и столовете бяха тапицирани с ярък кретон на цветя, а наоколо бяха разположени няколко красиви антики от периода на Регентството. Заобикалящите го предмети го караха да се чувства у дома си, пораждаха в него чувство на носталгия. Най-накрая той каза:

— На практика аз живеях в този кабинет, докато пребивавах тук.

— Колко странно. Аз също. — Пола се облегна назад и кръстоса дългите си крака. — Напомня ми за будоара на втория етаж на Пенистън Роял, въпреки че е много по-малък, но е уютен, топъл и обитаван.

— Да. — Той се покашля. — Резервирах маса в „Льо Во д’Ор“. Била ли си там?

— Не, не съм.

— Мисля, че ще ти хареса атмосферата. Малко френско бистро, много оживено и весело място, а храната е отлична. Заведох леля Ема и нашите там една вечер, когато бяха в Ню Йорк. Наистина прекараха добре.

— Звучи чудесно. А като стана въпрос за нашите, те ще дойдат отново след няколко седмици на връщане за Англия, нали? Ще си дойдеш ли с тях? За Коледа?

— Страхувам се, че не, Пола. Татко иска да отида до Барбадос по време на празниците. През този сезон хотелът е доста натоварен.

— Всички ще се разочароват, ако не се върнеш в Йоркшир — промълви Пола, взираше се в него и се опитваше да свикне да го гледа с мустаци. Те променяха външния му вид, правеха го различен, малко по-възрастен, отколкото бе в действителност — двадесет и осем годишен, по-елегантен, ако това изобщо беше възможно. Беше един от онези мъже, след които хората се обръщаха поради ръста и структурата на тялото му, красивите черти на мургавото му лице и силното му присъствие.

— Зяпнала си ме — каза той и повдигна въпросително вежди.

— Същото може да се каже и за теб.

— Отслабнала си — поде той, млъкна и се пресегна към чашата. Пола се намръщи, по лицето ѝ се изписа тревога.

— Да, наистина. А не съм пазила диета. Знаеш, че не се занимавам с такива неща. Прекалено слаба ли съм станала?

— Донякъде. Нуждаеш се от охранване, момичето ми, а след като стана дума, нуждаеш се и...

— През целия си живот си ми повтарял все това. А и през целия ми живот — прекъсна го тя, присвивайки устни. — Откак се помня.

— Вярно е. Щях да ти кажа, че изглеждаш изморена, необходима ти е почивка, отпуска. — Той вдигна чашата към устните си, вираше се в нея над ръба ѝ, изучаваше я. След като отпи, я остави обратно на масата и стремително се наведе към нея. — Добре си се гримирала, както винаги. Гримът обаче не може да ме заблуди. Лицето ти е измършавяло, а под очите си имаш едва доловими лилави сенки — отбеляза той с присъщата му обезкуражителна откровеност. — Не се учудвам, че сестра ми и Уинстън се тревожат за теб.

Тази забележка стресна Пола и тя бързо възкликна:

— Не знаех, че се тревожат. Никой от тях не е споменавал за това пред мен.

— Сигурен съм, че не са. Всъщност предполагам, че никой не го е сторил — те всички се страхуват от теб, страхуват се да не те разгневят. Освен мен, Бубче. Винаги сме били прями един с друг и честни. Това никога няма да се промени, надявам се.

— Аз също. — Тя не можа да не се замисли за поведението му напоследък, за пропастта, която бе издълбал между тях двамата. В това отношение не бе постъпил честно, Пола бе сигурна в това. Тя се почуди дали да захване този разговор, но после се отказа от намерението си. Някой друг момент може би би бил по-подходящ. Не искаше да го принуди да заеме отбранително положение, да предизвика неприятности още първата вечер. Искаше да се отпусне в негово присъствие, да се наслади на компанията му. Шейн наистина ѝ бе липсвал и сега тя го желаше обратно в живота си на предишното положение, имаше нужда да възкреси приятелството от детските им години. За нея това бе от огромно значение. Така че тя заяви:

— Чудесно е, че те виждам, и толкова се радвам, че ще вечеряме заедно, Шейн. Ще бъде както в добрите стари времена.

Тя се усмихна толкова нежно и сърдечно, а в красивите ѝ умни очи се четеше такова нетърпение, че сърцето му се сви. Той също ѝ се усмихна.

— Вече е, както в добрите стари времена — отговори ѝ Шейн, осъзнавайки, че наистина е така. Притеснението му се изпари и той се

засмя. — Не съм особено любезен и галантен, нали? Заядох се с теб в момента, в който влязох. Независимо от всичко, което твърдях досега, ти изглеждаш прелестно, Пола, така елегантна, както винаги.

Погледът му се плъзна по нея с одобрение, обхващайки алената копринена блуза и белите панталони от вълнен плат, които бе облякла. Устните му се изкривиха в едва доловима усмивка.

— Ако се беше сетила да добавиш и лилаво шалче, щеше да изглеждаш върха, направо страхотно.

На лицето ѝ се изписа объркване. Тя погледна блузата си и се разсмя заедно с него.

— Чаплите! Не ми хрумна, докато се обличах, но това наистина са твоите любими цветове.

Той кимна, а очите му весело проблясваха. Изправи се. Занесе чашата до раклата и добави сода и лед, за да разрежи уискито. Тя бе приготвила напитката точно така, както той я обичаше, улучвайки пропорциите, но той искаше да бъде особено внимателен през остатъка от вечерта. Върна се към камината и рече с по-сериозен глас:

— Уинстън ми каза, че докато е траяла бъркотията в Ирландия, Сали е била отседнала в „Гнездото на чаплата“ и че сега вече всичко е наред. Но как всъщност е Сали?

— Чувства се отлично. Много добре. Засега Антъни живее в Олингтън Хол. Предполагам, знаеш, че тя е бременна.

— Да, Уинстън ми каза... — Той замлъкна, поглеждайки я бдително. — Не е за чудене, че си смазана, преуморена. Трябвало е да се справиш с толкова много неща. — В отношението му пролича съчувствие, загрижеността се изписа и на лицето му.

— Оправих се. — Като желаше да запази безгрижния характер на разговора и отегчена от семейните проблеми, Пола промени темата, и се впусна в дълъг монолог за Ема, Блеки и тяхното пътешествие. Тя задоволи любопитството на Шейн с откъси от дългите писма на баба си и с пикантни подхвърляния от ежеседмичните им телефонни разговори. Придаде интерес на разказа си чрез собствените си коментари, придружавайки тези малки отклонения с изблици на смях и веселие, като постепенно се оживяваше, докато говореше по този въпрос.

Шейн се смееше с нея, кимаше от време на време, заслушан в думите ѝ, изпитвайки удоволствие просто да седи и да я остави да

говори. Предоставяше му се възможност да я наблюдава отблизо и да ѝ се наслаждава. Присъщата ѝ жизненост се излъчваше от нея, както винаги, тя бе ту шеговита, ту рязка, ту умерена, всяка дума, която изричаше, разкриваше любовта, която Пола изпитваше към Ема и към дядо му.

Дори по-рано по телефона да се бе престорила на весела, с цел да го заблуди, сега настроението ѝ наистина беше добро. Шейн трябваше да признае, че в момента тя се държеше естествено, бе пряма, общителна — бе онова момиче, с което той беше израснал и което познаваше така добре, както и самия себе си. И двамата се чувстваха непринудено, след като бяха отминали първите напрегнати моменти на срещата им, и Шейн изпитваше усещането, че се е разделил с нея предния ден. Раздорът, който той бе причинил, сякаш никога не бе съществувал.

Докато слушаше нежния ѝ музикален глас, Шейн постепенно бе обхванат от чувство на пълно спокойствие. Бе в мир със себе си — нещо, което не бе изпитвал доста отдавна. Но той поначало се чувстваше така в присъствието на Пола. Те никога не разиграваха театър. Между тях не съществуваха неуместни задръжки, преструвки и фалшиви пози. Бяха искрени, в съзвучие един с друг, както когато бяха деца.

Той изучаваше лицето ѝ съвсем открито, без да се опитва да прикрие искрения си интерес. Остротата и изпитостта на чертите ѝ бе омекотена от светлината на лампата зад нея. Лицето ѝ бе подвижно, изразително ѝ издаваше голяма част от мислите и чувствата ѝ. Имаше хора, които твърдяха, че Пола не е красива. Но за него тя бе красива. Съчетанието на цвета на кожата и косата ѝ поражаваше със своята яркост и в действителност бе екзотично. Блестящата черна коса засенчваше гладкото ѝ широко чело, кожата ѝ бе чиста, прозрачна, с цвят на слонова кост. Всички тези черти, взети заедно с големите ѝ раздалечени очи, я правеха красива по един уникален начин. Ако трябваше да я сравни с някое от цветята, които тя обичаше да отглежда, би я оприличил на орхидея или гардения. Но никога не би ѝ подарил нито едно от тези две цветя — само теменужки. Замисли се за истинската ѝ същност. Тя бе стеснителна, сдържана и нежна. Но в същото време бе ѝ емоционална, страстна, силно влюбена в нещата, които обичаше, и точно толкова непримирима по отношение на онова,

което не ѝ харесваше. Отличаваше се с интелигентност, бърз ум, безпристрастност и честност. Шейн вътрешно се усмихна. Можеше да постъпи непочтено в бизнеса, но това бе семейна черта, наследена от вдъхващата уважение Ема Харт. Сега, докато размисляше, Шейн бе принуден да признае, че тя бе една изключително сложна жена, най-сложната жена, която някога бе срещал. Но той я обичаше именно заради сложния ѝ характер, който другите биха намерили объркващ, дори обезпокоителен. Може би това бе така, защото той знаеше точно откъде произлизаше Пола, какви бяха силите и въздействията, които я бяха превърнали в това, което бе сега.

Той се отпусна назад, опитвайки се да погледне на нея обективно, така както би погледнал някой друг мъж. Очите му се задържаха за миг върху нея, но след това той сведе поглед. Собствените му чувства му пречеха, заслепяваха го, правеха невъзможни всякакви опити да гледа на нея безпристрастно. Как можеше да стори това? Та той я обичаше, обичаше я отчаяно. Винаги щеше да я обича. Ако не можеше да я притежава, а той знаеше, че не може, нямаше да притежава никоя друга жена. Да притежава нещо второстепенно бе дори по-зле, отколкото да няма нищо. Освен това, ако в живота му нямаше друга жена, той нямаше да бъде принуден да прави сравнения, копнеейки за Пола. А той щеше да продължи да копнее за нея. „Не трябва да мислиш за това — каза си той строго. — Тя е твоята най-стара и близка приятелка. Изпусна я. Така че задоволи се с приятелството ѝ — ако това е всичко, което можеш да получиш. И се наслади на тази вечер такава, каквата е, не такава, каквата си въобразяваш, че може да бъде.“

Пола казваше:

— Както и да е, това са всички вести от нашите неуморими, странстващи по земното кълбо баби и дядовци. Явно си прекарват страхотно.

— Да, така изглежда — съгласи се Шейн. — Но Ема се е заела далеч по-усърдно с писането на писма, отколкото Блеки. Единственото, което дядо изпраща на всеки от нас, е по някоя картичка всяка седмица с по някой и друг тъп ред, надраскан на обратната страна. Аз получих три, които цял живот ще ценя. Една от Хонконг, изобразяваща някакви китайски глупости на фона на оранжев залез и с една-единствена дума — „Наздраве“. Втората е от Бора-Бора, на която е написал: „Пия мляко

от кокосов орех за твое здраве“. — Шейн се ухили. — Както и на двамата ни е добре известно, това звучи доста правдоподобно.

Пола се изкиска и попита:

— А третата картичка?

— Една от Сидни, в която се казва: „Още днес се връщаме в пустинята“. Страхотен образ е. Трябва да ти кажа, че наистина ми бе приятно да слушам за тях двамата и похожденията им. Чувствам ги сякаш по-близо.

— Да, наистина, но сега е твой ред да говориш — обяви Пола. — Кажи ми за живота си в Ню Йорк.

— Няма какво толкова да ти разказвам, Пола — каза той, мислейки за самотното си съществуване, за безрезултатността на живота си. — Препускам между канцеларията и хотелския обект по шест, понякога седем дни седмично, пътувам със самолет до Ямайка и Барбадос веднъж месечно, за да се убедя, че хотелите функционират нормално. Все същата отегчителна работа, а аз наистина бачкам като луд.

Тя кимна.

— Мислех, че ще останеш в Ню Йорк само шест месеца, а си тук вече осем.

— Татко и аз решихме, че ще е по-практично, ако остана, докато приключи строежът на хотела, докато го открием и го пуснем в действие. Далеч по-удобно е, отколкото да летя непрекъснато между Ню Йорк и Лондон. Освен това и островите са по-близо. Татко ми намекна, че би искал да остана в Щатите за неопределен период от време.

— Разбирам аргументите му — призна тя тихо. Завъртя чашата и замислено се вгледа в питието. Мисълта, че Шейн ще остане за постоянно в Ню Йорк, я изпълни с внезапна и необяснима тревога. Неочаквано се сети за Скай Смит и почувства същия пристъп на безпокойство, както когато Мери бе споменала името ѝ преди няколко седмици. Преди да може да се възпре, Пола рече с лека насмешка:

— Предполагам, че Ню Йорк е прекрасно място за ергени, които обичат да се забавляват като теб, Шейн. Хващам се на бас, че всички момичета ти падат в краката, сигурно чакат на опашка, за да си уредят среща.

На лицето му се изписа смайване.

— Другите жени не ме интересуват — възкликна той и млъкна, осъзнал, че се е изпуснал и мислено се прокле. Реши да остави репликата си да премине незабелязано, колкото по-малко кажеше, толкова по-добре.

Неразбрала, че Шейн бе имал нея предвид, Пола кимна.

— Е, да, естествено, сега ти имаш нова приятелка. Мери ми спомена за Скай Смит.

Въпреки че се раздразни от поведението на сестра си и от нейната бърливост, Шейн успя да се усмихне, изпитвайки облекчение, че Пола не бе усетила как бе сгафил.

— О, Скай Смит ми е само приятелка, независимо какво ти е казала Мери. Не съм в интимни отношения с нея или с когото и да било друг. — Той строго погледна Пола. — Казах ти, че татко здравата плющи с камшика напоследък и аз посвещавам цялото си време на работата си. Не водя никакъв особено активен обществен живот. Седя в канцеларията до късно, довличам се обратно до апартамента и се просвам на леглото изтощен.

— Явно всички работим като в каторга напоследък — каза Пола. Шейн очевидно доста се бе променил. Той и Уинстън се бяха прославили като донжуани, безделници, диви и безразсъдни, съгласно семейните клюки, които бе чувала. Но Уинстън се бе укротил. Може би същото бе сторил и Шейн. Доволна бе, че не бе в интимни отношения със Скай Смит. Защо ли я безпокоеше тази жена? Може би заради унищожителната критика на Мери по неин адрес.

— Давам жълтица на този, който ми разкрие мислите ти — каза Шейн.

Пола се изсмя.

— Не струват и пукнат грош. Мери ми каза, че имаш апартамент в Сътън Плейс Саут — продължи тя. — Как е?

— Всъщност не е лош. Наех го вече обзаведен, а вкусът на собственика не съвпада напълно с моя. Но ми харесва, че живея в надстройката над плоския покрив, а изгледът е великолепен, особено нощем. Пред очите ми се разкрива целият Манхатън, докдето ти стигат очите. Установих, че мога с часове да седя и да се наслаждавам на изпълнената с блещукащи светлини гледка. Това е наистина един вълнуващ град, Пола, град, който те предизвиква. Мисля, че е и красив, а архитектурата продължава да ме смайва.

— По гласа ти се познава, че ти харесва тук, но понякога все пак се замислям дали Щатите... — Тя поклати глава, а на лицето ѝ се изписа сериозно, замислено изражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да спра да мисля, че това е една жестока държава. Всички тези ужасяващи, страховити убийства — Мартин Лутър Кинг, президента Кенеди, след него Боб Кенеди, убит миналата година. А през този август отвратителните убийства в Калифорния. — Тя потрепери. — И хипарите, наркотиците, престъпността и протестите.

Шейн се вгледа в нея и бавно рече:

— В това, което казваш, се съдържа много истина. Но Щатите са в известен смисъл все още млада държава и преодоляват болките от растежа. Нещата тук ще се оправят, ще се уталожат — гарантирам ти. Освен това ние имаме хипари, наркотици, престъпност и протести и в Англия... навсякъде по света. Шестдесетте години бяха наистина бурни, но ние скоро ще навлезем в ново десетилетие. Може би 70-те години ще бъдат по-спокойни.

— Надявам се. Както и да е. Надявам се, че ще ме поканиш да видя апартамента ти, преди да си замина.

— Когато пожелаеш. А като стана дума за заминаване, мисля, че е време да се запътим към ресторанта. Не искам да анулират резервацията.

— Добре. Само ще отида да си взема нещата. — Вече бе стигнала до средата на стаята, когато се обърна към него. — Не съм особено грижлива, нали? По телефона ти казах, че тук ще можеш да се освежиш, но след това веднага забравих. Искаш ли да използваш банята ми?

— Не, не, но все пак благодаря. Банята на този етаж ще ми свърши работа. — Изправи се и я последва навън.

— Ще се видим след малко — каза тя, затичвайки се леко по стълбите.

Шейн прекоси фойето и се насочи към банята за гости. Той изми лицето и ръцете си, среса къдравата си черна коса и се взря в отражението си в огледалото. Зачуди се дали да не обръсне мустаците си на следващия ден. Не, харесваха му. Направи физиономия срещу огледалото — трябваше да си отиде и да се преоблече. „О, по

дяволите. Не се опитвам да направя впечатление на Пола“, помисли си той и излезе.

Тя го чакаше във фоайето.

Беше облякла бяло сако от вълнен плат, което вървеше на панталона ѝ, на раменете си бе наметнала бяла пелерина от мохер. Изглеждаше му невероятно красива.

Шейн се обърна, за да вземе палтото си от гардероба, и стисна зъби, за да преодолее познатото чувство на копнеж по нея, което го завладя. Стегна се, знаеше, че е безполезно, безнадеждно. Тя бе омъжена за Джим Феърли и много влюбена в него.

„За нея можеш да бъдеш само приятел, такъв, какъвто винаги си бил“, напомни си Шейн, докато излизаха от апартамента и се насочваха към асансьора.

„Льо Во д’Ор“ бе оживено, претъпкано с хора — такава, каквото Шейн бе очаквал да го заvari.

Жерар дойде да ги посрещне, усмихнат, както подобава на любезен домакин. Обеща им, че масата им ще е готова след десет минути, и им предложи да пийнат нещо на бара, докато чакат да ги настанят.

Шейн заведе Пола до бара, дръпна един стол за нея и без да я пита какво ще пие, поръча два коктейла „Кир Роял“. Запали цигара, наблюдавайки как барманът наля сироп от касис в големите бокали и след това ги допълни с искрящо шампанско.

След като получиха напитките си, Шейн се обърна към Пола и се чукна с нея.

— За старите приятелства — каза той и я погледна с топлите си очи.

— За старите приятелства, Шейн.

— Знаеш ли, последния път, когато пих такъв коктейл, беше в „Ла Ризърв“ в Южна Франция... с теб.

Тя му хвърли бърз поглед и едва доловимо се усмихна.

— Да, спомням си... Постъпи така грубо с Емили, карайки моторницата с лудешка скорост, като дивак. Горката, беше ужасена. А след това, за да изкупиш вината си, ни завлече там и здравата започна да ни наливаш с „Кир Роял“. — Тя започна да се смее. — Беше преди

около четири години — онова лято, когато всички отидохме на вилата на баба в Кап Мартин.

— Но напитките нямаха никакъв ефект, доколкото си спомням. Лудорията с лодката ми излезе доста скъпо... цената, която трябваше да платя за липсата си на отзивчивост и за безразсъдството си, бе един скъп копринен шал. И все пак си струваше — дори и само за да накарам Емили да се усмихне отново.

— Вцепенява се от ужас, когато се окаже във вода — като баба.

— Но ти не се страхуваш от нищо, нали?

— Какво те кара да говориш така? — намръщи се тя.

— Като дете беше безстрашна, влачеше се след мен и вършеше всичко, което вършех аз. Беше такава мъжкарана, толкова смела, никога не трепваше, независимо от препятствието или опасността, свързана с него.

— Но аз ти вярвах. Знаех, че няма да позволиш да ми се случи каквото и да било. Така и стана.

„И никога няма да позволя такова нещо, скъпа“, помисли си той, изпълнен с любов към нея. В гърлото му, за негово учудване, заседна буца. Той пи продължително, отклонил за момент поглед встрани, докато остави чашата на бара, тъй като не желаше да я погледне в очите. Погледът му щеше да разкрие прекалено много.

Пола започна да приказва за годежа на Емили и Уинстън и Шейн за пореден път се почувства доволен, че тя говореше през по-голямата част от времето. Това му даваше възможност да въведе ред в чувствата си и да ги овладее. Скоро той бе в състояние да разговаря нормално и спокойно и те обсъдиха широк кръг от теми. Поклюкарстваха за общите си познати, обсъдиха дейността на бутиците „Харт“ в хотелите „О’Нийл“, чудиха се какви са шансовете на коня Емералд Боу да спечели голямото национално надбягване. А когато най-сетне ги настаниха на масата, все още анализираха трудните отсечки на хиподрума в Ейнтрий и най-голямото надбягване с препятствия в света.

Настанявайки се удобно на облицованата в червено скамейка, Шейн каза:

— На обяд хапнах само един сандвич, докато работех, така че съм гладен като вълк. Тъй като добре те познавам, знам, че ще ми кажеш, че не си гладна, но аз мисля, че трябва да поръчаме незабавно.

— Но аз съм гладна — искрено запротестира тя. За първи път от няколко месеца с удоволствие очакваше да ѝ бъде сервирано. Теменужените ѝ очи, насочени към него, проблеснаха закачливо. — Независимо от това, ще ти позволя да поръчаш и за двама ни. Ще взема същото като теб — така е по-сигурно, не мислиш ли?

Устните му потрепнаха.

— Да, така мисля. В противен случай ще искаш да ядеш това, което ям аз, както когато бяхме деца. Ще почнеш да си вземаш от моята чиния, а аз ще умра от глад. — Той ѝ намигна. — Не си въобразявай, че съм забравил лошите ти навици...

След като прелисти менюто, Шейн повика келнера с ръка и избра „Сосисон шо“, „Трип а ла мод дьо кен“ и бутилка бургундско вино.

В „Льо Во д’Ор“ бе традиция на вечерящите да бъдат сервирани ордьоври, с които да запълнят времето, докато им бъде поднесено основното ястие. За секунди пред всеки от тях бе поставена чиния с ордьоври.

Шейн възкликна:

— О, браво, тази вечер има миди. Много са вкусни. Опитай ги, Пола. — Бъркайки с вилицата си в купчината миди, той продължи: — Ще отидеш ли до Тексас, докато си в Щатите?

— Не мисля... Хм, прав си, много добре са приготвени. — Тя сдъвка малко от мидите, преди да му отговори. — Надявам се, че няма да е необходимо да отида до Одеса. Срецнах се с Дейл Стивънс тази сутрин и за щастие положението в „Ситекс“ се е поуспокоило. Естествено Хари Мариот, верен на себе си, е все така необуздан. На този човек му липсва елементарна далновидност. Винаги се опитваше да възпре дядо ми, мразеше разрастването и обновлението, а сега се опитва да пречи и на нас. Все още мърмори за това, че „Ситекс“ се включи в добива на нефт в Северно море. А там всичко върви идеално, както знаеш. Дълбоководните сондажи ни донесоха печалба и ние бяхме една от първите компании, която откри нефта тази година. За пореден път Ема Харт доказва на този човек, че греша.

Шейн се усмихна, кимна и продължи да яде.

Пола каза:

— Знам, че баба ти даде писмо, с което да се представиш на Рос Нелсън. Какво ти е мнението за него?

— Рос е готин. Всъщност добре се разбираме. Подозирам, че е малко гаден, когато става въпрос за жени. Колкото до бизнеса — Шейн повдигна рамене, — играе с открити карти. Много е умен, но в същото време честен. Очевидно винаги защитава интересите на банката — това е съвсем естествено. — Той я погледна. — А какво е твоето мнение за господин Нелсън?

— Същото като твоето, Шейн. — Пола му разказа за срещата си с Дейл и Рос, проведена сутринта, споделяйки с него всички подробности.

— Ема никога няма да продаде акциите си в „Ситекс“! — възкликна Шейн, когато тя приключи. Той склочи вежди. — Не мога да си представя как Рос е могъл да си помисли такова нещо или пък защо толкова настоява да продадете акциите си. Той не може да извлече полза от вътрешната информация за сделките с акции, търгуването е забранено от закона, а като директор на частна инвестиционна банка, при неговата репутация и положение, той строго ще държи на законните процедури, ще се движи в рамките на закона, спазвайки изискванията на Комисията за ценни книжа и валута. Не, финансовата печалба няма нищо общо в случая, а той и без това е богат като Крез. Разбира се, ако успее да уреди една такава сделка за някой клиент на банката, то Рос много ще се издигне в очите на този клиент, нали? — Без да я изчака да отговори, Шейн стремително продължи: — Да, ето защо се интересува от „Ситекс“. От всичко, което ми разказа, личи, че този клиент иска да добие контрол. А от това следва, че ако наистина е такъв приятел на Дейл, вероятно се опитва да го предпази. С един куршум два заека.

— Да. След като си тръгнаха, аз обмислих нещата и стигнах до същия извод. Рос Нелсън може да ми вади душата колкото си иска — аз нямам намерение да убеждавам баба да продаде акциите си, което според мен е това, което той се надява да направя.

Шейн я погледна хладно и проницателно.

— По-добре внимавай с Рос — той сигурно ще се опита да те свали.

Пола се канеше да му каже за розите, за поканата на Рос да прекара уикенда в неговата вила в провинцията, но поради някаква причина, която в момента не можа да проумее, промени намерението си. Усмивната иронично, само каза:

— Няма да посмее. Аз съм омъжена. Освен това няма да иска да разгневи баба.

— Не бъди толкова наивна, Пола — незабавно ѝ отвърна Шейн. — Това, че си омъжена, и недоволството на баба ти няма да повлияят на Рос ни най-малко. Той е абсолютно безскрупулен, ако се вземат под внимание слуховете, които се носят за него. Страхувам се, че трябва да се вземат под внимание. — Не му се нравеше особено идеята банкерът да се навърта около Пола и той промени темата на разговора. Започна да говори за хотела им в Ню Йорк и продължи през цялото време, докато ядяха предястието в очакване да им сервират основното блюдо.

Тя го слушаше с нарастващ интерес, радваше се, че той отново споделя с нея. По-рано, преди Шейн да пристигне в апартамента, на Пола ѝ бе хрумнало, че може би ще се чувстват неудобно, че дори ще се стесняват един от друг, ще бъдат смутени и сдържани — не се бяха виждали насаме и не бяха излизали заедно от доста време. Но нещата не се бяха развили, нито пък в момента изглеждаха така. Беше като в добрите стари времена, така както тя бе предрекла, че ще бъде, докато пиеха коктейлите. Не им бе отнело много време да се върнат към предишните си взаимоотношения. Между тях се чувстваше привързаност и топлина, а приятелството от детските им години отново бе оживяло.

— Така че бих искал да дойдеш в хотела и да го огледаш — каза Шейн, — когато имаш свободно време тази седмица. Някои от етажите са завършени и ще мога да ти покажа част от апартаментите. Държа на твоето мнение относно дизайните за интериора — този следобед получих плановете от фирмата, ангажирала се с вътрешното обзавеждане. Имаш толкова изискан вкус, интересува ме твоето мнение.

Лицето на Пола грейна от удоволствие.

— Бих искала да видя хотела. Чичо Брайън и Мери ми говориха много за него. Всъщност утре не ми е натоварен ден. Бихме могли да се срещнем там късно следобед. — Тя се наведе към него, погледна го, а на лицето ѝ бе изписано нетърпение. — А ти можеш да се върнеш за вечеря в апартамента с мен. Ан ми каза, че иска да ти приготви някакво ядене. Спомена за твоето любимо ястие — овнешко, задушено с картофи и лук. Защо да не го направим утре вечер?

„Защото колкото повече те виждам, толкова повече ще те желая“, помисли си той, но на глас каза:

— Благодаря ти много. Идеята е наистина хубава.

Учуди се, че с такава готовност бе приел поканата ѝ. И внезапно, потресен, той осъзна, че възнамерява да прекара с нея възможно най-много време, докато тя пребиваваше в Ню Йорк.

Изпрати я обратно до апартамента.

Вечерта бе безоблачна, ведра и хладна, но не особено студена за ноември. След топлината и шума в бистрото, въздухът бе освежителен, а взаимното им мълчание — успокояващо.

Намираха се на Медисън авеню и приближаваха Седемдесет и седма улица, когато Шейн каза:

— Искаш ли да појздим в неделя?

— С удоволствие — възкликна Пола и го погледна. — От толкова време не съм се качвала на кон. Дрехите ми за езда не са тук, но предполагам, че мога да обуя и дънки.

— Да, или пък можеш да отидеш в магазина на Кофман — те имат всичко, от което се нуждаеш, а самият магазин е в центъра.

— Тогава ще направя точно така. Къде яздиш?

— В Кънектикът — в един град на име Ню Милфорд. Всъщност там имам едно местенце. Един стар хамбар. През последните месеци го обновявах, сменях интериора...

— Шейн О'Нийл, колко потайно и жестоко от твоя страна! Защо не си ми казал за този хамбар по-рано?

— Досега не ми се е отдавала възможност. Имахме толкова много неща да си кажем по време на вечерята — по-важни — като твоите търговски работи, нашия хотел. — Смахът му бе плътен и гърлест. Той продължи: — Искаш ли да го видиш?

— Какъв нелеп въпрос. Разбира се, че искам. Ще го видя, нали? В неделя имам предвид.

— Да.

— Ако искаш, можем да ги приготвим пикник и да вземем храна с нас. Кога искаш да тръгнем в неделя? — попита Пола.

— Ти ще трябва да тръгнеш доста рано, защото аз вече ще бъда там. Уредил съм двама от нашите дърводелци да работят с мен в петък.

Ще отида там в четвъртък вечерта. Възнамерявам да прекарам уикенда в „хамбара“.

— О, в такъв случай как ще се прибера аз в неделя?

— Няма проблеми. Ще уредя да те докара кола с шофьор. Освен ако... — Той поспря и възкликна. — Имам страхотна идея, Пола. Защо не дойдеш с мен в четвъртък вечер и не останеш за края на седмицата? Сигурно ще можеш да пропуснеш петъка в работата. — Той й хвърли един бърз поглед с периферното си зрение и добави шеговито: — Ще ти купя лопата. Можеш да копаеш, колкото ти душа иска, дори да ми направиш градина.

Тя се засмя:

— В това време? Земята сигурно е твърда като камък. Но с удоволствие ще дойда за уикенда, Шейн.

— Страхотно. — Шейн се усмихна скришом.

Тя го хвана под ръка и тръгна в крак с него. Продължиха да вървят мълчаливо. Тя мислеше за дните от детството им, прекарани в „Гнездото на чаплата“, и въпреки че Пола нямаше откъде да разбере това, Шейн мислеше за същото.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пола се събуди в петък сутринта от високите мъжки гласове и дрезгавия смях, който кънтеше отвън.

Тя рязко се изправи и потърка очи, премигвайки от слабата светлина, за момент объркана и загубила представа къде се намира. След това се сети. Разбира се, намираще се в „хамбара“ на Шейн близо до Ню Милфорд. Взирайки се в малкия будилник на бялата плетена нощна масичка, тя забеляза за свое учудване, че вече минаваше десет. Трудно ѝ бе да повярва, че се е успала, и то с четири часа. Обикновено още в шест беше станала и се бе облякла.

Скочи от леглото, отпочинала и изпълнена с енергия, отиде до прозореца, разтвори червените памучни тъкани с диагонална сплитка завеси и погледна в двора. Точно под нея двама мъже седяха и разговаряха край купчина дървен материал.

Не можеше да види Шейн, но разбра, че и той е там, когато го чу да казва:

— Хей, момчета, моля ви малко по-тихо. Дамата горе, която е моя приятелка, все още спи. И когато казвам дама, наистина имам предвид дама — така че внимавайте какви думи употребявате.

Полуусмихната, тя се обърна и огледа стаята с интерес. Миналата вечер бе прекалено изморена, за да ѝ обърне внимание. Сега разбра колко пленителна бе тя, малка и с чара на нещо старинно, с бели стени и боядисан в червено таван. Тук-там бяха разхвърляни бели плетени мебели. Но над всичко се извисяваше месинговото легло, покрито с юрган от различни парчета плат.

Шмугвайки се в малката, свързана със стаята баня, Пола бързо си взе душ, среса се, сложи си малко червило и се върна в спалнята. Обу чифт дънки, а отгоре облече розова памучна риза и дебел тъмночервен пуловер, след което измъкна чифт високи до коленете ботуши от червена кожа и ги нахлузи върху дънките. След като закопча часовника си, тя бързо се спусна по стълбите към кухнята.

Кухнята бе голяма, провинциална, изработена от неодялани греди. По стените висяха медни кухненски съдове, но имаше и

всякакви модерни кухненски уреди и всичко блестеше от чистота. Изглеждаше така, сякаш току-що е била почистена. Белите шкафове и плотовете, разположени по протежение на белите стени, проблясваха ярко на слънчевата светлина, проникваща през двата малки прозореца, засенчени от колосани, надиплени пердета на бели и сини карета. Тя надникна навън. Шейн и мъжете не се виждаха никакви.

Пола помириса въздуха. Усещаше се чудесният аромат на кафе и тя започна да отваря шкафовете, за да си намери чаша. Откри една, напълни я и се върна в гостната на „хамбара“.

Спря се в средата на обширното пространство, оглеждаше около себе си, опитваше се да възприеме всичко наведнъж, но скоро осъзна, че е невъзможно. Трябваша й дни, за да погълне всичко това, което Шейн бе успял да постигне в своето местенце. Предната вечер всичко бе изглеждало чудесно, но тази сутрин, на дневна светлина, бе направо смайващо.

„Има само една стая“, бе казал той, докато идваха от Манхатън. Но каква стая само — огромна, поразяваща с измеренията си, с висок таван от открити наклонени греди, пресечени с други, напречни греди, прозорец, от който се откриваше красива гледка и великанска каменна камина. В нея вече гореше огън, а големите цепеници пращяха и хвърляха искри.

Пристъпи към малкото пиано и седна на стола, като сърбаше кафето и продължаваше да се оглежда. Той бе разположил пианото точно в центъра на стаята и Пола разбра защо. Пианото създаваше естествено разделение между кътчето край камината и мястото за хранене в близост до кухнята. И тук преобладаваше предимно белият цвят, но хладината, която се излъчваше от него, бе омекотена от тъмните тонове на дървото. Стените бяха варосани, двете големи широки канапета и дълбоките кресла бяха тапицирани богато с бял плат с диагонална сплитка, завесите бяха подбрани така, че да подходат на мебелите, върху лакирания дървен под имаше няколко бели черджета. Но картините, гравюрите, книгите и растенията оживяваха обстановката и изпъкваха ярко на белия фон.

Шейн й бе казал, че е търсил старинни предмети в областта и се бе натъкнал на някои наистина хубави антики. Погледът й се спря на две красиви ракли, които не бе забелязала предната вечер, после се насочи към паравана от индийско дърво, който очевидно бе много стар

и рядък предмет. Декоративните рисунки върху него представляваха великолепен фон за масата за ядене от махагоново дърво.

Постепенно я обзе смут.

Очевидно бе, че е похарчил доста пари покрай „хамбара“, да не говорим за времето и усилията, които беше положил. Шейн ѝ бе обяснил, че голяма част от промените в интериора е била извършена от Сони и Елен Викърс, от които бе купил „хамбара“.

— Аз само поставих гредовото стълбище и цялото стъкло и довърших скелета на зданието, преди да започна да обзавеждам — бе ѝ казал той.

Независимо от това през последните няколко минути тя бе забелязала нещо, което я разтревожи. Мястото говореше за установеност, беше превърнато в истински дом за някой, който възнамеряваше да живее дълго там. И не само това, в момента той бе някъде навън с дърводелците и режеше дърво за полиците и шкафовете. Щеше да ги постави в малката свободна стаичка, която ѝ беше показал, споменавайки, че възнамерява да я превърне в свой кабинет.

Да не би да мислеше да остане в Америка завинаги? Нямах ли вече да се върне в Англия? И защо това бе от значение за нея?

Пола скочи рязко и се забърза към камината. Настани се на едно претъпкано кресло и постави чашата на огнището. Погледът ѝ попадна върху цигарите и запалката му и въпреки че пушеше рядко, тя си взе една, запали я и запуши, мислейки усилено за предната вечер. Бяха пристигнали в девет часа точно когато се разрази гръмотевичната буря. Влязоха прогизнали, тъй като трябваше на няколко пъти да ходят до колата, за да вземат покупките и куфарите си. Шейн бе настоял тя да се преоблече със сухи дрехи и незабавно я бе изпратил на горния етаж.

Двадесет минути по-късно тя бе слязла обратно и бе застанала колебливо на прага на същата стая, изпълнена с възхищение. В нейно отсъствие той бе запалил лампите и бе приготвил огъня в камината. Огромното пространство изглеждаше по-задушевно, потънало в мека, гостоприемна светлина, трептящо в съзвучие с мелодията на Боб Дилън „Блоуинг ин дъ уинд“. След като бе стигнала до камината, тя се бе обърнала, за да застане с гръб към огъня, което ѝ бе отдавнашен навик. Точно в този миг учудено забеляза как той излиза от кухнята,

носейки две напитки, спретнат и освежен, с проста бяла риза и чифт сини дънки.

— Много си бърз, щом си успял да свършиш всичко това и да се преоблечеш — бе възкликнала тя. Той се бе ухилил безочливо. „Обучението му е цаката, както казват хората, а аз съм бил обучаван от един суров генерал при тежки лагерни условия, нали?“ Тя му бе отвърнала с престорен укор. „Ема Харт да е сурова! Не е хубаво да говориш така за моята прочута баба.“ Подавайки ѝ джина с тоник, той бе чукнал чашата си в нейната и бе заявил: „Ема би оценила по достойнство моето описание по отношение на нея дори ако ти не го сториш“.

Бяха започнали да си припомнят „Гнездото на чаплата“, смееха се бурно и се дразнеха взаимно, а по-късно той бе донесъл голяма дървена паница с пушена съомга и различни видове сирена. Седнали на пода, вечеряха на масичката за кафе пред камината и пийваха лекото, леденостудено вино „Пюйи-Фюме“. Разговаряха безкрайно дълго, до късно през нощта, за толкова много и различни неща, доволни, че са заедно, всеки отпуснат и спокоен в присъствието на другия.

Към края на вечерта Шейн бе забелязал, че тя непрекъснато потърква врата си и в отговор на зададения със загриженост въпрос тя се бе осмелила да каже: „Схванал се е — сигурно от дългите часове, прекарани зад бюрото. Няма нищо сериозно. Наистина“. Без да каже каквото и да било, той бе клекнал зад нея и бе разтрил раменете, задната част на врата и основата на черепа ѝ.

Припомняйки си сцената, Пола се сети за удоволствието, което бе изпитала, докато силните, здрави пръсти на Шейн бяха масажирали мускулите ѝ и я освобождаваха от напрежението. Не искаше да спира. А по-късно, когато той съвсем невинно я бе целунал по бузата за лека нощ пред вратата на нейната спалня, тя бе изпитала желание да го прегърне. Бе влязла бързо в стаята си, затворила бе вратата, а бузите ѝ бяха пламнали.

Пола рязко се изправи на стола си. Миналата вечер се бе учудила от самата себе си. Сега разбра. Искаше Шейн да я докосва, да я целува. „Погледни истината в очите. Твоите така наречени сестрински чувства към него не са съвсем сестрински. Вече не. Те са сексуални. Той те привлича сексуално.“

Това последно заключение толкова стресна и разтревожи Пола, че тя скочи на крака, хвърли цигарата в огъня и почти се затича към прозореца.

Остана там, взираше се в пейзажа, без да забелязва заобикалящата я красота, и се опитваше да се успокои. Трябва да отстрани тези нови и необикновени чувства, които той пораждаше в нея. Те я разтърсваха, причиняваха ѝ страдание. Нямахте право да се интересува от Шейн О'Нийл — беше омъжена. Освен това за него тя бе само приятелка от детството, нищо повече.

Опитваше се да прогони от главата си мислите за него, но установи, че те отказват да мръднат. Тормозеха я, а във въображението ѝ постоянно се явяваше образът на Шейн — такъв, какъвто бе вчера. Бе изглеждал различен, а в същото време външността и поведението му бяха точно същите, както друг път. Тогава ѝ стана ясно. Тя бе различна и беше погледнала на него от нов ъгъл, с други очи.

„Защо изведнъж започнах да възприемам Шейн по този начин? Защото е красив, мъжествен, забавен и чаровен? Или защото от него се излъчва такъв сексапил? Но той винаги е бил такъв, не се е променил. Освен това чистият сексапил не оказва никакъв ефект върху мен. Неговата сексуалност обаче не е явна. Тя просто съществува като негова съставна част. Господи, трябва да съм полудяла, да мисля по този начин за Шейн. Във всеки случай сексът не ме интересува. Отблъсква ме. Джим се погрижи за това.“

Пола леко потръпна. Пред очите ѝ се изправи Джим. Мери имаше един израз, с който описваше определен вид мъже. Наричаше ги „едно, две, три, хайде хоп, мерси“. Колко на място го бе казала. Пола тежко въздъхна, премигна от светлината, която я прониза — ослепителна каскада от ярка светлина. Мисълта ѝ отново се върна към Джим. Образът на Шейн бе унищожен.

Вчера следобед около четири часа тя бе звъннала в Лонг Медоу. По това време в Англия бе седем часът. Бе говорила с Джим, но съвсем кратко. Бе се държал любезно, мило както винаги, но бързал за някаква вечеря, както ѝ бе казал. Бе ѝ дал Нора, за да може да поговори с бавачката за децата. Лорн и Теса ужасно ѝ липсваха. Когато бе помолила Нора да ѝ даде отново Джим, бавачката ѝ бе отговорила, че той вече е излязъл. Пола не можа да повярва, че той дори не е изчакал, за да ѝ каже довиждане. Вбесена от неговото поведение, бе затворила

телефона. Тогава я бе обзело отчаянието. Явно Джим бе забравил сблъсъка им миналата седмица и повода за него.

„Господи, та това беше само преди седмица“, помисли си тя, а в съзнанието ѝ изумително ясно се изписа картината — двамата застанали наред градината. Онзи ден нещо в нея бе умряло. И то никога нямаше да се възроди. Джим се бе държал глупаво, пренебрежително и безцеремонно. „Да, дори безотговорно и безразлично, почти коравосърдечно“, помисли си тя сега, след като отново си припомни сцената. Въобще не се интересуваше от нейните чувства, мисли и нужди. За пореден път тя си призна, че двамата бяха несъвместими. Във всяко едно отношение, не само в сексуален план. Ако сексът беше единственият им проблем, тя щеше да се справи. Поведението му по телефона само бе засилило чувството на отчаяние, което изпитваше по отношение на него. И последните остатъци от чувството ѝ за дълг в брака бяха пометени. И тя отново бе насочила вниманието си към документите на бюрото, благодарна, че има толкова работа, с която да запълни времето си.

„Работата и децата... ето накъде ще насоча цялата си енергия отсега нататък“, напомни си тя за не знам кой път. Връщайки се бързо до камината, тя взе чашата и се запъти към кухнята. Време бе да излезе и да намери Шейн, да му каже добро утро и да го попита какви са плановете им за деня.

Но той беше вече в кухнята и си наливаше чаша кафе.

— А, ето те! — възкликна Шейн. — Хващам се на бас, че момчетата са те събудили, дяволите.

Пола го зяпна глупаво, моментално забелязала грубото му облекло. Беше облечен с безформени шалвари от рипсено кадифе, груби работни ботуши, обемист рибарски пуловер и платнена шапка, килната върху черните му къдрици. Тя поклати глава и се разсмя.

— Какво има? — попита той намръщено, а очите му се замъглиха.

— Дрехите ти! — изпелтечи тя. — Изглеждаш като ирландски черноработник!

— Мило момиче, никой ли не ти е казвал, че аз съм точно такъв. Също като дядо си.

По-късно сутринта те отидоха с колата до Ню Милфорд.

Докато се спускаха по хълма, той ѝ посочи фермата, където живееха неговите приятели Сони и Елен Викърс, и ѝ спомена между другото, че същата вечер ги е поканил на вечеря.

— Той е музикант, тя е писателка. Забавни са, ще ти харесат — каза той и продължи да обсъжда менюто за вечерта.

Когато паркираха колата, вече бяха решили какво ще стотви тя за вечеря — старомодна вечеря, характерна за северната част на страната, с типичната гарнитура. Щяха да започнат с йоркширски пудинг, агнешко бутче, печени картофи и брюкселско зеле като основно ястие, а за десерт — плодова салата с бишкоти и крем.

Обиколиха сергиите със селскостопански продукти и различните пазари, купиха плодове и зеленчуци, агнешкото и различни други видове месо за уикенда, подправки, свещи и цели купища хризантеми със златист или бронзов оттенък. Запрепъваха се по главната улица, с пълни ръце, шегуваха се и се смееха, с повишено настроение.

Докато се връщаха, Пола осъзна, че се държи съвсем естествено, когато е с Шейн, както и той, когато е с нея. А защо всъщност той да не се държи естествено? Не можеше да прочете мислите ѝ, а дори и да можеше, нямаше да открие нищо необикновено — само приятелски чувства на привързаност, щастливи спомени от младежките им години. За щастие странните и обезпокоителни чувства, които бе породил в нея предната вечер, се бяха стопили напълно през последните няколко часа. Шейн беше просто нейното другарче, нейният добър приятел, част от семейството. Всичко бе отново нормално. Олекна ѝ.

След като се върнаха в „хамбара“, Шейн разопакова покупките и ги прибра, докато тя подреждаше цветята в две големи вази от камък. Докато вършеха всичко това, той рече:

— Страхувам се, че отново ще трябва да направим пикник за обяд. Става ли, Бубе?

— Разбира се. А твоите дърводелци? Не трябва ли да ги нахраниш?

— Не. Донесли са си сандвичи и ми казаха, че ще ядат на обяд, докато ние пазаруваме. Чудя се къде ли са? Трябваше да започнат да поставят едни полици, но тук цари ужасна тишина. — Чувайки ударите на чукове от горния етаж, той се разсмя. — Изказването ми бе твърде прибързано. Явно работят наистина усилено.

Обедът, който изядоха пред камината в хола, се състоеше от сирене „Бри“, големи комати хляб, плодове и бутилка червено вино. По едно време Пола погледна Шейн и рече:

— Да не би да възнамеряваш да останеш в Щатите за цял живот?

— Защо питаш? — Шейн се почуди защо това я интересуваше.

Оглеждайки се около себе си, тя добави:

— Това жилище изглежда така, сякаш в него ще се живее постоянно. Очевидно е, че си пръснал доста пари и си положил доста усилия покрай него.

— Да, оказваше ми целебно въздействие да идвам тук, когато мога, и да работя. Предостави ми възможност да се занимавам с нещо в събота и в неделя, през свободното си време. Нямам много приятели, не вода главозамайващ светски живот. Освен това знаеш, че обичам да престроявам стари жилища. — Той се излегна на стола и замислено я погледна. — Уинстън и аз спечелихме доста пари, когато продадохме онези стари къщички в Йоркшир. Зная, че тук ще стане същото, когато му дойде времето да продам „хамбара“. — Той продължи да я наблюдава. Дали в очите ѝ наистина се четеше облекчение, или той само си въобразяваше?

— Какво ще стане с Бек Хаус? Имам предвид сега, когато Уинстън и Емили ще се женят? — запита любопитно Пола.

— Когато Уинстън беше в Ню Йорк, той каза, че с Емили възнамеряват да живеят там известно време, за да видят дали на Емили ще ѝ хареса. Ако тя се съгласи, ще я купят от мен. Ако ли не... — Шейн повдигна рамене. — Няма проблеми. Вероятно ще продължим да я използваме съвместно като място, където да прекарваме събота и неделя. Или ще я обявим за продан.

— Уинстън ми каза, че те е помолили да му станеш кум.

Шейн кимна.

— А аз ще бъда помайчимата на Емили.

— Да, знам.

— Няма ли да се върнеш в Англия преди това, Шейн?

Ето, на лицето ѝ отново се изписа същото странно, загрижено изражение. Той каза:

— Нямам представа, Пола. Както ти обясних онзи ден, татко иска да прекарам Коледа в Ямайка и Барбадос, а февруари или март може да се наложи да прескоча до Австралия.

— Австралия! — Тя се изправи на канапето. Изглеждаше обърквана.

— Да, Блеки е харесал Сидни и последните няколко пъти, които е говорил с татко, е настоявал той да построи хотел там. Говорих със стария вчера сутринта и той е получил писмо от дядо по същия този въпрос. Така че може да се наложи да отида там, за да проуча мястото.

— Блеки е толкова зле, колкото баба. Тия двамата никога ли не спират да мислят за бизнес?

— Ами ти? Или пък аз? — Той се подсмихна под мустак. — Ние сме отломки от два древни каменни блока, не мислиш ли?

— Предполагам, че е така. — Тя се наклони напред, цялата в слух и зрение. — Мислиш ли, че се претоварвам?

— Разбира се, че не. Всъщност да се трудиш е в природата ти, Пола. Така сме били и възпитани — и двамата. Нямам време за паразити. Честно казано, ще полудея, ако разполагам с много свободно време. Обичам да съм на пазара, обичам схватките, далаверите и сделките, както ги обичаш ти. Има и нещо друго, изпитвам истинско чувство на удовлетворение при мисълта, че продължавам бизнеса на семейството, основан от дядо. Сигурно и ти изпитваш същото.

— Да.

— Това се очаква от нас двамата. Чувството за дълг е било възпитавано в нас още от рождение, ние не знаем да живеем по друг начин. Чуй, баба ти и дядо ми са отдали живота си на изграждането на две велики търговски империи, стремили са се да ни осигурят подобър живот от този, който са водили те в началото, и да ни обезпечат финансово, да ни осигурят независимост и власт. Как...

— Джим твърди, че стремежът към власт води до изолация, убива човешките ценности и човешката душа — прекъсна го Пола.

За първи път споменаваше Джим, откакто бе пристигнала в Ню Йорк, и Шейн моментално се обезсърчи. Покашля се. Нямахше желание да говори за съпруга ѝ, но съзнаваше, че трябва да отговори нещо.

— А ти? Съгласна ли си?

— Не, всъщност не. Нали лорд Актън беше казал, че властта покварява, а абсолютната власт покварява абсолютно. Мисля, че това имаше предвид и Джим. Но по дяволите лорд Актън, който и да е бил той. Предпочитам философията на Ема Харт. Тя казва, че властта покварява само тогава, когато тези, които разполагат с нея, биха

сторили всичко, за да я задържат. Баба твърди, че властта може да облагородява, ако човек осъзнае, че тя влече след себе си огромни отговорности. Отговорности към другите. Съгласна съм с нея, а не с Джим. Чувствам се отговорна, Шейн. Пред баба, пред хората, които работят за нас, и пред акционерите. И пред себе си.

Шейн кимна.

— Права си, права е и Ема. Само преди миг щях да кажа колко неблагодарни и безсъвестни бихме били, ако бяхме безразлични към това, което наследяваме, ако му обърнехме гръб. Това би означавало да отречем Ема и Блеки и техните свръхчовешки усилия. — Той се изправи и хвърли поглед към часовника. — Почти четири е и тъй като темата, която обсъждаме, е отговорността, ще е най-добре да намеря моите момчета, да им платя и да им кажа да си обират крушите.

Пола също се изправи и вдигна подноса с обяда.

— Денят се стопи! Трябва да започна да приготвям вечерята.

Докато излизаха, Шейн я погледна и закачливо се ухили.

— А за твое сведение, Бубо, лорд Актън е бил английски историк, ревностен католик, член на Либералната партия, депутат и близък приятел на Гладстоун.

— Добре, че ми каза — отбеляза Пола, смеейки се, и влезе в кухнята.

След като зареди машината за миене на чинни, Пола обели картофите, почисти зелето, приготви бутчето, намазвайки го с масло и прибавяйки черен пипер и изсушени листенца розмарин. След като приготви плодовата салата с бишкоти и крем и я прибра в хладилника, тя разби брашното, яйцата и млякото за йоркширския пудинг и омеси тестото, тананикайки си щастливо. Шейн на няколко пъти надникна, докато тя готвеше, за да предложи помощта си, но тя му каза да се разкара. Беше й приятно, изпитваше същото удоволствие, както когато работеше в градината, защото използваше за разнообразие ръцете, а не мозъка си. „Целебно“, помисли си тя, припомнила си изречението му относно работата покрай „хамбара“.

Когато най-сетне се върна в хола, установи, че той е подредил масата, струпал е цепеници от единия край на камината и е пуснал Деветата симфония на Бетховен. Пола се стгуши на дивана, вслуша се в музиката, чувстваше се отпусната и дори малко сънена. Прозя се. „От виното е — помисли си тя, — не съм свикнала да го пия на обяд.“

Притвори очи. Денят беше минал чудесно, за първи път от доста време бе прекарала толкова добре — отсъстваха каквото и да било напрежение и словесни престрелки. Истинско облекчение бе да се държи естествено, а не постоянно да бъде в отбранително положение, както често ѝ се случваше с Джим.

Шейн я стресна:

— Какво ще кажеш за една разходка?

Изправяйки се, тя покри устата си с ръка, като продължаваше да се прозява.

— Съжалявам, така ми се спи. Ще имаш ли нещо против, ако се откажем от разходката днес?

Той застана до канапето и се надвеси над нея.

— Не. И аз самият съм смазан. Станах още когато се зазори. — Не добави, че почти не бе мигнал, знаейки, че тя е в стаята срещу неговата — толкова близко и все пак толкова далеч от него. Страстно я бе желал миналата вечер, бе копнял да я вземе в прегръдките си. Каза: — Защо не подремнеш?

— Това и ще направя. А ти?

— Имам да свърша още малко домакинска работа, да звънна няколко телефона и след това вероятно и аз ще поспя.

Тя се облегна на възглавниците, усмихна се, докато той излизаше, подсвирквайки си. Вече се унасяше, когато се сети, че не бе засегнала въпроса за поведението му през последните осемнадесет месеца. „О, има толкова много време — цял уикенд — помисли си тя. — Ще го питам някой друг ден.“ Хрумна ѝ някаква мисъл, но едва придобила бегли очертания, тя излетя от съзнанието ѝ, преди Пола да може да я проумее. Въздъхна доволно, погълната от музиката и топлината. Само след няколко секунди вече се бе унесла в дълбок сън.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Беше една от онези вечери, които още от самото начало са предопределени да протекат идеално.

В седем без нещо Пола слезе по стълбите, като търсеше Шейн.

Беше облечена с кафтан от лек вълнен плат, който Емили ѝ бе подарила. Дрехата бе тъмносиня, семпла, падаща свободно около тялото ѝ. Ръкавите бяха необикновено широки, стегнати в китките. Носеше дълъг наниз от светлолилави мъниста от нефрит, също подарък от Емили, купени в Хонконг.

Пола откри Шейн в хола. Стоеше край големия прозорец и се взираше навън.

Забеляза, че е запалил множеството свещи, които бяха разпръснати из стаята по-рано, и бе подредил бара върху една от раклите.

Огънят блестеше в камината като огромен фойерверк, а малкото лампи, които бе оставил светнати, разпръскваха розова светлина. На фона на всичко това се носеше гласът на Ела Фицджералд, пееща „Кол Портър“.

Пристъпвайки напред, Пола каза:

— Явно единственото, което ми остава, е да седна и да пийна нещо.

Шейн се обърна. Очите му я обгърнаха.

Когато се приближи, той видя, че е сложила лек грим, чийто лилав цвят и цветът на роклята ѝ подчертаваха теменужения оттенък на тайнствените ѝ очи повече от всякога. Блестящата черна коса, сресана назад и накъдрена в прическа „паж“, обрамчваше бледото ѝ лице, изтъквайки прозрачността на кожата ѝ. Косата рязко се връзваше по средата на широкото ѝ чело. Изглеждаше драматично. Тя бе драматична.

Напрежението бе изчезнало от лицето ѝ. Шейн реши, че от години не е изглеждала толкова красива. Той каза:

— Изглеждаш добре, Пола.

— Благодаря, ти също.

Той се засмя, махвайки с ръка.

— Спомена нещо за пиене. Какво искаш да ти наляя?

— Бяло вино, ако обичаш.

Пола остана край камината и наблюдаваше как отваря бутилката.

Беше облечен с тъмносиви панталони, малко по-светло поло и спортно черно сако от кашмир. Изучавайки го, тя си помисли: „Старият Шейн и все пак не съвсем. Различен е. Може би заради мустаците. Или заради мен?“. Тя моментално изби от главата си тази възможност.

Той ѝ донесе напитката. Пола долови лекия аромат на сапун и парфюм. Беше гладко избръснат, сресан, с нов маникюр. Пола сподави усмивката си при мисълта как навикът му да се оглежда, когато преминава покрай някое огледало, бе вбесявал баба ѝ. Ема дори бе заплашила да изнесе всички огледала от „Гнездото на чаплата“, ако той не обуздае суетата си. Тогава Шейн бе на осемнадесет и съзнаваше много добре, че изглежда смайващо благодарение на здравото си спортно телосложение. Пола подозираше, че той дори и сега долавя отлично собствената си физическа привлекателност, въпреки че вече не се оглеждаше в огледала, поне не на обществени места. Може би се бе научил да приема нормално изключителната си външност. Обърна се към огъня, за да прикрие поредната си усмивка. Той наистина бе суетен, дори в известна степен самодоволен заради качествата и успехите си и много самоуверен. Независимо от това по характер бе благ и нежен, любещ към приятелите и семейството си и много, много мил. Колко добре познаваше Шейн Дезмънд Ингам О'Нийл.

Шейн, който си сипваше уиски със сода, подвижна:

— Не се учудвай, ако Сони донесе китарата си. Обикновено го прави. Мога да му акомпанирам на пианото — да доставя удоволствие на всички ви. Може дори по-късно да попеем.

— О, боже, сенките от „Чаплата“! Вие наистина бяхте отвратителни — засмя се Пола.

— Напротив, бяхме доста добри — отвърна ѝ той, смеейки се. — Вие, момичетата, ни завиждахте, защото ви отнехме представлението онази година и бяхме в центъра на вниманието. И заради изумителните ни облекла. Учудвам се, че не си основахте момичешки състав само за да ни конкурирате.

Пола отново се разсмя. Чукнаха се.

Тя го погледна, сниши се до него, чувстваше се като джудже в сравнение с двуметровия мъж, който се извисяваше до нея — някак си слаба, беззащитна и определено женствена. В него наистина имаше нещо неотразимо. Странните чувства, които бе породил у нея, се пробудиха отново. Побиха я тръпки, развълнува се.

Погледите им се засякоха.

Пола искаше да отклони очи, но погледът на тъмните му проницателни очи я хипнотизираше.

Шейн наруши съприкосновението, обръщайки се бързо, като се преструваше, че търси цигарите си, сподавил желанието си да я целуне. „Трябва да внимаваш“, каза си той. Почуди се дали е сгрешил, като я е поканил за уикенда. Съзнаваше, че се движи на ръба на пропаст. „Няма да я виждам повече, докато е в Щатите.“ Вътрешно се изсмя. Знаеше, че ще я види отново.

Отвън се чуха весели възгласи. За негово голямо облекчение в къщата влязоха Сони и Елен.

Шейн бързо прекоси стаята, за да ги посрещне, усмихнат радушно. Радваше се, че ги е поканил. Напрежението намаля.

След като опря калъфа на китарата си на най-близкия стол, Сони сграбчи ръката му, прегърна го и каза:

— Коняк... за след вечеря.

Подаде му бутилка, увита в скъпа хартия. Елен тикна в ръцете му някаква кошница.

— Ето и малко топъл хляб, който съм приготвила за закуската ви — възкликна тя, докато Шейн се навеждаше, за да я целуне по бузата.

Шейн им благодари, остави подаръците на раклата и поведе семейство Викърс към Пола, за да ги представи.

В мига, в който ги срещна, Пола разбра, че те ще ѝ харесат. Сони бе висок, строен, с руса брада и засмени кафяви очи. Елен — фина, хубавичка и женствена, бе една от онези жени, чиято вродена изисканост се разпознаваше моментално. Имаше открито, приветливо лице, ослепително сини очи, а късата ѝ къдрава коса бе придобила преждевременно сребрист оттенък.

Тримата седнаха, а Шейн отиде да приготви напитките за гостите. Пола се радваше, че бе избрала кафтана, въпреки че Шейн ѝ бе казал да се облече небрежно. Елен беше облечена с черен панталон

от кадифе, китайско сако от син брокат и изглеждаше елегантна въпреки скромността на облеклото си.

Елен ѝ каза усмихната:

— Шейн ни каза, че сте внучка на Ема Харт и че в момента ръководите търговските ѝ предприятия. Обожавам магазина ви в Лондон. Мога да прекарам там цял ден...

— И не се шегува — прекъсна я Сони, ухилвайки се на Пола. — Моята жена и вашият магазин ще ме докарат до фалит някой ден.

— О, не обръщайте внимание на съпруга ми — той се шегува — каза Елен и продължи да говори запалено за магазина „Харт“ в Найтсбридж.

Но когато Шейн се върна с чашите вино за Сони и Елен, разговорът се завъртя около провинциални въпроси и местните клюки. Пола се облегна назад, слушаше безмълвно и отпиваше от чашата си. Докато си разменяха реплики, тя осъзна колко харесва своите приятели Шейн и колко отпуснат се чувства в тяхната компания. Но тя също се чувстваше така. С тях бе приятно, бяха сърдечни, общителни, много естествени и земни хора. Умът на Сони бе така бърз, както този на Шейн, макар и не така блестящ и суров и скоро двамата мъже започнаха да си подмятат шеговити забележки. Атмосферата бе изпълнена със смях и веселие, всички бяха обзети от празнично настроение.

След първия половин час Пола се почувства така, сякаш познаваше тази обаятелна двойка от години. Всеки от тях поотделно я предразполагаше, насърчаваше я да говори за работата си, за магазините, особено се интересуваха от нейната прочута баба. А тя, която, обикновено се държеше сдържано с непознати, установи, че води с тях съвсем непринуден разговор. Със Сони говори за музика и за неговото творчество и откри, че е написал множество мюзикли за Бродуей, както и музиката към голям брой холивудски филми. Елен от своя страна говори за писателската си кариера и за книгите си. Правеше го не само информативно, но по един забавен начин, особено когато разказваше смешни случки от обиколките за подпомагане продажбата на книгите. Умееше да разказва, и то занимателно и между четиримата цареше смях и сърдечност.

От време на време Пола хвърляше скришом погледи на Шейн. Той бе чудесен домакин, постоянно обикаляше, грижеше се за

напитките, сменяше касетките, хвърляше цепеници в огъня и обръщаше разговора на различни теми, карайки ги да общуват помежду си. И явно му бе доставил удоволствие начинът, по който семейство Викърс я бяха приели. Усмиваше ѝ се през цялото време, кимаше ѝ одобрително, а на два пъти, докато минаваше покрай стола ѝ, нежно я бе стиснал по рамото.

Пола вече бе проверила веднъж дали храната е готова, но когато стана втория път, Елен също се изправи.

— Оставям те да вършиш цялата работа — каза Елен, — а това не е честно. Идвам да ти помогна.

— Всичко е наред — запротестира Пола.

— Не, не, настоявам. — Елен последва Пола към кухнята и докато влизаше, възкликна: — Мирише така вкусно — почнаха да ми текат лигите. — Сега какво мога да свърша аз?

— Всъщност нищо. — Пола се усмихна, наведе се да извади месото от печката и го постави на дъската. — Е, има само едно нещо. Би ли покрила това с фолио?

— Смятай, че е свършено — каза Елен, откъсна голямо парче от фолиото и загъна агнешкото бутче. Тя наблюдава Пола известно време и след миг каза:

— Вечерта е чудесна. Толкова се радвам, че сте тук. Наистина развеселявате Шейн.

— Наистина ли? — Пола се обърна с лице към Елен и я погледна объркано, с любопитство. — Говорите така, сякаш е бил умърлушен.

— Мислим, че е така. Сони и аз много се тревожим за него. Той е толкова добър, щедър, много обаятелен, приятен и чаровен. И все пак... — Тя повдигна рамене. — Честно казано, той винаги идва тук сам, никога не води... приятели и има моменти, в които изглежда унил, меланхоличен. — Тя отново вдигна рамене. — Разбира се, Англия е толкова далеч...

— Да, мисля, че от време на време тъгува за родината — отзова се Пола, като насочи отново вниманието си към печката.

Елен се втренчи в гърба на Пола и смръщи чело.

— Но аз нямах предвид това... — Тя рязко прекъсна изречението си, тъй като Шейн влезе в кухнята с тирбушон в ръка.

Той каза:

— Мисля, че ще е по-добре да отворя виното, да го оставя малко да подиша. — Той се захвана с това и се обърна към Пола: — Предполагам, че месото трябва да престои около петнадесет минути, докато изтече кръвта, преди да го нарежа. Така че мога да се навъртам наоколо и да ви правя компания.

Елен безшумно се измъкна и ги остави насаме.

— Вечерята беше чудесна — каза Елен, остави виличката и лъжичката за десерта и погледна през масата към Пола. — Бих искала да ми дадеш рецептата за тази плодова салата с бишкоти и крем. Беше страхотна.

— И рецептата за йоркширския пудинг — предложи Сони. Подари на жена си една лукава, но изпълнена с обич усмивка и добави: — А зная, че Елен няма да се разсърди, ако кажа, че нейният пудинг прилича на буца вкиснато тесто.

Всички се засмяха.

Пола рече:

— Ще ти ги напиша утре. — Устните ѝ се разтегнаха в доволна усмивка. — И двамата действате много добре на моето его. Никога не съм получавала толкова комплименти за това как готвя.

— Не е вярно — възкликна Шейн. — От години те възхвалявам. Никога не обръщаш внимание на това, което ти казвам — това е проблемът — промърмори той, но по изражението му личеше, че всеки момент ще избухне в смях.

— Напротив — моментално отвърна Пола, — винаги ти обръщам внимание.

Подсмихвайки се, Шейн отмести стола си назад.

— По-добре да се оттегля в кухнята и да направя кафето.

— Ще ти помогна — каза Сони, скочи и тръгна след него.

Елен се облегна на стола, изучавайки Пола. Колко обаятелна и необикновена бе външността ѝ. Зачуди се на колко е години. Малко по-рано Елен бе решила, че Пола е някъде към двадесет и седем-осем, може би дори тридесет. Но сега на меката светлина на свещите тя изглеждаше много по-млада, лицето ѝ излъчваше уязвимост на малко момиченце и тя бе наистина прелестна. Осъзнала, че се е вторачила в нея неприлично, Елен каза:

— Ти си много красива жена, Пола, и наистина завършена личност. Не се учудвам, че по-голямата част от времето е потиснат.

Пола моментално се втрещи и остави чашата си с трепереща ръка.

— Страхувам се, че не зная за какво говориш.

Елен изтърси:

— Шейн... той е луд по теб! Изписано е на лицето му и проличава във всичко, което казва. Толкова жалко, че си така далеч оттук, в Англия. Това се опитвах да разясня по-рано, докато бяхме в кухнята.

Пола бе потресена. Тя успя да продължи:

— О, Елен, та ние сме само стари приятели, приятели от детинство.

За секунда Елен си помисли, че Пола се шегува, продължавайки със закачки, които бяха съставлявали голяма част от увлекателния разговор през цялата вечер. Но след това съзря ужасеното изражение на Пола.

— О, господи! Явно сбърках. Така съжалявам. Просто предположих, че вие двамата с Шейн сте в... — Гласът и заглъхна напълно.

Пола преодоля чувството си на ужас.

— Моля те, не изглеждай така потресена, Елен. Всичко е наред, наистина. Разбирам. Просто си преценила погрешно братската привързаност на Шейн към мен, възприела си я като нещо друго, нещо съвсем различно. Всеки би могъл да направи тази грешка.

Настъпи неловко мълчание, докато двете жени взаимно се наблюдаваха. И двете бяха загубили дар слово.

Елен се покашля.

— Ето, сега се издъних и провалих една наистина чудесна вечер. Аз с голямата си уста. — На лицето ѝ бе изписано огорчение, съжаление. — Сони твърди, че прекалено много дърдорях и че винаги успявам да издрънкам някоя глупост. Прав е.

Стремейки се да я измъкне от неудобното положение, Пола тихо промълви:

— О, моля те, Елен, не се чувствай неловко. Аз самата не се чувствам така. Харесваш ми и бих искала да станем приятелки. А защо да не си направиш подобен извод? В края на краищата аз съм дошла

тук с него, живеем под един покрив и в отношенията си сме доста свободни и отпуснати. Но ние наистина сме израснали заедно и сме били един до друг през по-голямата част от живота си. И двамата се държим естествено и това поведение може много лесно да бъде изтълкувано погрешно. Но връзката ни не е такава, каквато ти си мислиш. — Пола се опита да се разсмее, сведе очи към ръцете си. — Току-що се сетих, че тази вечер не съм си сложила пръстените, а тъй като не сме обсъждали личния ми живот, нямаше откъде да разбереш, че съм омъжена.

— Та това обяснява всичко! — извика Елен, изчервявайки се веднага. Тя поклати глава. — Ето пак... Прости ми, Пола. Поднасям ти извиненията си. Тази вечер греша във всичко, което казвам. Вероятно съм пила повече, отколкото трябваше.

Пола успя с последни усилия на волята отново да се изсмее безгрижно.

— Мисля, че трябва да преминем на друга тема. Не си ли съгласна? Шейн и Сони ще се върнат всеки момент.

— Разбрано. И, моля те, не казвай нищо на Шейн за това, което предположих. Ще помисли, че съм истинско „шило“.

— Разбира се, че нищо няма да му кажа — увери я Пола. Изправи се. — Хайде да се преместим до камината.

Докато двамата мъже влизаха в стаята, Пола общително я хвана под ръка и тихо каза:

— Опитай се да не изглеждаш така разтревожена и притеснена. Шейн моментално ще го забележи. Има страшна интуиция. Предполагам, че се дължи на келтския му произход. Когато бях малка, наистина смятах, че може да четете мислите ми... Винаги успяваше да предвиди всичките ми действия, което ме подлудяваше.

Елен само се усмихна при тази забележка, настанявайки се на един стол. Въпреки че донякъде бе възвърнала самообладанието си, тя се проклинаше под носа си. Колко бе глупаво от нейна страна да предположи, че са в интимни взаимоотношения. Но кой не би си помислил същото... между тях съществуваше интимност, някаква връзка, а Шейн поглъщаше Пола с очи, вслушваше се във всяка нейна дума. Беше ясно като бял ден, че е влюбен в нея, независимо какво си мислеше Пола. А тя кого се опитваше да метне? Само себе си. „Е, самозалъгването е чисто човешка черта — мислеше си Елен и

скришом хвърли един поглед на Пола, която седеше на стола срещу нея. — Независимо дали го съзнава, или не, тя го обожава. И то не само като стара негова приятелка. Има нещо много повече, по-сложно и по-дълбоко. И все пак може би тя не е наясно със степента на чувствата си към него. А аз наистина не трябваше да казвам каквото и да било“, порица се отново Елен.

Но няколко секунди по-късно, когато Шейн се върна с подноса и го донесе до камината, Елен забеляза как погледът на Пола се стрелна в неговата посока, долови в очите ѝ любопитство, нов, ненаситен интерес да проблясва в тях. Тя си помисли: „Кой знае, може би не съм постъпила чак толкова глупаво — може би съм им направила голяма услуга с това, че говорих открито“.

Шейн сервира кафето. Сони наля коняка и след десетина минути донесе китарата си и започна да свири. Свиреше класическа музика, бе изключително надарен. Останалите се отпуснаха на столовете, заплени от музиката и изпълнението, омаяни от вълшебството, което той сътворяваше за тях.

Пола слушаше с половин ухо. Беше благодарна, че не е необходимо да води някакъв разговор. Мислите ѝ бяха напълно объркани. Елен я бе смутила много повече, отколкото си бе позволила да покаже наяве. Но душевният потрес бе преминал и тя се опита да въведе ред в тревожните си мисли.

Беше напълно убедена, че Елен е изтъкувала неправилно отношението на Шейн и неговото поведение спрямо нея. От друга страна, какво щеше да стане, ако Елен беше права? Тя бе заявила, че женитбата на Пола обяснява всичко — имайки предвид, разбира се, нещастieto на Шейн, което те очевидно бяха доловили. Пола неочаквано си спомни смътната мисъл, която бе преминала през ума ѝ, докато заспиваше на дивана. Беше размишлявала върху последните няколко дни, реши, че Шейн отново се държи както преди — така естествено, както преди тя да се омъжи. Нещо бе преминало през ума ѝ, но в този момент бе заспала. Сега тази мисъл изникна отново — цялостна и напълно формулирана. Шейн я бе изоставил, бе се променил в мига, в който бе обявен нейният годеж с Джим. Защо? Защото я ревнуваше. Това бе явното обяснение. Колко глупаво от нейна страна да се досети за това чак тази вечер. Но защо Шейн не ѝ бе показал, че се интересува от нея, докато беше още свободна? Може

би не е осъзнавал чувствата си до момента, в който е било вече късно. Неочаквано всичко това доби смисъл.

Пола се облегна на стола си, потресена от собствените си заключения. Притвори очи, оставяйки музиката да я залива. Замисли се за Шейн. Седеше само на няколко метра от нея. Какво ли мислеше и чувстваше в момента? Наистина ли беше влюбен в нея? Луд по нея — така бе казала Елен. Сърцето на Пола се сви. А аз? Какво изпитвам аз към Шейн? Дали несъзнателно откликвам на вълните, които се излъчват от него? Или съм влюбена? Винаги ли съм била влюбена, без да го съзнавам? Опита се да вникне възможно най-дълбоко в чувствата си, да им придаде някакво значение. Обърка се.

Тръгнаха си в единадесет и четиридесет и пет.

Шейн ги изпрати.

Пола знаеше какво ще направи.

Изправи се, отиде до раклата, взе бутилката коняк и я занесе край огъня. Напълни отново чашите, постави бутилката в центъра на малката масичка и хвърли няколко цепеници в огъня.

След това седна на дивана, за да го изчака.

След няколко минути чу стъпките му и му хвърли един поглед, докато влизаше. Усмихна му се отдалече.

Шейн се поколеба, изненадан от това, че тя седи там, държейки нова чаша. Той се намръщи.

— Да не възнамеряваш да седиш цяла нощ? Мислех, че досега ще си полумъртва. Беше дълъг ден, доста се потруди в кухнята, не трябва ли да си...

— Хрумна ми нещо друго! — извика тя, като го прекъсна, преди той да може да предложи да си легнат. — Ще пийна още едно. Сипах ти и на теб. Няма ли да се присъединиш към мен? — След като не й отговори, тя весело се разсмя. — Хайде, не ми разваляй удоволствието, Шейн.

Той се поколеба за секунда. Страхуваше се да остане насаме с нея. Твърде силно бе усещал близостта ѝ тази вечер. Страстта му към нея се бе възпламенявала отново и отново. Чувствата му бяха близо до повърхността. Беше изпил доста алкохол. Внезапно загуби увереността си, че ще може да се овладее в нейно присъствие. Тази мисъл моментално го раздразни. Не беше някой неоперен младеж, който отива на първата си среща, изпитвайки нужда да завладява. Беше

голям мъж. И беше с момиче, което бе познавал цял живот. Да, обичаше я. Но тя му имаше доверие. Той беше джентълмен. Можеше да се овладее. „И все пак, трябва да сложа край на вечерта сега“, помисли си той. На глас каза:

— Е, добре. Може едно за из път. Бях планирал утре да отидем на езда — рано-рано.

Придвижи се към камината, опитваше се да изглежда небрежно. Пресегна се към чашата, която тя бе напълнила, и отстъпи назад към малката масичка, възнамерявайки да седне на стола край огъня.

Пола потупа дивана.

— Не, седни тук, Шейн, до мен. Искам да поговоря с теб.

Нервите му се обтегнаха, той я погледна бдително, изучавайки лицето ѝ. Изражението ѝ бе непроницаемо, дори умиротворяващо. Смая го. Обикновено беше много по-оживена.

— Добре.

Седна възможно най-далеч от нея, сместен в противоположния ъгъл на дивана.

— Наздраве — каза Пола, наведе се и докосна чашата му.

— Наздраве. — Ръцете им случайно се допряха, докато вдигаха чашите. Допирът подежда на Шейн подобно на електрическа искра. Той се отдръпна още по-далеч, кръстоса крака.

— За какво искаш да говориш с мен?

— Искам да ти задам един въпрос.

— Давай...

— Ще ми кажеш ли истината?

Той я изгледа и изведнъж застана нащрек.

— Зависи от въпроса. Ако не ми хареса, отговорът ми може да бъде уклончив.

Тя го погледна странно.

— Когато бяхме деца, винаги си казвахме истината. Никога не сме се лъгали... Искам отношенията ни да останат такива.

— Но те са такива.

— Не, в действителност не са, Шейн. — Тя забеляза учудения му поглед. — О, да — добави Пола, — тази седмица бе както в добрите стари времена, признавам, но между нас съществуваше отчуждение в продължение на две години. Моля те, не се опитвай да отричаш. — Ето най-сетне го бе казала. — Всъщност — продължи тя бързо — от доста

време се държиш хладно и на разстояние от мен. Когато преди година те запитах за твоето отчуждение, за отсъствието ти от живота ми, ти се измъкна с глупави извинения. Напрежението от работата, пътуванията, каза ми тогава. — Пола остави чашата си на масата и се втренчи в него. — Всъщност дълбоко в себе си никога не ти повярвах. А това ме кара и да ти задам моя въпрос — тя замлъкна, очите ѝ останаха приковани върху лицето му, — а той е следният: Какво ужасно нещо ти сторих, за да те накарам да се оттеглиш от живота ми? Теб — най-стария ми и най-скъп приятел.

Той отвърна на погледа ѝ, без да може да отговори каквото и да било. Ако ѝ кажеше истината, щеше да се издаде, да разкрие истинските си чувства. Ако излъжеше, щеше да се мрази за това, че го е направил. Освен това тя беше умна. Веднага щеше да усети лъжата. Преглътна, остави чашата си и се загледа в огъня, а на лицето му бе изписано замислено изражение. По-добре да мълчи.

За известно време никой от тях не проговори.

Пола, която бе приковала поглед върху него, внезапно осъзна пред каква ужасна дилема бе изправен Шейн. „О, скъпи, открий сърцето си — помисли си тя, — кажи ми всичко.“ Любовта ѝ към Шейн я завладя напълно, помитайки всичко друго. Затаи дъх от удивление, най-сетне признала чувствата си. Искеше да го вземе в обятията си, да заличи тъгата от лицето му със своите целувки.

Мълчанието се проточи.

Пола нежно каза:

— Разбирам колко ти е трудно да отговориш на въпроса ми. — Тя се поколеба само за секунда, преди да продължи: — Така че ще отговоря аз. Ти ме изостави, защото се сгодих с Джим и малко след това се омъжих за него.

Но той все още не смееше да отвори уста, страхуваше се да не се издаде. Значи все пак е познала. Премигна, продължавайки да се взира в танцуващите пламъци. Но колко точно е познала. Знаеше, че не бива да ѝ позволи да види лицето му, докато не изтриеше от него всички чувства.

Най-сетне се обърна към нея и каза бавно, с необикновено пресипнал глас:

— Да, това е причината, поради която се държах на разстояние, Пола. Може би сгрехих. Но... виж... мислех... че Джим ще изпитва

неприязн към мен, да, и ти също. В края на краищата защо ли ви е старо приятелче като мен да се мотае на прага ви... — Шейн не довърши изречението си.

— Шейн... не ми казваш истината... знаеш, че е така, знам го и аз.

Именно интонацията ѝ привлече вниманието му, накара го да обърне глава към нея. На ярката светлина на огъня иначе бледото ѝ лице сияеше с бисерен блясък. Теменужените очи бяха потъмнели, изгаряха го с непознат за него поглед, който той не можеше да проумее. Видя как вените на врата ѝ започнаха да пулсират бързо. Тя разтвори устни да каже нещо, но не проговори. Изражението на очите ѝ. То го порази с необикновена сила. Страстта му към нея отново избухна. Сърцето му затуптя, Шейн се разтрепери вътрешно. Изискваше се цялото му хладнокръвие, за да остане седнал настрана от нея. И тогава осъзна какво трябва да направи — трябваше да стане, да излезе и да я остави. Но не можеше да помръдне.

Гледаха се втренчено.

Пола видя любовта, вече неприкрита, която се излъчваше от блестящите му черни очи. Шейн моментално съзря нейната любов, напълно разбудена, съзря копнежа, изписан на лицето ѝ, жаждата и желанието, които до този момент само той бе трябвало да прикрива, да овладява.

Душевният потрес, който го завладя, когато разпозна чувствата ѝ, го прикова на място.

И тогава със сигурност, напълно убедени, те се раздвижиха в един и същи момент.

Паднаха в обятията си. Устните им се срещнаха. Нейните бяха топли и меки, разтвориха се леко, посрещнаха го. Езиците им се срещаха, галеха, оставаха неподвижни. Той я положи на купчината възглавници, лявата му ръка обхвана задната част на врата ѝ, а с дясната отмахна косата на лицето ѝ, погали бузата, дългата ѝ шия. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, плъзнаха се към косата му, силно притискайки главата му. Започна да я целува така, както бе копнял да я целува от години — страстно и силно, смазвайки устните ѝ, настоятелно и ненаситно. Езикът му проникваше все по-дълбоко, дъхът им се сливаше. Но внезапно целувките му станаха нежни, гальовни, докато придвижваше ръката си към гърдата ѝ. Хвана я

здрaво, след това бавно я погали, докато зърното наедря от допира на пръстите му. Сърцето му биеше срещу нейното.

Най-накрая те се отскубнаха, дишайки учестено. Той се взря в лицето ѝ. Очите му я пронизаха. Тя се пресегна, докосна лицето му, прокара пръстите си по горната му устна, под мустаците.

Шейн се изправи, съблече се бързо, захвърляйки дрехите си на един стол. Пола стори същото и те се сляха на дивана, водени от неотложната нужда, която изпитваха, стискайки ръцете си. Той я взе в обятията си и я притисна към гърдите си, целуваше лицето, косата, раменете ѝ. После се изправи на лакът и се надвеси над нея. Колко добре познаваше това тяло. Наблюдавал бе как се превръща от дете в девойка, в млада жена. Но никога не го бе виждал така — напълно изложено, голо, очаквайки го. Остави ръката си да се плъзне по високите ѝ стегнати гърди, плоския ѝ стомах, по външната част на бедрото ѝ, а след това отвътре — гладейки, галейки, докосвайки всяка част от нея, докато достигна до мекото, черно хълмче коса, което прикриваше същината на нейната женственост. Покри го с цялата си ръка, премести тялото си така, че да облегне лице на бедрото ѝ. Пръстите му сякаш се движеха сами, галювно търсейки, прониквайки, изучавайки я. И най-накрая той сведе устните си, присъединявайки ги към пръстите си в тяхното нежно проучване.

Шейн усети как тя моментално се стегна. Спря, повдигна глава, взря се през дългото разтеглено тяло, срещна погледа на широко отворените ѝ очи. Тя го наблюдаваше съсредоточено, а на лицето ѝ бе изписано смаяно, тревожно изражение. Той се усмихна. Начинът, по който я любеше, ѝ доставяше удоволствие, бе нов и това пролича ясно. Неочакваното прозрение, мисълта за нейната неопитност го зарадва и го възбуди. Поне никой друг мъж не я бе докосвал така.

Напрежението ѝ нарасна. Тя се опита да се изправи на лакти, отвори уста да проговори.

Той промълви:

— Не мърдай, позволи ми да те любя.

— А ти? — прошепна тя.

— Какво са още няколко минути след всички тези години, през които съм те чакал.

Пола се отпусна пак на възглавниците, въздишайки леко. Притвори очи, отпусна тялото си, разреши му да прави с нея каквото

пожелае. Зави ѝ се свят не само от внезапността на неговото обладаване, но и от неговата страст и чувственост. Начинът, по който Шейн целуваше и докосваше всяка част от нея, бе непознат, еротичен. При неговите знания, опитност и чувствителност той успяваше напълно да я възбуди. Възбуждаше я така, както никога не е била възбуждана преди, и се разтвори за него без всякакви задръжки. Трепет след трепет преминаваха през тялото ѝ, докато устните и пръстите му я любеха нежно, след това пламенно, но винаги съвършено умело. Те сякаш предаваха някаква изгаряща топлина, проникваха до дълбините на нейното същество посредством прекрасното усещане, за което до този миг тя не знаеше, че съществува. Топлината се разпространяваше и възпламеняваше тялото ѝ.

— О, Шейн, Шейн, моля те, не спирай — изпъшка тя, без да осъзнава, че е проговорила.

Той не можеше да отговори, без да спре, а вече не можеше да го стори. Завладяваше го нейната нарастваща възбуда. По сила тя бе равна на неговата. Бе възбуден, както никога преди, а нейното желание го вълнуваше, действаше му като възбудително средство. Той се съсредоточи върху нея, вкусваше с наслада топлината ѝ, довеждайки я до апогея на екстаза. Знаеше, че всеки момент, ще я обхванат конвулсии. Когато това стана, той се вдигна върху нея и я облада с такава сила и мощ, че и двамата извикаха. Смаза устните ѝ със своите. Тя се вкопчи в него, изкрепявайки името му. Започнаха да се движат заедно, в хармония един с друг, а страстта им нарастваше.

Шейн отвори очи. Стаята бе изпълнена с ослепителна светлина. И той, който досега бе копнял за тъмнина, сега желаше светлината... ярката, блестяща светлина. Искаше да види лицето ѝ, да долови всеки оттенък на чувство, което преминава през него, изпитваше нужда да се убеди, че наистина е любил нея. Изправи се, постави ръцете си от двете ѝ страни, а тя отвори клепачи, взирайки се в лицето му. Той отвърна на погледа ѝ. Започна да се движи отново, бързо, а тя последва предводителството му, като нито за миг търсещите му очи не се откъснаха от нейните. Внезапно той забави ритъма в стремежа си да удължи съвкуплението им.

Неочаквано осъзна, че това бе нещо много, много по-дълбоко от обикновено сексуално притежание. Притежаваше душата ѝ, сърцето ѝ, съзнанието ѝ, така как то тя притежаваше неговите. Тя бе мечтаното

дете от детските му мечти... най-сетне в обятията му. Най-сетне наистина негова. Сега му принадлежеше. Държеше в обятията си целия свят. Болката, с която беше живял, рязко се пресече. Старият му живот изчезна... надолу, надолу... в тъмната бездна... Започваше нов живот... той бе нещо съвсем различно. Вече бе цялостна личност... ставайки едно цяло, докато се извисяваше високо в ослепителната, ослепителна светлина, където в центъра на сиянието се намираше тя.

Бяха хипнотизирани един от друг. Погледите им се засякоха, очите им се разшириха от стремежа им да вникнат един в друг. Вглеждаха се все по-дълбоко и по-дълбоко, опитвайки се да предадат обхвата на силата на чувствата си. И се възряха в безкрайността, видяха собствените си души и душата на другия. И всичко бе ясно.

„Тя е моят живот — помисли си той. — Най-сетне покой.“

„Съществува само Шейн — помисли си тя. — Винаги е съществувал само Шейн.“

Той започна да се движи срещу нея, в началото бавно, а след това все по-настойтелно, без задръжки. Тя му подхождаше, бе толкова невъздържана, колкото и самият той. Телата им се преплетоха. Устните им се срещнаха. Станаха едно цяло.

Чувствайки как жизнените му сокове се преливат от него в нея, той извика:

— Обичам те, винаги съм те обичал, ще те обичам до деня, в който умра.

Спалнята на Шейн бе много по-голяма и просторна от тази, която ѝ беше дал, но бе топла, защото в целия „хамбар“ имаше парно.

Подобно на нейната стая, и тук голямо месингово легло заемаше центъра на пространството. Пола в момента лежеше облежната на купчина снежнобели възглавници, загърната с дебело, подплатено одеяло. Отрити бяха само раменете ѝ. Тя въздъхна, изпълнена със задоволство и необикновено чувство на вътрешен мир и цялост. Физическото освобождаване, което бе изпитала с Шейн, ѝ бе напълно непознато. Никога преди тя не бе достигала до пълно удовлетворение и се дивеше на него, на себе си, на любовенето им. Колко нежен и всеотдаен беше, а как бе откликнала тя на чувството му, на копнежа и страстта му към нея. И поради това, че наистина я разбираше, заради

грижите, които бе положил, любенето им бе преминало естествено, без задръжки, изпълнено с радост и ликуване, истинско свързване във всяко едно отношение.

Когато най-сетне изгасиха светлините в хола и се качиха на горния етаж, носейки дрехите си, тя бе повярвала, че страстите им са напълно изчерпани. Изтощени, те лежаха в голямото легло, докосваха телата си, хванали се за ръка под чаршафа, без да спират да разговарят. И тогава съвсем неочаквано желанието им един за друг отново се бе възпламенило и те се бяха любили за втори път, също така пламенно и задъхано.

Шейн бе светнал лампата, отметнал завивките, каза й, че трябва да я гледа, да знае, че това наистина е тя, да бъде свидетел на чувствата, които предизвиква в нея. Целуването, докосването бяха протекли бавно, сладострастно и той отново я бе довел до блаженото състояние на удовлетворение, преди да я придърпа към себе си, да я въведе в нови области, докато мълвеше какво желае в момента, показвайки й как да го възбуди още повече, да го обича така, както я бе обичал той. И тя бе сторила всичко това предано, охотно, изпитвайки удоволствие от удоволствието, което му доставяше. Но той я бе спрял на границата, бе я издърпал върху себе си, изтласквайки тялото си нагоре, за да се слее с нея. И заедно бяха изпитали още по-голямо блаженство, отколкото първия път.

Най-накрая Шейн бе загасил лампата и прегърнати, те се бяха опитали да заспят, но сънят им бягаше. Бяха твърде възбудени, усещаха силно взаимното си присъствие и изпитваха нужда да задълбочат новооткритата си интимност. И бяха започнали да разговарят на тъмно, а няколко минути по-късно Шейн бе слязъл на долния етаж, за да приготви чай за двамата.

Пола се наведе и погледна часовника върху малката нощна масичка от неговата страна на леглото. Беше почти четири. „Правихме любов безкрайно — помисли си тя, — но не безразсъдно. О, в никакъв случай не бе безразсъдно.“ До тази вечер тя не бе осъзнавала колко красиво можеше да бъде сексуалното единение между мъжа и жената. Всъщност винаги бе смятала, че сексът не трябва да бъде превъзнесен. Колко бе сгрещила. „Но трябваше да бъдат подходящият мъж и подходящата жена“, каза тя под носа си. Тя се изтегна на

възглавниците, неволно въздъхвайки отново, докато чакаше Шейн да се завърне.

Той се появи няколко секунди по-късно, носеше пълен поднос и пееше с все сила.

— За какъв се мислиш? За поп звезда? — извика тя, докато седнаше в леглото и се хилеше.

Вместо да отговори, той поклати тялото си няколко пъти и престорено се усмихна похотливо.

Донесе чашата с чай и чинията с джинджифилови бисквити, които бе поискала, и остави своя чай и шоколадови бисквити на нощната масичка. Продължавайки да си тананика, съблече халата и го хвърли на близкия стол.

Тя погледна широкоплещестия му гръб и рамена, силните ръце, изпълнена с възхищение. Той бе едър, добре сложен мъж и тя още преди години го бе виждала по бански. Защо тогава неговата поразителна физика я смайваше така тази вечер? Защото сега наистина го познаваше? Защото бе познала тялото му, така както той нейното, и то по най-интимния начин?

Обръщайки се, той забеляза, че тя се е втренчила в него.

— Какво има? — попита той.

— Нищо, просто си мислех, че никога не съм те виждала така почернял — изкикоти се тя. — Но задните ти части са бели.

— А вие, госпожо, също ще имате почернял гръб и бели задни части по това време следващата седмица. — Той се запъти към леглото, без ни най-малко да се стеснява от голотата си, и легна до нея, целувайки я по бузата. — Ако зависи от мен, разбира се.

— О — каза тя, взирайки се в него.

— Да, трябва да отида до Барбадос във вторник. Ела с мен, Пола. В очите му се четеше молба.

— О, Шейн, каква чудесна идея. Разбира се, че ще дойда с теб. — Лицето ѝ моментално се помрачи. — Но не мога да замина до сряда.

— Няма значение. — Той се обърна, за да вземе чашата си с чай и отпи. — Това ще ми даде възможност да свърша част от работата си. Всъщност ще трябва всяка сутрин да прекарвам времето си в канцелариите. Но ще имаме на разположение следобедите и всички

тези прекрасни ноци. — Усмивката му беше двусмислена, черните му подвижни очи дяволито се спряха на нея.

Усмивайки се леко, тя каза:

— Умирам да отида в Барбадос, да видя бутика „Харт“ там.

Той повдигна вежди.

— А, ето защо се съгласи, и при това толкова охотно. А аз си мислех, че пак ме преследваш заради тялото ми.

Пола закачливо го удари по ръката.

— О, ти лък!

Тя отпи от чая си. Беше вкусен, топъл и освежаващ. А и тя се чувстваше добре. Не, чудесно. И изпълнена с удивление. Пресегна се и взе от чинията на скута му шоколадова бисквита, сдъвка я и взе друга.

— Чудя се какво би било мнението на някой психиатър за това.

— За кое? — попита Пола.

— Това твое постоянно желание да ядеш от чинията ми. Постъпвала си така през целия си живот и се чудя дали това няма някакъв скрит сексуален подтекст. Мислиш ли, че е някакъв вид орално задоволяване, свързано по някакъв начин с мен и с чувствата ти към мен?

Тя отметна глава и се засмя, наслаждаваше му се, радваше се на присъствието му.

— Не зная. Ще се опитам да не го правя, но е трудно да се отучиш от навиците си от детството. Всъщност, съвсем сериозно, трябва да обуздая апетита си. Не съм спряла да ям, откак съм с теб. Човек би си помислил, че съм била на гладна диета.

Шейн само се усмихна, но си помисли: „Наистина си била на диета, скъпа, в много повече отношения, от колкото предполагаш“.

Те приключиха с чая и бисквитите и продължиха да си бърбят за пътуването до Барбадос. Шейн излита удоволствие от това, че тя бе толкова очевидно развълнувана от перспективата да прекара пет дни на слънце с него. По едно време Шейн стана от леглото, намери цигарите си и отвори прозореца.

— Нямах нищо против, че ще пуша, нали? — попита той, като легна обратно.

— Не, въобще. — Пола се сгуши до него така, че да се докосват краката и раменете им, за да усети близостта му.

— Щастлива ли си, скъпа? — попита той, поглеждайки я с периферното си зрение.

— Много щастлива. А ти?

— Както никога досега.

Настъпи кратко мълчание, след което Пола си призна:

— Досега никога не съм се любила така.

— Знам, че не си.

— Толкова ли е очевидна... моята неопитност?

Той се подсмихна, стисна ръката ѝ, без да казва нищо.

Тя промълви:

— Но ти си много опитен, Шейн — погледна го скришом. Обзе я непознато досега чувство на ревност. — Имал си много жени.

Шейн не бе сигурен дали последната забележка бе въпрос, или заявление.

— Чула си всички клюки за мен и романтичните ми приключения през изминалите години.

— Значи всички тези истории са истина.

— Да.

— Защо не с мен, Шейн?

— Това е достатъчно очевидно и разбираемо. Заради Ема и Блеки и тяхната връзка, близостта и приятелските връзки между двете семейства. Но дори и да бях разбрал истинските си чувства към теб, Пола, аз не бих посмял да се приближа до теб, да се опитам да те любя. Щях да бъда одран жив и ти самата знаеш, че това е истина.

Той си спомни за думите на Доротей Малет. Добави:

— Преди да склучиш брак, ти беше нещо като... коронованата принцеса на трите клана. Следователно неопетнена. Един мъж не спи с жена като теб, не завързва интимни отношения с нея. Той предлага женитба. За съжаление, колкото и да е тъжно, аз не знаех, че отчаяно се нуждаеш от теб, какви чувства изпитвах, докато ти беше свободна, необвързана. Предполагам, че съм бил прекалено близо до теб.

— Разбирам. — Тя се вгледа в лицето му. Обзе я чувство за притежание, а ревността ѝ се засили. Тя тихо попита: — Тези други жени... и с тях ли си се любил така, както се люби с мен тази вечер?

Шейн за миг се стресна от въпроса. За малко щеше да излъже, за да не я нарани или ядоса, но след това осъзна, че трябва да бъде честен.

— Да, понякога, но невинаги, не с всички. Ти и аз се любихме по най-съкровения и интимен начин, който съществува, Пола. Повече от предишните ми приятелки не са събуждали такова желание в мен, такава нужда като теб. Оралният секс е нещо... ами, изключително интимно, както казах преди малко. Трябва да съм много емоционално обвързан, за да искам такова нещо. — Той леко се усмихна. — Това е нещо, което никога не съм можел да правя безразборно, Пола.

Тя кимна.

— Мисля, че това е следствие от нуждата, желанието и непреодолимия импулс напълно да притежаваш другия.

— О, да, наистина — погледна я проницателно той.

— Откак си в Ню Йорк... — Тя замлъкна, мразейки се за това, че любопитства, но не може да се овладее. Покашля се. — Имал ли си много връзки?

— Не.

— Защо?

— Заради теб. — Шейн дръпна от цигарата си и издиша. — Креватните ми връзки започнаха да се провалят безславно, откакто разбрах, че съм влюбен в теб. — Обърна глава и се взря дълбоко в очите ѝ. — Всъщност имах доста проблеми в това отношение... Бях импотентен.

Той видя учудването и смущението, които се изписаха на лицето ѝ. Тялото ѝ настръхна, но тя не каза нито дума.

Шейн продължи:

— От време на време успявах, ако в стаята бе тъмно и ако партньорката ми не разбиеше крехката ми илюзия... илюзията, че съм с теб. Ако можех да задържа образа ти в съзнанието си, всичко беше наред. Но в повечето от случаите бе дяволски трудно.

Без да споменава имена, той сподели с нея преживяванията си в Харогейт следобеда след кръщенето и ѝ преразказа останалите ужасни случки. Не изпитваше нито срам, нито притеснение от това да говори с Пола по този открит начин. Радваше се, че може да се отърве от бремето си, и докато продължаваше да говори, си призна, че просто следва стария си навик да ѝ се доверява, да споделя тайните си с нея, както когато бяха деца.

След като свърши, Пола се пресегна, сложи ръце зад врата му и го притисна близо до себе си.

— О, Шейн, Шейн, скъпи. Толкова съжалявам, че съм ти причинила такава болка и страдание.

Той я погали по главата, притисна я към рамото си с една ръка.

— Вината едва ли е твоя. — След това тихо я попита: — Кога откри какво изпитваш към мен?

— Силно започнах да усещам присъствието ти, откакто дойдох в Ню Йорк. Миналата вечер и тази в мен се пробудиха много странни чувства. Осъзнах, че те желая физически, че искам да ме любиш и аз да те любя. Внезапно — докато говорехме, след като Сони и Елен си тръгнаха — ме осени прозрението, че съм влюбена в теб.

Няколко секунди той не проговори, а след това рече:

— Не съм те довел тук, за да те съблазня, По...

— Знам това!

— Просто исках да съм с теб, да прекараме известно време заедно. Липсваше ми толкова много. — Настъпи кратко мълчание. — От години имам златно правило — никакви омъжени жени. Никога не съм искал да притежавам нещо, което принадлежи на друг мъж.

— Мисля, че принадлежа на себе си — каза Пола.

Шейн остана безмълвен. Гризеше го любопитство относно брака ѝ и ревността му към Джим нарасна, но изпитваше неохота да се захваща с този въпрос, страхувайки се да не развали настроението им в момента.

Пола спокойно отбеляза:

— Навярно знаеш, че ако бракът ми беше щастлив, Шейн, аз нямаше да съм тук с теб тази вечер.

— Господи, Пола, разбира се, че го знам. Ти не завързваш безразборни връзки. Зная, че никога не би флиртувала просто така — нахока я той и внимателно се взря в нея през полуотворените си клепачи. — Значи не върви?

— Не. Опитах се, Шейн. Господ ми е свидетел, че опитах. Не обвинявам Джим. Смятам, че и двете страни обикновено имат вина. Не го мразя, той не е лош човек. Не си подхождаме, това е всичко. Несъвместими сме във всяко едно отношение. — Тя прехапа устни. — Бих искала да спрем дотук, поне за тази вечер. Изведнъж не ми се говори за брака ми.

— Зная, скъпа, зная.

За известно време и двамата мълчаха, отдадени на собствените си размисли. Най-накрая Пола промълви:

— О, Шейн, каква каша забърках. Само ако можехме да върнем времето назад.

— Да, обаче това е невъзможно, а времето не е чак толкова важно. И не трябва да мислиш за вчера или за утре, само за днес. Във всеки случай времето не е разделено на порции и затворено в капсули. Времето е като река. Миналото, настоящето и бъдещето текат заедно, за да се превърнат в един непрекъснат, вечен поток. Миналото ни отеква в нас през всеки ден от живота ни. Виждаме картини от бъдещето, докато живеем в настоящето. Отминалото време и това, което ще дойде, е навсякъде около нас, Пола, а самото време е също измерение.

Тя се взря в познатото му възлюбено лице и наум видя мъжа така, както бе изглеждал като момче, припомни си това, което най-много го бе занимавало — келтското начало в него, келтските му прадеди, келтската легенда. Познатото старо замечтано изражение се появи в очите му, породено от собствения му мистицизъм. По лицето му пролича, че отново се е отдал на самонаблюдение, и тя осъзна, че той бе някъде в далечното, далечно минало. А след това премигна, разтегнал устни в онази смешна, леко изкривена усмивка, която тя познаваше така добре. Мъжът моментално се превърна в онова малко момче от „Гнездото на чаплата“ и детството им ги заобиколи от всички страни, обгради ги, изпълни стаята. И тя разбра, че Шейн е бил прав, като сравни времето с течаща река, пресегна се, докосна ръката му и му го каза.

Той рече бавно, замислено:

— Има още нещо, Пола. Животът има свое собствено сложно устройство... Наистина съществува един огромен замисъл. Това, което вече се е случило в живота ни, е било писано да се случи. Може би, за да ни открие пътя, да ни доведе един до друг. А бъдещето е вече тук с нас, сега, точно в този миг, независимо дали го осъзнаваме, или не. — Той постави ръка под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ. — И ние няма да мислим за нищо друго, освен за този уикенд. По-нататък ще действваме според обстоятелствата. — Надвеси се над нея, целуна я леко и се отдръпна. — Не бъди толкова

сериозна. Нещата в живота се подреждат сами, а аз предчувствам, че двамата с теб ще се справим идеално.

На гърлото ѝ заседна буца. Тя се вкопчи в него и прошепна:

— Толкова те обичам, Шейн. Как може никога да не съм знаела!

— Но сега го знаеш и това е всичко, което има значение, нали?

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тя пристигна в Барбадос в сряда следобед.

Докато излизаше от митницата, стиснала сакото и чантата си, тя си помисли, че той все пак не е дошъл да я посрещне. Очакването бе заменено от разочарование. Огледа се, търсейки шофьор или някой, облечен с униформата на „Корал Коув Хотел“, изпратен да я посрещне.

Носачът, който се движеше след нея, понесъл големия ѝ куфар, я запита дали иска да вземе такси. Пола му обясни, че очаква да я посрещнат, след което се втрени отново в тълпата хора, скупчили се около оживения вход на летището.

Пола видя Шейн, преди той да я види.

Той се втурна през вратата, явно разтревожен. Тя застина на мястото си, с обтегнати от възбуда нерви. Сърцето ѝ заби лудо. Беше прекарала понеделник вечер с него. Преди два дни. Но виждайки го сега, бе потресена. Всяка подробност от външността му се вряза в съзнанието ѝ, сякаш наблюдаваше напълно непознат човек, някого, когото не бе срещала. Къдравата му коса, дълга и падаща на вълни по врата му, изписаните вежди и характерните мустаци изглеждаха много по-черни, а, очите му проблясваха върху загорялото лице като късчета оникс. Дори вдлъбнатината на брадичката му изглеждаше по-изразена. Видя, че е облечен с прекрасно скроен кремав костюм, от коприна, кремава риза на червени райета и червена вратовръзка. Копринена кърпичка в същия цвят на червено бургундско вино изпъкваше ярко в горния му джоб. Кафявите му обувки лъщяха. Бе безупречен от глава до пети. Но си бе старият Шейн. Тя бе нов човек. Новата Пола, която беше влюбена в него. Той бе единственият мъж, когото желаше.

Най-сетне я забеляза и си проправи път сред тълпата — самоуверен, насочен право към целта си. Ето го, надвесен над нея, усмихнат, в очите му се четеше радост.

Коленете ѝ се разтрепериха.

— Скъпа — каза той, — съжалявам. Много малко време си оставих както винаги.

Тя не можа да проговори, а просто стоеше, усмихвайки се глупаво.

Той се наведе да я целуне по бузата, хвана я под ръка, след което направи знак на носача да ги последва, и я изведе навън.

Шофьорът, облегнат на капака на сребристосив кадилак, подскочи, отвори задната врата и вкара куфара в багажника. Шейн даде бакшиш на носача, помогна ѝ да влезе и се качи след нея. Натисна някакво копче. Стъклото, разположено зад шофьорското място, се вдигна. Докато колата безшумно се плъзна встрани от бордюра, той я прегърна и наклони лицето ѝ към своето. Загледа се в нея, сякаш не я бе виждал от години. Тя отвърна на погледа му и съзря отражението си в блестящите му черни очи. Устата ѝ пресъхна, когато се наведе към нея. Кръвта ѝ закипя, когато езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни, докосвайки нейния. Зави ѝ се свят. Той я притисна още по-силно. Ръцете ѝ обхванаха врата му. Разрошиха гъстата му коса. Пола знаеше, че той е ужасно възбуден. Но и тя бе в същото положение.

Шейн я отстрани от себе си, поклати глава и се засмя.

— По-добре да запазя самообладание, в противен случай ще започна да те любя на задната седалка, а това ще предизвика скандал.

— Задържа погледа ѝ. Изглеждаше внезапно развеселен от поведението и на двамата. — Ще ме възбудиш и притесниш, лейди.

— Ако искаш да знаеш, въздействието е двупосочно.

Той запали цигара, попита я дали полетът е преминал добре, а след това започна без усилие да говори за острова, посочваше ѝ интересните забележителности, разказваше ѝ накратко историята на Барбадос. През следващия половин час той говори, без да спре, пресягайки се от време на време, за да стисне ръката ѝ.

— „Корал Коув“ е на западното крайбрежие на острова — казваше той. — Близко е до „Санди Лейн Хотел“, покрай който ще преминем след няколко секунди. Някой ден ще те заведе там на обяд — мястото е чудесно. Както и да е, нашият обект е разположен в района, познат под името „Платинения бряг“, наречен така заради плажните ивици, покрити с бял пясък. Надявам се да ти хареса.

— О, Шейн, зная, че ще ми хареса, но аз бих се чувствала щастлива навсякъде, щом съм с теб, скъпи.

Погледът му моментално се насочи към нея.

— Наистина ли, Пола?

— Да, Шейн.

— Обичаш ли ме?

— Лудо.

— Дано да е така.

— А ти?

— Луд съм по теб, скъпа. Толкова лудо, поразително влюбен в теб, че никога няма да ти позволя да си отидеш — безгрижно отговори той. А след това я хвана силно за ръката и гласът и изражението му се промениха. — Наистина го имам предвид, Пола. Няма да ти позволя да си отидеш. Никога.

Стресната, тя преглътна и не знаеше какво да отговори. Англия и животът ѝ там, за миг забравени поради радостната възбуда от това, че е с него, приеха застрашителни размери. Тя посрещна пронизващия му поглед и отвърна, заеквайки.

— Съществуват много проб...

Той закри устата ѝ с голямата си, почерняла от слънцето ръка и поклати глава.

— Съжалявам, скъпа. Не трябваше да казваш това. Поне не сега.

Усмихна ѝ се с типичната си дръзка, момчешка усмивка.

— Ние няма дори да мислим за проблемите, камо ли да говорим за тях през следващите няколко дни. Ще имаме достатъчно време за това, когато се върнем в Ню Йорк.

Преди да може да отвърне, колата намали скоростта. Шофьорът зави през железните врати и докато кадилакът се плъзгаше напред, тя съзря надписа „Корал Коув“. Само след миг стигнаха до края на алеята и спряха пред хотела.

Силната горещина ѝ направи впечатление на излизане от колата, оборудвана с климатична инсталация. Тя се огледа. „Корал Коув“ бе по-голям, отколкото бе очаквала, боядисан отвън в бяло и светлорозово. Бе разположен сред пищна, екзотична градина. Точно в края на зелените морави лежеше ивица сребрист пясък, а океанът с цвета на тюркоаз проблясваше на слънчевата светлина.

— О, Шейн, прекрасно е — възкликна тя, докато той я наблюдаваше в очакване, а в очите му се четеше нетърпение.

Той кимна, хвана я за лакътя.

— И аз мисля така, благодаря ти. Но да вървим. По това време на деня жегата навън е страхотна.

Той я преведе през просторното, проветрено фоайе, също боядисано в бяло и обзаведено с мебели от палмово дърво и огромни тропически растения в керамични саксии. Вентилаторите по тавана бръмчаха приятно, пораждайки лек ветрец, а атмосферата бе прохладна, сенчеста, приветлива.

Въпреки че ѝ се искаше да спре и да се поогледа, Шейн не ѝ позволи да се размотава.

Той бързо я откара към апартамента и когато най-сетне влязоха, грубо я придърпа в обятията си, започна да я целува, а ръцете му настоятелно се плъзгаха по тялото ѝ. Пола се вкопчи в него, отвърна на целувките му. Силното почукване на вратата прекъсна този момент на интимност, принуди ги да се откъснат един от друг.

Шейн извика:

— Влез, Алберт. — Забърза се към вратата, за да поеме куфара ѝ от момчето за багаж.

Когато останаха насаме, Шейн рече:

— Всички тези целувки ще ни докарат до нещо друго само след миг. И тъй като не искам да ме сметнеш за сексуален маниак, ще те разведа наоколо. — Той я привлече в центъра на стаята. — Слушай, подготвил съм за теб цяла програма. Слънце и сън — върху лицето му блесна типичната нагла усмивка — и Шейн. Много, много от Шейн. Ден и нощ, без прекъсване. Как ти се струва?

— Екстра — каза тя, смеейки се. — Апартаментът също е великолепен.

— Знаех си, че точно този ще ти хареса, Пола.

Тя се озърна доволно, забеляза червените и жълтеникави нюанси, които подчертаваха прохладната белота на стаята, красивите плетени мебели, удобните дивани, тапицирани с плат на цветя.

Беше напълнил стаята с множество цветя. Из вазите бяха разпръснати всякакви екзотични цветове, смайващи с великолепието си.

— Шейн... цветята... прекрасни са. — Тя му се усмихна, пресегна се и докосна изящна лилава вейка. — Просто прелестни. Благодаря ти.

— Това са миниатюрни орхидеи... диви орхидеи. Но ти вероятно знаеш това. Растат из целия остров. Хайде, ела да ти покажа спалнята.

Той я преведе през отворената врата и тя се намери в друга голяма бяла стая, където преобладаваха жълтите и светлосиви оттенъци. Гарнитурата бе от бяло полирано дърво, имаше едно голямо легло, покрито с бял балдахин, разположено срещу терасата, която преминаваше по протежение на апартамента. Тук имаше още цветя в изобилие, но нещо липсваше и докато погледът ѝ прескачаше от стена на стена, тя осъзна, че спалнята подобно на хола изглеждаше странно безжизнена. Атмосферата бе тази на необитаемо място.

Тя се обърна към него.

— Имаш ли друг апартамент за себе си, Шейн?

— Да, съединен с този. Мислех, че така ще бъде по-дискретно. — Усмихна се кисело. — Не че ще измамим някого — персоналът на хотела си има лоша слава за това, че знае всичко, което става. — Той извади от джоба си ключ, отвори една врата и ѝ направи знак да го последва.

Апартаментът му наподобяваше нейния, но вещите му бяха разпръснати навсякъде: куфарчето му бе на масата, един жълт пуловер бе праметнат през облегалката на стол, документи и листа бяха оставени в безпорядък на малкото бюро, бутилка уиски, съд за лед и чаши бяха подредени върху поднос на бяла плетена масичка.

— Защо тогава въобще да се затормозяваш с друг апартамент, ако нещата наистина стоят така? — попита тя. — Имам предвид това, че семействата ни никога няма да ни заподозрат — ние би трябвало да сме като брат и сестра.

— Ако това е кръвосмешение, нека да прегрешаваме непрекъснато.

Тя се разсмя.

Той стана сериозен и добави:

— Всичко може да се случи... Мисля, че така е по-разумно... Просто за пред другите да спазим добрия тон — заради регистрацията и разпределителното табло. Нека да не си създаваме излишни неприятности. Инструктирал съм телефонния номератор да следи всички телефонни обаждания и за двамата. По този начин няма да могат да измамат бдителността ни. — Той я прегърна и я отведе обратно в нейния апартамент. — Не се торМОЗИ. Напълно възнамерявам да бъда тук с теб. През цялото време. А сега искаш ли да

се освежиш, да пийнеш някакъв алкохол или чаша чай? Или предпочиташ да отскочиш до долу и да видиш бутика?

— О, Шейн, хайде да слезем до долу! — Тя нарочно сви строго устни. — В края на краищата това е истинската причина, поради която дойдох в Барбадос.

— Мошеничка.

Бутикет „Харт“ бе разположен в далечния край на градината, в близост до самия хотел, в центъра на полукръг от пет магазина, гледащи към тревистата морава. По средата бликаше фонтан. Краищата на ниско окосената морава бяха разкрасени с лехи от ярки цветя.

Пола бе обзета от вълнение. Ето го познатия, отличителен надпис „Е. Харт“, открояващ се над боядисаната в яркорозово врата. Големите витрини от двете страни бяха подредени с вкус, привличаха окото, личеше, че е действал професионалист. Тя сграбчи ръката на Шейн.

— Знам, че е само бутик и че не представлява нищо в сравнение с големите ни универсални магазини, но толкова се гордея, Шейн. „Харт“ има нов филиал тук. Бих искала баба да можеше да го види. Ще се развълнува толкова, колкото и аз.

— Да, наистина, и разбирам какво искаш да кажеш за бутика. Това е съчетание от чувства — гордост от притежанието, удовлетворение, огромно задоволство. И не забравяй, че това е твое, Пола, както ще бъдат твои и останалите бутици в нашата верига от магазини.

— На Мери ѝ хрумна тази идея, Шейн, не на мен.

— Ти свърши цялата работа.

— Не и според Сара.

— Миналата седмица ти казах да забравиш за Сара Лаудър. Тя те ревнува.

— Защото управлявам магазините?

— Да. Тя е глупачка. Никога не би могла да се справи с търговските предприятия на Ема и леля Ема го знае. Избра най-добрия мъж, с когото разполагаше — теб.

— Ако някой друг кажеше същото, щях да го обвиня, че е мъжки шовинист.

— Съжалявам, знаеш, че не исках да прозвучи така. Изказах се просто образно. — Той я погледна много значително. — В теб няма нищо мъжко, скъпа, позволи на мен да преценя. Хайде, нека да влезем вътре.

Отвори вратата и над нея издрънчаха звънчета.

Влязоха заедно и Пола затаи дъх.

Централната част на бутика бе бяла с множество хромови арматури, а подът бе облицован с бели керамични плочки. Помещението не бе претрупано с мебели и именно тази оскъдица създаваше идеалния фон, на който да изпъкват ярките дрехи и аксесоари. Малко гредово стълбище водеше към горния етаж. Стаята бе прохладна благодарение на множеството вентилатори по тавана.

— О, Шейн, надминал си себе си! — възкликна Пола.

Той се усмихна възхитен, обърна се да я представи на Мариана, управителката, и на трите помощнички, които работеха за „Харт“. Пола разговаряше ентузиазирано с тях, докато я развеждаха. Младите жени бяха приятни, общителни, в течение на всички модни тенденции и Пола установи, че ѝ допадат, докато ѝ показваха различните модели, даваха ѝ отчет за продажбите в момента и ѝ показваха последните сметки.

След един час тя заяви на Шейн:

— Трябва да купя някои неща. Просто нямах възможност да си взема всичко, от което се нуждая в магазина ни в Ню Йорк. Но, чуй, не е необходимо да ме чакаш. Можем да се срещнем направо в хотела.

— О, нямам спешна работа — каза той с безгрижна усмивка. — Не съм те виждал от понеделник вечер. Няма да се отървеш от мен чак толкова лесно. Освен това може и да изразя някакво мнение относно нещата, които ще си купиш.

След като изпробва няколко бански костюма и други плажни облекла, Пола започна да разглежда вечерните рокли. Преметна през едната си ръка няколко непретенциозни вечерни летни облекла, след което Шейн се присъедини към нея, избирайки множество тоалети, които му харесаха. Подавайки ѝ ги, той заговорнически ѝ намигна.

— А тези?

Пола направи гримаса.

— Не съм сигурна дали са отражение на моята личност.

— Напротив. Повярвай ми.

Тъй като не искаше да вдига излишен шум в магазина, тя ги прие. Като дете и млада девойка Пола винаги се бе опитвала да достави удоволствие на Шейн, да угажда на прищевките му и сега откри, че това желание отново се пробужда. То надделя над възраженията ѝ по отношение на тоалетите, които той бе избрал. Всички рокли и вечерни облекла носеха емблемата „Лейди Хамилтън“ и докато Пола се връщаше към пробната, тя не можа да не си помисли за Сара. Шейн бе прав относно братовчедка ѝ. Моментално тя отмахна мисълта за нея от ума си, тъй като не желаше да разваля безгрижното си настроение, като размишлява върху неприятните спомени от последната им среща. Пробва единия от тоалетите и се върна в центъра на бутика. Докато се завърташе, отражението ѝ във високото огледало, заемащо цялата стена, неочаквано ѝ хареса. Очевидно му хареса и на него. Шейн кимаше с одобрение. Каза ѝ, че изглежда зашеметяващо.

Пола застана пред огледалото, изучавайки роклята. Беше къса, от много тъмносин шифон, семпла, покриваща само едното рамо и с ефекти от рюш на корсажа. Въпреки че ѝ липсваше строгостта на шикозния стил на обличане, предпочитан от Пола, тя подчертаваше фигурата ѝ, правеше я още по-женствена и някак си сексапилна благодарение на начина, по който прилепваше по тялото ѝ. Изглеждаше напълно различно, но цветът бе възхитителен.

Шейн се запали от белия гащеризон, който бе избрал, но ѝ каза да се откаже от червената рокля, която бе свалил от някаква закачалка. Накрая тя купи два от неговите тоалети — синия и белия и дълга жълта риза от копринено жарсе, украсена с тъмносини панделки. Той я изчака търпеливо, докато тя пробваше сандалите, избра няколко чифта, спря се на две сламени шапки, добавяйки ги към покупките си. След като поздрави Мариана за начина, по който ръководеше бутика, Пола обеща да намине на другия ден.

Пошляха се из полукръга от бутици, разглеждайки витрините. Пола рече:

— Художественото ни оформление е зашеметяващо, Шейн. Мери ми показва изпълнението, но човек никога не може да прецени добре само от снимки. Благодаря ти за това, че си превърнал нашия бутик в нещо така специално.

— Славя се с това, че доставям удоволствие на тези, които обичам и обожавам.

Бавно те се върнаха към хотела. Шейн не можа да сдържи усмивката си, когато забеляза начина, по който очите на Пола шареха от едно място на друго, изучавайки множеството различни тропични растения, цъфтящи храсти и необикновените цветове, характерни за острова.

— Е — рече той, — ще знам къде да те открия, ако през следващите няколко дни изчезнеш. Взела ли си си лопатка?

— Не, и това е странно, Шейн. Нямам желание да се занимавам с каквато и да било градинска работа. — Това бе вярно и тя се удиви от самата себе си. — Всичко, което искам, е да бъда с теб.

Той я прегърна през рамената и я целуна по главата.

— Хайде да се качим в апартамента.

Тя лежеше в обятията му.

Спалнята бе полутъмна, цареше сумрак. Прозрачните муселинови пердета потрепваха от лекия ветрец и зад отворените жалузи, водещи на терасата, небето бе придобило тъмносин, паунов оттенък. Единствените звуци бяха шумоленето на палмовите дървета и едва доловимият, далечен рев на океана.

Гористата тишина действаше успокояващо след задъханото и страстно любене и тя й се наслаждаваше, както и на собственото си чувство на задоволство. Колко я учудваше той. Всеки път, след като се любеха, тя се чувстваше наситена, когато се отстраняваха един от друг, изтощена и изпълнена с удивление. Но в мига, в който Шейн се възбудеше отново, възбуждаше се и тя. Пламенността й откликваше на неговата. И всеки път, когато я обладаваше, те достигаха все по-високи точки на възбуда и абсолютно удовлетворение.

Пола леко въздъхна със задоволство. Вече не можеше да се познае. Само няколко дни, откак обичаше Шейн... бе обичана от него... и вече никога нямаше да бъде същата жена. Шейн по някакъв начин й бе помогнал да се освободи от предишното си „аз“. Бе я пресъздал. И извършвайки това, я бе направил своя.

Във вторник тя бе работила неистово, за да може да дойде същия ден в Барбадос. Бе препускала между апартамента, магазина и „Харт

Ентърпрайс“ и се бе трудила до три през нощта. Мисълта за него рядко я бе напускала и каквото и да вършеше, образът му изникваше в съзнанието ѝ. Връзката им се бе върнала към онова, което бе представлявала в детството им. Но имаше и допълнителни измерения — сексуално обожание и дълбока, трайна любов на един мъж към една жена и на една жена към един мъж.

Не съществуваха дразнеци дисонанси или изнервящи навици, които да бъдат преодолявани. Шейн бе общителен. Тачеше езика, придаваше словесна форма на всичко, което се раждаше в плодовития му, буден и търсец ум. И никога не я изключваше. Споделяше, доверяваше се, никога не премълчаваше. Тя правеше същото. Неговите тайни сега бяха и нейни. Нейните му бяха преразказани, и то с пълни подробности. Отзивите му, мислите и разбирането, което проявяваше, ѝ бяха голяма утеха. Караше я да се чувства завършена и изцяло женствена. Жена във всяко едно отношение.

Тя скришом го погледна. Унесъл се бе в сън. Сърцето ѝ се изпълни. Какво съчетание представляваше той: дързък, екстравагантен и в известни отношения суетен, и в същото време умен, нежен, благ, отзивчив, страстно отдаден на всичко, с което се занимаваше. Съществуваше и онази необикновено пророческа, мистична страна от неговия характер, за която знаеше, че е следствие от келтския му произход, и понякога бе меланхоличен и мрачен. И да, наистина имаше тежък характер. В миналото се бяха скарвали жестоко. Като дете често бе ставала жертва на прищевките и настроенията, на гневните му изблици. Но Шейн бе отстъпчив и можеше да я обезоръжи и омае със самоироничното си чувство за хумор, невъзмутимата си ирония и естественото, неотразимо обаяние. Като мъж той бе точно толкова сложен, колкото тя като жена.

Тя се опита да оцени връзката им — такава, каквато беше в момента. Бе толкова необикновена, че не можа да се сети как да я определи дори и пред себе си. След това си помисли: „Интимността между мен и Шейн обхваща и сърцето, и ума, освен тялото. Заедно ние се допълваме. Чувствам се по-скоро жена на Шейн, отколкото на Джим“.

Тя застина, отвратена от тази мисъл. Постепенно ѝ позволи да я завладее и призна, че това е вярно. Мисълта ѝ се насочи към Джим.

„Защо се омъжи за него?“ — я бе попитал Шейн предната вечер в Ню Йорк. „Защото бях влюбена“ — бе отвърнала тя. Шейн бе признал, че тя вероятно наистина е била влюбена, но бе предположил, че фаталното привличане на Джим може би се е дължало на името му. „Един Феърли е бил нещо напълно изключено поради миналото на Ема“, осмелил се бе да каже Шейн и вероятно бе прав. Тя бе вярвала, че е влюбена в Джим, но сега осъзна, че чувствата ѝ към него никога не са били равни по сила на емоционалното ѝ обвързване с Шейн. Тя и Джим бяха напълно различни, докато с Шейн невероятно си приличаха. Освен това тя никога не бе осъзнавала какво всъщност е сексът, никога не бе вземала истинско участие, докато не я бе любил Шейн. Бе му го казала. Той не бе отвърнал, а само бе въздъхнал, притискайки я още по-силно и любещо в обятията си.

Животът ѝ, отговорностите ѝ, усложненията, дължащи се на бизнеса и семейството, ѝ пречеха. Внезапно бъдещето застрашително се изправи пред нея, подобно на ужасяващо привидение. Тя се уплаши. Какво щеше да се случи с тях? Какво щяха да правят двамата с Шейн? „Освободи се от страха, отмахни тези потискащи мисли — каза си тя. — За бога, не размишлявай върху проблемите си сега. Ще съсипеш следващите няколко дни, ако го сториш. Наслади се на времето, прекарано с Шейн, на това, че си свободна и неограничавана.“

Тя се сгуши до него, плъзна ръка по стомаха му, оставяйки пръстите си да обхванат едната страна на тялото му, настани се така, че тялото ѝ да прилепне плътно до неговото.

Шейн се събуди и я погледна. Усмихна се вътрешно, изпълнен с любов и нежност към нея. Мечтаното дете от детските му мечти се бе превърнало в неговата жена-мечта. Само че не беше мечта. Пола бе действителна. Неговата действителност. Неговият живот. Тя бе изличила цялата болка, цялото страдание, цялата мъка от ума и сърцето му. С нея можеше да бъде естествен, да се разкрие, без да се разкрасява, и то по начин, по който никога не би могъл да го стори пред друга жена. Допреди две години около него се бяха тълпили цели легиони жени. Прекалено голямо количество и прекалено ниско качество. Сега принадлежеше на Пола. Както винаги ѝ бе принадлежал в душата, сърцето и въображението си. Щеше да ѝ принадлежи до края на живота си. Тя го притежаваше.

Тя отвори очи, погледна го, усмихна се. Той ѝ се усмихна в отговор, наведе се да я целуне, погали закръглената ѝ гърда и придвижи ръката си надолу, сгущвайки я между бедрата ѝ. Тя се пресегна, за да го докосне, знаеше вече какво удоволствие изпитва при допира на ръката ѝ. Само в продължение на няколко минути и двамата бяха отново възбудени, копнеещи един за друг. Шейн се претърколи върху нея, плъзна ръце под гърба ѝ и я облада. Започна бавно да се движи срещу нея, вгледа се в неестествено сините ѝ очи, възхитен от радостта, която огря лицето ѝ. Прошепна името ѝ, изрече любовта си, а сърцето му тръпнеше от бързия и пламенен отклик, който получаваше. Притвори очи, както бе сторила тя, и те двамата се отдадоха един на друг и на любовта си.

Шумният звън на телефона прониза тишината.

Те спряха стреснати, отвориха очи и се втренчиха един в друг.

— О, боже! — изпъшка Шейн. Той се освободи, светна лампата и ѝ хвърли още един бърз поглед, докато тя яростно стискаше ръката му.

Сядайки, Пола възкликна.

— Може би е по-добре аз да отговоря, тъй като сме в моя апартамент.

— Няма значение, не изглеждай така разтревожена. Казах ти, че телефонният номератор прехвърля всички обаждания. — Той вдигна слушалката на четвъртото извъняване.

— Шейн О'Нийл. — Замлъкна. — Благодаря, Луан. Свържи ме. — Покри слушалката с една ръка. — Баща ми е.

— О! — Пола затъна чаршафа, покри се.

Шейн започна да се подсмивва.

— Знаеш ли, той не може да види, че лежиш гола.

Тя има достатъчно благоприличие да се изсмее:

— Чувствам се странно. Открита.

— По-добре наистина да е така — поне за мен — каза Шейн, след което извика в телефонната слушалка. — Татко! Как си? Какво има?

Докато слушаше, той задържа слушалката между ухото и рамото си, запали цигара, настани се на възглавниците.

— Ами трябва да ти призная, че очаквах такова нещо, татко, а ако си говорим честно, идеята наистина е ценна. Но чуй ме, не мога да отида там сега. Със сигурност не мога поне през януари и февруари.

Страшно съм зает в Ню Йорк. Знаеш, че хотелът е точно в най-критичната фаза. Ще настъпи бедствие, ако замина. А освен това смятах, че през празниците искаш да съм тук. Господи, татко, не мога да бъда на две или три места едновременно.

Шейн изтръска пепелта от цигарата, отпусна се на възглавниците, докато продължаваше да слуша.

— О, добре — прекъсна той. — Да, да, съгласен съм. А и на теб ще ти хареса пътуването. Защо не вземеш майка с теб?

Пола се измъкна от леглото, намери халата си, навлече го и се върна в спалнята. Започна да събира дрехите, търкалящи се по пода. „Страшно се бяхме разбързали първия път, когато си легнахме“ — помисли си тя, след което седна на един стол, наблюдавайки го.

Отново безмълвен, той ѝ намигна, изпрати ѝ въздушна целувка, след което прекъсна баща си. Възкликна:

— Казвам, татко, че Пола току-що влезе и иска да ти каже здрасти.

Пола поклати глава. Чувстваше се нелепо и противно на здравия разум, срамежлива.

Шейн остави телефона и цигарата си, скочи от леглото, сграбчи я, завлече я до него и прошепна:

— Той не знае, че от два часа насам се любим страстно, глупаче. Тук е само седем и половина. Сигурен съм, че смята, че пийваме нещо преди вечеря.

Пола нямаше друг избор, освен да вдигне слушалката.

— Здравей, чичо Брайън — каза тя с възможно най-нормалния тон, който можеше да употреби. След това замлъкна, слушайки бащата на Шейн. — О, да — каза тя след миг. — Пристигнах тук днес следобед. Хотелът е просто прекрасен, както и бутикът. Чичо Брайън, Шейн се е справил великолепно. Много е талантлив. Страхотно съм впечатлена.

Тя седна на леглото, докато Брайън ѝ предаваше новините от Лондон.

След известно време на Пола ѝ се удаде възможност да отвърне:

— Значи ще видиш баба преди мен. Както и чичо Блеки. Целуни ги от мен. Много целувки и на леля Жералдин и Мери. Ще се видим скоро, чичо Брайън. Приятно пътуване. Ето ти пак Шейн.

Той взе слушалката от нея, а тя се излегна в края на леглото. Шейн поднови разговора си по търговски въпроси с баща си, но само след няколко минути заяви:

— Добре, татко, значи това е всичко. Ще съм тук до понеделник сутринта. След това можеш да ме намериш в Ню Йорк. Целувки на майка и Мери и на малката Лара, грижи се за себе си. И не забравяй да предадеш много поздравии на дядо и леля Ема. Чао, татко.

Шейн затвори, погледна Пола и завъртя очи. И двамата избухнаха в смях.

— Ела тук, магьоснице! — възкликна той, издърпа я от края на леглото и я взе в обятията си.

Тя се пребори с него и продължавайки да се смее, рошеше косата му. Търкаляха се на леглото, изпадайки във все по-весело настроение. Той изпъшка.

— Баща ми наистина избира най-неподходящото време да звънне, нали? Тъкмо, когато щяхме отново да се отдадем на няколко минути страстна любов.

— Няколко минути! — изписка тя. — По-скоро кажи час!

— Оплакваш ли се, или да го приемам като препоръка? — Целуна я по ухото, отново се подсмихна и започна да я имитира: — Шейн се е справил великолепно, чичо Брайън. Много е талантлив. — Заговаряйки отново със собствения си глас, той промълви във врата ѝ: — Искрено се надявам Шейн да се е справил великолепно, да е много талантлив и ти да си наистина впечатлена, мила.

— О, ти! — Тя забарабани с юмруци по гърдите му. — Ти, суетен, високомерен, невъзможен, великолепен мъж!

Той улови китките ѝ, задържа ги здраво в ръцете си, взря се в лицето ѝ.

— О, но как те обича този мъж, скъпа. — Внезапно я пусна и се изправи.

Пола стори същото. Рече:

— Представи си какво ще стане, ако Блеки купи хотел в Сидни. Хващам се на бас, че тази моя баба пак го е подкарала с остена. — Тя го изгледа продължително. — Чичо Брайън искаше да отидеш в Сидни, нали?

— Да, дядо всъщност още не е купил хотела, така че той иска или татко, или аз да отидем там незабавно, за да преценим за

последно. Това, което казах, е истина, Пола. Не мога да се измъкна. Претоварен съм. А и ти не смяташ, че ще замина където и да било, докато ти си още в Ню Йорк, нали? На татко ще му се отрази добре да замине за седмица-две. Каза, че може да долети в Ню Йорк с Блеки и Ема в началото на декември. Но ще видим. Надявам се, че ще вземе майка с него. Ще прекарат добре.

Шейн я целуна по върха на носа.

— По-добре да ставам, да се изкъпя, облека и да се помотая долу, да проверя някои неща.

Скочи от леглото, изправи я на крака.

— Имаш ли нещо против да се срещнем долу, когато се приготвиш?

— Не, разбира се, че не. Къде да те намеря?

— Колко време ще ти отнеме да се облечеш?

— Около три четвърти час.

— Тогава ще те чакам в бара до главното фоайе. Няма как да не го видиш. Казва се „Птичарника“. — Той леко я погъделичка под брадичката. — Щях да го кръстя „Птича клетка“, но не исках да бъда обвинен в това, че съм откраднал чужда идея.

На двадесет и четвъртия рожден ден на Шейн, през юни 1965, Ема бе отбелязала пред Пола, че Шейн притежава неотразим чар. Преди четири години Пола не бе разбрала какво точно има предвид баба й. Но сега осъзна смисъла на забележката.

Пола се бе спряла на входа на „Птичарника“, наблюдавайки го за първи път съвсем безпристрастно. Той бе в далечния ъгъл на бара, облегал лакът на него, опрял крак на месинговата подпора, която преминаваше по протежението му.

Беше облечен с черни ленени панталони и сако от сребристосива коприна. Въпреки че бе без вратовръзка, изглеждаше изключително елегантен, безупречно издокаран както винаги. Но докато продължаваше да го наблюдава, Пола осъзна, че романтичният ореол, за който бе споменала баба й, нямаше нищо общо с облеклото му. Излъчваше се от ръста и телосложението му, от вродената красота и силата на личността му. Той владееше себе си — владееше и цялото помещение. „И има чар в излишък — помнели си Пола, — ето каква

била тайната, такъв чар, за какъвто всеки политик в света би дал и зеницата на окото си, само и само да го притежава.“

Шейн оживено разговаряше с някаква двойка, явно гости на хотела, а лицето му бе изпълнено с живот, изразително. Жената бе омагьосана, поглъщаше жадно всяка негова дума. Но в същото положение бе и мъжът, който я придружаваше.

Шейн случайно обърна глава. Видя Пола, изправи се и изискано се извини.

Барът бе сравнително оживен и докато вървяха един към друг, Пола отбеляза, че множество женски очи го проследиха.

— Радвам се, че си облякла синята рокля — каза той, хващайки я за ръка, когато най-сетне застана до нея. Бързо я преведе до запазената маса в ъгъла.

— Стои ти чудесно. Невероятно изглеждаш.

Лъчезарната ѝ усмивка, блясъкът в очите ѝ изразиха нейното удоволствие и признателност.

Той рече:

— Реших, че ще прием шампанско, тъй като имаме повод да празнуваме.

— Какво ще празнуваме?

— Това, че отново се открихме един за друг.

— О, Шейн, това е чудесен тост.

Появи се сервитьор и отвори бутилката, която вече стоеше край масата в съд с лед. Наля малко в чашата на Шейн. Той го опита, кимна:

— Идеално е, Дани. Благодаря ти.

— Моля, господин Шейн. — Усмивнатият сервитьор наля в чашите и на двамата и безшумно се оттегли.

— За нас — каза Шейн, вдигайки чаша.

— За нас, Шейн. — След няколко секунди очите на Пола тактично огледаха бара, възприемайки обстановката. — Разбирам защо си кръстил това местенце така... изглежда точно като сладкарницата в магазина в Лийдс. — На лицето ѝ бе изписано закачливо изражение.

— Нашите клетки обаче не са и наполовина така хубави, както вашите. — Той ѝ се ухили. — Въпреки че художникът се справи добре с фреските. Трябва да си призная, че наистина обожавам екзотични птици. — Погледът му многозначително се плъзна по нея.

Пола се изсмя на неговия намек.

Шейн се намести на стола, бръкна в джоба си и извади цигарите си. Ризата му отпред леко се разтвори и тя неочаквано съзря проблясъка на злато на фона на загорелите му от слънцето гърди. Тя примижа срещу него.

— Господи, това не е ли медальонът с изображение на св. Кристофър, който аз ти подарих.

Той погледна надолу и го хвана с ръка.

— Същият.

— Но ти не си го носил, имам предвид преди тази вечер.

— Не го носех в продължение на две години. Намерих го в апартамента в понеделник вечер, докато си оправях багажа. Закопчалката беше счупена. Донесох го с мен и го дадох на поправка в Холтаун. Върнаха ми го преди половин час.

— Радвам се, че го носиш отново.

— Спомняш ли си кога ми го подари?

— Когато стана на двадесет. За рождения ти ден преди осем години.

— А какво ти подарих аз, когато ти стана на двадесет?

— Чифт старинни обеци с аметист. — Тя се намръщи, след което безгрижно се изсмя. — Мислеше, че съм забравила ли, Шейн О'Нийл?

— Бях сигурен, че не си забравила. Хващам се на бас обаче, че не си спомняш какво ти подарих, когато достигна зрялата възраст от пет години.

— Не, спомням си. Чантичка със сини топчета за игра.

Той се облегна, изглеждаше доволен.

— Точно така. Които ти започна да губиш незабавно, едно по едно. Плака толкова много, че се наложи да ти обещаая, че ще ти купя нова чантичка. Но никога не го сторих, тъй че... — той сложи ръка в джоба си — ето компенсацията. Съжалявам, че ми отне толкова време да изпълня това свое момчешко обещание. — Той остави пред нея малка непрозрачна найлонова чантичка.

Пола започна да се смее, наслаждаваше се на настроението си и флиртуваше с него. Вдигна чантичката, отвори я и бръкна в нея.

— Ти си истинско глупаче, но аз наистина те обожавам... — Тя млькна. В ръката ѝ лежаха чифт блестящи, великолепно оформени обеци, покрити със сапфири и диаманти от най-високо качество. — О,

Шейн, те са несравнимо изящни. Благодаря ти, толкова ти благодаря. — Тя го целуна по бузата, добави: — Но ти си ужасно разточителен.

— Всички това ми казват. Харесват ли ти?

— Дали ми харесват? Влюбена съм в тях! И най-вече, защото са от теб. — Тя свали златните плочки, които носеше, пусна ги във вечерната си копринена чантичка, извади малко огледалце и постави сапфирените обеци. Тя се огледа, възхищавайки се на обещите. — О, Шейн, стоят ми чудесно, нали?

— Почти толкова чудесни са, колкото тези твои тайнствени очи.

Тя стисна ръката му. Бе трогната от този неочакван подарък, направо поразена. На гърлото ѝ заседна буца. Тя си припомни всички подаръци, които ѝ бе давал като дете. Винаги бе постъпвал необичайно щедро, пестейки парите си с месеци, за да може да ѝ купи нещо специално. И притежаваше способността да ѝ дава точно това, което най-много ще ѝ хареса, както обещите тази вечер. Без да може да си обясни защо, очите и се наляха със сълзи.

— Какво има, скъпа? — попита той нежно, наведен през масата.

Тя поклати глава и премигна.

— Не знам, не съм ли глупава? — Тя порови в чантата си, намери кърпичката си, издуха носа си и му се усмихна слабо.

Той я наблюдаваше мълчаливо, изчаквайки тя да възвърне самообладанието си.

— Мислех си за детството ни — започна тя след миг. — Тогава изглеждаше така, сякаш то никога няма да свърши — всички тези чудесни лета в „Гнездото на чаплата“. Но то приключи, както всички онези лета. — Преди да може да се възпре, тя добави: — Както ще приключи и това.

Той покри ръката ѝ със своята.

— О, скъпа, не се натъжавай.

— Дните тук на слънце, вълшебните моменти, това всъщност е само временно, Шейн.

Стиснал ръката ѝ и преплел пръстите си с нейните, той бавно каза:

— Ти говориш за край. Аз мисля за началото. Ето какво е това, Пола — това е начало. Спомняш ли си какво ти казах за времето. Е, това е бъдещето. То е тук, сега. Навсякъде около нас. Част от течащата река на времето.

Тя остана безмълвна, приковала поглед върху него, изучавайки лицето му.

— Не исках да започваме да обсъждаме кашата, в която сме се забъркали, Пола, поне не тук. Но може би е по-добре да поговорим. Искаш ли?

Пола кимна.

Усмивката, която се появи на лицето му, бе самоуверена, изпълнена с увереност.

— Знаеш колко много те обичам. Днес през деня ти казах в колата, че никога няма да те пусна да си отидеш. И няма да го направя, Пола. Взаимните ни чувства са прекалено силни, за да бъдат пренебрегвани. Предопределено ни е да прекараме заедно живота си. Съгласна ли си?

— Да — прошепна тя.

— Тогава това, което трябва да сториш, е очевидно. Ще трябва да се разведеш, за да можеш да се омъжиш за мен. Искаш да се омъжиш за мен, нали?

— О, да, Шейн, много.

Видя, че тя е пребледняла и че ярките ѝ, неестествено сини очи бяха замъглени от притеснение.

— Каж ми какво те притеснява, Пола.

— Каза, че като дете съм била безстрашна, но сега, като голяма жена, вече не съм. Страхувам се, Шейн.

— От какво? — попита той с нарастваща нежност. — Хайде, изплюй камъчето. Ако някой може да прогони страховете ти, то това със сигурност съм аз.

— Страхувам се да не загубя децата си и да не загубя теб.

— Знаеш, че това никога няма да се случи. Ние тримата ще бъдем винаги с теб.

Пола си пое дълбоко дъх и се осмели. Рече:

— Не мисля, че Джим ще се съгласи да се разведе.

Шейн леко се отдръпна, наблюдавайки я подозрително.

— Не мога да си представя, че той ще приеме такова поведение. Не и след като разбере, че ти искаш да сложиш край на един злощастен брак.

— Не познаваш Джим — прекъсна го тя с напрегнат глас. — Той е инат и има тежък характер. Имам ужасно предчувствие, че ще заеме

твърда позиция по въпроса. Казах ти, той не смята, че нашият брак е несполучлив. Ще използва децата като средство, ако знае, че е замесен друг мъж.

— Той няма да си помисли, че е замесен друг мъж. Аз ще съм единственият мъж, когото ще виждаш — тихо каза Шейн. — Никой няма да заподозре мен. — Той се опита да се изсмее. — Мен, твоето приятелче от детските години. — Сключи вежди. — Хайде, не гледай така мрачно на нещата.

Пола тежко въздъхна.

— Да, може би ще е по-добре да не предвиждам най-лошото. — Тя поклати глава. — Бедният Джим. Всъщност ми е жал за него.

— Зная, но не можеш да изградиш връзка, основаваща се на съжаление, Пола. И за двете страни не е от полза. Ти ще започнеш да гледаш на себе си като на светица, а унижението ще смаже него. Накрая и двамата наистина ще се мразите.

— Предполагам, че си прав — призна тя истината в думите му.

— Зная, че съм прав. И, виж, недей да започваш да изпитваш вина. Това е още едно излишно чувство. — Той хвана ръката ѝ още по-силно. — Освен това ти нямаш никакъв повод да се чувстваш виновна, Пола. Положила си всички усилия, направила си и невъзможното, за да сполучи бракът ви, съдейки по това, което ми каза. Просто не се е получило. Значи трябва да сложиш край. Колкото заради теб, толкова и заради Джим.

Пола прехапа устни. Закахъри се още повече.

— Ще ми е необходимо време да уредя всичко, да свърша тази работа както трябва.

— Съзнавам това. Тези емоционални положения никога не са лесни, но аз ще изчакам, ще бъда самото търпение. Ще ти давам моралната си подкрепа. Освен това и двамата сме млади. Разполагаме с цялото време на света.

— Не разгневявай Бога, Шейн.

Шейн поклати глава, нахока я безгрижно, развеселен.

— Нищо подобно. Аз просто казвам какви са фактите.

Макар че ѝ вярваше и вътрешно се съгласяваше с нейната преценка за Джим, той не искаше още повече да я обременява, като го признаеше на глас. Не тази вечер. Вместо това той искаше да разсее унинието ѝ, като омаловажи тревогите ѝ. И той разтегна устни във

възможно най-уверената си усмивка, започна да се държи възможно най-обаятелно. Възкликна:

— Хайде да сключим договор — както, когато бяхме деца.

— Добре. Какъв договор?

— Да престанем да спорим за нашите проблеми, а те са и мои така, както и твои за следващите няколко седмици. Два дни, преди да се върнеш в Англия, ще си направим дълга сбирка, за да изясним нещата. Заедно ще решим какво да предприемеш по-нататък. Какво ще кажеш?

— Да, идеята е добра. Не трябва да се оставяме нещата да ни водят, нали? Защото няма да можем да се насладим на ценното време, което прекарваме заедно.

— Точно така, моето момиче. Да пием за нашия пакт? Почти не сме докоснали това шампанско.

Тя кимна. Той наля. Чукнаха си чашите. Ръцете им автоматично се преплетоха.

Очите му бяха нежни и излъчваха топлина, когато се спряха на нея. След малко той каза:

— Ти трябва да ми вярваш. Вярвай в любовта ми, Пола.

Тя го погледна изненадано, като си припомни как веднъж баба ѝ бе казала, че е важно да се вярва в любовта. Когато срещна непоколебимия поглед в тъмните очи на Шейн О'Нийл и видя дълбочината и силата на чувствата му към нея, страховете на Пола бавно започнаха да се стопяват. Състоянието ѝ на депресия отмина.

— Аз наистина вярвам в любовта ти и ти трябва да вярваш в моята любов. — На устните ѝ се появи слаба усмивка. — Всичко ще бъде както трябва. То е вече така, Шейн, защото ние си принадлежим.

Но Пола грешеше. Бедите едва сега започваха.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ема Харт погледна втренчено Пола, веждите ѝ се смръщиха.

— Не съм сигурна дали те разбирам — каза тя. — Какво точно имаш предвид, когато казваш, че по Коледа ще ни бъде трудно?

Пола отговори бързо:

— Преди да обясня, искам само да разбереш, че той е добре, всъщност...

— Кой е добре?

— Джим, бабо. Опасявам се, че е претърпял злополука. Доста лоша злополука и той е...

— Не и в неговия самолет! — извика Ема и рязко се изправи в стола си, като се намръщи още повече.

— Точно с него. Разбил се е. Преди две седмици. Стана няколко дена след завръщането ми от Ню Йорк — заговори бързо Пола в желанието си да намали тревогата на баба си. — Но е имал късмет поне в едно отношение — самолетът е паднал на летището Идън и е имало възможност да го извадят, преди самолетът да избухне в пламъци.

— О, боже господи! — Ема настръхна, като си представи как Джим се е отървал на косъм. Толкова лесно можеше да бъде убит, а и Пола можеше да бъде с него в самолета.

Като се наведе напред, тя попита настойчиво:

— Колко зле е ранен?

— Счупени са му десният крак и лявото рамо, а освен това ребрата му са пукнати и е лошо контузен. Но няма наранявания, които биха довели до трайна инвалидност или пък са застрашаващи живота му. Въпреки това и тези, които е получил, са достатъчно сериозни.

— Някакви вътрешни увреждания?

— Никакви, слава на небесата! Бабо, Джим бе откаран веднага в болницата в Лийдс и остана там пет дни, през които са му правени всякакви тестове — неврологични и други. За щастие докторите не откриха нищо. Всички наранявания са външни. — Пола спря и погледна към баба си. Лицето ѝ изразяваше тревога. Тя продължи: —

Сложиха му гипс, а ребрата му са пристегнати с превръзки. Наложих да ангажирам болногледач, който да се грижи за него. Нали разбираш. Джим не може сам да се облича и му е трудно, почти невъзможно да върши и най-елементарните неща.

Ема въздъхна, все още замаяна от новините. Тя възкликна:

— Защо, моля ти се, не ми каза за това, докато бях в Ню Йорк? Или вчера, когато пристигнах в Лондон?

— Не исках да те тревожа, докато все още беше на почивка, пък и до този момент. А снощи, ти беше толкова развълнувана от завръщането си, че не исках да развалям посрещането ти и вечерята, която майка ми, бе организирала в твоя чест. Исках да спомена за това по пътя от летището, но... — Пола повдигна рамене и се усмихна извинително. — Реших, че би могло да почака за днес.

— Разбирам — отговори Ема, като поклати глава. — Съжалявам, Пола, това е ужасно, направо ужасно. Но трябва да сме благодарни, че не е нещо по-лошо и по-сериозно, отколкото е. Разбира се, той за месеци ще бъде изваден от строя.

— Да — промърмори Пола. — Гипсът ще трябва да стои поне шест седмици. След това ще му трябва интензивна физиотерапия. Мускулите му ще бъдат атрофирани от обездвижването. Докторът обясни, че Джим няма да бъде в състояние да повдига ръката си или да натоварва с тежест крака си, докато отпуснатите мускули не се възстановят. Изглежда, че той няма да се върне към нормалния живот по-рано от шест месеца.

— Счупването на кости е нещо много по-сериозно, отколкото хората си дават сметка — произнесе Ема тихо. Тя загледа Пола със стоманения си поглед. — И как се случи?

— Моторът блокирал. Джим се опитал да се приземи възможно най-сполучливо. Слава богу, доближавал е летището Идън. Но не е могъл да контролира самолета. Той се е забил в земята и в този момент практически се е разцепил на две части. Имал е страхотен късмет.

— Наистина. — Ема сви устни. — Винаги съм знаела, че някой ден ще претърпи злополука с проклетия самолет. — Тя отново поклати глава, обезсърчаването ѝ бе очевидно. — И както съм развълнувана и притеснена, че Джим е ранен, не мога да сподавя чувството си, че той е бил някак си безотговорен. — Тя изгледа продължително и внимателно Пола. Очите ѝ се присвиха. — Той е женен мъж с две деца

и не би трябвало да се излага на подобен риск. Безкрайно глупаво от негова страна. Само ако се беше отказал от този боклук, когато го помолих, това нямаше да се случи.

— Е, Джим има склонност да проявява ината си.

— Това е изявлението на годината! — отвърна рязко Ема. — Не искам да прозвучи безчувствено или несъстрадателно, но съм поразена, че той подлага на ненужна опасност живота си. А защо, никога няма да разбере. Може би сега вече този твой съпруг ще се вслуша в думите ми. И аз настоявам да купим един общ реактивен самолет, ако трябва да имаме някакъв във фамилията. Няма да позволя на Джим отново да танцува валс по небето в леко и паянтово самолетче. О, не, в никакъв случай! — Ема се облегна назад в стола си, а лицето ѝ изразяваше твърда решимост.

— Да, бабо. — Пола разпозна непреклонността в познатия ѝ и скъп глас. Баба ѝ беше извън себе си и тя не можеше да я вини. На Джим наистина му липсваше чувство за отговорност и той съвсем нарочно бе пренебрегнал молбите на всички да си купи един по-стабилен и модерен самолет.

Изведнъж, осъзнала, че думите ѝ са прозвучали грубовато, Ема каза бързо и с по-мек тон:

— Надявам се, че бедният Джим не страда много от болките.

— Страда, и то непоносимо. Рамото му го влудява. Казва, че не знае кое е по-лошото: непрекъснатата болка в самото рамо или неподвижността и сковаността на ръката благодарение на гипса. Знаеш, че притиска. — Пола трепна при спомена за последните десет дни, защото знаеше как истински страдаше той. След като първоначалният ѝ шок и уплахата бяха попреминали, отчаянието от него бе изплувало, но веднага се бе сменило със състрадание. С вродената си доброта тя правеше всичко по силите си, за да се чувства той възможно най-удобно. И бе отложила за неопределено време обсъждането на развода. Налагаше ѝ се да почака, докато той бъде в по-добро физическо състояние, за да може да разговаря с него за свободата си.

— Със сигурност лекарите му дават обезболяващи лекарства — обади се Ема.

— Да, и те помагат. Но той твърди, че от тях се чувства замаян и сънлив.

— Аз самата не обичам лекарства. Обаче, ако те му облекчават болката, той трябва да ги взима. Започвам да разбирам какво имаш предвид, като спомена, че Коледата ще бъде трудна, Пола. О, скъпа, това е такъв допълнителен товар върху плещите ти — като капак на цялата ти работа през един от сезоните с най-голяма заетост в магазините. И не само това, имаме толкова много семейни неща, планирани за Пенистън Роял... нашата традиционна коледна вечер с О'Нийл и Калински, обяд на самата Коледа и сватбата на Сали и Антъни... — Ема замълча.

Зелените ѝ очи станаха замислени. Хрумна ѝ една идея и тя взе бързо решение. Като пое командването както обичайно в свои ръце, тя възкликна:

— Да тичаш напред-назад между твоята и моята къща ще бъде пълна съсипия и да пренасяш Джим тук и там ще се окаже уморително. Мисля, че е по-добре всички вие да се преместите при мен: Джим, бебетата, Нора и болногледачът. Има много място и всъщност аз безкрайно ще се радвам да си с мен след осеммесечното ми отсъствие.

— О, бабо, каква чудесна идея! — извика Пола с облекчение. — Това е чудесно разрешение. — На лицето ѝ се появи усмивка, докато споделяше: — Испитах паника, докато се чудех как изобщо ще се справя.

Ема се засмя тихо, на лицето ѝ се изписа задоволство.

— Ти винаги се справяш, моето момиче, това е основното в природата ти. Но не виждам защо животът ти да не бъде възможно най-улеснен, тъй като и без това носиш достатъчно отговорност за трима души. Сега, когато съм отново вкъщи, моята цел ще бъде да се уверя, че нещата при теб протичат гладко. Тези няколко месеца бяха тежки за теб и ти се разкъсваше между проблемите в бизнеса и всичките тези семейни неприятности.

— Благодаря ти, бабо. Каква великолепна идея: да се пренесем в Пенистън Роял и да бъдем с теб. Как така не ми хрумна на мене?

— Подозирам, че ти се е насъбрало доста през последните няколко седмици. Сигурна съм, че Джим не е добър пациент... прекалено активен мъж, за да бъде прикован по този начин. Той съвсем ли не се движи?

— Не. Откакто си е дошъл вкъщи от болницата в Лийдс, той спи в собствената си стая и практически живее в нея — не може да се придвижва по стълбите. И това, че е в инвалидно състояние, го прави ужасно потиснат. Още повече, че не му е възможно да отиде до вестника, а той му липсва.

— Сигурно. Но той няма да може да ходи на работа дълго време. Няма смисъл да се тръшка за това. Е, сигурно няма да може да се справи със стълбите в Пенистън Роял. Те са твърде дълги и стръмни. Но няма значение. Хилда може да превърне малката гостна до трапезарията в негова спалня. А сега, Пола, моля те, опитай се да не се тревожиш повече. Каквото станало, станало. Ние трябва да се справим блестящо.

— Права си, бабо, преместването при тебе ще ми направи живота много по-лесен — каза Пола, като си помисли, че заобикалянето ѝ с хора ще бъде истинско блаженство. Джим беше станал раздражителен поради болките и безпомощността си. Беше започнал да се оплаква от нейната работа още по-гръмогласно от всякога, постоянно натяквайки за късните часове, до които тя остава. А и пиеше повече, отколкото би трябвало.

Ема стана и отиде до камината, застана с гръб към нея, за да се затопли. Тя и Пола пиеха кафето си в очарователния ѝ кабинет на апартамента в Белгрейв Скуеър, където и двете бяха отседнали до заминаването си за Йоркшир на следващия ден.

Пола погледна към баба си и си помисли колко отпочинала и добре изглежда тази сутрин след вчерашния презокеански полет. Ема беше облечена в коралов цвят вълнена рокля и носеше перли. Сребрилата ѝ коса беше красиво фризирана и безупречна, а гримът ѝ положен по свършен начин. Тя излъчваше свежест и виталност. Пола си помисли: „Изглежда невъзможно, че е на осемдесет години, изглежда най-малко с десет години по-млада“.

— Ти ме оглеждаш много старателно — подхвърли Ема. — Има нещо не както трябва във вида ми ли?

— О, не, бабо, напротив, аз истински ти се възхищавах. Ти с положителност цъфтиш тази сутрин.

— Благодаря ти. Трябва да призная, че се чувствам превъзходно. Ни най-малко не съм замаяна от дългия полет. — Тя си погледна часовника. — Само десет часът е. По-добре да не звъня на Блеки. Той

може би още спи. Брайън ще го откара по-късно през деня до Харогейт.

— Така каза и Мери снощи на летището.

— Беше много хубаво да бъдем заедно с Брайън и Джералдин в Сидни за няколко седмици. — На лицето на Ема се изписа усмивка, породена от милите спомени. — Те наистина се забавляваха. Обаче бях малко разочарована, че не дойде Шейн да преговаря за сделката с хотела, който купиха.

— От това, което Шейн ми каза, разбрах, че ноември месец е бил труден за него.

— Да, Брайън спомена за това. — Ема хвърли топъл и любещ поглед на Пола и продължи: — Доволна съм, че успя да намериш време да се отбиеш в Барбадос, за да нагледаш нашия бутик, когато Шейн беше там. По всичко изглежда, че ти се е отразило добре. И ти самата с положителност цъфтиш, Пола. От години не съм те виждала да изглеждаш по-добре.

— Насладих се на пътуването и на малката почивка — каза Пола, като се пазеше гласът ѝ да не трепне. — Все още имам следи от тен, вероятно затова.

Ема кимна. Тя изучаваше любимата си внучка. Пола е станала толкова неразгадаема, колкото съм и аз, помисли си тя. Всъщност изпитвам затруднение да надникна в мислите ѝ в този момент. Като си прочисти гърлото, Ема отрони:

— Така... значи ти и Шейн сте отново добри приятели. Щастлива съм от това.

Пола не направи никакъв коментар.

Ема, изпълнена с любопитство, реши да опита:

— И той обясни ли за какво е всичко това най-последно?

— Притиснат е бил от работа, от ежедневни задължения, пътувания, бабо. Обаче мисля, че се страхуваше от натрапване... — Пола срещна изпитателния поглед на баба си с хладно изражение на пълна невинност, като добави спокойно: — Знаеш какво имам предвид: натрапване на двойка младоженци. Мисля, че той просто е действал дипломатично и със зачитане.

— Наистина — съгласи се Ема.

Побелялата ѝ вежда се повдигна. Тя не вярваше в неговите мотиви, но не каза нищо повече. Отправи се към писалището. Седна и

съсредоточи вниманието си върху трите различни папки, които Пола бе подредила там по-рано. Ема отвори една от тях, взря се в резолюцията най-отгоре, но всъщност не я четеше. Вместо това размишляваше за Пола и Шейн. Откакто бе чула за тяхното сближаване наново, което не беше голяма тайна, тя се чудеше дали Шейн най-после бе направил първата крачка. Тя не бе забравила изражението върху неговото лице по време на кръщенето. Мъж, който обича една жена по начин, по който Шейн О'Нийл обича внучката ѝ, няма да може да потисне чувствата си. Той щеше да се издаде. Някой ден. Нямаше да устои. Беше ли го направил вече? И ако бе така, как е бил приет? Тя не можеше да заложи на никакво предположение. Шейн бе непроницаем в Ню Йорк, както Пола бе сега. Концентрира се върху Шейн, когото познаваше съвсем като свое момче, и се замисли за неговата натура. Беше прибързан, импулсивен, страстен. А Пола? Разбира се, че Пола го бе отблъснала високомерно. Но така ли беше наистина? Да, отговори си Ема, защото тя е щастливо омъжена. Но наистина ли?

Повдигайки очи, Ема хвърли скришен поглед над очилата си към Пола. Имаше нещо различно във внучката ѝ — беше го забелязала още снощи. Изглеждаше повече жена, по-женствена от всякога. Имаше ли някаква радикална вътрешна промяна? Или беше само външно впечатление. По-дългата коса, понапълняването, общото излъчване на мекота, което бе придобила? Имаше ли пръст тук някакво мъжко влияние? Това на Шейн? Или сегашният ѝ вид просто беше нов стил, който тя бе изработила за себе си? Да бъда проклета, ако знам, помисли си Ема, и се отказвам да подпитвам. Животът ѝ принадлежи на нея самата. Никога няма да се намеся. Няма да се осмеля. Ако има нещо да ми каже, ще го направи... евентуално.

Пола се обади:

— Помолих Александър и Емили да изготвят тези доклади за тебе, а единият аз написах. Всяка папка...

— Да, виждам — прекъсна я Ема, като вдигна поглед. — Това обикновени отчети от делови порядък за последните осем месеца ли са? Или си включила нещо, с което още не съм запозната?

— О, не, бабо, само рекапитулирахме всичко за теб по отношение на нещата, за които сме ти изпращали телекси или сме ги обсъждали по телефона. За момента няма нищо ново, но си помислих,

че трябва да разполагаш с тези доклади само така — за опресняване на паметта. За по-късно, в свободното ти време.

— Няма нужда да си опреснявам паметта — възкликна сухо Ема. — Аз не забравям нищо. Въпреки това благодаря ти, че си се нагърбила с всичко това. Сигурна съм, че се подразбира, че имам доверие и на трима ви, и съм много горда с теб и братовчедите ти. Вие се справихте по образцов начин, като бяхте много старателни, и трябва да добавя: много находчиви в редица случаи. — Очите на Ема заблестяха. — А как работи Джани — как му беше там името — в Трейд Уингс?

Пола не успя да скрие усмивката си:

— Той е най-добрият експерт по антиките, който някога компанията „Харт“ е имала. И е свършил страхотна работа по време на пътуванията си из Ориента напоследък. Той си струва всяко пени, което му плащаме.

— Искрено се надявам да е така... Да предположим, че той ще даде на Елизабет развод, без да предизвиква скандал?

— Да, така е, бабо.

— Александър така и не успя да ми обясни окончателно всичко за тази бъркотия и неприятност с майка му, когато ми позвъни в Австралия. — Погледът в очите на Ема се изостри. — Кого Джани се готви да извика пред съда вместо Марк Дебоан?

— О, някакъв министър от кабинета, струва ми се — отговори Пола, опитвайки се думите ѝ да прозвучат като нещо маловажно. Не желаше да навлиза в ужасните подробности. — Александър се тревожеше, че замесването на един известен политик в развода ще привлече просто допълнително внимание от страна на пресата както към случая, така и към семейството.

— Правилно! — отбеляза Ема, като се облегна на писалището. — Споменавайки политици и по-скоро един син на политик, имаш ли да ми кажеш нещо за Джонатан?

— Абсолютно нищо, бабо — поколеба се Пола. — Но господин Грейвс от „Грейвс и Сондърс“ изрови неприятна лична информация за Себастиан Крос. — Пола направи гримаса. — Докладът е у Александър. Сигурна съм, че няма да поискаш да го прочетеш — съдържа доста отвратителни неща. Александър ще ти обясни по-добре от мене.

— Аз съм живяла с отвратителни неща през целия си живот, Пола. Обаче очевидно ти си тази, която предпочиташ да не обсъждаш това с мене, така че засега ще изоставим този въпрос. Ще го подновя с Александър, когато по-късно дойде тук. А що се отнася до Сара — тя добре ли се държи?

— Не съм я виждала, но Емили ми каза, че с нея е много нахакана и високомерна. Очевидно Сара става доста близка приятелка с Алисън Ридли, отдавнашното гадже на Уинстън. Емили смята, че това е причината за студенината на Сара към нея.

— Доста съм учудена — промърмори Ема. — Защо Сара би оскърбила Емили? — Тя погледна към Пола и започна да се смее на себе си. — Това е направо глупав коментар от моя страна, като помисля за ужасните неща, които членовете на това семейство са си правили един на друг. — Тя се върна на стола и продължи: — Би ли имала нещо против да ми дадеш още една чаша кафе?

— Разбира се, че не. Веднага, бабо. — След като напълни чашата и добави мляко и захар, Пола поднесе кафето, сложи го върху писалището и каза бавно: — Виж, това не е критика на Емили, знаеш колко я обичам, но ѝ е влязла муха в главата относно бъркотията, която стана в Ирландия. Бих искала да поговориш с нея...

— О, тя вече ми спомена, Пола — прекъсна я Ема. — Снощи, докато ти беше на телефона. — Ема преглътна усмивката си, докато наблюдаваше сериозното изражение на Пола. — Най-мръсно убийство и всичките тези глупости, нали?

Пола кимна.

Ема заговори отново:

— Изнесох ѝ малка лекция. И не вярвам да подхване отново някога този въпрос. Обаче... — Ема се взря отблизо във внучката си — майка ти също спомена снощи нещо за Ирландия. Докато ти беше навън. Тя не смята, че икономът говори истината... Имам предвид лудостта и пианството на Мин.

Пола възкликна силно раздразнена:

— Боже господи, и двамата са непоправими! Честно, бабо, надявам се, че изобщо не си обърнала внимание на техните измишльотини. Това са пълни глупости и могат да доведат само до по-нататъшни неприятности. Развързаните езици са опасни.

— Съгласна съм. Но въпросът не е в това, дали са глупости, или не, Пола. Това, което има значение в действителност, е, че процесът е приключен. Окончателно приключен. Смъртта на Мин бе причинена от самоубийство. Това беше заключението на полицейския инспектор и за мене то е достатъчно добро. Както и за Джон Крофорд. Не се тревожи, нито ти, нито Емили ще споменавате в бъдеще за убийство. Погрижих се за това.

— Благодаря на Бога, че си го направила. — Пола се приближи до писалището и прегърна силно Ема, като я целуна по бузата. — О, скъпа бабо, толкова съм доволна, че се завърна. Много ми липсваше. Наистина е ужасно, когато те няма тук.

Ема й се усмихна и я потупа по ръката.

— Откакто съм слязла от самолета, вече го повтаряш сто пъти, скъпа. Но ти благодаря, тъй като е толкова хубаво да го чувам. И ти ми липсваше също... всички ми липсвахте. Аз се забавлявах, обикаляйки света с Блеки, и видях безброй много чудесни неща. Веднъж и аз да си позволя малко удоволствие. Той беше сладък. И ме глезеше по начин, по който не съм била глезена от години. Откакто почина дядо ти. Но никакво шляене повече по чужди земи.

— Не ти завиждам за разкошното околосветско пътешествие, бабо, моля те, не мисли, че... но ми се струваше, че... си толкова далече.

— Духът ми винаги беше тук, Пола.

— Да, знам, но не е съвсем същото, като да те имам тук и тялом!

— След няколко минути би трябвало да пристигне Александър. — Ема погледна часовника върху полицата на камината. — След това, по обяд, Емили. Мислех, че ще можем да обядваме в един. — Устните й се присвиха. — Предложих на Паркър да приготвят риба с картофи и рибата да бъде от местния рибен магазин. Това бе едно от нещата, които ми липсваха, докато не бях тук.

Пола се засмя:

— О, бабо, ти си прекрасна и не си се променила.

— О, едва ли... на моята възраст.

— Тъкмо ще имам време да прескоча до магазина и да свърша някои неща, а после да се върна за обяда.

— Да, побързай, скъпа, знам какво е. Когато бях на твоята възраст, се чувствах по същия начин. Нямах търпение да се добера до

магазина.

— Ще се видим по-късно тогава. — Пола се наведе и целуна Ема по бузата.

— Да. О, и между другото, Пола, обядвах с Рос Нелсън един ден преди да напусна Ню Йорк. Досега нямах възможност да ти кажа, но осуетих онази идея за продажба на акциите ми от „Ситекс“.

— Браво! Той се превръщаше в напаст, и то не само в едно отношение, ако искаш да знаеш истината.

Ема се вгледа в Пола и заста нащрек:

— Така ли! Е, да, трябва да призная, че имах усещането, че е доста остър по отношение на тебе. Отегчителен човек. Влюбен е в себе си и в своите така наречени фатални чарове. Какво ще кажеш?

— Той е най-тежкият случай на досадник. Наистина, скъпа. А е толкова прозрачен. Опасявам се, че не мога да го понасям.

* * *

Пола отиде до магазина „Харт“ в Найтсбридж.

Беше мразовит ден. Снегът сякаш извираше от притъмнялото небе и отразяваше оскъдната слънчева светлина.

Докато бързаше, загуби представа за време. Мислеше си за Шейн. Винаги мислеше за него. Рядко се случваше умът ѝ да прескочи другаде за по-дълго време. Днес беше дванайсети декември. Когато говори с него вчера, той каза, че ще ѝ позвъни в седем часа нюйоркско време. Това означаваше по обяд в Лондон. После той щеше да вземе самолета за Барбадос, тъй като беше върхът на сезона в хотела „Карол Коув“.

Пола въздъхна тихо. После прекоси страничната улица, която водеше към главната. Злополуката с Джим беше развалила всичките им планове.

Но да оставим това настрана, той самият едва не бе убит и всичко заради неговата магарешка упоритост. Мислите ѝ се върнаха към ужасния уикенд от преди две седмици. Тя бе пристигнала в Лондон в събота с нощния полет от Щатите и бе откарана направо в Йоркшир от шофьора на баба си.

Когато стигна Лонг Медоу в ранния следобед, първата ѝ спирка беше болницата. За неин ужас близнаците и Нора страдаха от силна простуда. В четири часа, когато се завърна от вестника, Джим заяви, че него го поваля същото, и веднага се оттегли в леглото. Онази нощ тя спа в една от стаите за гости, като обясни, че не може да си позволи да се разболее заради огромната работа, която я чака. Той не се оплака.

В неделята Джим се почувства по-добре — достатъчно, за да се вдигне за обяд, да похапне хубаво и да изпие половин бутилка червено вино. Тя бе ужасена, когато чу, че той настоява да лети с малкия опасен самолет, и го помоли да си стои вкъщи. Джим се бе изсмял, като ѝ каза, че нито е пиян, нито болен. Когато по-късно този следобед бяха позвънили по телефона от летището, сърцето ѝ спря да бие за няколко секунди, след това тя скочи в колата и полетя към болницата в Лийдс, за да бъде с него. Въпреки че бе влюбена в Шейн О'Нийл, Пола все още изпитваше привързаност към съпруга си. Някога го бе обичала дълбоко, той бе баща на децата ѝ и тя не му желаше злото.

Но по-късно, когато можеше да размишлява ясно, тя осъзна, че нямаше извинение за неговото поведение. Катастрофата можеше и да не се случи. Той беше безразсъдният. Дълбоко в себе си тя се съмняваше в историята, съчинена от него, за блокирането на мотора. Той взимаше хапчета за простудата си, беше погълнал и половин бутилка вино. Ако не беше натъпкан с лекарства или подпийнал, едва ли щеше да бъде във форма да вдигне самолета.

Когато по-късно телефонира на Шейн в Ню Милфорд, той бе разтревожен за нея. Но разбираше дилемата ѝ и се съгласи, че няма да предприемат никакви стъпки, докато Джим не бъде достатъчно добре да посрещне новината. Тя щеше да му каже, че иска развод.

Докато навлизаше в Найтсбридж, Пола се молеше Джим да се съгласи. Тревогата, че може да ѝ се противопостави, се загнезди в съзнанието ѝ.

Не мисли за това, не бъди толкова отрицателно настроена, каза си твърдо тя. Всичко, което трябва да направиш, е да избуташ следващите няколко месеца. С Шейн бяха намислили нови планове през последната седмица и бяха съгласували бизнес ангажиментите си така, че да съвпадат по време.

Нужно им беше да са заедно при всяка възможност. През януари тя щеше да отиде в Ню Йорк при него. Февруари и март той щеше да

пътува до Австралия, за да започне работа по ремонта на хотела от веригата, която О'Нийл току-що бяха закупили. Щеше да остане с брат й Филип. През април щеше да се завърне в Англия, за да види как Емералд Боу се състезава на Гранд Нашънъл, но тя щеше да бъде с него в Лондон преди и след конните състезания. В края на април той щеше да се върне в Ню Йорк. Бяха решили, че дотогава Джим ще е на крака и щом Шейн замине за Щатите, тя щеше да се опита да убеди своя съпруг. Най-последно през май щеше да разкаже всичко на баба си и да се премести с близнаците в Пенистън Роял.

Май, повтори със затаен дъх Пола. Толкова време още! Не, всъщност не. Шейн и аз разполагаме с останалата част от живота си!

Стъпката й автоматично се ускори. До болка й се искаше да чуе гласа му. Слава богу, съществуваше телефон, мислеше си тя, когато влизаше през входа на „Харт“. Поне можем да си говорим всеки ден.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

И през следващите четири дена валеше обилен сняг.

Йоркшир бързо се покри с бяла мантия. Провинциалният пейзаж около Пенистън Роял приличаше на картина. Каменните огради изчезнаха под чудовищни преспи, дърветата натежаха от отрупаните клони, реките и потоците бяха като глазирани със синкав сняг.

Но снежната виелица спря внезапно в следобеда преди коледната вечер. Изведнъж белият пейзаж придоби кристална красота. Небето искреше с брилянтна светлина, а въздухът беше блестящо чист.

Когато падна нощта, полето, склоновете и полегатите хълмове изглеждаха неземни под ялната зимна луна, която ги обливаше със сребърен блясък.

Ема стоеше до прозореца на спалнята си, запленена от гледката в градината. Снегът и ледът създаваха магичен ефект и обвиваха земята в странна бяла тишина, в едно завладяващо спокойствие, което ѝ изглеждаше почти осезаемо. Но въпреки поразяващата красота, която се разпростираше пред нея, Ема знаеше, че извън големите железни порти на дома ѝ пътищата и шосетата са опасни и много коварни в подобно време.

Когато се обърна и тръгна към гостната на горния етаж, тя не можеше да потисне тревогата си, като мислеше за семейството и приятелите, които в момента шофираха по тези пътища. Всички те трябваше да преодолеят ледените терени, за да прекарат тази специална вечер с нея. Беше станало традиция и никой не искаше да пропусне празника. Надяваше се, че всеки от тях ще пристигне жив и здрав.

Къщата на Ема вече беше пълна.

Веднага щом се завърнаха в Йоркшир, Пола не бе губила никакво време, а се зае да пренесе семейството си в Пенистън Роял. Джим, бебетата, бавачката и болногледачът бяха вече уютно настанени. В началото на седмицата Емили доведе Аманда и Франческа от „Харогейт Колидж“. Дейвид и Дейзи бяха взели вчера влака от Лондон, придружени от Александър и годеницата му Меги Рейнолдс.

Едуина и Антъни бяха прелетели от Дъблин тази сутрин на летище Манчестър и стигнаха в старинната къща навреме за късния обяд.

Като спря при писалището, Ема вдигна листа на гостите и бързо го прехвърли. Синовете ѝ и жените им бяха поканени, но тя бе сигурна, че няма да дойдат. Е, вече нямаше значение. Тя се бе пригодила към тяхното отсъствие в нейния живот. Кит и Робин отново щяха да я избягат. Тя знаеше защо. Бяха дяволски виновни за предателството си спрямо нея. Елизабет също нямаше да дойде, оставаше в Париж с Марк Дебоан. Но дъщеря ѝ бе така възпитана, че щеше да позвъни и да отклони поканата, както и да ѝ пожелае весела Коледа. Надявам се, че това ще е последният ѝ съпруг, помисли си Ема, като плъзгаше поглед надолу по листа.

Очите ѝ се спряха за момент върху името на Джонатан. Той бе приел. Също и Сара. Те щяха да пристигнат с кола заедно от Брамхоуп. Не можеше да не се учудва на тяхното близко приятелство в момента. Бяха ли намислили нещо? Хайде, Ема Харт, никакви лоши мисли тази вечер, предупреди се тя. Изведнъж разбра, че е безкрайно изтощена от интриги. Бяха я преследвали през целия ѝ живот. Вече остаряваше твърде бързо, за да вади отново сабята.

Лицето ѝ стана замислено, както стоеше до писалището, стискайки в ръка листа с имената на гостите. Беше на осемдесет! Беше си изплатила задълженията преди много време. Сега времето ѝ беше прекалено ценно, за да влиза в битки. „Нека си правят каквото искат, промърмори тя. Както и аз ще постъпвам с моя живот — с това, което е останало от него. Всичко, което искам, е да имам мира и да бъда с моя скъп стар приятел. Ние ще вървим заедно напред в бъдещето. Блеки и аз... двойка стари бойни коне.“ Като че ли голям товар се смъкна от плещите ѝ, когато изведнъж си призна, че е абдикирала преди осем месеца. Беше извън борбата. Беше решена да остане извън нея.

Ема приключи с преглеждането на списъка. Блеки, който прекарваше Коледа с Брайън и Джералдин в Уетърби, трябваше да пристигне скоро с тях и с Миранда. Целият клан Калински също бе обещал да пристигне рано. Фамилията Харт щяха да бъдат в пълната си сила тази вечер. Рандолф също беше изпълнил къщата си, откакто майка му Шарлот и леля му Натали бяха отседнали в Олингтън Хол със Сали, Вивиан и самия него. Уинстън беше самопоканил се гостенин в Пенистън Роял и беше пристигнал в четири часа с куфара

си и три големи пазарски торби, препълнени догоре с подаръци. Само Филип и Шейн отсъстваха. Но вероятно следващата година щяха да бъдат тук. Всички ще сме заедно. И трите клана наистина щяха да бъдат в пълен състав.

Часовникът удари шест часа.

Звъненето му я извади от мислите ѝ. Тя погледна към един подарък, който лежеше върху писалището. Малко преди това всички други бяха отнесени долу в Стон Хол, за да бъдат наредени под дървото. Ема седна, замисли се за момент, след това внимателно надписа картичката.

На вратата се почука.

— Хей, бабо, аз съм — извика Емили, влизайки в облак от парфюм.

Ема се усмихна на внучката си.

— Колко добре изглеждаш! — възкликна тя, като я изучаваше внимателно. — Това е рокля шотландско каре от Сийфорд като носията на шотландците от Сийфорд — отбеляза Ема, оглеждайки дългата пола, която Емили носеше.

— Старият полк на татко, на Джо и на Блеки по време на Първата световна война беше в униформа от същата тъкан. Прекрасно подхожда на бялата ти копринена риза.

— Да, и аз така мислех. — Емили положи целувка върху бузата на Ема и каза бързо: — Изглеждаше малко учудена, когато Уинстън пристигна този следобед. Мога да се закълна, че ти казах за идването му.

— Не, не си. Но няма нищо. — Ема сви устни и погледна косо Емили. — Излишно е да ти казвам да се държиш както трябва, но, моля те, бъди дискретна, ако прескачаш от легло в легло.

Емили се изчерви.

— Как можеш да си помислиш такова нещо, бабо?

— Защото, колкото и да не вярваш, и аз съм била млада и зная какво е това да си влюбена. Но бъди внимателна, скъпа. В края на краищата ние наистина имаме много гости. Не бих искала репутацията ти да пострада.

— В тази фамилия! О, господи, никой не би могъл да си позволи да хвърля камъни в... — Емили се спря. — Съжалявам, не възнамерявах да бъда груба, бабо.

— Не се извинявай за това, че говориш истината, Емили. Но помни какво току-що ти казах.

Като кимна с облекчение, Емили се насочи към камината и застана там, за да наблюдава баба си.

— Би трябвало винаги да носиш тъмнозелено кадифе. Много ти отива, особено със смарагдите ти.

— За бога, Емили, говориш, като че ли съм обсипана със скъпоценности. Нося само пръстена от Пол с обеците и малката брошка, представляваща панделка, от Блеки. Но благодаря ти за комплимента и казвай какво става долу!

— Аманда и Франческа довършват украсата на дървото, която аз започнах преди това. Тези две малки майmunки никак не ми помогнаха днес. Цял ден се търкаляха из стаята си, докато смушат Бийтълс, крещяха като обезумели или примираха по най-глупав начин. Изпъдих ги оттам едва преди час и ги накарах да се захванат за работа.

— Браво на тебе. Трябва да се заема и с двете през ваканцията и да ги вкарам в пътя. Трябва да има някакви граници слушането на тези плочи. Освен всичко друго шумът беше оглушителен този следобед. Има ли още някой долу?

— Леля Дейзи, която изглежда страхотно в костюма си от червена коприна и купища рубини и диаманти...

— Защо винаги преувеличаваш? — поклати глава Ема укорително, но очите ѝ излъчваха обич. — Доколкото знам, тя не притежава купища рубини и диаманти.

— Е, чифт красиви обеци — предаде се Емили, като сбърчи нос. — Тя помагаше да се подреди барът. Джим е там в новата инвалидна количка, която му купи. Пийва си.

— Започнал е малко рано, не ти ли се струва? — възкликна Ема, сребрилата ѝ вежда се повдигна в учудване.

— Какво искаш да кажеш с това рано? Той не е спирал от обяд. Ема се разгневи.

— Трябва ли да пие? — попита тя. — Той взима болкоуспокояващи, така ми каза Пола. Тази комбинация може да бъде ужасно опасна. — Очите ѝ изразяваха кремъчна твърдост със смесица от загриженост и досада.

Емили кимна.

— Споменах му за това преди няколко минути, така че не казвай нищо. Той ми отговори да си гледам работата. Страхотно е кисел. Никак не завиждам на Пола.

— Забелязах, че е намусен. Все пак трябва да направим нещо. Пола върна ли се от магазина?

— Не, но ще си дойде всеки момент.

— О, господи, пътищата са толкова лоши тази вечер... — каза Ема с разтреперан глас.

— Не се тревожи, бабо, тя е предпазлив шофьор. Освен това отиде и до магазина „Харогейт“. Като си знам Пола, сигурно ще остане, докато го затворят. Но поне пътуването ѝ се е съкратило наполовина.

— Веднъж да си дойде, ще се успокоя. Е, продължавай, кой още се появи?

— Меги. Тя подбира украшенията за коледното дърво и помага на момичетата. Александър и чичо Дейвид окачват имела. Хилда и Джо нареждат масата за студения бюфет, а Уилсън разпределя подаръците под дървото. — Емили се усмихна. — О, да, и леля Едуина върши някаква работа за първи път. Тя инструктира Уилсън как точно да подреди пакетчетата, за да има най-голям ефект, ако това изобщо има значение.

— Поне говори с някой от семейство Харт. Това със сигурност е стъпка в правилна посока. — Ема направи жест към Емили. — Ела, скъпа. Искам да ти покажа нещо.

Когато Емили се присъедини към нея, Ема повдигна капака на стара кожена кутия за бижута и я подаде на внучката си.

Емили затаи дъх, втренчена в красивата диамантена огърлица, която лежеше върху тъмночервеното кадифе. Тя представляваше блестяща дантелена паяжина от брилянти, от съвършено обработени и монтирани камъни. Диамантите излъчваха такъв пламък, такъв живот и несравнима красота. Емили преглътна.

— Това е нещо изключително, бабо, и очевидно много старо. Откъде произхожда? Не мисля да съм те виждала да я носиш.

— Не, не си, защото никога не съм го правила. Дори не съм пробвала да си я окача, откакто я притежавам.

— Не разбирам — каза Емили объркано.

— Никога не съм искала да я нося, а я купих на един търг, защото... е, представляваше някакъв символ за мене. Тя олицетворяваше всичко, от което бях лишена, когато бях младо момиче, когато бях прислужница във Феърли Хол. — Ема прибра кутията и повдигна огърлицата срещу светлината. Да, разкошна е. Разкошна. Принадлежеше на Адел Феърли, прапрабабата на Джим. Все още си спомням нощта, когато се даваше голяма вечеря и аз помагах на Адел да се облече. Тогава окачих огърлицата на шията ѝ. Вях много огорчена онази вечер. Огърлицата, която виждаш, олицетворяваше жестокия и тежък труд и черната работа на хората от селото, на баща ми, на брат ми Франк и на мен. — Ема поклати глава. — Когато фамилията Феърли загуби богатството си след смъртта на Адам, Джералд я обяви за продан. — Раменете ѝ се повдигнаха. — Аз наддах най-много — обясни тя и положи обратно огърлицата в кутията.

— Но защо никога не си я носила, бабо? — обади се Емили.

— Защото веднага след като стана моя, тя загуби значението си за мен. Предпочитах нещата, които са ми били дарявани с любов от хората, които са ме обичали.

— Какво смяташ да правиш с нея? — погледна Емили красивата хартия за увиване и сребърната панделка върху писалището. — О, разбирам! Ще я дадеш на Пола, защото е омъжена за Джим.

— Не, не на Пола.

— Тогава на кого?

— На Едуина.

— Едуина! Защо на нея!? Тя винаги се е държала толкова ужасно с тебе!

— Какво от това. И само защото се държи лошо, не означава, че и аз трябва да ѝ отговарям със същото. Както и да е, през целия си живот съм се опитвала да се издигна над тези неща. Винаги помни, че е много по-добре да си благородна в трудни положения, Емили, отколкото да се принизяваш до нивото на другите. Във всеки случай Пола не би искала този подарък. Тя трябва да носи името на Феърли, но не вярвам, че счита себе си за Феърли. От друга страна, Едуина се счита. Името Феърли за нея е важно и аз мисля, че именно тя най-много от всички в семейството ще се радва да притежава огърлицата и...

— Но, бабо... — започна Емили.

Ема вдигна глава.

— На Едуина ѝ бе отнето правото по рождение, защото беше незаконородена, и аз зная колко много обстоятелствата около раждането ѝ я притесняваха и може би все още я притесняват. Чувствам, че е правилно тя да има нещо, което им е принадлежало — нещо като семейна реликва. Аз самата не я искам, защото, както ти казах, за мен тя няма значение. Нито пък правя опит да се харесам на Едуина или да изкупувам нещо в нейните очи. Просто искам да ѝ я дам и това е всичко. Тя ще се радва да я носи, сигурна съм в това. Сега би ли била така любезна да я пакетираш вместо мен, Емили.

— Разбира се, че ще го направя. Мога ли да седна на писалището? Ще ми бъде по-лесно.

— Да. — Ема стана, отиде към камината и застана с гръб към нея.

Емили отново погледна огърлицата. Затвори кутийката и започна да я увива, като мислеше каква изключителна жена е баба ѝ. Нямахше такава като нея в целия свят. Беше толкова благородна и толкова всеопрощаваща. Проклетата да бъде Едуина, мислеше си тя. Искам тя самата да направи поне един жест, показващ любов, към баба. Това ще ме накара да се чувствам по-добре.

На вратата се почука. Отвори се и Пола надникна.

— Ей, вие двете, здравейте! Страхувам се, че ужасно закъснях. Магазинът „Харогейт“ беше претъпкан през целия ден, а когато затваряхме, приличаше на лудница. След това с тия ужасни пътища. Ще се видим след малко. Трябва да се отбия при бебетата и Нора, преди да се преоблека.

— Благодаря на Господ, че пристигна невредима — каза облекчено Ема при вида на усмихнатото лице на Пола. — И спокойно действай, скъпа. Никой за никъде не бърза.

— Така и ще направя — каза Пола и затвори внимателно вратата.

— Щом свършиш да опаковаш огърлицата — обърна се Ема към Емили, — мисля, че ще е добре да слезем долу. Всеки момент ще пристигнат и семействата О'Нийл и Калински.

— Готово. — Емили сръза краищата на сребърната панделка и се отдръпна назад, за да се възхити на работата си. Тя вдигна зелените си очи и ги съсредоточи върху баба си. — Обзалагам се, че старата

Едуина ще получи сърдечен удар, когато го отвори по-късно, бабо! — усмихна се тържествуващо тя.

— Емили, наистина понякога... — поклати глава Ема, като се опитваше да изрази неодобрение без много успех.

* * *

Името си Стон Хол водеше от местния сив камък, който бе използван навсякъде за построяването му — тавана, стените, пода, фасадата на камината. Но това беше нещо повече от хол, той беше преобладаващият архитектурен елемент в къщата и край него бе разположена огромната всекидневна с красивите мебели в стил Якоб и Тюдор.

Греди от тъмно дърво пресичаха каменния таван и внасяха топлина, наред с поизтърканите килими върху пода и старинните гоблени и маслени картини върху стените. Мрачните тонове бяха освежени от розовата светлина на полилея и стенните аплици, както и от огромния огън, който пращеше в камината. Глинени гърнета с жълти, розови и пурпурночервени хризантеми, както и яркооранжевите амарилиси освежаваха дървените повърхности, а във високи медни купи бе поставена тъмнозелена бодлива зеленика и яркочервен глог.

Но тази вечер на най-почетно място в хола бе поставено гигантско коледно дърво. То бе високо девет стъпки, клоните му бяха широко разперени и върхът му допираше края на галерията и отдалечения ъгъл на хола.

Ема, която слизаше по стълбите с Емили, спря по средата и остана така няколко мига, за да се възхити на гледката.

— О, колко е празнично! — извика тя. И без да дочака отговор, забърза надолу и прекоси хола, за да се присъедини към навалицата от членове на семейството. Очите ѝ блестяха, а на лицето ѝ имаше усмивка.

— Здравейте всички! — каза тя. — Колко добре е направено. Очевидно много сте работили, за да изглежда холът красив тази вечер. Благодаря ви.

В отговор я поздравяваха, целуваха, казваха ѝ колко чудесно изглежда. Уинстън пое подаръка, който тя му подаде, и го сложи под дървото. Джим, който имаше проблеми с маневрирането на количката, само ѝ махна.

Ема избърза към него и постави ръка на здравето му рамо, след това се наведе и го целуна.

— Как се чувстваш? — попита тя и загрижеността ѝ пролича.

— Дяволски ужасно, но ще оживея. — Той вдигна поглед към нея и направи гримаса. — Какъв скапан начин да прекараш Коледата.

— Да, зная, скъпи, сигурно се чувстваш страхотно неудобно. Мога ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря. Къде е Пола? Трябваше вече да го е прибрала. Шест и половина е. — Гласът му стана неочаквано свадлив. Той се намръщи към Ема, устните му се прибраха в гневна линия. Преди тя да успее да отговори, той възкликна: — Не знам защо ѝ трябваше да ходи днес в магазина. Смешен е начинът, но който работи, освен това е и Коледа вечер. Трябваше да си е тук със семейството. Бебетата имат нужда от нея, нещо повече — и аз имам нужда от нея, нали съм инвалид. Мисля, че тя не се замисля за това.

Ема се отдръпна назад, учудена от думите му, от нахалния му тон и неочакваното избухване. Знаеше, че той не се чувства добре, но не можеше да се стърпи да не си помисли, че малко преувеличава. Тя се обърна внимателно към него:

— Точно защото е Коледа, тя трябваше да бъде днес в магазина, Джим. Знаеш, че това е периодът на най-голяма заетост.

— По обяд трябваше да напусне — изграчи той — и да си дойде вкъщи при мене. В края на краищата обстоятелствата са малко по-специални, какво ще кажеш?

Ема преглътна острата си забележка, като знаеше, че трябва да го извини и да отдаде неговото безразсъдство и незряло отношение на състоянието, в което се намира. Затова каза още по-меко:

— Аз самата никога не си позволявах да отсъствам и се съмнявам, че Пола някога ще го направи. Между другото тя се завърна. Ще слезе след няколко минути. Облича си роклята за коктейл. Виждам, че имаш пиене и цигари, Джим, така че, ако позволиш, ще отида да се оправя с тези две шумни тийнейджърки.

Тя забърза към коледното дърво, където Аманда и Франческа, покатерени върху стълби, яростно се караха. Ема възкликна:

— Сега, момичета, престанете с това и слезте. Веднага, чувате ли!

— Да, бабо — отговори Аманда послушно и бързо слезе.

Франческа се мотаеше. Тя постави сребърно звънче на върха на едно клонче и изви назад врат, за да го види как седи.

Аманда, която достигна до долното стъпало, отстъпи крачка назад и изкрещя:

— Не там, глупачке! Сега е точно до сребърната висулка. На този клон му е нужен повече цвят. Сложи червената звезда, която държиш, на мястото на звънчето!

— Върви по дяволите! — отрязва я Франческа. — Писна ми от тебе тази вечер. Ти си умна. И прекалено заповядваш.

— Достатъчно — скастри ги Ема. — Слез, Франческа, и то веднага. В противен случай ще прекараш вечерта в стаята си.

— Да, бабо — измърмори Франческа и започна да се спуска по стълбата, за да се присъедини към сестра си, която бе застанала до Ема.

— Сега горе и двете! — погледна ги укорително Ема. — Приличате на двойка улични калпазанки. Искам да смъкнете тези отвратителни джинси и ужасни ризи и да облечете подходящи дрехи. Веднага! Измийте също лицата си и изчеткайте косите си. Някога не съм ви виждала да изглеждате така отблъскващо. И, моля ви, не се обличайте еднакво. Омръзнало ми е това непрекъснато подчертаване, че сте близначки, от ваша страна.

— Да, бабо — измърмори тихичко Аманда.

— Какво искаш да облечем? — попита Франческа, като гледаше дръзко в Ема и се усмихваше.

Съвсем неочаквано на Ема ѝ се прииска да се засмее, но тя се взе в ръце и каза строго:

— Франческа, ти можеш да си сложиш роклята от червено кадифе. А ти, Аманда, по-добре си облечи онази от синя коприна. Така ще бъдете добре. Ако не друго, поне ще бъда в състояние да ви различавам. Тичайте сега да го направите!

Емили, която присъстваше на тази малка сцена, изчака природените ѝ сестри да се отдалечат и започна да се смее.

— Благодаря, бабо. През последните дни бяха крайно опърничави. Заплаших, че ще ги изпратя в Париж при майка ни, но знаех си — това няма да има ефект. Нямах да имам сърце да го направя, макар да са толкова досадни.

— Те ни пробват и двете, за да видят докъде могат да се разпрострат — изсмя се и Ема.

— Зная. Искаш ли някакво питие?

— Защо не, Емили. Би ли помолила Уинстън или брат ти да отвори бутилка шампанско? Мисля, че бих пила една чаша, и нека пуснем музика. — Ема се обърна, докато Емили побърза да донесе виното и да извика на Дейвид Еймъри: — Моля те, скъпи Дейвид, сложи една плоча с коледна музика. Не, не самите коледни все още. По-скоро плочата на Бинг Кросби „Бяла Коледа“ — мисля, че така се нарича.

— Веднага, Ема. И тази година тя звучи много добре.

Ема взе кутия с украшения и започна да ги прикрепя към ниските клони, които бяха относително голи и неукрасени. Занимаваше се с това от няколко секунди, когато почувства една ръка да я докосва леко. Тя се извърна и се намери лице в лице с Едуина.

— Мога ли да ти помогна, мамо?

— Да, бих искала — каза Ема, като успя да прикрие изненадата си. — Потърси какво има и в другата кутия. Може би ще намериш нещо блестящо и красиво за тези два ниски клона. Струва ми се, че най-красивите орнаменти обикновено остават на върха на дървото. — Тя се загледа в най-голямата си дъщеря и кимна. — Синьото винаги ти е отивало, Едуина. Тази вечер изглеждаш много хубава, а и роклята ти е красива.

— Благодаря ти... Дейзи ме придума да я купя — поколеба се Едуина. — Изглеждаш много елегантна, както винаги, мамо. — Едуина се усмихна толкова леко, колкото бе докоснала майка си.

В отговор Ема също се усмихна, като се чудеше как да възприеме този безпрецедентен комплимент. След това посегна за крушата от златисто папиемаше, закачи я на един клон и се намръщи на себе си. Изведнъж Едуина бе станала безкрайно сърдечна. И тя трябваше да признае, че е доволна от този израз на приятелство.

След момент Едуина потупа Ема по ръката и протегна към нея звезда от синьо стъкло.

— Ето, мамо, би ли искала да закачиш това? Може би ей там — до ангела. Или където мислиш, че ще стои добре.

Докато поемаше звездата, Ема се вгледа изпитателно в лицето на дъщеря си.

За част от секундата се върна назад във времето... една друга Коледа преди много, много години. Декември 1915 година. Джо Лаудър още беше жив. Това бе годината, преди той да загине на бойното поле край Сом. Тогава те живееха на авеню „Тауърс ин Армли“. Паметта ѝ възстановяваше всичко така живо, че на Ема ѝ пресекна дъхът. Едуина беше на девет години и изключително красива с дългата си руса коса и сребристи, толкова прилични на очите на Адел. Деликатните ѝ черти бяха унаследени от Едуин Феърли, нейния баща. Но момиченцето вярваше, че Джо ѝ е баща, и го обожаваше. Наистина го боготвореше.

И тримата бяха застанали пред гигантска ела, подобна на това дърво, в една също такава снежна коледна вечер като тази. Смътното ехо от техния радостен смях отекна в главата на Ема. Детето и мъжът се смееха и споделяха удоволствието и забавлението да украсяват великолепното дърво. Тя самата бе натрапникът, нежелана от дъщеря си. Едуина я отблъскваше всеки път, когато Ема предлагаше на това красиво, но високомерно момиченце някое украшение, за да го окачи на дървото. Тогава Ема напусна стаята с разбито сърце. Бе облякла палтото си и бе изтичала надолу по авенюто при Блеки и Лаура.

Милата Лаура я бе утешавала, бе ѝ помогнала да извади жилото на детската злост.

— Добре ли се чувстваш, мамо? — попита Едуина.

Ема премигна. Споменът изчезна.

— Да — каза тя, — о, да, добре съм. Само си спомних нещо.

— Какво си спомняше?

— О, една Коледа... преди толкова време, сигурно вече си го забравила — усмихна се вяло Ема. — Но аз никога не успях да я забравя!

— Мислиш си за Коледата на 1915 година, нали? — Едуина се приближи до Ема.

— Да.

— Мамо... — Едуина погледна дълбоко в старите мъдри очи на Ема. — И аз не съм забравила тази Коледа. — Тя спря, изглежда, размишляваше, след това протегна ръка и импулсивно хвана ръката на

Ема. — Прости ми, мамо, моля те, моля те, прости ми за тази ужасна Коледа — прошепна тя.

Изненадана, Ема отвърна на погледа на дъщеря си. И веднага разбра какво се опитваше да ѝ каже Едуина. Тя искаше да ѝ бъде простено за всичките ѝ простъпки през годините, а не само за онази Коледа. Ема заговори бавно:

— Ти беше толкова малко момиченце, толкова млада. Не разбираше... не разбираше как стоят нещата в света на възрастните. Ти нямаше понятие какво е това болка и разбито сърце.

— Моля те, кажи ми, че ми прощаваш, мамо — помоли се Едуина с очевидна искреност. — Това е страшно важно за мен.

— Разбира се, че ти прощавам. Едуина. Ти си моя дъщеря, мое първородно дете. И аз ти казах преди месеци, че винаги съм те обичала. Любовта ми никога не се е огъвала или променяла, въпреки че ти ме изпълваше със съмнения.

— Няма вече. — Сълзи изпълниха очите на Едуина. — Не можем ли най-после да бъдем приятелки — макар и толкова късно в нашия живот — какво смяташ?

— Знам, че можем. — Ема ѝ показа несравнимата си усмивка, която винаги караше лицето и да грее. — Е, вече сме, скъпа моя — каза тя и стисна здраво ръката на Едуина.

Джонатан Ейнсли започна да осъзнава колко опасно ставаше пътуването, след като бе излязъл от главното шосе за Райпли и зави със своя Остин-Мартин надолу по тесен страничен път, който водеше пряко към селището на Пенистън Роял.

— Не трябваше да минаваш оттук — заоплакваш се Сара. — Тоя път има прекалено много завой. Като нищо ще се пребием, ако не си внимателен.

— Така най-бързо се стига — отговори Джонатан и на устните му се появи студена усмивка. — Не искам да пропусна нищо тази вечер. Мисля, че ще бъде... — Той прекъсна, защото усети, че колелата поднесоха върху леда. Колата се плъзгаше. Той хвана още по-здраво волана и го завъртя в усилието си да задържи колата, като натискаше с крак педала на спирачките.

Вдървената от страх Сара сграбчи ръката му.

Джонатан гневно я отблъсна и успя да изправи посоката на Остина за миг от секундата.

— Заради тебе ще влезем в канавката! — Той уби скоростта до бавно пълзене. — За бога, не прави никога подобно нещо, Сара. Много е опасно.

— Съжалявам. Беше някаква глупава реакция. Не ми се ядосвай. Знаеш, че не мога да понасям, когато си изпускаш нервите.

— Добре де, добре, да забравим — измърмори той, като потисна раздразнението си. Последното нещо, което желаше, беше да разстройва Сара. Прекалено много се нуждаеше от нея, за да си навлича неблагоприятното ѝ. Той се вгледа напред, като внимаваше за други заледени участъци.

И двамата братовчеди замълчаха.

Сара се сви в ъгъла на седалката и придърпа сребърната лисица около себе си. Надяваше се, че доброто му настроение отново ще се възвърне.

Джонатан се концентрира върху пътя и сега шофираше с върховно внимание. Остинът беше нов, дори още не бе изплатен. Разбит капак или повреден калник щеше да му излезе солено. Отдъхна си за малко, когато достигна чист участък, но все още не увеличаваше скоростта, решен да бъде предпазлив. Мислите му се насочиха към седящата до него братовчедка. Чудеше се как да убеди Сара да вложи повече пари, нови няколко стотици хиляди паунда в компанията, която той тайно притежаваше със Себастиан Крос. Сега Сара беше техен партньор. Парите ѝ за тях бяха от жизненоважно значение. Освен това спешно се нуждаеха от тях. Напоследък лошият късмет ги бе спохождал често. А Себастиан бе сключил няколко зловещи сделки, които заличаваха успешните.

Но те щяха да се измъкнат от това положение. Една само успешна сделка щеше да извърши чудото.

Лицето му се смръщи, а умът му с огромна бързина прехвърляше нещата. Може би трябваше да ускори една от сделките, с която се занимаваше за „Харт Ентърпрайс“ и да я отклони към собствената си компания „Стоунуол Пропъртис“. Джонатан Ейнсли съзнаваше, че кражбата лежеше на сърцето му, и приемаше естествено факта, че е жаден и алчен за красивите неща в живота... гладен за власт. Знаеше също, че не го бива въпреки усилията на баба му, която му втъпяваше

важността на това да участва в играта. Кой иска да играе играта? — попита се той. Винаги излизаше по-беден, но не му пукаше. Проклет да бъде, ако някога отново изгуби. Щеше да стане победител.

— Почти пристигнахме, Джонни — каза Сара.

— Да, зная — замисли се Джонатан за нея. От месеци манипулираше Сара, като си играеше с омразата ѝ към Пола и подхранваше ревността, завистта и огорчението в нея. Но тя имаше всички основания да бъде огорчена. Както и той. Пола беше любимката, принцесата. Проклетата да бъде — тя отнасяше всичко. Тя и Александър. Джонатан се разтрепери от ярост. Но веднага я потисна, като си наложи цялата тази нощ да бъде хладнокръвен. Беше се приучил да не се издава пред никого от семейството, особено пред баба си. „Проклетата стара вещица, помисли си той. Баща ми е прав, тя никога няма да пукне. Ще се наложи да я застреляме накрая. Бедният татко... Беше измамен с наследството. Но той е голям политик и един от най-великите мъже на Англия. Някой ден дори може да стане министър-председател. Толкова е умен. Смяташе, че идеята ми да започна собствен бизнес е великолепна. Даде ми благословията си.“ Джонатан се чудеше дали баба му не го подозира. Нямаше начин. Беше твърде стара и ставаше слабоумна. Щом Ема Харт умреше, той щеше да наследи апартамента в Ню Йорк. Така бе отбелязано в завещанието ѝ. Той струваше най-малко пет милиона долара. А Сара щеше да получи къщата на Белгрейв Скуеър. Ще я накарам да я продаде и да инвестира в брой при мене. Самата мисъл за подобна сума повдигна духа му. Той потръпна от възбуда. Настроението му се подобри. Изведнъж се почувства отлично и в състояние да се срещне с отегчителното си семейство. Искаше му се да паркира и да изпуши една марихуана, преди да стигнат къщата. Но не посмя. Сара нямаше да одобри. И тя беше такава досадница. Истинско бреме. Но по-добре да се погрижи за нея. Нуждаеше се от подкрепата ѝ и от приятелството ѝ за по-нататък. Напоследък Себастиан бе подхвърлил идеята да се ожени за Сара, но Джонатан не беше сигурен дали трябва да го окуражава в подобно нещо. Презираше Сара, но Себастиан бе странна птица, пък и залагането бе тръгнало на зло и това все повече го безпокоеше. Освен всичко Джонатан не искаше да губи контрол върху Сара и по-точно върху парите ѝ.

В края на краищата Джонатан спря, премигна със светлините, и навлезе в главното шосе.

— Пътуването не беше гладко — каза той, — но въпреки всичко си струваше. Поне няма да сме толкова закъснели.

— Защо си така нетърпелив да пристигнеш рано при баба? Какво се страхуваш, че толкова ще изпуснеш? — попита изпълнена с любопитство Сара.

— Семейни драми! — изсмя се Джонатан. — Няма начин да липсват при цялото това пъстро множество. Там ще бъде и перът на кралството и неговата бременна любовница. Господи, Сара, Антъни е късметлия. Отърва се от процес за обвинение в убийство, и то на косъм. Чувам, че Сали Харт се е надула като балон с хелий от неговата кифла, която се пече във фурната ѝ, и то така, че целият свят да види.

— Винаги ли си толкова груб? — попита Сара с обичайната си прямота.

Той я погледна бързо с крайчеца на окото си и продължи невъздържано:

— Там ще бъдат и нашите две влюбени птичета, които глупаво ще се лигавят. Винаги съм знаел, че Емили иска да се напъха в панталоните на Уинстън, още като бяхме деца. Тя е проклета малка сексбомба, ако ме питаш, точно като похотливата ѝ мамичка.

— Алисън Ридли е съсипана заради Уинстън — отбеляза Сара колкото можеше безразлично, като подмина неговата вулгарност. — След няколко седмици тя ще се премести в Ню Йорк. Не мога да кажа, че я обвинявам. В нашето семейство винаги сме били оплетени... Тя се натъкна на Уинстън...

— Сега той сигурно е на върха, защото е сложил ръка върху компанията на вестника поради катастрофата с Джим. — Джонатан видя начин да възпламени Сара и добави бързо: — Това разбиване на самолета не е ли малко странно, какво мислиш?

— В какъв смисъл?

— Тогава ми мина през ум, че Джим може да се опитва да... нали разбираш, да свърши със себе си и с всичко това.

Сара беше поразена.

— Джонатан! Това, което казваш, е ужасно! Защо, за бога, Джим ще иска да се самоубива?

— Кой не би искал, ако е женен за Ледената принцеса?

— Да — измърмори Сара, — тя е студена кучка. Вероятно фригидна.

— О, не бих казал точно това... — Джонатан спря в очакване Сара да захапе въдицата.

— Мислех, че мразиш Пола колкото мене.

— Не съм се променил към нея — увери я той.

— Но ти току-що намекна, че тя не е студена, Джони.

— Чух нещо за нея, което ме кара да мисля различно... — Отново прекъсна в очакване Сара да се заинтригува още повече.

— О! Кажи ми мълвата!

— Не трябваше да започвам този разговор — въздъхна Джонатан. — Точно с тебе, скъпа Сара. Последното нещо, което бих искал, е да те разстройвам в коледната нощ.

— Няма да се разстройвам — обеща Сара. — Хайде, не бъди лош, кажи, разкажи ми за всичките мръсотии на Пола. Цялата съм в слух.

— Не, решен, съм да не продължа. — Той потули смеха си, като се наслаждаваше на играта на котка и мишка. Винаги беше така. Това му създаваше чувство за превъзходство.

Настъпи кратко мълчание.

— От друга страна, ти си голямо момиче. — Той я потупа по ръката. — А, разбира се, може и изобщо да не е истина...

— За бога, казвай... та това ме подлудява — извика Сара.

— Пола се намирал на Барбадос през ноември, както знаеш. Но имаше ли представа, че и Шейн О'Нийл е там по същото време?

Сара се напрегна. Затаи дъх в очевидна изненада.

— Какво от това? — успя да произнесе тя след миг. — Той беше там, когато отидох да проверя отварянето на бутика. Присъствието му на острова не означава нищо.

— Може би не... на пръв поглед. Но ти самата ми каза, че си го видяла да я гледа влюбено, без да може да отдели очи от нея на кръщенето.

— Да.

— Е, Родни Робинсън, моят стар училищен приятел от Идън, е бил на Барбадос по същото време, когато и Пола. Той отседнал в „Санди Лейн хотел“ и ми разказа, че я е видял да обядва в хотела. Била е с мъж...

— Може да не е бил Шейн — каза бързо Сара. Не можеше да понесе мисълта за Шейн с братовчедка ѝ. Това ѝ причиняваше физическа болка.

— Бил е наистина Шейн — каза решително Джонатан. — Родни помислил, че му изглежда познат. След като са си излезли, старият Род е говорил с оберкелнера и го е попитал дали знае името на мъжа с високата, тъмна, поразяващо млада жена. Оберкелнерът му отговорил, че това бил господин О'Нийл, притежателят на „Карол Коув хотел“.

— Да обядват заедно не е нищо необикновено. Те винаги са били близки приятели — запротестира Сара, като желаше болката в гърдите ѝ да си отиде.

— О, съгласен съм, любов моя. Но има още нещо. Родни ми каза, че изглеждали прекалено близки. Интимни, това беше думата, която той употреби. Всъщност той каза, че Шейн практически я е таковал на масата.

— Мо-о-оля те — запелтечи Сара, — знаеш, че не обичам да бъдеш вулгарен.

— Съжалявам, скъпа. — Той отново я потупа по ръката. Тържествуваше. — Те направо са се награвали по най-отвратителния начин. Така разправя Родни. Очевидно нашата Ледена принцеса не е в края на краищата толкова ледена. Горкият Джим. Не съм изненадан, че направо си е потърсил смъртта.

Сара преглътна. Беше обхваната от ревност. Не можеше да си поеме дъх.

Джонатан, който осъзнаваше чувствата ѝ към Шейн О'Нийл, продължи настъпателно:

— Да, колкото до мен, аз мисля, че има нещо гнило в Дания, ако трябва да цитирам Уил Шекспир. Изневяра разтърсва къщата на Феърли. — Той се засмя саркастично.

— Няма начин да има нещо между тях — изстена Сара. — Пола не би се осмелила. Прекалено много би я било страх да не разбере баба. Освен това тя е влюбена в Джим.

— Едно към сто, че ти си изцяло на грешен път, Сара, сладурче.

— Мисля, че не трябва да говорим повече за това. В края на краищата наистина се разстройвам. Всъщност направо ми се повдига.

— Надявам се, че ще се оправиш — измърмори мило Джонатан, като си даваше вид на загрижен. — Знаех си, че не трябва да ти казвам.

Но ти винаги си била в състояние да ме въртиш на малкия си пръст. Да благодарим на бога, че сме един до друг, Сара. Ние ще се борим с тия наши братовчеди до дупка. Ние ще ги надвием, ще видиш. Себастиан и аз сега наистина сме завъртели мотора на компанията. Ти ще направиш милиони с нас и ще бъдеш толкова богата и силна, колкото е Пола, проклета да бъде.

Сара не отговори. Тя седеше свита и се бореше със сълзите си. Толкова много обичаше Шейн, че бе болезнено да слуша тези неща за него и Пола. Не се съмняваше в думите на Джонатан.

Той продължи:

— Развесели се, скъпа. И помни едно нещо: Шейн е римокатолик. Той никога няма да се ожени за разведена жена. И ако се е обвързал с дамата, би трябвало скоро да се отегчи. Той е истински глу... — Джонатан се изкашля и бързо се поправи, като смени думата — женкар. Освен това на него още му се лудува. Точно това представлява и приключението му с Пола. Шейн много скоро ще се укроти и — воала! — ти ще си там, в очакване. Освен това и богата, когато отиваш пред олтара с него. Впрочем исках да ти кажа тези дни, Сара, че изглеждаш много красива, откакто отслабна значително. Шейн няма да бъде в състояние да ти устои... Ще ти помогна, не се притеснявай. Със сигурност ще направя така, че да получиш човека, когото обичаш.

— О, Джони, винаги си толкова мил с мене — каза Сара и изведнъж се развесели. — Всичко, което казваш, е вярно, знам, че е така. В крайна сметка аз ще имам Шейн. Освен това много се радвам за нашата компания за недвижимо имущество. — Тя се взря в него при слабата светлина на колата. — Наистина ли ще бъда толкова богата, колкото Пола?

— Абсолютно. Гарантирам го. Между другото след Коледа Себастиан и аз искаме ти да присъстваш на нашето първо истинско заседание на управата. Ще ти покажем счетоводните книги, ще прегледаш различните сделки, ще ти обясним новите, които са предстоящи. Може би ще трябва да инвестираш още малко пари, но ще си заслужава. Помисли за зестрата, която ще отнесеш на Шейн. Разбирам, че това звучи старомодно, но не се оставяй да бъдеш достатъчно глупава да не обърнеш внимание и на парите в този момент. Шейн О'Нийл е ужасно амбициозен и той няма изобщо да си

задържи погледа върху една бедна жена. Така че... Ще направя със сигурност така, че ти да напълниш джобовете си, Сара.

— Какво щях да правя без тебе — въздъхна Сара блажено пред перспективата за розовото си бъдеще. — Сега се чувствам хиляди пъти по-добре. Тя се разкикоти. — Сигурно е от мисълта как ще се фукам пред Пола и ще ѝ отмъкна Шейн изпод носа.

— Това се казва дух, Сара! Кога да уредя да се съберем със Себастиан Крос?

— По което време искаш. И, разбира се, ще вложа още пари. Имам ти доверие, Джони. Винаги си бил на моя страна и най-добрият ми приятел.

— Както и ти, котенце.

След няколко минути Джонатан завиваше и навлизаше през портала на Пенистън Роял. Докато паркираше, забеляза дългата редица коли и осъзна, че те вероятно пристигаха последни. Като се подхилваше тайно на лековерието на Сара, той все пак успя да запази сериозно изражение на лицето си, докато ѝ помагаше да слезе от колата, и изтича отзад при багажника, за да вземе техните подаръци за баба им.

Напомпан с поздравления към себе си за умелото баламосване на братовчедка си, той я хвана под ръка, нагласи подходяща безгрижна усмивка на лицето си и я въведе вътре.

Докато поемаше палтата им, Джо, дежурният прислужник, им пожела щастлива Коледа. Те отговориха на поздравленията му. Острите подвижни очи на Джонатан оглеждаха наоколо, докато той и Сара се придвижваха надолу по ниските стъпала, които водеха към Стон Хол. Партито беше в пълен блясък. Присъстваха всички. Въз въздуха се носеше коледна музика от стереоуредбата, както и високият шум от разговорите, които се смесваха с избухванията на весел смях. Огънят пращеше. Гигантското дърво блестеше от светлини и познатите лица, които се обръщаха да ги поздравят, бяха грейнали в щастливи усмивки.

Джонатан се усмихваше в отговор, кимваше, но не се спираше. Той побутваше Сара направо към края на хола. Видя Пола да седи на облегалката на стола на Блеки, като говореше много сериозно на стария човек, а лицето ѝ бе озарено от нежност. Ако съм преувеличил историята, разказана от Родни на тъпата Сара, знам, че не съм бил

далече от целта, коментираше той наум. Обзалагам се, че Шейн О'Нийл е постигнал това, което е искал, с нея. Поне в леглото. Добрият стар Родни. Дълга му все пак нещо.

Сега Джонатан забеляза Джим, залостен в инвалидната количка. Той говореше на Антъни. Двамата си приличаха поразително. Кръвта на Феърли, помисли си той. Усети сардоничния смях, който се надигаше в гърлото му и почти го задушаваше. Преглътна, направи така, че чаровната му усмивка да остане непокътната. Веднага щом Джим остане сам, ще отида да разговарям с него и ще посея няколко семена на съмнението в неговата душа относно тази негова съпруга, която се прави на вода ненапита. Междувременно най-добре да намеря дъртия дракон и да ѝ падна на колене.

* * *

Предсказанията на Джонатан не се сбъднаха — тази вечер нямаше драми в Пенистън Роял.

Традиционното парти на Ема по случай Коледа напредваше без никакво издънване. Коментарът на Емили, че Едуина ще бъде шокирана до смърт при вида на диамантената огърлица, се оказа напълно правдив.

След като студената вечеря бе сервирана и изядена и малко преди коледните песни да започнат, Ема раздаде своите щедри подаръци, израз на обичта ѝ към семейството и приятелите. Всички бяха развълнувани — трогнати, защото осъзнаваха колко време бе отделила тя, за да ги избира, така че всеки от тях да получи специален и подходящ за него подарък. Дори вечните недоволници бяха радостни — Джонатан получи копчета за ръкавели от злато и нефрит, а Сара — огърлица от перли и нефрит.

Но Едуина бе искрено поразена. Тя остана за миг без думи, зяпнала огърлицата на Феърли. Като я наблюдаваше отблизо, Ема мислеше, че дъщеря ѝ наистина щеше да получи сърдечен удар. Вместо това Едуина потъна в потоци от сълзи.

След като се успокои, Едуина осъзна, че наследствената реликва на Феърли, която ѝ бе дадена, е израз на негоистична любов, любов на майка към дъщеря. Тя беше повече от благодарна за инициативата си

да приключи с отчуждението между майка ѝ и нея. През останалата част на вечерта тя остана до Ема.

Докъм полунощ преобладаваше хубавото настроение. Само Пола понякога чувстваше, че то ѝ липсва, когато мислите ѝ се насочваха към Шейн. Тя бе внимателна към Джим и неговите нужди, бърбеше с всеки, но постоянно се улавяше, че в главата ѝ бяха О'Нийл и се нуждаеше да е сред семейството на Шейн. Това сякаш го доближаваше до нея.

Следващата година, повтаряше на себе си тя. Следващата година. Ще бъдем заедно следващата година.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше дъждовна нощ в средата на януари.

Джим Феърли седеше във всекидневната и отпиваше чиста водка, взрян в любимата си картина от Сисли, която обичаше и жадуваше да притежава. Беше толкова погълнат в съзерцанието си, че не разбра кога Ема се появи на вратата.

Тя застана и започна да го наблюдава.

С всеки изминат ден тревогата ѝ за Джим растеше и тя не можеше да не си мисли, че наблюдава бавната, но постоянна деградация на един мъж. Той толкова се беше променил през време на нейното отсъствие зад граница, както и през последните шест седмици, че трудно можеше да бъде разпознат в него предишния млад редактор, когото тя назначи. Бе се уморила да му говори, думите ѝ сякаш прелитаха над него, без да го докоснат. И той продължаваше да се плъзга по нанадолнището.

Вече пиеше непрекъснато. След като го бе наказала за това няколко дена след Коледа, той започна да крие алкохола си. Бе уверена, че поглъща огромни количества ден и нощ.

Тя си помисли за семейството му. Всеки един от Феърли беше пияница. Неговата прапрабаба Адел бе паднала по стълбите във Феърли Хол по време на пиянско вцепеняване и си бе счупила врата. Счупената чаша за вино бе до тялото ѝ в онази ужасна сутрин, когато Ани, прислужницата, я бе намерила.

Ема се намръщи. Чудеше се дали алкохолизмът не се предава по наследство. Джим все още не беше алкохолик, но тя бе убедена, че е на път да стане. Освен това взимаше и болкоуспокоителни. А тя нямаше ни най-малка представа откъде си ги набавя. Като продължаваше да изучава лицето му в профил и мислеше колко е красив въпреки злоупотребите с пиенето и лекарствата, както и въпреки физическата му болка, тя се сети за една фраза на Блеки, която той бе употребил неотдавна. Намираха се при конюшните на Олингтън Хол и гледаха състезателните му коне.

— Добре е гледан, но липсва жилката — бе казал Блеки за един от чистокръвните си жребци.

Подходяща аналогия, каза си Ема. Въпреки че трябваше да презира Джим, за нея бе очевидно, че той беше слаб — липсваше му сила на характера. Но не беше ли подозирала това винаги?

Ема се изкашля и се обади с весел тон:

— Добър вечер, Джим — след което влезе в стаята. Стресна го. Той обърна бързо глава и бегло се усмихна.

— Чудех се къде можеш да бъдеш — възкликна той, като се насили да изглежда жизнен, нещо, което съвсем не му подобаваше. — Не те чаках, но, надявам се, нямаш нищо против, че съм тук. — Погледна към питието си и продължи: — Това ми е първото за днес, бабо.

Долна лъжа, помисли си тя и продължи гласно:

— Бях задържана на телефона, но сега ще се присъединя към тебе за един коктейл преди вечеря.

Тя си наля чаша бяло вино и обясни:

— Точно говорех с Дейзи. Тя позвъни от Чамопикс. Толкова съжаляват, че не си с тях. Дейвид твърди, че му липсваш при спусканията. — Тя се приближи с чашата си близо до огъня. — Дейзи не е голяма скиорка, както знаеш, и Дейвид се чувства самотен без тебе — такъв чудесен компаньон! Е, няма нищо, ще бъдеш в състояние да отидеш с тях през следващата година, Джим.

— Искрено се надявам да е така. — Той бавно размърда счупеното си рамо и й отправи чудата усмивка. — Облекчение е да имам тази превръзка през рамо, мога да те уверя в това, а доктор Хедли утре ще ми свали гипса от крака.

Беше й известно всичко това, но се показа изненадана, защото не искаше той да знае, че тя непрекъснато се консултира със семейния лекар относно здравето му.

— Великолепна новина! Трябва веднага да започнеш терапия, с която да възстановиш формата на мускулите си.

— Опитай само да ме спреш — погледна я той закачливо. — Обади ли ти се днес Пола от Ню Йорк?

Ема премигна.

— Не, не е, но не съм я и очаквала да позвъни. Сигурно ти е съобщила снощи, когато се обади, че възнамерява днес да отлети за

Тексас във връзка с бизнеса със „Ситекс“.

— О, да, разбира се, забравих.

Ема се чудеше дали казва истината, но не коментира нищо.

— Емили току-що ми каза, че Уинстън ще пристигне за вечеря. Ще бъде добре за тебе, Джим — малко мъжка компания ще те ободри. Сигурно е много отегчително да бъдеш, заобиколен от жени.

Той се засмя:

— Всички сте много внимателни, но ще бъде добре да се видя с Уинстън и да чуя какво става по света. Чувствам се толкова откъснат и уморен от бездействието си. Надявам се да се завърна във вестника след няколко седмици. Какво мислиш за това?

Ема бе поразена от мисълта, че това би било една разумна постъпка, и бързо отговори:

— Аз съм изцяло за. Винаги съм смятала, че работата е отлично лекарство срещу това, което ме безпокои.

Джим се изкашля.

— Като стана дума за вестника, Ема, има нещо, което искам да те питам от дълго време.

— О, кажи какво е, Джим?

Той се поколеба за малко, след това тихо каза:

— Когато през септември се завърнах от Канада, с Пола малко се скарахме за Сам Фелоус и за инструкциите, които тя му бе дала в мое отсъствие. Досещаш се — за потушаване историите, свързани със смъртта на Мин.

— Да, тя ми спомена нещо за това — за нейното решение, не за вашата караница — погледна го изпитателно Ема.

— Пола ми каза, че тя има нотариално право, дадено ѝ от теб и от Уинстън, да действа от ваше име, ако се наложи.

— Да, така е.

— Не мога да не се учудвам, защо не ми дадохте тези нотариални права на мен?

Ема застина и остана мълчалива за секунда, после любезно каза:

— Джим, когато ти се оттегли като директор по мениджмънта на „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Къмпани“, ти загуби правото си на всякаква власт в тази компания извън редакторската власт, която притежаваш като редактор по мениджмънта, разбира се. Тъй като ти каза, че не се интересува от административната част на вестника, за

мене бе очевидно, че тези нотариални права трябва да останат в ръцете на някой, който е готов, има желание и е способен да действа и да поеме отговорност, ако възникне някакво положение... имам предвид да се поеме административен контрол.

— Разбирам.

Като го наблюдаваше, тя забеляза, че лицето му придоби изражение на досада, а очите му излъчваха раздразнение.

— Ти се оттегли по собствено желание, Джим — отбеляза Ема с равен тон и все така любезно.

— Зная. — Той пое голяма глътка водка, постави питието на края на масата и се загледа в огъня. Най-последно обърна поглед към нея. — Пола също е попечител на дяловете на децата ми във вестникарската компания, нали?

— Да.

— Защо, бабо? Защо не ме направи мене техен попечител? В края на краищата аз съм им баща.

— Не е толкова просто, колкото изглежда, Джим. Дяловете, които оставям на Лорн и Теса, не са в отделно завещание, а са в цялостния завещателен фонд, където съм поставила и много други дялове от различни притежания. За мен е ясно, че такъв огромен завещателен фонд трябва да бъде управляван от един човек, би било смешно да разбия фонда на отделни завещания, като определя за попечители различни хора. Ще бъде много объркано.

Той кимна, но не направи никакъв коментар.

Ема го погледна проницателно и разбра, че е не само раздразнен, а побеснял, въпреки че правеше всичко възможно да го прикрие от нея. При все че знаеше, че не е задължена да обяснява действията си на когото и да било, тя искаше да го накара да се почувства добре, затова каза:

— Решението ми да посоча Пола няма отношение към тебе или твоите способности. Тя, и само тя ще бъде попечител на фонда на децата, независимо за кого е омъжена.

— Разбирам — измърмори той, въпреки че дълбоко в себе си не разбираше. Чувстваше се подминат. Но нямаше кого да вини за това, освен себе си. Изведнъж осъзна, че никога не бе трябвало да се оттегля като директор по мениджмънта във вестникарската компания.

Като пренебрегна мрачното му изражение и гневното мълчание, Ема отбеляза:

— Ако Емили и Уинстън имат деца, преди да умра, и ако аз учредя фонд за техните наследници, което със сигурност бих направила, Уинстън ще бъде в същото положение като теб. Така ще бъде и със съпруга на Сара, ако тя се омъжи, докато съм още жива. Аз не те ощетявам.

— Казах, че разбирам, и това е истина, Ема. Благодаря, че ми обясняваш нещата. Оценявам го...

На вратата се почука и влезе Хилда:

— Извинете, госпожо Харт, но господин О'Нийл е на телефона. Каза, че ако сте заета, можете да му позвъните по-късно. Той се намира при господин Брайън в Уетърби.

— Благодаря, Хилда. Ще отговоря. — Тя стана, като се усмихваше на Джим. — Извини ме, скъпи, ще се забавя съвсем малко.

Той кимна и в минутата, когато остана сам, се придвижи до бюфета и си напълни чашата с водка, като добави лед. Взе питието в лявата си ръка, която надничаше от превръзката, и върна стола си отново до огнището.

Изпи набързо половината от водката, така че Ема да не разбере, че си е допълвал чашата, след това се замисли над думите ѝ. Изведнъж всичко му се проясни. Ема предаваше цялата власт в ръцете на внуците си. Подсигуряваше се, че всичко ще остане в семейството. И то по категоричен начин. А той си мислеше, че е част от семейството. В края на краищата беше аутсайдер.

Като въздъхна, той повдигна очи към Сисли. Картината винаги бе имала хипнотичен ефект върху него. Отново пожела да я има, така както винаги бе пожелавал това, щом я погледнеше. Чудеше се какво толкова има в този особен пейзаж, който така го очароваше. Имаше и други картини на Сисли в стаята, както и на Моне. И всички те струваха милиони.

Неочаквано и с поразяващ ужас Джим разбра. Картината олицетворяваше за него богатство и сила. Това беше причината, поради която я желаше — истинската причина. Това, че Сисли взимаше дъха, беше лиричен и истински шедьовър, който импонираше на неговата чувствителност повече от другите — не влизаше в

сметката. Ръката му затрепери и той постави питието върху масата, затвори очи и така изключи от себе си картината.

Искам пари! Искам власт! Искам ги отново... всичко, което моят прапрадядо и прачичо така глупаво са пропилили и изгубили и което Ема Харт е взела от Феърли. За момент Джим беше отвратен от тези мисли и от себе си. Пих прекалено, размеквам се. Не, не е вярно. Днес не съм изпил кой знае колко водка. Внимавах много колко си наливам.

Треперенето, изглежда, се предаваше на цялото тяло и той отвори очи, сграбчи облегалките на инвалидния стол в желанието си да се закрепил. Образът на Пола прекоси съзнанието му. Бе се оженил за нея, защото се бе влюбил лудо. Наистина. Знаеше, че е така. Не, не беше! Имаше и друга причина. Беше я искал, защото бе внучка на Ема Харт. Отново невярно. Защото тя бе главната наследница на огромното богатство на Ема Харт!

За секунда Джеймс Артър Феърли видя истинския си лик — това бе озарение, неговото собствено богоявление. И той не хареса никак това, което видя в този лъч на интензивна светлина. Беше истината! Той обичаше жена си, но жадуваше парите и властта ѝ. Той изстена на глас и очите му се напълниха със сълзи. Неочакваното себеразголване бе непоносимо. Той не представляваше човекът, който вярваше, че е бил през целия си живот. Дядо му го бе възпитал да бъде джентълмен и да е обърнат към по-възвишените неща в живота, да не го е грижа за материалното богатство и положение. Едуин Феърли му бе промил мозъка. И все пак той винаги бе жадувал за власт, слава, богатства. Имаше раздвоение в натурата му. Това бе истинската причина за вътрешната му борба. Лъгал съм се с години, помисли си той. Живял съм в лъжа.

Той изпъшка отново и прокара ръка през косата си. Аз обичам Пола заради самата нея, наистина я обичам!

Болката в рамото се обади толкова силно, че той се сгърчи. Беше от дъждовното време, рамото му беше като барометър. Той бръкна в джоба си за хапче и го изпи с водка.

— Блеки е толкова развъълнуван — обади се от вратата Ема, която влизаше, смеейки се весело. — Прави такива хубави планове за надбягването Гранд Нашънъл. Ще ни заведе всички в Ейнтрий за стипълчейза. През първата събота на април. — Ема седна и отпи от

виното. — Така че ти ще можеш да дойдеш с нас, Джим. Дотогава ще си здрав като камък.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще правим, Шейн? — погледна го Пола загрижено.

— Ще напредваме стъпка по стъпка с всеки изминат ден, и то по възможно най-добрия начин — каза той уверено, като ѝ отправи окуражителна усмивка. — И ще се справим.

Бяха седнали в офиса ѝ в магазина в Лийдс. Беше следобедът на един ден от средата на април хиляда деветстотин и седемдесета година. Шейн току-що се бе завърнал от едно кратко пътуване до Испания, където бе отишъл да наблюдава как вървят подобренията в техния хотел „Марабела“.

Сега той се приближи до нея на канапето, обхвана я с ръка и я притисна до себе си.

— Опитай се да не се тревожиш толкова много, скъпа.

— Не ми се удава. Положението не се е подобрило — напротив, влоши се. И всичко се влачи безкрайно бавно. Започвам да мисля, че никога няма да мога да се освободя от проблемите си.

— Ще можеш. — Той се отдръпна и повдигна лицето ѝ, като погледна дълбоко в очите ѝ. — Точно сега и двамата се намираме под пресата на безброй делови отговорности и това, което трябва да направим, е да се съсредоточим върху тях, като непрекъснато поддържаме нашата заетост и знаем, че в края на краищата ще бъдем заедно. А когато това стане, ще бъде завинаги. Мисли за бъдещето, Пола, учи се да правиш това.

— Опитвам се, Шейн, но... — Гласът ѝ трепна и секна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, хайде, любов моя — помоли я той, — без сълзи. Ние трябва да се придвижваме напред към нашата цел. Продължавам да ти повтарям, че времето е на наша страна. Ние и двамата сме млади и накрая ще победим.

— Да. — Тя обърса очи с крайчеца на пръстите си, насили се да придаде по-весело изражение на лицето си. — Единственото съществено, Шейн, е, че ти ми липсваш толкова много!

— Знам, знам, и ти на мене. Истински ад е да бъдем разделени. Но погледни, следващата седмица би трябвало да съм в Ню Йорк и след това да замина за Сидни за два месеца. Няма начин да променя тези обстоятелства. А не беше толкова лошо, нали? Бяхме заедно в Ню Йорк част от януари и успяхме да откраднем време за себе си през последните няколко седмици, така че...

— Не мога да потисна чувството си, че не е справедливо спрямо тебе. Карам те да висиш и...

Смехът му сякаш изтри думите ѝ.

— Обичам теб и само теб. Ще те чакам, Пола. — Той я притисна яростно. — Що за мъж мислиш, че съм, глупаво, глупаво момиче. Нищо не става по твоя вина. То е извън контрола ти. Животът се намесва и това не може да бъде предотвратено. Ние просто ще трябва да се преборим.

— Съжалявам, Шейн. Днес бях в погребално настроение. Вероятно защото ти ще заминеш след няколко дена. Чувствам се толкова отчаяно сама, когато не си в Англия.

— Но ти не си сама, Пола. Имаш мен, любовта ми и моята подкрепа — винаги. Нося те в сърцето си навсякъде, където отивам. Никога не излизаш от мислите ми — дори за един миг. Ние говорим по телефона практически всеки ден и ако ти се нуждаеш спешно от мен, аз ще дойда при теб възможно най-бързо. Знаеш, че ще взема първия самолет независимо дали се намирам в Австралия, или в Щатите. — Той се вгледа в нея и тъмните му очи изведнъж станаха присмехулни. — Нали знаеш това?

— Да, да, разбира се, че го знам.

— Помниш ли какво ти казах в Барбадос?

— Че трябва да вярвам в любовта ти към мен.

— Точно така. Както аз вярвам в твоята любов към мен. Сега ще си промениш ли решението и ще дойдеш ли на вечеря в Бек Хаус тази вечер? Ще ти повлияе добре, пък и Емили беше толкова разочарована, когато отклони поканата ѝ.

— Може би в края на краищата да го направя — намръщи се Пола. — Мислиш ли, че тя и Уинстън подозират нещо за нас?

— Невъзможно. Само вярват, че отново сме станали добри приятели, това е всичко.

Пола не бе докрай убедена, че той е прав. Обаче нямаше желание да насажда тревожни мисли в главата му, така че каза:

— Не бих могла да дойда преди осем, искам да мина покрай къщи и да видя Теса и Лорн, след това трябва да отида и до болницата да видя Джим.

— Разбирам.

— Наистина ли, Шейн?

— Разбира се, и не бих очаквал друго от тебе, Пола. Ти си прекалено добра и състрадателна жена, за да обърнеш гръб на Джим точно в такъв момент. По време на обяда спомена, че е малко по-добре. Каква е общата прогноза?

— Вчера докторът ми каза, че след няколко седмици ще може да напусне болницата, при положение че се оправя в същото темпо. Сега не е толкова депресиран, колкото беше, и лечението му понася добре, както и психиатричната помощ. — Тя отметна глава и тревогата отново я обхвана. — Но човек никога не може да бъде сигурен с нервните сривове. Искам да кажа, че някои хора се оправят бързо, за други са нужни месеци и не е толкова необичайно при някого да има и повторение. — Тя се поколеба и измърмори с тих глас: — Не мога все още нищо да му кажа за... това, че искам да си върна свободата.

— Осъзнавам го и не трябва непрекъснато да си го повтаряш — реагира бързо Шейн. — Ние се съгласихме, че трябва да чакаме, докато Джим се върне към нормалния живот и наистина бъде способен да се справя с нещата, преди да му кажеш, че искаш развод. Аз не си оттеглям думата от нашето споразумение. Какво друго бихме могли да направим?

— Да, така е. О, Шейн, благодаря ти, толкова много ти благодаря за разбирането и преди всичко за любовта ти. Не зная какво щях да правя без тебе.

Той я прегърна и я целуна и те постояха така прегърнати няколко минути. Накрая той я пусна.

— Трябва да се върна в офиса. Имам насрочени няколко срещи. Сега, когато татко е в Лондон на международната конференция на хотелиерите, аз съм страхотно зает. След това искам да се отбия да видя дядо, преди да отида в Бек Хаус.

Те станаха и тя го изпрати до вратата.

— Предай много поздрави на чичо Блеки — каза Пола, като го погледна. След това се усмихна по-бодро. — След като те видях, се чувствам много по-добре.

Шейн я докосна леко по лицето:

— Всичко при теб ще бъде наред, скъпа, и при нас всичко ще бъде наред. Стига да запазим разума си и да бъдем положително настроени. Не трябва да позволим нищо да ни разтърси или да ни изведе извън релси.

* * *

Няколко часа по-късно, когато Шейн отвори вратата на библиотеката в къщата на дядо си, той намери Блеки застанал пред един стар шкаф. В ръката си държеше мека жълта кърпа за прах и внимателно лъскаше сребърния трофей, който сега бе неговата гордост и радост.

Шейн се усмихна. Дядо му го лъскаше най-малко по шест пъти на ден. От всички неща, които Блеки притежаваше, трофеят се бе превърнал в най-скъпоценния предмет. В началото на април осемгодишната кобила на Блеки Емералд Боу се бе състезавала в Ейнтрий и бе спечелила Гранд Нашънъл. Спечелването на най-големия стипълчейз в света изпълни мечтата на живота му. Странно, помисли си сега Шейн, че от всички коне, които Блеки притежава, точно конят, който Ема му бе подарила, успя да спечели най-желаната от него награда. В това сигурно имаше някаква поличба.

Като се приближи, Шейн каза:

— Здравей, дядо, съжалявам, че закъснях.

Блеки се обърна и лицето му се проясни. При вида на неговия красив и едър внук сърцето му се стопли.

— Шейн, моето момче! — извика той и тръгна полека към него.

Двамата се прегърнаха. Но когато ръцете му се увиха около дядо му в топла прегръдка, Шейн усети изненадан, че Блеки бе отслабнал от последния път, когато го видя. Боже господи, мога да почувствам костите му през костюма! Той изведнъж е станал толкова крехък, помисли си Шейн, разтревожен и натъжен. Те се откъснаха един от друг и Шейн погледна Блеки в лицето, като го изучаваше.

Отслабването личеше и в хлътналите бузи, и в мършавия врат. Яката на ризата му изглеждаше прекалено широка и Блеки беше неестествено блед тази вечер. Черните му очи бяха замъглени.

— Добре ли се чувстваш, дядо? — попита Шейн, като продължаваше да гледа изпитателно стария човек.

— Никога не съм се чувствал по-добре.

— Приятно ми е да го чуя — отговори Шейн, но си спомни, че дядо му имаше обичай винаги да казва това. Не искаше да го притеснява с повече въпроси, свързани със здравето му, и затова премести погледа си върху парчето плат в ръката на Блеки. — Ако не внимаваш, ще пробиеш от лъскане дупка и тогава какво ще стане?

Блеки изръмжа развеселен и проследи погледа на Шейн, който сега се бе насочил към трофея. Той се затътри към шкафа. Походката му бе все така бавна. Остави плата и сложи ръка върху символа от големия триумф на Емералд Боу.

— Няма да отида толкова далеч, като кажа, че победата бе короната на моя живот, но със сигурност това беше най-вълнуващият момент за мен — кимна на себе си Блеки. — Наистина.

Шейн се усмихна на дядо си.

— И за мен — увери го той.

— Ей, момче, та ти ще имаш по-велики трофеи в твоя живот, отколкото аз съм имал в моя. Така показват картите и е повече от сигурно. — Блеки се обърна към малката масичка и наля в две чаши уиски. — Да пием за това по една капка от моето добро ирландско уиски.

Шейн се присъедини към него, взе чашата, чукна я в чашата на Блеки и каза:

— За бъдещите триумфи, за нас двамата, дядо.

— Да, точно така. И за Емералд Боу и предстоящото през следващата година надбягване Гранд Нашънъл. Никога не се знае, тя може пак да излезе победител. — Блеки хвърли на Шейн многозначителен поглед, отиде до камината и седна в любимия си фатерщул.

Шейн го последва, още веднъж шокиран от бавното придвижване на дядо си, което наподобяваше тътрене, и от неговата крехкост. Шейн се изпълни със загриженост, но я потисна. Вероятно дядо му бе просто уморен тази вечер. А също и вълнението от Гранд

Нашънъл, победата, както и цялата веселба, която я последва, сигурно лесно са го изтозили. В края на краищата той беше стар, много стар човек. Беше на осемдесет и четири години.

Блеки остана съсредоточен в себе си за няколко секунди, като гледаше в пламъците с отнесен поглед, след това се обърна към внука си.

— Мисля, че никога няма да забравя финиша. — Като размаха ръка, той се наведе напред в изблик на енергия, очите му блестяха, докато пресъздаваше с помощта на въображението си надбягването. После възкликна развълнувано: — Те стигнаха, Шейн, до последното препятствие! Емералд Боу и два други коня до нея! Почти грива до грива! Стив Ларнър, въпреки че е неприятен човек, я шпореше яко. Лицето му беше мрачно. А на мен сърцето ми се беше качило в гърлото, о — така беше, Шейн. Мислех, че тя няма да успее да го направи. Бях убеден, че другите два коня ще я изпреварят на косъм разстояние. Когато Хайланд Бой скочи пръв, но закачи върха на бариерата, претърколи се и отпадна от състезанието ей така, аз не можех да повярвам на очите си. След това и Кингс Голд повтори същото, като се преметна и падна по гръб. Знаех, че се бе приближил твърде близо до основите на бариерата. Старите ми очи се насочиха към Емералд Боу. И само след част от секундата, след като другите бяха паднали, се появи и тя, моята малка чудесна кобила, която прескочи препятствието като газела и финишира на двеста ярда. О, Шейн, това бе най-страхотният финиш, който някога съм виждал, а съм присъствал на страшно много конни надбягвания през живота си.

Лицето на Блеки се зачерви и той се облегна назад в стола си. Беше останал без дъх, но се съвзе след кратко време.

— Аз бях там, дядо, и видях всичко.

Блеки примигна срещу него:

— Разбира се, че го видя, но не мога да се стърпя да не ти разкажа, момчето ми. Това кара кръвта отново да тече във вените ми, а знаеш, че баща ти не разбира как се чувствам. Ти, Шейн, си наследил любовта ми към конете и имаш око като моето, що се отнася до расов кон.

Блеки спря да говори, а очите му се оживиха още повече, когато друга мисъл му дойде наум.

— Бедната Ема, как страдаше през този ден. Тревожеше се, защото аз се вълнувах прекалено много, притесняваше се, че аз ще се разочаровам от Емералд Боу, ако загуби, и накрая дори се оказа наранена. Аз я стиснах толкова силно на финаша, че синините са й траяли с дни — поне тя така ми каза. Каза ми, че за малко да счупя нейните стари кокали. Въпреки това изпита удоволствие от всичко, няма две мнения по този въпрос. А бе толкова развълнувана, колкото и аз. Всъщност аз още съм, ако трябва да си говорим истината.

— И защо не, дядо, за теб беше чудесна победа и ти я бе заслужил.

Блеки се облегна назад, отпи от уискито, лицето му се поуспокои и стана по-замислено. След малко каза:

— Рандолф бе прав за Емералд Боу още от деня, в който Ема ми я даде. Той никога не спря да повтаря, че кобилата има издръжливостта, необходима за Нашънъл. То е трудно надбягване, кърваво заклание за конете, само като си помислиш, че от четиридесет коня, които стартираха, само осем финишираха. Освен това, трийсет бариери за прескачане и два пъти над Бечер Брук. Толкова много коне са наранени, а оцелелите са направо изтощени. Когато излязоха на финалната пътека, в тях не бе останала никаква енергия.

— Нашънъл също е и дяволски бързо надбягване — обади се Шейн. — То свършва за около десет минути.

— А, така е, така е — втренчи се Блеки в Шейн. — Партило, което дадох в хотела „Аделфи“ след надбягването, беше едно от най-добрите, което някога е давано, така поне ми казаха. Беше голяма работа, нали?

— Страхотно! Същото беше и когато се върнахме в Мидълхам в неделя по обяд — там ни посрещнаха толкова топло. Огромното знаме, опънато на главната улица, с което поздравяваха Емералд Боу, момчетата, които излизаха от кръчмите, когато ти и Рандолф направихте парад с нея из града и след това обедът в Олингтън Хол — запомня се всичко това, дядо. Бях толкова доволен и горд заради теб. Не бих пропуснал за нищо на света и един момент от празненството.

— Зная, че не би пропуснал, но признавам все пак, че се бях поразтревожил, когато ти се оказа притиснат от работата в Сидни през първите дни на март. Направо се изпотих. Мислех, че няма да успееш,

а това щеше да бъде суров удар за мене, момчето ми. — Блеки въздъхна и на лицето му се появи израз на неподправено задоволство. — Това бяха чудесни дванайсет месеца, така мисля сега, като се връщам назад. Околосветското пътешествие с моята мила Ема и сега това... — Той прекъсна, погледна трофея, усмивката се задържа на лицето му. — Представяш ли си, точно аз да спечеля най-голямото надбягване, което съществува.

— Не говориш още за Гранд Нашънъл, нали? — възкликна рязко Ема, като нахлу в библиотеката по обичайния си припрян начин. — Никога няма да можем да чуем, че си престанал да преживяваш отново и отново, както разбирам.

Смеейки се, Блеки стана и тръгна да я посрещне, като я целуна по бузата:

— Е, мила моя, не ми разваляй малкото удоволствие, което имам. — Той я отдалечи от себе си и я погледна изпитателно. — Хубава както винаги, освен това виждам, че носиш моята изумрудена брошка. — На лицето му се изписа неприкрита радост, когато посочи украшението, закрепено върху бялата копринена яка на нейната сива вълнена рокля. — Забелязах, че не си я сваляла, откакто победихме. И това ако не е емблема на Нашънъл, не знам какво би могло да бъде, скъпа.

Ема се засмя, стисна ръката му и се обърна към Шейн, който се придвижваше да се присъедини към тях.

— Здравей, лельо Ема — поздрави Шейн. — Дядо е прав, ти наистина изглеждаш чудесно тази вечер. — Той се наведе напред и я целуна по бузата.

— Благодаря ти, Шейн. Как мина пътуването ти из Испания? Забелязвам, че поддържаш добре слънчевия си тен.

— Опитвам се — отговори той с усмивка. — Пътуването беше много успешно.

Блеки се върна при стола до огъня, като водеше Ема със себе си, и подхвърли:

— Шейн ще ти налее да пийнеш нещо. Какво би искала, Ема?

— Шери, благодаря.

— А къде е Емили? — попита Блеки. — Мислех, че и тя ще дойде за аперитива. Да не паркира колата.

— Не. Тя ме свали и продължи. Трябва рано да пристигне в Бек Хауз. Изпраща ти обичта си и своите извинения. Очевидно ще

приготвя вечеря за Шейн и Уинстън тази вечер.

— О, разочарован съм, че не мога да я видя. Очаквах посещението ѝ — имам слабост към младата Емили. Тя винаги ме разсмива, няма друга такава колоритна и откровена като Емили, с изключение на теб, разбира се. — Блеки си взе пура и отрязва края ѝ.

Като му се намръщи, Ема възкликна живо:

— Трябва ли да пушиш такава нещца? Ти ми обеща да ги откажеш.

Той се изсмия гърлено:

— На моята възраст! — Той вдигна рамене и продължи: — Продължавам да ти повтарям, че живея с време, взето под наем. И не възнамерявам да се лиша от малкото ми останали удоволствия. — Нито от това — и той размаха пурата под носа ѝ, — нито от моето уиски.

Ема въздъхна дълбоко, защото знаеше, че няма никаква полза да спори с него.

Шейн отнесе чашата с шери на Ема и седна на канапето. Дядо му и Ема бяха започнали да говорят за сватбата на Емили, която трябваше да се състои след два месеца. Той се облегна, запали цигара и се заслуша, но мислите му се насочиха към Пола. Непрекъснато се тревожеше за нея и въпреки че показваше търпение и разбиране, силно желаше Джим бързо да се излекува от болестите си. А какви бяха болестите на Феърли? Пиянство и хапчета, помисли си Шейн. Беше убеден, че тази смъртоносна комбинация беше допринесла, ако не и причинила сегашния срыв на Джим. Ема, Уинстън и Емили бяха склонни да се съгласят с него, а Пола му бе изповядала през януари опасенията си, че Джим е алкохолик.

— Уинстън ми каза, че в крайна сметка ти няма да можеш да му станеш кум — обърна се Ема към Шейн, като го привлече в разговора. — Толкова сме разочаровани.

— Не повече от мен, лельо Ема. Но татко иска отново да отида в Сидни, след като прекарам няколко седмици в Ню Йорк, и трябва да остана там до края на май или началото на юни. Не мога да направя нищо — някои трябва да наглежда строежа на новия хотел.

— Да, така обясни и Уинстън.

— Майкъл Калински ще бъде вместо мене и не мога да се сетя за по-добър човек за тази работа.

— Чувам, че баща му не бил много добре — намеси се тревожно Блеки. — Говорила ли си с Рони през последните няколко дена, Ема?

— Да, пооправил се е. Имал е пневмония, но се чувства значително по-добре. Времето през април беше много коварно. Слънчево, но със студен вятър. Чрез последните дни се чувствах измръзнала до смърт.

— Нищо ново — произнесе Блеки, докато се облягаше и я съзерцаваше с обич. — На теб все ти беше студено, дори като беше съвсем младо момиче. Помня как трепереше и се оплакваше, че се вледеняваш във Феърли Хол.

Двамата скоро се увлякоха в разговор за миналото, нещо, което, както той забелязваше, правеха често през тези дни. Той послуша известно време, но когато часовникът върху камината удари, той го погледна и видя, че е шест и половина. След като изгаси цигарата и изпи останалото си питие, той се изправи:

— Ще ви напусна. Оставям ви сами да си блъскате главата, влюбени птичета. Не прави нищо, което не бих направил и аз, дядо.

— О, това ми развързва ръцете доста — намигна Блеки.

— Повече, отколкото предполагаш — отговори Шейн закачливо. Той се наведе и целуна дядо си нежно, като докосна рамото му. — Отпусни се, ще дойда да те видя утре сутринта.

— Да, моля те, направи го, момчето ми. Ще те очаквам, а сега ти желая приятна вечер.

— Благодаря, до утре, дядо. — Шейн пристъпи към Ема. Той си помисли колко е хубава въпреки напредналата си възраст. След като я целуна, каза: — Дръж под око този стар боец, лельо Ема. Знам, че той е цяло наказание, но поне ти си свикнала от години с номерата му.

Ема отправи пълен с обич поглед към Шейн:

— Ще го направя.

— Хм! — Очите на Блеки се преместиха от Ема върху Шейн. — И не мисли, че аз не знам нейните номера. Винаги съм ги надушвал.

Смехът им се носеше след Шейн, докато излизаше през вратата. Той се обърна и ги изгледа през рамо. Видя, че те вече бърбеха щастливо, отделяйки се в своя собствен свят, в който споделяха спомените си. Той затвори тихо вратата след себе си.

Блеки погледна към вратата, наведе се напред и каза с конспиративен шепот:

— Мислиш ли, че Шейн все още води дивашки живот, като преследва леки жени, както някога, Ема?

— Не, не мисля — увери го Ема. — Съвършено сигурна съм, че не му стига времето за подобно нещо, скъпи Блеки, поне по начина, по който работи...

— Всеки се жени, а той още е ерген. А е на двайсет и осем — оплака се Блеки, гласът му звучеше необичайно загрижено. — Надявах се да го видя задомен, преди да умра, но, изглежда, това няма да стане. Няма да имам възможност да друсам неговите деца на коленете си.

Ема се изсмя тихо и каза:

— Разбира се, че ще имаш, глупавичко старче. Какво ти е влязло в главата тази вечер? Ти самият си ми казвал, че ще доживееш деветдесетте си години.

— О, имам съмнения по този въпрос, скъпа моя.

Без да обръща внимание на коментара му, Ема продължи:

— Шейн ще се задоми, но когато бъде готов.

— Надявам се, че е така — поклати побеляла, прилична на лъвска глава Блеки. На лицето му се появи израз на безпомощност. — Това поколение, Ема, понякога ме смуцава. Те правят такава бъркотия от живота си или поне така ми изглежда.

Ема замръзна в стола си, погледът ѝ стана по-остър. Обобщаваше ли, или имаше предвид някого? Сигурно не се бе досетил за чувствата на Шейн към Пола.

Тя попита:

— А ние други ли бяхме? Нашето поколение също беше лошо, скъпи Блеки.

Той мълчеше.

— Помисли за това и ще се съ согласиш, че съм права. — Тя се усмихна и нейните искрящи зелени очи сякаш затанцуваха. — Кой би могъл да създаде по-голяма бъркотия от мен навремето?

Той се засмя.

— Вярно е. А аз се притеснявам за Шейн, без да те попитам какво става с Пола. Тя добре ли е?

— Справя се, бедното момиче. Изглежда, много ѝ се насъбра в този момент. Обаче Джим се подобрява, така поне мисля. Искрено се надявам да е така заради тях. Тя се тревожеше до смърт заради него, както и аз.

— Исках да те питам за Джим. — Блеки я погледна особено и не побърза с въпроса си. — Колко време ще се наложи да седи в тази лудница?

— Психиатрична болница — поправи го Ема. — Още месец, може би шест седмици.

— Толкова дълго! О, скъпа Ема, това е ужасен товар за Пола. — Той потърка брада и я изгледа. — Той ще се оправи, нали?

— Разбира се! — отговори Ема с възможно най-положителен тон, но не можеше да не пита сама себе си дали това е истина. Умът ѝ прехвърляше пълната с проблеми история на неговото семейство.

Като че ли прочел мислите ѝ, Блеки каза гласно:

— Странно семейство са тези Феърли. — Той задържа погледа си върху нея. — Адел Феърли ми изглеждаше малко нещо слабоумна... начинът, по който се луташе като призрак из Феърли Хол. Освен това начинът, по който така ужасно умря. Не мога да спра да мисля, че тази болест на Джим може да бъде...

— Предпочитам да не обсъждам нещата, ако не възразяваш, скъпи — каза твърдо Ема. — Прекалено потискащо и тревожно е за тези, за които се отнася.

Ема се наведе напред и с триумфиращата си усмивка смени темата:

— Ти и аз се споразумяхме, че няма повече да чергаруваме, но се чудех дали би искал да дойдеш и да гостуваш в къщата ми в Южна Франция? Това лято, Блеки, вероятно в средата на юни, след сватбата на Емили и преди тази на Александър през юли. Какво мислиш?

— Това е съблазнителна идея. Старите ми кокали биха могли да се понагреят малко на топлото слънце. И аз като теб усещах хапливите северни ветрове през последната седмица. Да ти кажа истината, мислех, че ще ме събори някоя настинка.

— Не се ли чувстваш добре? — Бързият ѝ поглед издаде загрижеността ѝ за него.

— О, разбира се, че съм добре, скъпа. Не се суети заради мене, Ема, знаеш, че никога не съм понасял това. — Неговата широка келтска уста се повдигна в нежна усмивка. — Нека приемем факта, че вече не сме млади. Сега и двамата сме много стари. — Той се засмя, като я наблюдаваше със задоволство, а очите му изведнъж бяха

станали предизвикателни. — Две торби със стари кокали, ето какво сме ние, Ема.

— Говори само за себе си — отрязва го тя, но и нейното изражение бе любещо.

Бяха прекъснати от госпожа Педжит, икономката на Блеки, която влезе да им каже, че вечерята е сервирана.

Докато вървяха през библиотеката и навън през красивия кръгъл вестибюл, Ема забеляза, както и Шейн малко по-рано, че Блеки тази вечер пристъпваше несигурно. Тя трябваше да забави крачката си, за да върви редом с него, а това дълбоко я разтревожи.

По време на вечерята забеляза, че той едва се докосва до храната. Изглеждаше, че няма апетит, и почти не отпи от чашата с червено вино, което беше твърде необичайно. Тя реши да вземе нещата в свои ръце. Утре щеше да телефонира на доктор Хедли и да го помоли да дойде и да прегледа основно Блеки.

Кратко време Блеки говори за Гранд Нашънъл и Ема го остави да бърби, защото знаеше колко важна беше победата за него. Но неочаквано в един момент той изостави тази тема и каза:

— Винаги ми се е струвало странно, че Шейн не се интересува от някое от твоите момичета, Ема. Беше време, когато те растяла заедно и аз си мислех, че той и Пола биха могли някой ден да се оженят един за друг...

Ема затаи дъх. За част от секундата тя бе на ръба да му се изповяда, но след това промени решението си. Само щеше да го натъжи, ако знаеше факта, че Шейн е влюбен във внучката ѝ. Особено сега, когато Ема бе дошла до извода, че Пола не отговаря на чувствата на Шейн, Блеки нямаше да може да понесе мисълта за сърдечната болка на Шейн.

Ема протегна ръка и потупа неговата през масата.

— Предполагам, че след като са били заедно непрекъснато, това ги е накарало да се чувстват като брат и сестра.

— О, много е възможно, но ще бъде чудесно, ако се оженят, нали, скъпа моя?

— Да, Блеки, наистина би било чудесно.

* * *

Когато напускаха трапезарията, госпожа Педжит напомни на Блеки, че тя си взима почивка за останалата част от вечерта, и им пожела лека нощ. Бавно той и Ема се върнаха през хола и влязоха в библиотеката. Ема наля за него коняк, а за себе си взе чаша ликьор „Бони Принс Чарли“.

Известно време мълчаха и отпиваха от питиетата си, потънали в собствените си съзерцания, но и със съзнанието, че са в компанията на другия, както са били много пъти през техния живот. После Блеки се надигна:

— Не мислиш ли, че ще бъде много хубаво да си пуснем някои плочи, Ема? Да послушаме мелодиите от едно време, онези, които обичахме.

— Каква добра идея. — Ема стана и отиде до малкия шкаф, върху който бе разположено стереото, и погледна към наредените плочи.

— Боже мой, не знаех, че още имаш тази... селекцията на Джон Маккормак от стари ирландски балади, която ти подарих преди толкова години. Да я сложа ли?

— О, защо не — усмихна ѝ се Блеки, когато тя се завърна на стола си. — Знаеш, че още имам хубав глас. Ще ти пея с музиката, ако искаш.

— Винаги съм харесвала богатия ти баритон.

Те слушаха плочата и верен на думата си, Блеки изпя няколко откъса от старите песни, но гласът му беше слаб и трепереше, така че повечето от мелодиите той само ги тананикаше.

Когато плочата свърши, Ема отбеляза:

— Тези песни ме връщат към спомени... особено „Дани бой“. Никога няма да забравя нощта, когато дойдох да те търся, след като избягах от Феърли Хол. Намерих те в „Мъки Дък“ да пееш тази балада, сякаш животът ти зависеше от това. О, Блеки, ти изглеждаше толкова прекрасен, застанал там до пианото, и, бога ми, беше толкова сценичен. Истински актьор.

Той се усмихна.

Ема го погледна с обич, видя все още гъстата му, но бяла като сняг коса, изсечените черти, широкото лице, по което възрастта бе оставила своите белези, и изведнъж в своето въображение го видя такъв, какъвто беше в младостта си, както тогава, онази вечер в

кръчмата. Непокорни черни къдрици около потъмнялото от слънцето лице, подвижни черни очи, бели святкащи, през червените му устни зъби, неговата красива външност, подчертана от светлината на газените лампи.

Ема се наведе напред и попита:

— Помниш ли онази нощ, Блеки?

— Как бих могъл да я забравя, Ема? Ние отидохме и седнахме в бара и ти пи лимонада. Аз си поръчах бира. А, ти беше толкова хубаво малко момиче... и ти ми каза, че си бременна... и аз те попитах би ли се омъжила за мен. Може би трябваше да го направиш.

— Да, може би. Но аз не исках да бъда бременна за теб... — Ема спря, взе ликьора си и отпи.

Блеки се размърда в стола, на устните му имаше слаба усмивка и като кимна на себе си, каза:

— Ти наистина изглеждаш хубава тази вечер, Ема. Ти си най-хубавото момиче в цялото графство.

— Ти си пристрастен — измърмори тя, като в отговор също го погледна с усмивка.

Блеки се изправи и се вгледа в нея през нежния блясък на приглушената светлина в стаята:

— Никога няма да мога да изразя какво означаваше за мен нашата ваканция, Ема. Тези осем месеца с теб ми стигнаха да изличат всички лоши неща, които някога са ми се случвали в живота — болка, скръб, разбито сърце. И наистина ти благодаря, скъпа моя.

— Какво хубаво нещо каза, Блеки. Но аз съм тази, която трябва да ти благодаря за това, че изпълни плана си с главно П.

— Това беше един добър план... — Блеки се спря и лицето му се сгърчи в гримаса.

Ема веднага скочи на крака и се наведе над него:

— Какво има? Не ти ли е добре?

Той поклати глава:

— Нищо ми няма... само проблем с храносмилането.

— Ще позвъня на лекаря и след това ще те отведе горе в леглото. — Тя се обърна и се отправи към писалището до прозореца.

— Не, недей. — Той се опита да я спре, но ръката му падна безсилно. — Няма да се справя, Ема.

— Ще се справиш — настоя тя. — Аз ще ти помогна.

Този път Блеки поклати съвсем слабо глава.

— Ще телефонирам на доктор Хедли — произнесе Ема, като показваше някогашната си твърдост.

— Седни тук до мен, Ема. Моля те — придума я той. — Само за минута или две.

Ема взе една възглавница, седна на нея, взе ръката му в своята и го погледна изпитателно в лицето.

— Какво има, Блеки?

Той стисна пръстите ѝ, след това ѝ се усмихна. Изведнъж очите му се отвориха широко.

— През целия си живот... — Той шепнеше дрезгаво. — Познавал съм те през целия си живот. Ние преминахме заедно през толкова много неща, Ема.

— Да — съгласи се тя. — Така е и не знам какво щях да правя без теб, Блеки.

От гърдите му се изтръгна дълбока и дълга въздишка.

— Съжалявам, че те оставям сама. Толкова много съжалявам, скъпа моя.

Ема не можеше да говори. На очите и се показаха сълзи и се търкулнаха по набръчканите ѝ бузи, после паднаха върху бялата копринена яка и изумрудената брошка, както и върху сплетените им ръце.

Очите на Блеки отново се разшириха и той я погледна така, сякаш искаше да запомни лицето ѝ. След това каза с учудващо ясен глас:

— Винаги съм те обичал, скъпа.

— И аз тебе, Блеки, винаги.

Бледите му устни се разтвориха в усмивка. Клепачите му затрептяха и се затвориха, после останаха неподвижни. Главата му падна на една страна, а ръката му се отпусна в нейната.

— Блеки — извика тя. — Блеки!

Обгърна я мълчание.

Тя продължаваше да държи здраво ръката му и сама затвори очи. Сълзите се изсипаха зад старите ѝ клепачи, търкаляха се надолу по лицето ѝ като поточета. Тя наведе глава и я положи върху сплетените им ръце, като ги измокри със сълзите си.

— Сбогом, мой най-скъпи приятелю, сбогом — отрони най-накрая тя.

Продължи тихо да плаче, без да може да спре сълзите, и остана да седи така дълго време, сърцето и бе изпълнено с любов към него.

После тя успя да повдигне глава и да пусне ръката му. Изправи се. Наведе се над него, нежно поглади белоснежната коса назад от челото му и целуна безчувствените му устни.

Ема пристъпваше бавно и със залитане се придвижваше като сляпа към прозореца до неговия стол, на който той толкова често бе седял до късно, загледан в градината. Тя взе малкото вълнено одеяло на шотландско каре и му го занесе, като покри краката му и го подвигна отстрани.

И след това със същото охлювно пълзене отиде до писалището, вдигна телефона и с треперещи ръце набра Бек Хауз. Отговори ѝ Шейн.

— Ало? — обади се той.

Когато чу неговия силен и вибриращ глас, сълзите ѝ рiekнаха отново.

— За Блеки... — каза тя през сълзи с треперещ глас. — Той си отиде... Моля те, ела, Шейн.

Шейн пристигна след час, като доведе Пола, Емили и Уинстън.

Намериха я седнала върху възглавницата до Блеки, ръката ѝ положена върху коляното му, сребрилата ѝ глава наведена. Тя не се обърна, нито се раздвижи, а продължи да седи така, втрещена в огъня.

Шейн изтича при нея, сложи леко ръка на рамото ѝ, доближи лицето си до нейното:

— Тук съм, лелю Ема — каза той с нежен глас.

Тя не отговори.

Шейн взе ръцете ѝ в своите и я изправи бавно на крака, от него се излъчваше нежност.

Най-после Ема повдигна глава, погледна го в очите и започна да плаче. Шейн я прегърна и я притисна до себе си, за да я успокои.

— Той току-що умря, а вече ми липсва — каза Ема със слабо, но сърцераздирателно ридание. — Какво ще правя сега без Блеки?

— Успокой се, лельо Ема, успокой се — повтаряше ѝ тихо Шейн, докато я водеше към канапето. Той направи жест с очи към Пола, която стоеше с бледо лице и трепереща до вратата. Тя дойде и седна до баба си, като започна да я успокоява. Емили се присъедини към тях.

Шейн пристъпи към Блеки. Вълнението заседна като буца в гърлото му, обзе го дълбока скръб. Сълзите напиреха в очите му. Взря се в лицето на Блеки и видя колко успокоено бе то в смъртта, след това се наведе и го целуна по сбръчканата буза.

— Почивай в мир, почивай в мир — каза той с тих и тъжен глас.
— Почивай в мир.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пола започна предпазливо:

— След два дена е твоят рожден ден, бабо, и мисля, че бихме могли да направим...

— О, скъпа. — Ема я прекъсна тихо, като се намръщи. — Не повдигай този въпрос. Блеки е мъртъв само от две седмици и не съм в настроение за празнуване.

— Знам и не говоря за голямо парти. Просто една малка вечеря тук, в Пенистън Роял. Ще присъстваме само аз, Емили, Уинстън и моите родители. Помислихме, че ще те разведри.

— Да ме разведри — повтори Ема глухо, протегна се и потупа ръката на Пола. — Не мисля, че нещо би могло да ме разведри точно сега. Но предполагам, че трябва да продължа да се трудя. Добре тогава... обаче само вие петимата. Моля те, не кани никой друг. Изобщо не съм в настроение да се срещам с хора точно сега. Уморяват ме.

— Обещавам ти, че няма да поканя друга самотна душа — увери я Пола, доволна, че предложението ѝ бе прието.

— И без подаръци, Пола. Не искам никакви подаръци. Що се отнася до мен, навършването на осемдесет и една години е повод за съжаление, не за получаване на подаръци и вдигане на шум.

— Не се безпокой, бабо, ще го направим много просто и обикновено. И за теб ще бъде добре, ако мама и татко постоят тук няколко дни.

— Да — промърмори Ема. Хвърли поглед към албума, който беше на скута ѝ. Беше го разглеждала, когато Пола пристигна. Гледаше втренчено и разсеяно старите фотографии, докато мислите ѝ я пренесоха в миналото. След това повдигна глава, бутна албума към Пола и отбеляза:

— Погледни ни — Блеки, Лора и аз. Застанали сме пред първия ми магазин в Армли. Това съм аз — с баретата.

— Да, познах те. — Пола беше виждала тази снимка много пъти, знаеше наизуст страниците на албума, но с желание да разсее баба си

каза: — Нека да разгледаме и другите снимки и можеш да ми разкажеш някои от твоите чудесни истории за първите ти дни в бизнеса. Знаеш колко обичам да ги слушам.

Ема кимна и докато прелистваха албума, заговори оживено. През следващите двацет минути двете седяха една до друга в горния салон и съживяваха части от живота на Ема Харт.

В един момент Ема спря, погледна Пола и каза:

— Колко дълго смяташ, че ще живея?

Изненадана от този въпрос, Пола погледна крадешком баба си, изпълнена с внезапна тревога. Прочисти гърлото си и каза твърдо:

— Дълго време, скъпа.

— Ти си голям оптимист — каза Ема и се обърна, погледна в пространството и лицето ѝ прие блуждаещ израз.

Пола възкликна:

— Изглеждаш безкрайно добре за възрастта си! Забележително наистина и изобщо не забравяш. Имаш години пред себе си, бабо, ако се грижиш за себе си.

Ема се вгледа в разтревоженото лице на Пола с мъдрите си зелени очи и се усмихна бавно.

— Да, да, напълно си права. Не знам какво ми става днес. Черногледа съм, нали? Смъртта на Блеки е такъв ужасен удар за мен, но предполагам, че трябва да гледам позитивно на нещата.

Тя се усмихна:

— Във всеки случай може да съм стара и малко уморена тези дни, но не искам все още да напускам този свят.

— Това се казва дух, бабо.

Ема не отговори. Стана и се приближи до еркерния прозорец, изправи се, вгледана в нарцисите, подухвани от бриза. Какъв красив следобед, си помисли. Още един перфектен пролетен ден... точно като деня, в който беше погребан Блеки. Вечна е земята, обновяваща се непрекъснато. Да, в смъртта винаги има живот. Ема въздъхна, върна се до камината и седна в креслото.

— Чудесно беше, че дойде да ме видиш, скъпа Пола. Но мисля, че бих искала да остана сама за малко, да си почина преди вечеря.

Пола се приближи до нея, целуна я по бузата и сърцето ѝ преля от любов към Ема.

— Добре, бабо, утре ще намина с бебетата.

— Това ще бъде чудесно — отговори Ема и се облегна на стола, след като Пола напусна стаята. Затвори се в мислите си. Младите не могат да разберат всичко. Пола се опитва и наистина успява донякъде, но не знае какво е да бъдеш единственият оцелял, единственият останал от съвременниците си. Всички тях ги няма сега. Всички са мъртви и погребани. Моите най-скъпи приятели, любимите ми. Даже враговете ми не са вече тук, да се захванат с мен и да запалят желанието ми за борба. Толкова съм самотна без Блеки. Ние си помагахме през всичките тези години — той и аз. Лъкатушихме заедно към нашите сумрачни години. Имахме толкова много спомени да споделим, цял живот, пълен с преживявания, и толкова много любов и приятелство да си дадем един на друг. И така целият ми живот е изживян с моя скъп ирландец. Не очаквах да си отиде така. Знаех, че е стар, както и аз съм стара, но той изглеждаше силен и непобедим като мен. Странно, винаги съм мислила, че ще умра първа. Какво ще правя? Как ще се справя без него?

Мъката и огромната празнота от загубата пак я обладаха, както често ѝ се случваше през последните две седмици след внезапната смърт на Блеки. Сълзи се появиха в очите ѝ и тя преглътна едно ридание, като притисна ръка към треперещите си устни. Толкова ми липсва Блеки. Такава празнота без него. Има толкова много неща, които не успях да му кажа, а сега е твърде късно. Трябваше да му кажа за Шейн и любовта му към Пола. Не исках да разстройвам Блеки. Щеше да се тревожи. Но по-добре да му бях казала.

Ема избърса влажните си бузи с ръка и се облегна назад.

Изпълнена беше с болезнена самота, която ѝ тежеше непоносимо. Затвори очи и след няколко минути изпадна в дрямка, която я пренесе в спокоен сън.

След като остави баба си. Пола слезе долу да потърси Емили. Намери я в библиотеката и сега седяха и обсъждаха Ема.

— Държи се добре, разбира се — каза Пола, — но всъщност страда вътрешно.

Емили се намръщи.

— Съгласна съм с теб. Тя е абсолютно безпомощна без Блеки. Мисля, че е загубила всякакво желание за борба. Да ти кажа истината,

онзи ден даже пожелах да бяхме открили нещо за Джонатан. Най-малкото това щеше да предизвика интереса ѝ, щеше да я разсърди и да я извади от това примирение.

Пола заяви:

— Тя беше много заета с планове за твоята сватба, преди да умре Блеки. Не можеш ли пак да ѝ създадеш някакво занимание?

— Недей да мислиш, че не съм опитвала. Но тя изглежда толкова обезумяла, разсеяна, не прилича на себе си.

— Знаеш ли какво, Емили, има само едно спасение! — Пола се наведе напред енергично. — Ема Харт е била работен кон през целия си живот и бизнесът ѝ беше нейната здрава крепост в моменти на скръб и мъка и грижи в миналото. Трябва да я убедим да излезе от уединението, да поеме пак юздите.

Емили се отдръпна рязко назад и лицето ѝ светна.

— Това е най-добрата идея, която съм чувала от седмици. И баба имаше обичай да казва, че ще умре, докато работи. О, нека да го направим, Пола.

Внезапно лицето на Емили помръкна и тя прехапа устни, поклащайки русата си глава.

— Не съм сигурна дали ще се съгласи. Може би не иска да ни се натрапва... понякога е много странна, знаеш.

— Трябва да сме настоятелни. Аз лично смятам, че това е единственото ѝ спасение. Просто ще угасне и умре, ако не я окуражим да бъде активна, да се върне на работа.

— Съгласна съм и ти можеш да разчиташ на мен. Има друго нещо. — Емили се поколеба, погледна внимателно Пола и накрая се престраши: — Защо не се преместиш обратно тук с Нора и бебетата? Най-малкото, докато Джим излезе от болницата.

— Странно, мислех за това, когато бях при баба преди малко. Нищо не може така да оживи нещата, както две бебета, и вероятно ако има до себе си правнуците, баба ще се подмлади.

— Напълно. Ти и аз — двете, ще помогнем на баба да излезе от отчаянието.

— О, боже, надявам се, Емили.

— Кога мислиш, че ще можеш да се преместиш в Пенистън Роял?

Пола се засмя.

— Какво мислиш за утре?

— Страхотно. Ще намина и ще ти помогна, ако искаш.

— Ще се радвам. В понеделник сутринта ще освободя кабинета на баба в магазина на Лийдс и ще се преместя в стария си. Тази вечер, когато ще се съберем на вечеря за рождения ѝ ден, ти и аз можем да направим предложението си. Ще подготвя родителите си и те биха могли да кажат две-три думи, за да я убедят.

Пола се изправи.

— По-добре да тръгна, Емили. Искam да се отбия в болницата. Обещах на Джим, че ще намина днес по-късно.

Двете братовчедки напуснаха библиотеката и пресякоха Стон Хол на път към входната врата.

Емили хвана Пола под ръка точно преди да достигнат късото стълбище. Каза тихо:

— Джим е там вече десет седмици. Колко остават още, Пола?

— Още месец, до шест седмици. Ако положението му продължи да се подобрява. В противен случай — сви уморено рамене и добави: — Тогава може да бъде и по-дълго, разбира се.

Емили погледна втренчено Пола и каза внезапно:

— Виж, надявам се, нямаш нищо против, че се намесвам, но мисля, че Джим знае какво означава пиенето за него сега. Искam да кажа, че няма да може да вкуси и капка отсега нататък и...

— Знае — прекъсна я Пола. — И можеш да бъдеш напълно сигурна, че и аз знам. Благодаря ти за грижата, Емили. Стъпка по стъпка — това е единственият начин, по който мога да живея живота си, да живея ден за ден, без да загубя разума си. И, честно казано, баба ни е най-важният човек за мен в момента.

— Да — каза Емили. — Разбирам, за мен също. Можеш да разчиташ на мен. Ще ти помогна колкото мога.

Те предумваха, молеха, предизвикваха, използвайки всякаква хитрост, която знаеха, за да накарат Ема Харт да се върне на работа.

Но последователно и съвсем категорично тя отказа да отстъпи. Позицията ѝ бе неизменна. Поклащаше глава категорично, повтаряше отново и отново, че се е оттеглила, и това бе всичко.

В края на краищата Пола и Емили се предадоха, най-малкото външно. Но продължиха да правят бележки и подхвърляния на масата. Продължиха да я молят за съвет даже когато не се нуждаеха от него, използвайки всяка възможност да привлекат интереса ѝ, да ѝ внушат желание отново да поеме активна роля в бизнеса си.

Ема съзнаваше напълно техните номера и се усмихваше вътрешно, развълнувана от любовта и грижата им към нея, но решението ѝ да води спокоен живот в Пенистън Роял остана непроменено.

И изведнъж една сутрин в средата на май Ема се събуди рано. Откри, че бе изпълнена със старата си енергия, безпокойство и сила. Това я изненада и тя остана в леглото за малко, размишлявайки.

— Ужасно съм отегчена — каза на Хилда, когато икономката ѝ донесе таблата със закуската в осем часа.

Поставяйки подноса на скута на Ема, Хилда изцъка съчувствено с език.

— Разбира се, мисис Харт. Толкова активна жена сте били през целия си живот! Това носене по течението, без да правите нищо, не ви отива. Може би ще позволите на Тилсън да ви закара в Лийдс днес. Бихте могли да обядвате с мис Пола или мис Емили. Излизането от тази къща ще ви се отрази добре, знам го.

— Имам по-добра идея, Хилда — каза Ема замислено. — Мисля да започна да отивам в офиса за малко всеки ден. Не искам да навлизам в бизнеса си неритмично, ден за ден. От друга страна, бих искала да съм заета.

Ема поклати глава със съжаление.

— Би трябвало да помогна на Емили да планира тази нейна сватба. Винаги съм била небрежна, егоистична старица, като си помисля изпитвайки самосъжаление, защото всичките ми стари приятели са мъртви.

Сянка на разбиране осени набръчканото лице.

— Та внуците са ми приятели, Хилда, нали?

— Можете да бъдете сигурна, мисис Харт — отговори Хилда. — И мис Емили ще бъде щастлива да получи вашата помощ за сватбата си, след като майка ѝ живее в Париж и, изглежда, не се интересува. Тя има толкова много работа, а времето върви. Петнайсети юни не е толкова далеч, знаете, мадам.

Хилда сияеше.

— Ще слеза веднага долу и ще помоля Тилсън да докара колата в десет и тридесет. Добре ли е така?

— Чудесно, Хилда. Благодаря ти много.

Беше дванадесет и десет, когато Ема Харт влезе в големия универсален магазин в Лийдс. Изглеждаше елегантна в морскосиня рокля и подходящо палто. Млечнобели перли бяха увити около врата ѝ. Брилянти блестяха на ушите ѝ. Сребърната ѝ коса беше перфектно фризирана, а гримът ѝ майсторски поставен.

Ема бързо премина през отделението за козметика, с уверена и бодра стъпка, с широка усмивка. Когато се спираше да поздрави продавачите, откри, че е развълнувана почти до сълзи от искреното посрещане, което получаваше от всички.

Тя взе асансьора до офисите и се поколеба за момент пред вратата, която водеше към личния ѝ апартамент. Не спираше да се пита какво ли ще кажат Пола и Агнес. Завъртя дръжката и влезе.

Пола и Агнес стояха до бюрото и разговаряха задълбочено. И двете жени автоматично погледнаха към вратата, когато се отвори. Останаха безмълвни при вида на Ема, очевидно напълно изненадани.

— Ето — каза Ема. — Върнах се. И ще остана.

Започна да се смее на стъписаните им изражения и преминавайки на северен жаргон, добави:

— Не ме гледайте като две заспали патици. Кажете нещо.

Пола се ухили от удоволствие.

— Добре дошла, бабо — каза тя, като се приближи и хвана Ема под ръка. — Хайде, кабинетът ти те чака — готов е от седмици.

На Ема ѝ се струваше, че следващите няколко месеца преминаха като насън. Всеки ден пристигаше в магазина в Лийдс в единадесет и оставаше до четири часа. Скоро навлезе във водовъртежа на нещата и отново се заинтересува от огромната си бизнес империя, въпреки че остави ежедневно ѝ управление на внуците си. Упорито отказваше да поеме отново юздите, като заявяваше всеки път, че се е оттеглила предишната година и няма намерение да възобнови ролята си като глава на различните си предприятия. Съгласи се да бъде решаващ съветник винаги когато имаха нужда от такъв и винаги беше на тяхно

разположение, предлагайки проникателен съвет. Тя беше все така интелигентна, бърза и подвижна.

Докато наблюдаваше внимателно бизнеса, посвети по-голямата част от времето си, за да планира двете сватби, които трябваше да се състоят през юни и юли. Емили изпита огромно облекчение от помощта на баба си, както и Меги Рейнолдс, годеницата на Александър. Майката на Меги беше починала преди няколко години, а баща ѝ, армейски полковник в оставка напоследък не бе в добро здравословно състояние. Нито пък бе този тип мъж, който ще се забърка в подобна женска работа като сватбата на дъщеря си, още повече че беше с груб и мрачен характер.

Със своето неповторимо съчетание на експедитивност и изключителна способност да се концентрира изцяло върху поетото задължение Ема напредваше, организирайки подробно нещата. Занимаваше се с поканите, списъка на гостите, снабдителите, цветарите, дизайнерите на дрехи и музикантите, които щяха да свирят на двата приема. Няколко пъти посети пастора на Райпли, преподобния Едуин ле Грайс, за да обсъди всяка една от двете сватбени церемонии, които той лично щеше да ръководи в катедралата на Райпли. Ема говори дълго с органиста и диригента на хора и помогна на двете бъдещи младоженки и техните младоженци да подберат подходяща музика за техните сватби.

И най-малката подробност не бе оставена на произвола на съдбата. Ема Харт искаше съвършенство и целта ѝ бе да го създаде каквото и време, енергия и пари да струваше. Уинстън ѝ каза една вечер:

— И така, лельо Ема, добре е, че ти отново пое ръководството, че пак си генералът, който размахва камшик, както правеше в „Гнездото на чаплата“. Какво щяхме да правим без теб?

— Щяхте да се оправите, сигурна съм — каза Ема с присъщата си енергия, но се засмя, доволна от забележката на Уинстън. Искеше да бъде нужна, изпитваше удоволствие от това да бъде полезна. И те ми помагат да бъда млада, жива и весела, си мислеше по-късно същата вечер, като се приготвяше за лягане. Призна си също, че приготвянето на сватбите я беше отвлякло от мислите за смъртта на Блеки, бе намалило мъката и чувството на самота. Положително действие, промърмори под носа си, като си обличаше нощницата. И

щастливи събития. Това е, от което всеки стар човек има нужда, за да има стимул да продължава да живее.

Със сърце, пълно с любов, гордост и радост, Ема наблюдаваше как Емили върви по голямата пътека към катедралата в Райпли, хванала под ръка баща си, Тони Баркстоун. Бе петнадесети юни по обяд. Тя напомняше изящна майсенска статуетка в сватбената си рокля, ушита от бяла тафта. Беше скроена като старомоден кринолин, полата повдигната на ръба, драпирана и оплетена с малки клончета от незабравки и момини сълзи. Комбинация от същите цветя, направени от коприна, беше вплетена в малка корона, която придържаше развяващия се воал. Единствените ѝ бижута, освен годежната халка бяха брилянтните обици, които Ема ѝ беше подарила през 1968, и нанизът от перли на леля Шарлота, годежен подарък, който Ема получи от брат си Уинстън веднага след Първата световна война. Полусестрите на Емили, Аманда и Франческа, бяха шаферки и изглеждаха очарователно в сините тафтени рокли и с венци от цветя в косите.

Приемът се състоя в градините на Пенистън Роял и докато Ема се движеше между членовете на семейството, приятели и гости, тя си повтаряше колко е щастлива на този най-важен ден в живота на Емили. Времето беше прекрасно. Небето бе като светлосин порцелан.

Като се огледа наоколо, Ема си каза, че градините ѝ никога не са били така поразяващо красиви. Множество цветя наподобяваха ярък пламък от буйни цветове на фона на свежата зеленина. Този следобед тя сякаш възприемаше всичко по-ясно и видя красотата на природата и присъстващите с очи, които бяха по-проницателни откогато и да е. Най-малките неща изведнъж получиха нова важност и значение и в един момент Ема знаеше, че е изпълнена със задоволство, което не бе изпитвала до този момент.

Докато седеше, пиейки чая си и наблюдавайки танците на младите, тя мислеше за тежкия си живот, борбите, мъката и болката, които бе изтърпяла, пораженията и загубите, които бе изстрадала. Внезапно те всички загубиха значение. Имах късмет, каза си. Повече от много други. Испитала съм голяма любов, имах скъпи и обичащи приятели, постигнах огромен успех, натрупах колосално богатство и се радвах на добро здраве през целия си живот. И което е най-важното,

имам внуци, които ме обичат и държат на мен, когато остарях. Да, късметлия съм да имам всичко това, което имам.

След пет седмици, в края на юли, Ема щеше да изпита подобни емоции, когато нейният внук се ожени за Маргьорит Рейнолдс. Меги бе още една прекрасна младоженка, елегантна и стройна в семпло скроена рокля от тежък кремав сатен. Тя бе с висока яка, дълги тесни ръкави и тясна пола, която продължаваше в дълъг шлейф. Към нея Меги носеше кръгла плоска сатенена шапчица, обшита с перлички, и воал от брюкселска дантела. Прекрасното юнско време се задържа и за юлската церемония в катедралата на Райпли, и за приема, който също се състоя в градините на голямата стара къща на Ема.

Една неделя, около седмица след втората сватба, Ема и Пола отидоха на разходка в градините на Пенистън Роял. Ема каза внезапно:

— Благодаря ти, че ме извади от отчаянието ми след смъртта на Блеки. Ако не бе го направила, може би нямаше да съм тук и да присъствам на тези две чудесни събития, да видя Емили задомена с Уинстън и Сенди с Меги.

Намигна закачливо на Пола и добави:

— Сега, ако имам малко късмет, бих могла да съм все още тук, за да посрещна двама нови правнуци в недалечното бъдеще.

— Тук ще бъдеш, бабо! — възкликна Пола, връщайки усмивката на Ема. — Всичко ще направя за това.

Ема хвана Пола под ръка и те продължиха разходката по рододендроновата пътека. След малко Ема каза тихо:

— Доволна съм, че Джим успя да излезе от болницата, за да присъства на сватбата на Александър.

— Аз също, бабо.

Пола се обърна към Ема и отбеляза безучастно:

— Той е доста по-добре. Горкият Джим — беше на дъното на ямата. Сега е длъжен да върви само нагоре.

— Да, скъпа, да се надяваме.

Ема се поколеба, преди да промърмори:

— Опитвах се да му говоря за нервната криза, защото исках да разбера коя е причината. Но страхувам се, че не е много общителен, нали?

— Не. Изглежда неспособен да говори за това, даже и с мен. Реших, че е по-добре да не настоявам. Сигурна съм, че ще се разкрие

по-късно.

Пола въздъхна:

— В известно отношение Джим е много интровертен, бабо. Доктор Хедли ми каза, че психиатърът в болницата също е бил малко объркан. Очевидно не е могъл да достигне до същността на отчаянието на Джим.

Ема не отговори. Двете продължиха да вървят мълчаливо и накрая седнаха на една пейка на върха на хълма. Ема гледаше втренчено напред, все още мислейки за Джим. Изражението и се смени, стана тъжно, докато мислеше защо той беше толкова задръстен и неспособен да се разтовари пред психиатъра — пред един лекар, който спокойно би могъл да му помогне.

Наблюдавайки баба си, Пола каза:

— За какво мислиш, скъпа? Така внезапно се вгълби.

— Нищо важно — промърмори Ема. — Радвам се, че Джим отиде в къщата ми в Южна Франция с Дейзи и Дейвид. Мисля, че почивката ще му повлияе добре. Слънцето, свежият въздух, спортът, голямото количество добра храна и почивка, изглежда, винаги вършат чудеса. Когато се върне в края на август, ще може да подемем отново работата си във вестника.

Пола не отговори и Ема я погледна с любопитство.

— Ще започне, нали? Не криеш нещо от мен, нали, скъпа?

— Не, разбира се, не — възкликна Пола, измъквайки се от тревожните си мисли. — Аз също съм щастлива, че той се съгласи да отиде на почивка с родителите ми.

— Учудвам се, че не настоя да отидеш с тях — осмели се Ема, поглеждайки я с по-голям интерес.

— Обещах на Джим, че ще се присъединя към тях за една седмица в средата на август, ако това те устройва. Фактически надявах се, че и ти ще дойдеш.

— О, не, не искам да се развявам по курортите. Ще стоя тук и ще наблюдавам тези мои правнуци.

Ема спря, замиели се и отбеляза, толкова небрежно, колкото можа:

— За мен ще е добре, ако останеш в Пенистън Роял, Пола. Ако Джим се съгласи и би желал да живее тук, разбира се. Къщата е толкова голяма и ще изглежда доста безлюдна без малката Емили.

Ема избухна в смях.

— По-добре да не я наричам повече така, нали? В края на краищата вече е омъжена жена.

— И с голямо самочувствие — каза Пола, също смеейки се. — Бих желала да живея тук с теб, бабо. Ще говоря с Джим, когато отида в Кап.

Пола бе на ръба да каже на Ема, че има намерение да говори с Джим за развод. Погледна крадешком баба си и промени решението си. Защо да я безпокои. Много по-добре да си уреди първо нещата с Джим.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше горещ следобед в края на август.

Ема седеше зад бюрото в кабинета си в магазина в Лийдс, проверявайки списък цифри от продажбите. Изведнъж усети, че не е сама. Вдигна бързо глава и хвърли поглед към отворената врата, водеща към кабинета на Пола, очаквайки да види внучката си там.

Нямаше и следа от Пола.

— Започвам да си въобразявам — каза Ема високо, след това се засмя под нос. „Също си говоря сама, помисли. Надявам се, че не изкуфявам. Не бих понесла подобно положение.“

Остави писалката си и загледа втречено листа с цифри на бюрото си. Беше изпълнена с отвращение, откри, че изобщо не се интересува повече от тях. Погледна часовника си. Беше почти пет. Пола обикновено се измъкваше на някой от етажите по това време, а може да беше отишла да посрещне Емили в салона за обувки на „Рей Делмън“. Емили бе споменала нещо за покупка на обувки, когато се обади от кабинета си в „Дженрит“ рано същия ден.

Усмивка на доволство докосна неумолимите устни на Ема, смекчавайки решителния им израз. Тази вечер имаха женско парти в Пенистън Роял, както често правеха в петък. Само те трите и Мери О'Нийл.

Ема се облегна на стола си, размишлявайки върху предстоящата вечер, и изведнъж премига от блестящата светлина, която нахлу през прозореца. Колко светло стана изведнъж, ослепително наистина, промърмори на себе си. Ема се приближи до канапето и седна.

Затвори очи в желанието си да прегради пътя на тази пронизваща светлина, която изпълваше стаята. Но тя като че ли проникваше през тънката кожа на клепачите ѝ. Ема ги повдигна и погледна втречено това толкова изключително и неестествено излъчване. Очите ѝ се стесниха и тя ги покри с ръка. „Колко заслепяващо е, помисли си пак. Трябва да кажа на Пола да поръча щори за този кабинет. Съвсем непоносимо е тук в такъв слънчев ден.“

За да избегне интензивния блясък, Ема обърна главата си. Погледът ѝ попадна върху фотографиите в рамки на масата до канапето. Среброто, медта и стъклото блестяха пронизващо на луминесценцията, която заливаше кабинета, и тези любими лица, които също я гледаха странно натрапчиво. Да, те я навестяваха напоследък, Лора и Блеки, Уинстън, Франк и Пол. О, да, винаги нейният, най-скъп Пол. През последните няколко дни лицата им бяха толкова ослепително ясни във въображението ѝ, гласовете им толкова силни и вибриращи в ума ѝ. Бяха толкова реални за нея, както когато бяха живи.

На Ема ѝ се стори, че миналото започна да придобива по-голяма и по-подчертана реалност от настоящето. Постоянно бе завладявана от спомени, спомени от отминали години, и те нахлуваха в нея със сила и яснота, които стъписваха. Обгръщаха я, водеха я в други райони на времето и често тя имаше усещането, че самото време е спряло на някаква точка отдавна, когато е била млада жена. Да, любимите мъртви бяха започнали напълно да обитават будните ѝ моменти, да нахлуват в неспокойните ѝ нощи. През миналата седмица бе сънувала толкова много странни сънища и те бяха там с нея в тези сънища.

Ема протегна ръка към снимката на Пол, усмихвайки се вътрешно. Задържа я здраво в ръцете си, гледайки лицето му. Колко често беше взимала точно тази фотография през последните четиридесет и осем часа, неудържимо привличана от нея, непрестанно магнетизирана от усмивката му, от смеещите се очи.

Интензивността на искрящата светлина се изостри толкова подчертано, че Ема мигна пак. Целият ѝ кабинет светеше с блещукаща светлина. Като че ли хиляди светлини бяха запалени и фокусирани в самия център на стаята. Притисна фотографията на Пол до тялото си и се втренчи с широко отворени очи в тази свръхестествена светлина, без да се безпокои повече от нейното сияние. Тя бе възхитителна и създаваше атмосфера на великолепиe.

Няколко минути след като я гледа, облегна глава на възглавницата и затвори очи. Ема въздъхна от удоволствие. Беше изпълнена с щастие, такова щастие, каквото никога преди не е знаела или вярвала, че съществува. Приятна топлина започна да се разпространява в тялото ѝ. Колко е хубаво, си помисли. И тя, която бе страдала от студ през целия си живот, бе изпълнена с топлина и

спокойствие, което бе самото съвършенство. Чувстваше се сънлива, омаломощена, без сили. И въпреки това знаеше, че е по-силна, отколкото някога е била през целия си живот. И постепенно осъзна нещо друго. Той беше тук. В тази стая с нея. Това бе присъствието, което бе почувствала преди няколко минути.

Той премина през светлината, приближавайки се към нея, все по-близо и по-близо. Но той бе толкова млад... изглеждаше точно така, както онази вечер, когато за първи път го видя в хотел „Риц“ през Първата световна война. Носеше военната си униформа. Майор Пол Макгил от австралийската армия. Беше се надвесил над нея със завладяващата си усмивка, сините му очи бяха широко отворени, ясни, искрящи от любов.

— Знаех, че ще те намеря тук, в кабинета, Ема — каза Пол, — но време е за теб да спреш. Работата ти на тази земя е завършена. Постигнала си всичко, което трябваше да постигнеш, направила си всичко, което трябваше да направиш. И сега трябва да дойдеш с мен. Чаках те тридесет години. Хайде, моя Ема.

Той ѝ се усмихна и протегна ръка. Ема въздъхна.

— Не още, Пол — каза тя. — Не ме взимай още. Остави ме да ги видя пак... Пола и Емили. Те ще пристигнат тук всеки момент. Остави ме да кажа довиждане на момичетата си. Тогава ще дойда с теб и то с удоволствие. Искам да бъда с теб. Аз също знам, че е време да напусна.

Пол се усмихна и се отдръпна, после пристъпи в центъра на величествената блестяща светлина.

— Пол, почакай ме, скъпи — извика Ема.

Той отговори.

— Да, тук съм. Никога повече няма да те оставя. В безопасност си сега, Ема.

Тя протегна ръце, стремейки се към него.

Фотографията падна от ръцете ѝ, удари се в пода стъклото се разби. Ема се чувстваше толкова слаба, че нямаше сили да я вдигне. Даже нямаше сили да отвори очи.

Пола и Емили, влизайки в съседния кабинет, чуха внезапния шум. Погледнаха се тревожно и се затичаха към кабинета на баба си.

Ема лежеше неподвижно върху възглавницата. Лицето ѝ бе толкова неподвижно, толкова спокойно, че те се трогнаха. Пола хвана

успокояващо Емили под ръка и двете заедно се приближиха до дивана. Стояха, гледайки баба си със страх.

— Това е една от нейните кратки дремки — прошепна Емили с облекчение. Тя забеляза фотографията на пода, вдигна я и я върна на мястото ѝ.

Но Пола наблюдаваше неподвижното лице по-внимателно. Видя изпития нос, толкова бял колкото ноздрите, бледите устни, тебеширената бледност на бузите.

— Не, не, тя не спи. — Устните на Пола започнаха да треперят. — Тя умира, баба умира.

Лицето на Емили пребледня и тя се вдърви от страх. Зелените ѝ очи, толкова сходни с очите на Ема, се насълзиха.

— Не, не, не може да бъде. Трябва незабавно да повикаме доктор Хедли.

Гърлото на Пола се сви и сълзи бликнаха от очите ѝ. Избърса ги с трепереща ръка.

— Твърде късно е, Емили. Мисля, че има само още няколко минути.

Пола потисна едно ридание и коленичи в краката на Ема, взе една от крехките ѝ стари ръце.

— Бабо — каза нежно. — Аз съм, Пола.

Клепачите на Ема се повдигнаха. Изведнъж лицето ѝ се озари.

— Чаках те, скъпа, и Емили. Къде е тя? Не мога да я видя.

Гласът на Ема беше слаб, угасващ.

— Тук съм, бабо — задъха се Емили, преглъщайки думите си. Тя също коленичи и взе другата ръка на Ема в своите.

Ема я видя и наклони главата си. Затвори очи, но веднага ги отвори. Изправи се в малък прилив на енергия и се втренчи право в набразденото от сълзи лице на Пола. Гласът ѝ бе много слаб, но ясен, почти младежки, когато каза:

— Помолих ви да запазите моята мечта... но ти трябва да имаш също и своя собствена мечта, Пола, освен моята. И ти също, Емили. И вие двете трябва да бъдете верни на своите мечти... завинаги.

Тя се облегна назад в изтощение и клепачите ѝ се затвориха.

Двете ѝ внучки я гледаха безмълвно, притискайки се към нея, и приглушените им ридания бяха единственият звук в стаята.

Изведнъж Ема отвори очи за втори път. Усмихна се на Пола и на Емили, преди да отмести поглед. Насочи го в далечното, далечното пространство, като че ли видя място, което те не можеха да видят, и някой, който беше видим само за нея.

— Да — каза Ема. — Знам, че е време.

Зелените ѝ очи се присвиха, станаха много светли и блестящи и грейнаха с най-чистата вътрешна светлина. Усмихна се с неповторимата си усмивка, която освети лицето ѝ със сияние. После погледна внучките си за последен път и лицето ѝ се озари от съвършена радост. Очите ѝ се затвориха.

— Бабо, бабо, ние те обичаме толкова много. — Емили заплака, като че ли сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Тя е в мир — прошепна Пола с изкривена от мъка и болка уста. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. След минута се изправи. Наведе се над баба си и я целуна по устните, а сълзите ѝ капеха по бузите на Ема.

— Винаги ще бъдеш в сърцето ми, бабо. През всичките дни от живота ми. Ти си най-добрата част от мен.

Емили не спираше да целува малката ръка на Ема, после също се изправи. Пола се отдръпна, за да може нейната братовчедка да си вземе сбогом с Ема.

Емили погали баба си по бузата, после я целуна по устните.

— Докато съм жива, ти също ще си жива, бабо. Ще те обичам винаги. И никога няма да те забравя.

Пола и Емили автоматично се приближиха една към друга и се прегърнаха. Двете млади жени се притиснаха за няколко минути, ридаейки, споделяйки мъката си, опитвайки се да се успокоят една друга. Постепенно се свързеха.

Емили се втренчи в Пола. Треперейки, каза:

— Винаги съм се страхувала от смъртта. Но никога повече няма да се страхувам от нея. Никога няма да забравя лицето на баба как изглеждаше, когато умираше. Беше изпълнено с такова сияние, с такава лъчезарност и очите ѝ преливаха от щастие. Каквото и да видя нашата баба, то беше нещо прекрасно, Пола.

Гърлото на Пола се сви.

— Да — каза с треперещ глас. — Тя видя нещо красиво, Емили. Видя Пол... и Уинстън, и Франк... и Лора и Блеки. И беше щастлива, защото най-последно щеше да се присъедини към тях.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След смъртта си, както ѝ приживе, Ема Харт владееше положението.

След като извикаха доктор Хедли, телефонираха на членовете на семейството и съпроводиха тялото на Ема до погребалното бюро, Пола и Емили, най-накрая се прибраха в Пенистън Роял.

Хилда, цялата в сълзи, ги посрещна в Стон Хол.

Икономката подаде на Пола писмо, което стискаше в ръце.

— Мисис Харт ми го даде преди няколко седмици. Помоли ме да го пазя за вас, мис Пола, до смъртта ѝ.

Хилда, която беше работила при Ема повече от тридесет години, отново избухна в сълзи.

— Изглежда невъзможно, че я няма — каза Хилда, бършейки очите си. — Изглеждаше толкова добре тази сутрин, когато отиваше в магазина.

— Да — промърмори Пола тихо. — И нека да сме благодарни, че запази способностите си до края и че смъртта ѝ беше толкова спокойна и красива, Хилда.

Пола и Емили прекараха следващите няколко минути, успокоявайки скръбната икономка, като ѝ разказаха с пълни подробности за кончината на Ема.

След като се съвзе, Хилда каза:

— Знам, че вие двете имате много работа. Ще бъда в кухнята, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря, Хилда — каза Пола. Бавно прекоси Стон Хол и се изкачи по големите стълби, притискайки писмото до гърдите си. Емили я следваше по петите.

Отидоха в горния салон на Ема, където гореше камина и лампите блестяха. Седнаха заедно на дивана и Пола с треперещи ръце отвори запечатания плик и прочете четирите страници, изпълнени с четливия и елегантен почерк на Ема. Писмото не беше нито сантиментално, нито тъжно, а енергично и реалистично и съдържаше инструкциите на Ема за погребението ѝ. Искаше къса и проста религиозна церемония,

само с една молитва и два химна, единият от които да бъде изпълнен от Шейн О'Нийл. Забраняваше похвални слова, но предполагаше, ако Пола иска това, да има едно. Трябваше да бъде изречено от Рандолф, племенника ѝ.

Писмото излъчваше бодрост, която изпълня очите на Пола със сълзи. Преглъщайки ги, тя го подаде на Емили.

— Това са последните желания на баба. Не иска погребалната церемония да бъде дълга или провлечена и не трябва да бъде прекалено религиозна. Трябва да направим така, както иска, Емили.

Емили също плака, докато четеше писмото. След като попи сълзите и издуха носа си, попита с треперещ глас:

— Какво ще правим без баба, Пола?

Пола прегърна Емили и я успокои. След малко каза твърдо, но с нежност:

— Ще направим това, което тя иска от нас да направим, ще поемем инициативата и ще я погребем така, както тя пожела. И отсега нататък ще бъдем силни и смели. Тя не би очаквала по-малко от нас. В края на краищата тя така ни възпита. Научи ни да стоим изправени, като нея самата, така че ние сме длъжни. Не можем да я предадем.

— Да, права си. — Емили пое дълбоко дъх. — Съжалявам, не искам да ти бъда в тежест. Знам, че и на теб ти е толкова тежко, колкото и на мен. — Емили се намръщи и добави: — Забеляза ли датата на писмото?

— Да. Написала го е няколко дни след сватбата на Александър — само преди месец.

— Мислиш ли, че баба е знаела, че ще умре скоро?

— Може би, но не съм сигурна. Казват, че старите хора виждат приближаването на смъртта. Това, че Блеки си отиде толкова внезапно, я разтърси, както знаеш, и я накара да се чувства уязвима, още повече съзнаваща своята собствена тленност.

Пола се усмихна насила.

— От друга страна, бих искала да вярвам, че нашата баба просто е останала вярна на обичайната си енергична същност, мислейки за всяка подробност, когато е писала писмото. Знаеш добре, както и аз, че Ема Харт никога не оставяше нищо на случайността.

Тези коментари, изглежда, разведриха Емили.

— Истина е. И най-малкото баба умря така, както искаше да умре — в кабинета, работейки.

Двете млади жени погледнаха назад, когато вратата се отвори внезапно.

Уинстън бързо влезе в салона, лицето му беше сериозно, очите — с червени кръгове.

— Съжалявам, че закъснях. На телефона съм от дълго време — каза. Целуна жена си, стисна рамото ѝ успокояващо и после се наведе и целуна Пола по бузата.

— Вие двете изглеждате толкова съкрушени, колкото съм и аз. Какво ще кажете за по едно питие?

— Благодаря, Уинстън. Ще взема водка с тоник — каза Пола.

— За мен същото, скъпи — каза Емили.

Той им донесе питиетата, седна до камината и запали цигара.

Пола му подаде писмото на Ема, обяснявайки:

— Това са последните инструкции на Ема, последните ѝ желаниа.

След като го прочете, той каза:

— Ема е много подробна и точна. Благодаря на Бога. Това ще спести много семейни дискусия и спорове за погребението ѝ и най-вече обяснения с Робин. Знаете какъв е, толкова гласовит за всичко, толкова ужасно самоуверен.

Пола му хвърли учуден поглед.

— Трудно бих си представила той да дава мнение за погребението на майка си — и то при сегашните обстоятелства. Сигурно не би посмял.

Уинстън направи гримаса.

— Би могъл, след като човек го познава. Но в писмото всичко е казано ясно и това е окончателно.

— И можеш да бъдеш сигурен, че погребението на баба ще бъде точно такова, каквото тя самата го е планирала — възкликна Пола.

Уинстън кимна и попита:

— Какво каза доктор Хедли, след като прегледа леля Ема?

— Сърдечен удар — обади се Емили. Преглътна сълзите си. — Горкото старо сърце на баба просто отказа, спря да бие.

Уинстън дръпна от цигарата и погледна встрани, очите му изведнъж се навлажниха. Гласът му трепереше, когато отбеляза:

— Дядо Уинстън винаги ми казваше, че сърцето на сестра му е голямо като паве, и то наистина беше. — Въздъхна леко. — Поне си отиде спокойно и трябва всички да бъдем благодарни за това.

Той отново погледна Пола.

— Кога е погребението? Решихте ли вече?

— Страхувам се, че не можем да го направим преди вторник, главно защото Филип трябва да дойде от Австралия — му отговори Пола. — За щастие Пип беше в Сидни, а не във фермата в Кунамбъл, когато му позвъних тази вечер. Каза, че ще тръгне веднага сутринта. Много рано. С частен самолет. Мисли, че ще дойде по-бързо, отколкото ако вземе редовен полет. Говорих също с майка си. Естествено тя бе толкова съкрушена, колкото и ние и иска да се прибере вкъщи колкото се може по-бързо. Така че тя, баща ми и Джим летят от Ница за Манчестър утре сутринта. Александър и Меги пристигат също по това време.

Емили каза:

— Говорих с мама в Париж. Казах ѝ, че може да не идва до неделя или понеделник. Говорих също с Робин и Кит. Те са тук, в Йоркшир, така че няма проблем. Успяхме да се свържем с всички в списъка ни, включително Сара и Джонатан. А ти, Уинстън?

— Открих татко в хотела в Лондон. Ще тръгне с влака сутринта. Вивиан е в Мидълхам, разбира се. Сали и Антъни бяха в Клонлуглин. Но леля Едуина е в Дъблин. Антъни ми каза, че ще се свърже с нея късно тази вечер. Ще долетят в неделя. Къщата ти ще се напълни, Пола.

— Да, знам.

Уинстън каза замислено:

— Мисля, че Емили и аз би трябвало да се преместим тук при теб за следващите няколко дни. Какво...

Пола го прекъсна:

— О, да, разбира се. Ще ви бъда благодарна.

Прочиствайки гърлото си, Уинстън попита с приглушен глас:

— Кога ще донесат тялото ѝ, искам да кажа, леля Ема, в Пенистън Роял?

Пола замига бързо. Очите ѝ се навлажниха.

— Утре следобед. Първото нещо, което ще направя сутринта, е да занеса роклята, която тя искаше да носи, в погребалното бюро в

Лийдс.

Пола обърна глава, възпирайки сълзите си. След секунда продължи:

— Емили и аз не искахме да я оставяме там съвсем сама през следващите няколко дни. Може да звучи глупаво, но не искахме да бъде самотна без нас. Така че ковчегът ѝ ще бъде докаран тук, в тази къща, нейния дом, мястото, което истински обичаше на тази земя. Решихме да поставим ковчега в Стон Хол. Тя толкова обичаше хола...

Гласът ѝ заглъхна.

Емили каза гневно:

— Не можеш да повярваш на какъв глупав погребален агент попаднахме, Уинстън! Завършен бюрократ. Опита се да спори с нас, когато настояхме да придружим баба...

— О, знам, скъпа — промърмори съчувствено Уинстън. — Винаги има много глупави формалности. Но вие постигнахте своето, което е главното.

— Съвсем сигурно е, че го постигнахме — потвърди Пола. — Между другото, Емили се свърза с Мери точно когато излизаше от кабинета, за да дойде на вечеря тук, и тя отиде да каже на чичо Брайън за Ема. Очевидно е бил толкова разстроен, че е трябвало да го закара у дома си в Уедърби.

— Сигурен съм, че е бил разстроен и че продължава да е — отговори, Уинстън. — Леля Ема беше като майка на Брайън, когато той бе дете.

— Мери ни позвъни отново в кабинета — каза Емили. — Семейство О'Нийл ще наминат към девет часа, за да бъдат с нас.

— Опитах се да открия Шейн. Трябваше да се завърне от Испания днес следобед. — Уинстън закова погледа си върху Пола. — Но когато позвъних в лондонския офис в шест и четиридесет и пет, нямаше отговор. Предполагам, че съм го изпуснал.

— Аз го хванах там — прекъсна го Пола. — В шест. Току-що влизаше от летището. Сега е на път за Йоркшир — с кола. Ще дойде право тук, би трябвало да пристигне към единадесет.

На вратата се почука и Хилда влезе в салона:

— Извинете, мис Пола — каза, — но вече бях приготвила обичайния студен бюфет за вечеря, както винаги правя в петък. Знаете, преди да ми позвъните за...

Икономката спря, покри устата си с ръка. Пое въздух и гласът ѝ потрепери, когато завърши:

— За кончината на мисис Харт.

Втренчи се безпомощно в Пола, без да може да произнесе нищо повече.

— Съжалявам, Хилда, но не ми се яде. — Пола погледна Емили и Уинстън. — Някой от вас? — Двамата поклатиха глави и Пола добави: — Мисля, че е по-добре да пропуснем вечерята. Все пак благодаря, Хилда.

— О, разбирам, мис Пола. — Хилда направи гримаса. — Аз също не мога да ям. Храната би ме задавила — промърмори тя и изчезна.

— Хилда е пряма както винаги — каза Уинстън. — Но знам какво има предвид. Чувствам се по същия начин.

Изправи се и отиде до масичката, където си наля още едно уиски със сода. Обърна се внезапно, погледна първо жена си и после Пола. Каза замислено:

— Може да изглежда странно да се каже, даже пресилено, но сега, след като леля Ема е мъртва, усещам присъствието ѝ по-остро от всякога. Нямам предвид това, че съм тук, в тази стая, която ѝ бе любимата. Тя е просто с мен. Чувствам близостта ѝ още откакто ми се обадохте в офиса на Харогейт, за да ми кажете, че е мъртва.

Емили кимна енергично.

— Това не е пресилено, Уинстън. Пола и аз обсъждахме същото нещо, когато карахме насам тази вечер.

За момент Пола остана мълчалива, премисляйки, и после каза с тих глас:

— Не всички чувстваме присъствието ѝ, защото е тук с нас, Уинстън. Тя е навсякъде около нас. И вътре в нас. Направи ни това, което сме, даде ни толкова от себе си, че сме пълни с нея.

Внезапна и прекрасна топла усмивка прекоси умореното лице на Пола.

— Баба ще бъде с всеки един от нас до края на дните ни. И така в известен смисъл никога няма да бъде истински мъртва. Ема Харт ще живее чрез нас вечно.

Погребението на Ема Харт се състоя в катедралата Райпли, както бе пожелала. Беше извършено в един часа, в първия вторник след смъртта ѝ.

Присъстваше цялото ѝ семейство, също приятели, колеги, служители и повечето от жителите на селото Пенистън Роял, където бе живяла повече от тридесет години. Катедралата беше препълнена докрай и ако имаше някои със сухи очи, те бяха много по-малко от онези, които плачеха и тъжаха.

Ковчегът ѝ бе пренесен през нефа и източната част на църквата до олтара от шестима души, които сама бе избрала. Трима от тях бяха нейни внуци, Филип Макгил Еймъри, Александър Баркстоун и Антъни Стендиш, граф Дънвейл. Другите трима бяха нейният внук Уинстън Харт, Шейн О'Нийл и Майкъл Калински, внуците на двамата скъпи приятели от младостта ѝ.

Въпреки че ковчегът ѝ не беше тежък, шестимата млади мъже вървяха с бавен, измерен ход, стъпките им бяха в такт с музиката на органа, която се издигаше до покривните греди на катедралата. Най-накрая мъжете, които носеха ковчега, спряха пред разкошния олтар и там го поставиха сред изобилието от изтънчени букети и венци. Централното пространство, където лежеше ковчегът, беше окъпано в светлината на свещите и слънчевата светлина, която се изливаше през много цветните скъпоценни витражи.

Семейството заемаше всичките предни редове. Пола седеше между Джим и майка си. Баща и беше от другата страна на Дейзи. От дясната му страна седеше Емили. Тя се грижеше за Аманда и Франческа, които непрестанно плачеха в мокрите си носни кърпички. Въпреки че Емили бе също толкова разстроена, както и сестрите ѝ, някак си успяваше да се държи, опитвайки се да успокои съкрушените тийнейджъри.

След като мъжете, които носеха ковчега, седнаха при останалите опечалени, пасторът на Райпли, преподобният Едуин ле Гратис, започна кратката си церемония. Говори красиво за Ема, думите му бяха красноречиви и вълнуващи и когато след десет минути слезе от амвона, мястото му бе заето от племенника на Ема, Рандолф Харт.

Рандолф изрече единственото хвалебствие. На места му беше трудно, силният му глас секваше и някои от изреченията го задавяха, когато мъката му надделяваше. Думите на Рандолф за леля му бяха

много прости и изпълнени с любов, изречени от самото сърце и с искрено чувство. Възхвалата му на Ема бе ограничена до изброяване на качествата ѝ като човешко същество. Не спомена за кариерата ѝ в бизнеса, като едно от най-големите търговски достижения в света. Вместо това докосна великодушието на духа, милия ѝ характер, разбиращото ѝ сърце, големите ѝ благотворителни актове, лоялността ѝ като приятел и роднина, изключителните ѝ качества на жена със забележителен характер, сила и непобедима воля.

След възхвалата, която накара много от присъстващите да плачат, хорът на катедралата в Райпли се изправи и изпълни в красиво хармонизирана интерпретация „Напред, войници на Христа“, един от двата химна, който Ема беше научила като дете, който искаше да бъде изпълнен днес.

Когато хорът седна, пасторът на Райпли се върна на амвона. Поведо опечалените в една-единствена молитва, преди да предложи своята собствена кратка молитва за душата на Ема Харт и нейния вечен живот. Когато свърши, той помоли всички присъстващи да кажат своите лични молитви за Ема през следващите няколко минути на абсолютна тишина.

Пола наведе глава, стисна силно затворените си очи, но сълзите ѝ въпреки това потекоха и капнаха върху сключените ѝ ръце. В катедралата бе сега напълно тихо, спокойствие обгръщаше всички. Но от време на време в мълчаливото свето пространство отекваше приглушено ридание, скръбна въздишка или приглушено покашляне.

И изведнъж гласът му иззвъня, толкова истински и ясен, и чист, че Пола помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне. Знаеше, че Шейн ще пее „Йерусалим“, тъй като това бе едно от последните желаниа на Ема, но въпреки това бе стъписана. Приблужи кърпичка до лицето си, чудейки се как ще издържи тази част на службата.

Шейн О'Нийл стоеше сам в един отдалечен ъгъл на катедралата и пееше стария химн на Уилям Блейк без акомпанимент, като богатият му плътен баритон отекваше във всеки ъгъл на църквата.

Когато стигна до края на първия куплет и започна втория, Пола изпита внезапно и изключително чувство на спокойствие и освобождение, като че ли думите я заляха. Той я очарова.

Живият глас на Шейн се простря и докосна всеки присъстващ:

*„Донеси ми моя лък от горящо злато.
Донеси ми моите стрели от желание.
Донеси ми моето копие. О, облаци, разделете се!
Донесете ми моята огнена колесница!*

*Няма да прекъсна борбата на ума,
сабятата няма да спи в моята ръка,
докато не построим Йерусалим
в зелената и хубава земя на Англия.“*

Когато гласът на Шейн избледня, неочаквано Пола разбра нуждата, значението и важността на ритуала и церемонията на смъртта. По някакъв начин те ѝ помагаша да изтърпи мъката си. Молитвите, колкото и кратки да бяха, момчетата от хора и после Шейн, който пееше така мелодично, масата от цветя и изключителната красота на тази катедрала в голяма степен бяха облекчили съкрушителната ѝ болка. Присъствието на пастора, когото познаваше от години, бе успокояващо за нея. Изведнъж я поразил мисълта, че когато скръбта можеше да се сподели по този начин, товарът на разбитото сърце ставаше малко по-лек за носене. Знаеше, че службата бе малко по-подробна, отколкото баба ѝ искаше, но някак си чувстваше, че тя бе изключително успокояваща за онези, които искрено държаха на Ема и я оплакваха истински. Показахме ѝ чест, отдадохме ѝ чудесна почит, когато напусна този земен живот, мислеше Пола. По собствен начин ѝ пожелахме нашето обично сбогом. Пола почувства как нова сила я обзе, когато вдигна главата си.

Изведнъж осъзна ужасното страдание на майка си. Дейзи хълцаше неудържимо на рамото на Дейвид. Пола сложи ръка на рамото на майка си и прошепна:

— Всичко е наред, мамо. Успокой се от мисълта, че тя е спасена най-после. При баща ти е, при Пол, и те са заедно завинаги във вечността.

— Да. — Дейзи пое въздух. — Знам, скъпа, знам. Но ще ми липсва толкова много. Беше най-добрата. Най, най-добрата на този свят.

Музиката на органа засвири отново и прерасна в кресчендо, когато ковчегът ѝ бе вдигнат от мъжете. Те го върнаха през източната страна на църквата, надолу по нефа и го изнесоха от катедралата Райпли. Най-близките на Ема вървяха след ковчега и после застанаха навън, наблюдавайки как беше положен в катафалката и покрит с покров от цветя за последния ѝ път.

Пола забеляза, че Едуина бе също толкова покрусена и разплакана, както и майка ѝ, и импулсивно се приближи, постави ръка на рамото на леля си.

— Радвам се, че се сдобри с баба — каза Пола с треперещ глас. — Наистина се радвам, лельо Едуина.

Едуина се обърна към Пола, сълзите в светлите ѝ сиви очи напиреха.

— Беше твърде късно. Трябваше да го направя преди години. Не бях права. Толкова не бях права, скъпа Пола.

Пола каза:

— Тя разбираше. Винаги разбираше всичко. Това бе красотата на Ема Харт. И беше толкова доволна, че ти и тя станяхте приятелки — бе на върха на щастието, ако искаш да знаеш истината.

— Това все пак е някакво утешение — каза тихо Едуина. — И ти, и аз, Пола, ние също трябва да бъдем приятелки. Можеш ли да ми простиш?

— Да — каза съвсем просто Пола и се наведе и целуна мократа буза на Едуина.

Дълга редица коли следваше кортежа от Райпли към Харогейт. Скоро оставиха след себе си пасторалния Дейлс, пресякоха град Лийдс, седалището на мощната империя на Ема, и продължиха през мрачните индустриални долини на Уест Райдинг. Но накрая процесията стигна високия пуст път, който се връзваше в голямата верига от хълмове.

В този слънчев следобед на ранния септември тези мрачни и диви йоркширски тресавища бяха загубили своя опушен и страховит вид, който така можеше да ужаси окото. Тъмни и неумолими през по-голямата част от годината, сега блестяха с неочаквано, и възхитително великолепие. Както винаги в края на лятото, вълна след вълна от

виолетов и пурпурен пирен се люшкеше по безкрайното протежение на дивите, необитаеми тресавища. Като че ли плат от царски пурпур бе разстлан и се нагъваше нежно под лекия бриз. Високо горе плуваше сияйно небе, синьо като великденче и блестящо с онази невероятна яркост на светлината, която е така характерна за Северна Англия. Въздухът бе чист и ободряващ. Чучулиги и конопарчета се виеха и обръщаха стремително, пляскаха с криле и сладките им трели пронизваха тишината. В прозрачния въздух се усещаше неуловимият аромат на камбанки, диви цветя и пирен.

Най-накрая кортежът започна да се спуска, оставяйки тресавищата след себе си, и няколко часа след тръгването от Райпли бавно се насочи към селото Феърли. Катафалката спря пред старомодната, нормандска църква, където преди осемдесет и една години е била кръстена Ема.

Шестимата млади мъже, представящи трите клана, за последен път повдигнаха ковчега. Движейки се с бавна стъпка, те го пренесоха през покритата порта на църквата до гробището, където свещеникът, преподобният Хънтли, чакаше до гроба.

Пред каменните стени и по лъкатушешките пътеки стояха селяните на Феърли. Бяха мълчаливи и скърбящи, мъжете с шапки в ръцете, жените и децата държаха клончета диви цветя и пирен. Всички бяха с наведени глави, а много от тях плачеха тихо. Бяха дошли да поднесат своите последни почитания, да кажат сбогом на тази жена, която бе една от тях, тя, която бе израснала толкова високо в света, но нито за миг не беше ги забравила.

След кратка церемония под това широко и блестящо небе, което тя вярваше, че е единствено, Ема Харт бе погребана в добрата земя, която толкова дълго приютяваше любимите ѝ хора. Гробът ѝ бе между тези на майка ѝ и Уинстън. Последното ѝ убежище бе закриляно от тресавищата, които толкова обичаше и където скиташе като дете, където никога не се бе чувствала самотна или сама в своята самота.

ТРЕТА ЧАСТ МАГНАТ

„Престани да се питаш какво ще ти донесе утрото, а започни с всеки изминат ден да вземаш това, което ти подарява съдбата.“

Хорацій

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Все още мисля, че става нещо нередно — промърмори Александър, крачейки из кабинета на Пола в лондонския магазин.

— Също и аз — съгласи се тя, следейки го с поглед, докато той кръжеше между камината и бюрото ѝ. — Но не е достатъчно да имаш съмнения. Трябва да имаме някакви конкретни доказателства, преди да предприемем действия срещу Джонатан. И Сара вероятно. Все още не съм сигурна дали ни предава, или не.

— Нито пък аз. Но ние трябва да го хванем, напълно права си. Дотогава ръцете ни са вързани. — Александър потри брадичката си със замислено изражение. Спря пред бюрото на Пола и я погледна отгоре. — Вътрешният ми глас казва, че много скоро ще има сблъсък. — Поклати глава. — И да използвам думите на баба, не обичам неприятни изненади.

— Кой ги обича?

Пола въздъхна и тревогата ѝ нарасна още повече. Знаеше, че Александър е най-консервативният от всички и не е склонен към преувеличение или полети на фантазията. Освен това баба им бе убедена в двуличието на Джонатан Ейнсли до деня на своята смърт преди пет седмици. Но както и те, Ема нямаше доказателство. Облягайки се на стола си, Пола каза:

— Каквото и да прави, очевидно го прави много умно, тъй като счетоводителите не намериха нищо нередно, след като провериха документите.

— Естествено, знаеш, че винаги е бил ужасно непочтен. Дясната му ръка не знае какво прави лявата, за бога. Не се е променил много през последните години. — Александър я погледна с болка. — Дон Литълтън мисли, че съм напълно полудял. Накарах го да провери документите не един, а дузина пъти. — Александър повдигна рамене безпомощно. — Дон и двама от другите счетоводители от фирмата му поставиха отдела за недвижима собственост под микроскоп. Няма нищо нередно — абсолютно нищо, което да изглежда подозрително. Най-малкото там, където опира до пари.

Пола се наклони напред, постави лакти на бюрото и подпря брадичка върху дланите си.

— Той не би бил толкова глупав да краде, Сенди, той е умен. Би прикрил следите си, където и да водят. Бих искала да намерим начин да го накараме да излезе, да се покаже...

Изречението ѝ остана недовършено, докато обмисляше тази идея и ровеше в главата си за вероятни възможности.

Брат ѝ Филип, който седеше на дивана в другия край на стаята, слушаше внимателно през последните няколко минути. Накрая, нарушавайки мълчанието, каза:

— Единственият начин някога да хванете нашия скъп братовчед е да го поставите в ролята на мишена.

Александър се обърна на токовете си.

— Как? — попита.

Филип стана и тръгна към тях. От всички внуци на Ема, Филип Макгил Еймъри бе най-красивият. Бе одрал кожата на дядо си и имаше чертите на Макгил, които майка му и сестра му бяха наследили. Косата му бе също така лъскавочерна, очите му също така обезпокоително сини, приближаващи се до тъмновиолетово, и той бе също така висок, мъжествен и елегантен като Пол Макгил. Въпреки че бе само на двадесет и четири, Филип бе най-умният от внуците на Ема, тъй като бе благословен с изключителната проникателност в бизнеса и финансовия гений на Пол, както и с интелигентността на баба си. Беше усърдно обучаван от баба си от седемнайсетгодишна възраст и след като пое обширната империя на Макгил в Австралия, доказа многократно, че е достоен за доверието ѝ. Бе известен като човек, с когото си длъжен да се съобразяваш и който бе мъдър не според годините си.

Спирайки до Александър, той постави ръка на рамото на братовчед си и каза:

— Ще ти кажа как след минута, Сенди.

Отпусна се в едно от креслата срещу сестра си и отбеляза:

— Този детектив, който Гран нае — Грейвс — не е могъл да открие абсолютно нищо за Джонатан. Въпреки това продължавам да вярвам, че е много възможно той да има собствена компания, която се ръководи от подставени лица и...

— Недей да мислиш, че съм отхвърлил тази възможност — прекъсна го яростно Александър.

Филип кимна.

— Окей, тогава нека да започнем с предположението, че той наистина има истинска компания за недвижими имоти и че насочва сделки в нея — големи сделки, които по право би трябвало да отиват в „Харт Ентърпрайс“. Само това е достатъчно да бъде обесен.

Филип се наклони напред и изгледа първо сестра си, а след това Александър.

— Предлагам да сложим примката на врата му. И ще ви кажа как. Много просто е в действителност. Трябва да намерим някой, който да предложи сделка на Джонатан като глава на отдела за недвижима собственост на „Харт Ентърпрайс“. Сега, тук е уловката... трябва да направим сделката толкова привлекателна, толкова сочна, че няма да може да устои на изкушението да я прекара през собствената си компания. Естествено, това трябва да бъде крайно привлекателно и толкова голямо, толкова съблазнително, че алчността му ще натежи много над здравия му разум. Ако залогът за него е твърде висок, ще действа прибързано, повярвайте ми.

Облягайки се назад, Филип кръстоса дългите си крака и отново се вгледа изпитателно в Александър и Пола.

— Добре, какво ще кажете?

Александър седна тежко в другото кресло и кимна бавно.

— Трябва да призная, че е хитър номер и ще го одобря, ако ми се отговори на няколко въпроса.

— Давай.

— Филип, нека да бъдем практични, къде, по дяволите, ще намерим тази съблазнителна сделка, която да размахаме като морков пред Джонатан? Това, първо, и второ, кого ще намерим да му го предложи? — Александър се усмихна криво. — Нека да не подценяваме нашия лукав братовчед... той веднага ще открие пропуските.

— О, но такива няма да има — отговори спокойно Филип. — Имам човек, който може да предложи сделката на Джонатан, близък приятел, който има собствена компания за недвижима собственост тук, в Лондон. Така че това дава отговор на първия ти въпрос. Колкото до самата сделка, вярвам, че приятелят ми има нещо скрито, което би

било най-подходящо и съблазнително. Единственото, от което се нуждая, е вашето одобрение и тогава ще говоря с него.

— Предполагам, че си струва да опитаме — каза Александър, като се възхити от ума и дискретността на Филип. Обърна се към Пола.

— Какво мислиш?

Пола каза:

— Напълно съм за, ако и ти си съгласен, Сенди.

Погледна брат си.

— Как се казва приятелят ти?

— Малкълм Перинг. Сигурно си спомняш стария Малкълм — бяхме заедно в Уелингтън.

— Смътно. Мисля, че ни запозна веднъж, когато дойдох да те посетя през ваканцията.

— Да. Във всеки случай той и аз останахме относително близки приятели, след като завършихме училище и той замина за Австралия за една година и...

— Джонатан ще подуши нещо — каза рязко Пола. — Ти и Малкълм сте били в едно и също училище, после той е бил в Австралия. Джонатан ще направи връзка.

— Съмнявам се — каза Филип, като гласът му звучеше сигурно и уверено. — Малкълм се е върнал от няколко години. Наследи компанията за недвижими имоти на брат си, след като горкият човек се помина от сърдечен удар на тридесет и девет. Джонатан няма да задава много лични въпроси, а Малкълм може да бъде ловък и уклончив, повярвайте ми, може.

— Вярвам ти. Знам, че не би забъркал някого в нашите дела, ако не би могъл да разчиташ абсолютно на неговата дискретност. И ще трябва да го посветиш в нещата — отбеляза Пола.

— Очевидно. Но на Малкълм може да се разчита... наистина, Пола — се подсмихна Филип. — Сигурен съм, че има готова сделка за случая. „Перинг и Перинг“ са огромна компания и няма ли да бъде ирония на съдбата, ако с един удар застреляме два заека? Ще хванем Джонатан на местопрестъплението и ще направим добър бизнес за „Харт Ентърпрайс“ в същото време.

Александър се засмя сухо, погъделичкан от идеята.

— О, как би харесала баба това!

Пола се усмихна с половин уста.

— Вероятно ще трябва да започнем едва тогава, когато Александър се съгласи. Това трябва да бъде негово решение — като управителен директор на „Харт Ентърпрайс“.

Александър възкликна:

— Няма какво да губим! И съвсем искрено изпитвам облекчение, че предприемаме агресивно действие. Очакването Джонатан Ейнсли да направи нещо е много разстройващо. Чувствам, че трябва да го накараме да се разкрие, ако можем.

— Първата ми работа утре сутринта е да говоря с Малкълм.

Филип погледна часовника си.

— Трябва вече да тръгваме, ако имаме намерение да хапнем набързо, преди да отидем в офиса на Джон Крофорд. Единадесет и половина е. Трябва да бъдем при Джон в два и половина, нали, Пола?

— Да. — Тя стана, като приглади черната си рокля. — Не очаквам нищо от този следобед — започна тя и спря. Горната ѝ устна затрепери и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Погледна бързо встрани. След минута успя да се овладее и се усмихна слабо на двамата мъже. — Много съжалявам — каза. — Това ми се случва, когато най-малко го очаквам. Мисля за баба и просто се задавам. Не мога да свикна с това, че не е тук. Просто е ужасно, такава празнота в живота ми... в живота на всички ни, предполагам.

— Да — съгласи се Филип. — Александър и аз се чувстваме по същия начин, както и ти. Фактически обсъждахме това вчера на вечеря. Трудно е да осъзнаеш, че никога повече няма да връхлита върху ни с някакъв неортодоксален, но ужасно умен съвет или да направи един от нейните прями или сбити коментари.

Филип заобиколи бюрото и прегърна нежно раменете на Пола, погледна преbledнялото ѝ лице.

— Четенето на завещанието ще бъде ужасно разстройващо, Пола, защото подчертава реалността на смъртта ѝ. Но трябва да бъдеш там... всички трябва да бъдем.

Завърши малко несериозно:

— Баба ще полудее, ако не сме там.

Пола кимна, усмихвайки се леко на забележката му, защото разбираше, че той иска да я разведри. Тъгата ѝ намаля.

— Ще ти кажа нещо — вбесявам се, като си помисля за пиявиците, които ще присъстват по-късно. — Въздъхна. — Е, добре, така е, нищо не може да се направи и моите извинения към вас двамата. Мисля, че колкото по-малко говорим за този следобед, толкова по-добре. Сега, хайде, да отиваме на обяд. Емили ще се присъедини — запазила съм маса в „Риц“.

— „Рица“! — възкликна изненадано Филип. — Не е ли малко луксозно за бърза закуска?

Тя хвана брат си под ръка, погледна го, после Александър, и сянка на истинска радост се появи.

— В действителност не. Това беше едно от любимите места на баба. И го избрах, защото ще предизвика неволни асоциации за нас четиримата... всички онези чудесни угощения, които тя ни даваше там, когато бяхме деца. — Пола се засмя и се обърна към брат си: — Освен това ти и аз можеше да не сме тук, ако Ема и Пол не бяха се събрали в романтично безделие в „Риц“ преди шестдесет години!

— Правилно — отговори Филип, смеейки се. — И в този случай мисля, че обядът би трябвало да е в чест на Пол Макгил! Аз черпя.

— Много мило от твоя страна — каза Александър, когато излизаха от кабинета на Пола и се отправяха към асансьора на персонала. Докато слизаха надолу, Александър разпита набързо Филип за приятеля му Малкълм Перинг. Доволен от отговорите на Филип, уверен, че братовчед му бе избрал подходящия човек, който да им помогне да разобличат Джонатан, той попита:

— Между другото, колко време ще се радваме на присъствието ти?

— Ще бъда тук до края на октомври, когато вероятно ще замина с Пола за Тексас. Така ми каза тя, преди да пристигнеш. Бизнес на „Ситекс“. Оттам обратно в Сидни за няколко седмици и след това се връщам обратно вкъщи — за Коледа.

— О! — възкликна Пола. — Не си ми казал.

— Реших едва на закуска тази сутрин. Нямах възможност да го спомена. Мама е толкова измъчена в момента, мисля, че би трябвало да съм тук. Ще я развеселя. Съгласих се също да отида с тях в Шамони през януари и те двамата, разбира се, бяха очаровани от това.

— Също и аз — това са чудесни новини. — Александър сияеше. — Меги и аз сме поканени да се присъединим към леля Дейзи и чичо

Дейвид. — Хвърли бърз поглед към Пола. — Няма ли да промениш решението си, след като Филип идва?

— Не. Във ваканция ли съм, предпочитам да лежа под горещото слънце и да се изпека до тъмнокафяво. Ските никога не са ме привличали, както вас двамата. Също така трябва да бъда в Ню Йорк през януари. Ще правим голям преглед на френска и италианска висша мода в магазина и тогава откривам „Тотал Уоман Шоп“ в нашия клон на Пето авеню.

Ухили им се закачливо, като излизаха от асансьора.

— Някой трябва да работи в това семейство.

Смеейки се, те я изведоха навън на „Найтсбридж“, влязоха в едно такси и се отправиха към Риц.

Емили вече ги чакаше на една маса в ресторанта. Елегантна в черния си костюм, който подчертаваше красотата ѝ до съвършенство, тя въпреки това имаше опечален вид. Зелените ѝ очи бяха замислени, когато братовчедите и брат ѝ седнаха при нея.

— Ще се радвам, когато днешният ден отmine — промърмори на Александър. — Мисълта за изслушване на завещанието е толкова потискаща.

Александър каза:

— Хайде, Емили, скъпа, развесели се. Филип и аз току-що имахме същия разговор с Пола. — Стисна ръката ѝ. — Баба не би одобрила. В действителност би била ужасно ядосана, ако можеше да ни види как седим и подсмърчаме. Спомняш ли си какво имаше обичай да казва?

— Кое точно? — попита Емили замислено.

— Забележката, която често правеше, когато имахме някакъв неуспех или разочарование. Обикновено ни казваше да забравим вчера, да мислим за утре и да продължим да вървим напред, без да поглеждаме назад. Не смяташ ли, че това е, което би трябвало да правим, особено днес?

— Да — съгласи се Емили, усмихвайки се вече по-весело.

— Добро момиче — похвали я Александър.

Филип каза:

— Ще поръчам бутилка шампанско и ще го изпием в памет на тази забележителна жена, която ни даде живот, научи ни на всичко, което знаем, и ни направи това, което сме.

Извика сервитьора, който предлагаше вината.

Докато чакаха бутилката „Дом Периньон“, Пола се наведе и прошепна на Емили:

— Филип има умна идея, измисли начин да разобличи Джонатан. След като вдигнем тост за баба, той ще ти каже за това.

— Не мога да чакам — възкликна Емили. Блестящите ѝ зелени очи внезапно проникателно се присвиха, докато размишляваше върху падението на Джонатан.

— Ако можем да разкрием предателството му към баба и да се отнесем с него така, както тя би направила, то това би било жест на преклонение пред нейната памет.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джон Крофорд, адвокатът на Ема и старши партньор на фирмата на Крофорд, „Крейтън, Фипс и Крофорд“, бързо влезе в голямата зала за конференции.

Огледа се и кимна със задоволство. Към двайсетте и четири стола, които се намираха постоянно около дългата махагонова маса, бяха прибавени още пет. Секретарката му ги беше вкарала от други офиси на адвокатската фирма и залата сега можеше да събере всички, които трябваше да пристигнат всеки момент.

Джон пристъпи, постави завещанието на Ема Харт върху масата пред своя стол. Очите му се спряха замислено върху него. То представляваше обемист документ, който щеше да предизвика много спорове. Няма значение, помисли и свивайки леко рамене, пристъпи до прозореца, дръпна пердетата и погледна към улица „Ъпър Грозвенър“.

Няколко секунди по-късно видя такси, което спря пред централния вход. Слезе Дейвид Еймъри, следван от Дейзи и Едуина. Даже от това разстояние можеше да види, че Дейзи изглеждаше изпита, много тъжна, но бе красива както винаги. Въздъхна. Нищо чудно, че бракът му не сполучи. Не беше възможно да си женен за една жена, докато обожаваш друга. Не си спомняше откога е влюбен в Дейзи. В действителност през по-голямата част от съзнателния си живот. Нямаше надежда. Тя се омъжи млада и виждаше единствено Дейвид. Тя бе привлекателна и естествена и богатството съвсем не успя да я разглези.

Бяха добри приятели и прекарваха два дни в месеца, работейки заедно, тъй като Дейзи ръководеше фондацията „Ема Харт“ — богатата организация, посветена на благотворителност. Дейзи често имаше нужда от юридическите му съвети по други въпроси и понякога той имаше късмет да прекара няколко допълнителни часа с нея. Беше благодарен за тези малки трохи от времето и чакаше с нетърпение техните бизнес обеда.

Отдалечи се от прозореца, когато чу гласа на секретарката си, която въвеждаше семейство Еймъри и Едуина в залата за конференции.

Усмивайки се, отиде да ги посрещне, поразен от ужасния вид на Едуина. Както и Дейзи, тя бе облечена в черно и като допълнение лицето ѝ изглеждаше напълно безцветно и лишено от живот. Но освен това беше се превърнала в старица за последните няколко седмици. Очевидно смъртта на Ема я бе засегнала дълбоко.

Няколко минути той поговори с тримата и тогава те заеха местата си. След малко останалите започнаха да пристигат в бърза последователност. Към два и двадесет вече присъстваха всички, освен Джим и Уинстън. Дойдоха пет минути по-късно, обяснявайки, че са били задържани от трафика по пътя си от Флийт стрийт.

Точно в два и тридесет Джон тържествено започна:

— Много тъжно събитие ни събира всички заедно днес, но както Ема ми каза последния път, когато я видях в началото на август: „Не искам опечалени лица, след като умра. Имала съм изключителен живот, познала съм най-доброто и най-лошото, не съм имала нито един скучен момент. Не пейте тъжни песни за мен“. Въпреки това, преди да продължа с настоящата работа, бих искал да кажа, че лично оплаквам един много добър и скъп приятел, който бе най-забележителната жена — не, поправка, личност, която някога съм имал привилегия да познавам. Болезнено ще ми липсва.

Чу се одобрителен шепот, преди Джон да каже с по-тържествен тон:

— Това е последната воля и завещание на Ема Харт Лаудър Ейнсли, която оттук нататък ще бъде споменавана просто като Ема Харт при четенето на завещанието.

Прочисти гърлото си и тонът му стана по-разговорен, когато каза:

— Преди смъртта си мисис Харт ми каза, че най-близките членове на семейството ѝ са запознати с част от съдържанието, тъй като то им е било разкрито от нея през април 1968. Въпреки това, тъй като завещанието обхваща прехвърлянето на цялото ѝ имущество и защото има други наследници, трябва да прочета завещанието в неговата цялост. Законът изисква такава процедура. При това положение трябва да ви помоля да ме изслушате. Опасявам се, че документът е дълъг и сложен.

Пола, която седеше между Джим и Филип, се облегна на стола, скръсти ръце в скута си и насочи внимание към семейния адвокат.

Лицето ѝ бе безизразно.

Първите пет или шест страници бяха посветени на завещанията на Ема за персонала в различните ѝ къщи и всички бяха щедри, показваха специалното внимание на Ема към всяка отделна личност и нейните нужди. Пола бе искрено удовлетворена, когато чу, че Хилда трябваше да получи значителна пенсия, когато се оттегли, както и нотариалния акт на една от селските къщи, която Ема притежаваше в селото Пенистън Роял.

Хилда не присъстваше, но Гей Слоун беше там. Бившата секретарка на Ема хвърли поглед към Пола и се усмихна изненадано и доволно, след като Джон беше прочел подробностите за подаръка на Ема за нея. Гей трябваше да получи двеста хиляди лири и комплект златни обеци с брилянти и брошка.

Втората част на завещанието се отнасяше до значителната колекция от картини на Ема. Джон обясни:

— В завещанието от 1968 Ема Харт оставяше всичките си произведения на изкуството на внука си Филип Макгил Еймъри, с изключение на платната в Пенистън Роял. Това завещание е променено.

Той обърна очи към Филип.

— Мисис Харт ми каза, че е обсъждала с вас тази промяна и ви е представила причините си и че сте разбрали мотивите ѝ.

— Да — каза Филип. — Баба искаше одобрението ми и аз ѝ казах, че това не е нужно, че трябва да разполага с произведенията на изкуството, както желае, тъй като са нейни и изцяло нейни.

Джон кимна, погледна надолу към документа и прочете думите на Ема:

— Като признание за многото години преданост, лоялност и приятелство давам и завещавам на Хенри Роситър пейзажа на Ван Гог, на Роналд Калински — Пикасо от синия период, на Брайън О'Нийл — балерината на Дега, всяка от които понастоящем се намира в резиденцията ми на „Белгрейв Скуеър“. На моя любим племенник Рандолф Харт, като признание за неговата любов и приятелство, завещавам четирите картини с коне от Стъбс и двете скулптури на Барбара Хепуърд, които в момента се намират в Пенистън Роял. Всичките си останали произведения на изкуството, с изключение на тези, намиращи се в Пенистън Роял, давам на внука си Филип. Също

така изключвам от това завещание за Филип картината със заглавие „Върхът на света“ от Сали Харт.

Филип се наведе към Пола и прошепна:

— Чичо Рандолф и останалите са много трогнати. Радвам се, че им направи тези подаръци, нали?

Пола кимна и леко се усмихна.

Джон Крофорд каза:

— Колкото до въпроса с императорското великденско яйце на Фаберже... — Адвокатът направи пауза за глътка вода и продължи да обяснява, че Ема искаше произведението на изкуството на Фаберже да бъде продадено на търг, парите да бъдат върнати на внуците ѝ, които ѝ го бяха купили като подарък за осемдесетия ѝ рожден ден. Ако останеха пари, в случай че императорското великденско яйце донесеше повече, отколкото бяха платили, те трябваше да бъдат дадени за благотворителност в съответствие с желанията на Ема.

Очите на Пола тайно блуждаеха из залата за конференции. Чувстваше нарастващото напрежение през последните петнадесет минути, беше забелязала тревогата, изписана на лицата на Робии, Кит и Елизабет. Едуина, от друга страна, като че ли разсеяно следеше процедурата, седеше, кършейки ръце в скута си. Изглеждаше по-тъжна от всякога.

Когато Джон започна: „Сега пристъпвам към тръстовите фондове, създадени от Ема Харт за децата ѝ“, Пола почувства тревогата и нервността, които се излъчваха от двамата чичовци и леля ѝ. Бързо отвърна очи и ги съсредоточи отново върху Джон.

Облягайки се на стола, адвокатът каза:

— Тръстовете, които започнаха да действат преди няколко години, не са били анулирани или променени по някакъв начин, вид или форма от мисис Харт. Остават непокътнати и наследниците Едуина, Кит, Робии и Елизабет ще продължават да получават доходи от тръстовете си.

Гласът на Джон звучеше монотонно, когато продължи да изяснява подробности за тръстовете и както преди бе усетила опасенията у тримата от онези четирима, сега Пола осъзна дълбокото им облекчение. Робин и близначката му Елизабет не можеха да скрият ликуването си. Лицето на Кит бе трезво, но очите му го издаваха, блестяйки триумфално. Само Едуина бе необяснимо разстроена,

плачейки изобилно в кърпичката си. Пола разбра, че леля ѝ несъмнено мислеше за Ема, разбирайки още веднъж колко справедлива е била майка ѝ.

— Ще премина към тръстовете, които Ема Харт създаде за внуците си — обяви Джон и сериозното лице на Пола стана много внимателно. Не можеше да престане да се чуди дали баба ѝ ги бе променила. Скоро стана ясно, че Ема не беше го направила. Емили, Сара, Александър, Джонатан, Антони, Франческа и Аманда щяха да продължават да бъдат облагодетелствани от тръстовите фондове, които Ема бе създавала за тях през април 1968. След като произнесе условията на тръста, адвокатът направи пауза и промени положението си на стола.

Погледът му спря върху Пола, след това се премести на Антъни. Отбеляза:

— На тази точка на процедурата съм длъжен да ви кажа, че Ема Харт създаде три допълнителни тръстови фонда. Те са за правнуците ѝ Лорн и Теса Феърли, син и дъщеря на Джим и Пола Феърли, и Джереми, виконт Стендиш, син на Антъни и Сали Стендиш, граф и графиня Дънвейл. Всеки тръст за тези трима правнуци е на сумата един милион лири.

Вдигайки завещанието, Джон още веднъж се впусна в относително дълго изброяване на завещанията на Ема, които бяха предадени със собствения ѝ език. Когато свърши с този раздел, бързо се придвижи напред и представи тази част от завещанието, която се занимаваше с разпределението на обширните бизнес предприятия на Ема и огромното състояние на Макгил. Тя пак бе оставила завещанията от 1968 непокътнати. Александър получаваше петдесет и два процента от „Харт Ентърпрайс“ и бе официално назначен за пожизнен директор на тази компания. Сестра му Емили, както и Сара и Джонатан получаваха по шестнадесет процента от акциите. В случай на смърт или неспособност на Александър, управлението на компанията автоматично се поемаше от Емили до смъртта ѝ.

Пола наблюдаваше Джонатан и Сара и се питаше дали знаят какъв късмет имат. Джонатан трудно криеше радостта си, Сара се усмихваше самодоволно, забеляза Пола и лицето ѝ стана затворено и студено.

При споменаването на собственото ѝ име, Пола отдаде на Джон пълното си внимание, въпреки че не очакваше изненади. Слушаше как той повтаряше думите на Ема, написани от нея през 1968. Пола получавайте всички акции на Ема от магазините „Харт“, което ѝ даваше пълен контрол върху компанията.

Цялото състояние на Макгил отиде при Дейзи Макгил Еймъри, с условието, че синът ѝ Филип трябваше да продължи да изпълнява длъжността главен изпълнителен директор на австралийската корпорация на Макгил, конгломерат, който притежаваше различните компании на Макгил. Пола трябваше да остане представител на майка си по всички въпроси, отнасящи се до „Ситекс Ойл“. След смъртта на Дейзи, имуществото на Макгил трябваше да бъде по равно разделено между Пола и Филип. Дейзи наследи „Пенистън Роял“, всичката земя и собственост към къщата, произведенията на изкуството, както и изумрудите на Макгил. Къщата, покъщнината, земята и бижутата трябваше да преминат към Пола след смъртта на майка ѝ. Пола получаваха остатъка от значителната изумрудена колекция на баба си.

— Останалите бижута на мисис Харт в по-голямата си част трябва да бъдат поделени между внучките ѝ. Въпреки това има други завещания — на Маргьорит Баркстоун, съпругата на Александър, на Сали Харт Стендиш и Вивиан Харт, нейни внучки племенници, и Розамунд Харт Елсуърти, нейна племенница — им каза Джон. — Ема направи подбора за всеки поотделно и той е, както следва: „На скъпата си внучка Емили Баркстоун Харт давам и завещавам сапфирената си колекция, състояща се от...“. — Джон напевно започна да чете дългия списък.

На адвоката му трябваше почти час, за да завърши четенето на тази част от завещанието, тъй като Ема притежаваше огромна колекция от бижута, и онези, които не бяха наследници, започнаха да стават неспокойни. Чуваше се шумолене и приглушени звукове, когато хората се движеха на столовете си. Извадиха цигари и запушиха. Някой наля чаша вода. Едуина издуха носа си няколко пъти. Робин се изкашля.

Джон Крофорд бе абсолютно спокоен както винаги и не обръщаше внимание на разместванията и случайните шумове. Четеше бавно, точно и на всички бе ясно, че няма да позволи да бъде притеснен. Накрая завърши:

— Това приключва подробностите за разпределението на колекцията от бижута на мисис Харт. Сега ще продължа с този раздел на завещанието, който се отнася до недвижимата ѝ собственост, главно къщите в Ямайка, Британска Западна Индия, апартамент в Париж на Авеню Фош, вилата в Кап Мартин в Южна Франция.

Адвокатът обясни, че завещанията, които Ема Харт бе направила през април 1968, оставаха непроменени. Емили Баркстоун Харт трябваше да наследи парижкия апартамент, брат ѝ Александър Баркстоун — вилата на Ривиерата, а Антъни — къщата на Карибско море.

На тази точка Джон внезапно постави завещанието на масата. Очите му се лутаха от лице на лице и тогава собственото му лице се промени значително, когато се изправи на стола си.

Произнесе с много внимателен тон:

— Мое задължение е сега да ви информирам, че Ема Харт промени останалата част на завещанието си.

Чуха се няколко високи ахвания и по-голямата част от присъстващите се вдървиха на столовете си. Множество разтревожени погледи бяха разменени. Пола почувства ръката на Филип на коляното си и го погледна бързо, тъмните ѝ вежди се повдигнаха, преди да върне погледа си към Крофорд. Той обръщаше страницата, която току-що бе прочел, и разглеждаше следващата.

Пола усещаше как напрежението плува около нея във въздуха и очакването ѝ бе примесено със страх. Гърдите ѝ се свиха, когато стисна ръцете си, чудейки се какво ли щеше да избухне. „Винаги съм го знаела дълбоко в себе си, мислеше Пола. Несъзнателно знаех, че баба има някоя и друга скрита изненада.“ Чакаше Джон да продължи.

Тишината в стаята бе мъртвешка.

Двадесет и осем немигащи очи бяха заковани върху адвоката.

Най-накрая Джон погледна нагоре. Разгледа лицата им за втори път, отбелязвайки изражението на всяко. Някои изразяваха страх или тревога, други бяха силно любопитни, няколко просто изразяваха интерес. Усмихна се и прочете със силен глас:

— Аз, Ема Харт Лаудър Ейнсли, отгук нататък споменавана като Ема Харт, заявявам, че допълненията към последната ми воля и завещание на този двадесет и пети април в година 1969 на нашия Бог са направени от мен в здраво телесно и умствено състояние. По-

нататък заявявам и свидетелствам, че никакъв натиск или влияние не са оказани над мен от която и да е личност, за да направя споменатите промени, и моята последна воля и завещание са единствено повлияни от собствените ми намерения и действия.

Настъпи кратка пауза от страна на Джон, когато обърна страницата, след това насочи цялото си внимание към юридическия документ в ръцете си.

— Допълнение първо. Давам и завещавам на Шейн О'Нийл, внук на скъпия ми дългогодишен приятел Блеки О'Нийл, брилянтния пръстен, който ми бе подарен от покойния му и гореспоменат дядо. Още завещавам на Шейн О'Нийл картината, известна като „Върхът на света“, която също получих от дядо му. По-нататък, давам на Шейн О'Нийл сумата от един милион лири във формата на тръст, който бях основала за него. Правя тези подаръци на Шейн от любов към него и като признание за постоянната му любов и преданост към мен.

Допълнение второ. Давам на Миранда О'Нийл, внучка на приятеля ми Блеки О'Нийл, изумрудената панделка брошка, подарена ми от дядо й. Също така подарявам, на Миранда О'Нийл всички останали бижута, които съм получила от дядо й през живота му. Списък от споменатите предмети е прикрепен в края на тези допълнения. По-нататък, давам и завещавам на Миранда сумата от петстотин хиляди лири във формата на тръст. Правя го като признание за привързаността и любовта й към мен и в памет на скъпата ми приятелка Лора Спенсър О'Нийл, баба й.

Допълнение трето. Завещавам на моя внук племенник Уинстън Джон Харт, внук на любимия ми брат Уинстън, стопанството, известно като „Гнездото на чаплата“ в Скарбъроу, Йоркшир, и сумата от един милион лири, вложени в тръст, подобен на гореспоменатите. Също така завещавам на Уинстън Харт петнадесет процента от акциите си в новата ми компания „Консолидейтед Нюзпейпър Интърнешънъл“, която той и аз основахме през март 1969. Правя тези завещания на Уинстън Харт като жест на любов и заради любовта, предаността и необичайната му лоялност към мен в продължение на години и заради брака му с внучката ми Емили, за благо на тях двамата и поколението им.

Тук Джон спря, бързо глътна малко вода и осъзнавайки напрегнатата атмосфера, която бе настъпила, бързо продължи:

— Допълнение четвърто. Давам на Джеймс Артър Феърли, съпруг на внучката ми Пола Феърли, десет процента от акциите си в „Консолидейтед Нюзпейпър Интърнешънъл“. Това е лично завещание на Джим Феърли и в никакъв случай няма отношение към тръстовете, основани за правнуците ми Лорн и Теса. С това завещание искам да изразя признанието си за неговата преданост към мен и интересите ми в „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Къмпъни“ и също изразява привързаността ми към него.

Допълнение пето. На моята внучка племенница Вивиан Харт, внучка на любимия ми брат Уинстън, и на племенницата ми Розамунд Харт Елсуърти, дъщеря на любимия ми брат Франк, давам и завещавам на всяка по петстотин хиляди лири във формата на тръстови фондове, които бях създала за тях. Правя това поради голямата си привързаност към тях двете и в памет на братята си.

Допълнение шесто. Давам и завещавам на внучката си Пола Макгил Еймъри Феърли и внука си Филип Макгил Еймъри апартаментата си на Пето авеню в Ню Йорк и къщата си на „Белгрейв Скуеър“, като двете собственисти да се владеят съвместно от тях. Правя тези подаръци на Пола и Филип, защото гореспоменатите резиденции ми бяха купени от дядо им, Пол Макгил. След дълъг и внимателен размисъл реших, че внуците на Пол Макгил би трябвало по право да наследят тези къщи. Поради тази причина промених оригиналното завещание, направено през април 1968.

Допълнение седмо. Давам на внучката си Пола Макгил Еймъри Феърли останалата част от собствеността си, включително всички коли, дрехи, кожи и налични пари в банковите ми сметки. По-нататък, давам и завещавам на Пола Феърли всичките си авоари, вложени в личната ми компания „Е. Х. Инкорпорейтед“. Споменатите авоари включват личната ми недвижима собственост, личните ми акции и касови баланси. Общата стойност на тези авоари се изчислява на шест милиона, осемстотин деветдесет и пет хиляди лири, шест шилинга и шест пенса.

Адвокатът вдигна глава и каза на събралите се:

— С това приключва четенето на последната воля и завещание на Ема Харт Лаудър Ейнсли, освен...

— Почакайте за момент! — експлодира Джонатан. Кипейки, той скочи. Очите му бяха свирепи, лицето му бе преbledняло като избеляла

кост. — Ще оспорвам това завещание! На мен беше оставен апартаментът на Пето авеню в оригиналното й завещание и е мой по право. Ще...

— Бъди така любезен да седнеш, Джонатан — възкликна студено адвокатът, поглеждайки го. — Не съм свършил.

Настръхнал, без да крие яростта си, Джонатан стори това, за което бе помолен, но продължи да вика:

— Татко! Няма ли какво да кажеш за това?

Робин, въпреки че също бе вбесен, направи знак на сина си да млъкне.

Крофорд продължи:

— Точно щях да прочета последното изявление, направено от мисис Харт в края на завещанието й. Сега ще го направя и трябва да помоля да няма по-нататъшни необуздани избухвания от този сорт. Това е последното изявление на мисис Харт:

Искрено вярвам, че съм била права, точна и справедлива в разпределението на всичките си земни вещи и богатства. Искрено се надявам, че наследниците ми разбират защо някои от тях получават по-големи наследства от други. Въпреки това, ако някои от наследниците ми чувстват, че са измамани или подминати за сметка на други членове от семейството ми, трябва да заявя, че случаят не е такъв. По-нататък, ако някой член от семейството ми замисля да оспорва това завещание, трябва убедително да го посъветвам да не го прави. Още веднъж свидетелствам, че никакво неподходящо влияние или влияние от какъвто и да е род не ми е било оказвано когато и да е.

Никой друг, освен адвоката ми Джон Крофорд, не знаеше за тези промени и допълнения, които са изцяло мое създание. Трябва също да заявя, че не съм изкуфяла, нито пък равновесието на мозъка ми е нарушено. Четири писмени клетвени декларации, подписани от четирима лекари, са прикрепени към този документ, който е моята последна воля и завещание. Тези лекари ми бяха непознати до датата на това завещание и по този начин са незаинтересовани страни. Двама общи практикуващи лекари и двама психиатри ме прегледаха сутринта и следобед на двадесет и пети април 1969, преди това завещание да бъде написано вечерта на същата дата. Резултатите от прегледите им се съдържат в писмените клетвени декларации и потвърждават, че съм в

отлично физическо състояние и съвършено здраве, че съм душевно стабилна и че способностите ми не са нарушени.

Вследствие на това, трябва да посоча, че това завещание е необратимо, неоспоримо и абсолютно неопровержимо. Не може да бъде оспорвано в съда. Определям любимата си и предана дъщеря Дейзи Макгил Еймъри за изпълнителка по наследството ми, Хенри Роситър от „Роситър Мърчънт Банк“ и Джон Крофорд от „Крофорд, Крейтън, Фипс и Крофорд“ за подизпълнители по наследството ми.

Джон се облегна, очаквайки бурята да избухне.

Тя избухна моментално.

Всички започнаха да говорят едновременно. Джонатан бе на крака и почти тичаше по дългото протежение на залата за конференции, изглеждаше, като че ли имаше намерение физически да нападне Джон Крофорд. Робин също беше станал, както и Кит Лаудър и Сара. Тези тримата също се нахвърлиха върху Джон със свирепи физиономии и без да крият яростта си, започнаха да го ругаят пискливо.

Джонатан бе близо до апоплексия, крещеше, че семейството О'Нийл са били облагодетелствани за негова сметка и че Пола и Филип са откраднали наследството му. Сара започна да плаче. Майка й Джун бързо отиде при нея, опитвайки се да я успокои, като правеше безуспешни опити да прикрие собственото си смущение.

Брайън О'Нийл скочи на крака. Приблужи се до Дейзи и като единствен присъстващ член на семейството заяви, че семейство О'Нийл не биха желали да приемат завещанието им от Ема, като се имат предвид коментарите на Джонатан.

Бъркотията се въртеше около Пола. Джим, който седеше пред нея, се обърна и каза:

— Не е ли чудесно от страна на баба да ми остави акциите в новата вестникарска компания?

— Да — каза Пола, забелязвайки светналите му очи, доволната му усмивка.

Филип, който седеше от лявата ѝ страна, я потупа по рамото и се наклони към нея. Пола извърна очи и се втренчи в брат си. Гледаха се разбиращо един друг един продължителен миг. Пола се опитваше да запази спокойно изражение, но това трудно ѝ се удаваше. Стисна устни, за да не се изсмее високо. Промърмори:

— Добрата стара баба както винаги е помислила за всичко. Какъв блестящ, гениален проблясък бе това да приложи онези медицински клетвени декларации. Недоволните не могат да направят нищо — ръцете им здраво са вързани от Ема Харт.

Филип кимна.

— Да, но ще създават неприятности, запомни думите ми. От друга страна, познавайки темперамента на Джонатан, този внезапен обрат на събитията лесно би могъл да го накара да се държи по най-неразумния начин. Би могъл да действа даже необмислено. И вероятно ще разкрием предателството му към баба по-рано, отколкото мислим.

— Да се надяваме. Вероятно баба е разбирала това също, Филип. Не се съмнявам в искреността ѝ, когато ни е оставила резиденцията на Макгил, защото ние сме Макгил, но нека не забравяме колко проникателна и умна бе тя.

Пола не можа да си задържи усмивката.

— Трябва да признаеш, че Ема Харт имаше последната дума.

— Бих казал, че тя им се подигра — отговори Филип, тържествувайки.

Дейзи отблъсна назад стола си и заобиколи бързо масата. Наведе се над Пола и каза:

— Горкият Джон... словесно го наказват, и то твърде несправедливо. Завещанието на мама бе нейно собствено дело, не негово. Той е единствено семейният адвокат. Не можеш ли да спреш отвратителното им поведение? Фамилията Лаудър и Ейнсли са извън всякакъв контрол.

— Може би татко ще каже нещо — промърмори Пола.

— Не — отговори твърдо Дейзи. — Ема Харт те направи глава на това семейство. Това е твоя отговорност, скъпа. Съжалявам, но това е положението.

Пола кимна и се изправи.

— Моля всички, тишина за момент.

Природната сдържаност пречеше на Пола да защити позицията си пред такава голяма група като тази, но когато никой от буйните размирници не ѝ обърна никакво внимание, се наведе и удари стиснатия си юмрук по масата. Възкликна яростно:

— Млъкнете! Всички! И седнете!

Фамилиите Ейнсли и Лаудър я погледнаха с антипатия и въпреки че не помръднаха от позицията си около стола на Джон Крофорд, спряха да се карат помежду си.

— Благодаря ви — каза Пола по-спокойно, но в гласа ѝ се почувстваха ледени нотки. Изправи се в цял ръст и вродената ѝ надменност моментално стъписа всички.

— Как смееете да се държите по този безсъвестен начин! — укори ги строго. — Мисля, че бихте могли да проявите малко уважение към Ема Харт. Господи, тя е мъртва само от няколко седмици, а вие тук се държите като лешояди. — Тук очите на Пола се приковаха върху Джонатан и Сара, които стояха заедно. — Баба ми знаеше какво прави и мисля, че е била твърде великодушна към определени членове на това семейство.

Пола сграбчи здраво облегалката на стола и продължи с тон, който бе почти заплашителен:

— Никой от вас да не посмее даже да помисли за обжалване на завещанието на Ема Харт. Защото, ако го направи, ще се боря срещу него до самия край — даже ако това струва цялото ми време и последното ми пени.

Всички събрани я гледаха втренчено. Повечето от присъстващите ѝ се възхищаваха, някои я проклинаха, но всички бяха хипнотизирани от атмосферата на сила, която излъчваше.

Уинстън се приближи до Емили и докосна ръката ѝ. Прошепна ѝ:

— Само я погледни... самата Ема Харт. Мисля, че легендата живее.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Шейн и Пола пресякоха терминала на „Бритиш Еървейс“ на летище „Кенеди“, взеха ескалатора до втория етаж и влязоха в залата за първа класа.

Намериха спокойно кътче.

След като й помогна да свали наметката си от дива норка, Шейн се измъкна от тренчката си и го хвърли на съседния стол.

— Хайде да пийнем нещо — предложи. — Имаме време до полета.

— Чудесно. Благодаря ти, скъпи.

Шейн й се усмихна и тръгна към бара от другата страна на залата.

Пола го наблюдаваше. Изглеждаше прекрасно. Мургав, самоуверен, напълно контролиращ себе си. Изразът на лицето й се смекчи, очите й се изпълниха с любов. През изтеклата година, в която връзката им се утвърди, чувствата й към него бяха нараснали. Той бе станал част от нея и тя се чувстваше изгубена, когато бяха разделени, сякаш бе полужива. Непрестанно я изненадваше. Въпреки че го познаваше от най-ранно детство, никога не бе осъзнавала изцяло колко много може да се разчита на него при всякакви обстоятелства или извънредни положения. Имаше огромно чувство за отговорност както към нея, така и към всяко едно нещо, което бе важно в живота му. Силата на характера му предизвикваше страхопочитание. Той е железен човек, мислеше си тя.

Наблюдаваше го с обич, докато се връщаше с питиетата. Шейн отвърна на усмивката й, подаде й водка с тоник и седна до нея.

Допря чашата си до нейната и каза:

— Да пием за следващия месец, Пола, за началото на следващата година.

— За 1971 — каза Пола.

— Тя ще бъде нашата година, скъпа. Всичко ще се уреди с Джим. Ще бъдеш свободна. Само помисли, ще бъдеш отново тук през януари,

а това не е твърде далече във времето. Вече можем спокойно да кроим плановете си за бъдещето. Най-сетне.

— Толкова се радвам — каза тя, но блестящите ѝ очи потъмняха тревожно.

Шейн забеляза. Намръщи се.

— Не харесвам това изражение на лицето ти, Пола. Какво има?

Тя поклати глава, засмя се весело.

— Нищо. Просто ще бъда щастлива едва когато говоря с Джим и уредя взаимоотношенията си. Толкова е разстроен, отказва да признае, че нещата не вървят, заравя главата си в пясъка. Знам, вероятно мислиш, че недостатъчно ефективно се справям със ситуацията. Но разбери, трудно е да говориш на някой, който просто не иска да слуша. — Протегна ръка и стисна неговата. — Съжалявам. Тъпча на едно място. Повтарям се.

— Всичко е наред. Разбирам. Но ще се занимаеш с него, когато се върнеш. — Шейн се ухили, като добави: — Би трябвало да го затвориш в една стая, да заключиш вратата и да скриеш ключа. По този начин ще трябва да те изслуша.

— Ако е необходимо, точно това ще направя. Обещавам. Решила съм да свърша с това един път завинаги. Разбира се, моментът не е подходящ, две седмици преди Коледа. От друга страна, предполагам, че едва ли има подходящ момент за обсъждане на развод... емоционалните ситуации са винаги трудни.

— Да. — Той се наведе напред. — Знам, че няма да е лесно, Пола. Бих желал да мога да бъда до теб в Англия, ако имаш нужда от мен, но трябва да замина за островите, нямам избор. Въпреки това — спря, погледна я напрегнато — ще долетя в Лондон незабавно, ако не можеш да се справиш сама.

— Знам, че ще го направиш, но ще се оправя сама. Наистина, Шейн.

Настъпи кратка тишина. После тя каза:

— Благодаря ти за миналия месец. Чудесно беше да прекарам с теб един период от време без прекъсване. Чувствам се много по-добре, отколкото когато пристигнах през ноември... във всяко едно отношение.

— Също и аз. Помисли, Пола, за теб това беше триумфален месец. Успя да подновиш договора с Дейл Стивънс, победи Мариот

Уотсън в спора за „Ситекс“, нещо, което би трябвало да те кара да се чувстваш добре. И може би твоят успех предрича добро бъдеще. Трябваше да се справиш с много трудности.

— Ти ме измъкна, Шейн. Ти ме подкрепи и утеши. По-силна съм от всякога заради теб, заради любовта и разбирането ти. И по въпроса за „Ситекс“... — Гласът ѝ заглъхна неубедително. Погледна го внимателно и сбърчи нос. — Знам, че няма да ми се присмиваш, когато ти разкажа за това, защото и ти си един суеверен келт...

Отново спря. Погледът ѝ не се отместваше от лицето му.

— Няма да ти се присмивам. Така че продължавай.

Изящните ѝ устни се извиха в усмивка и тя поклати глава с нескрита самоирония.

— Добре, когато за първи път чух за експлозията на „Емърем III“ не можех да спра да мисля, че това е лошо знамение, знак за предстоящи, още по-ужасни бедствия. И в известен смисъл бях права. Поглеждайки назад, си давам сметка, че изминалите четиринадесет месеца бяха препълнени с проблеми... Смъртта на Мин, безредиците в Ирландия по време на експлозията. Нарастващите съмнения на баба за Джонатан, безсрамното поведение на Сара към мен, интригите ѝ, с цел да сложи ръка върху бутиците на „Харт“, разпадането на брака ми. Ужасното поведение на леля Елизабет, страхът от скандал поради развода ѝ и позицията на Джани. Продължаващите трудности със „Ситекс“, вътрешните борби в тази компания, да не говоря за самолетната катастрофа на Джим и после нервната му криза. Внезапната смърт на Блеки и кончината на баба толкова скоро след това и всичките онези ужасни скандали в семейството по повод завещанието ѝ. — Тя сви устни. — Чувствам се, като че ли някой ме е проклетел или по-скоро семейството на Ема.

Шейн взе ръката ѝ в своята.

— В известен смисъл на теб ти се събра повече, отколкото трябва. Но нека да сме обективни. Първо, Блеки беше на осемдесет и четири години, а Ема на осемдесет и една, така че трябваше да се очаква, че те ще умрат скоро. И те умряха спокойно, Пола, след дълъг и продуктивен живот. Второ, ти постави край на виковете и крясъците относно завещанието ѝ в определени среди. Уреди много от проблемите в „Ситекс“, а интригите на Сара срещу теб бяха пресечени още в самото начало от Ема. Джим очевидно се е възстановил. Антъни

и Сали са щастливо женени и имат чудесен син. Даже леля ти Елизабет се отърва безпроблемно и изглежда щастлива с Марк Дебоан. Колкото до твоя брак, той изглеждаше обречен дълго преди „Емърем III“ да експлодира.

Той я прегърна, целуна я по бузата, после се отдръпна, вгледан в лицето ѝ.

— Какво ще кажеш за положителните страни? Блеки и Ема можаха да отпразнуват заедно осемдесетия ѝ рожден ден и прекараха осем чудесни месеца, обикаляйки света. Емералд Боу спечели Гранд Нешънъл, което бе триумф за дядо. Едуина се помири с Ема, която живя достатъчно дълго, за да види Емили омъжена за Уинстън, а Александър женен за Меги. Имаше много щастливи събития и много хубави неща се случиха наред с лошите.

— О, Шейн, толкова си прав. Колко ли глупава изглеждам.

— Съвсем не, и както каза, няма по-суверен човек от мен. Все пак опитвам се да търся дъгата. Такава има, знаеш.

Изражението му се промени и той я погледна с тъмните си очи, в които се появи въпрос.

— Когато ми телефонира онази нощ през октомври след прочитането на завещанието на леля Ема, каза, че тя ме е направила един от нейните наследници, защото ме е обичала като член на семейството си и поради дългогодишното си приятелство с дядо ми. И знам, че продължаваш да го повтаряш, но...

Той се облегна, бръкна в джоба си за цигари, взе една, запали я. Пушеше замислен, вгледан в далечината.

Наблюдавайки го отблизо, с нараснал интерес, Пола реши да опипа почвата:

— Какво искаш да кажеш, какво намекваш, Шейн?

— Не мога да спра да се чудя дали Ема не е имала други причини, или по-точно, друга причина.

— Каква точно?

— Може би Ема е знаела за нас, Пола.

— О, Шейн, не мисля — възкликна Пола, поглеждайки го учудено. — Сигурна съм, че би ми споменала нещо. Знаеш колко близки бяхме с баба. Във всеки случай би казала на Блеки, знам това, и той със сигурност би говорил с теб. Не би устоял.

Шейн посегна към пепелника.

— Не съм толкова сигурен като теб. Ема бе най-умната личност, която съм познавал. Съмнявам се дали би казала нещо при съществуващите обстоятелства. От една страна, не би искала да нарушава моята или твоята интимност и не би казала на дядо, защото би се страхувала, че той ще се разтревожи. Нека да погледнем нещата реално, тя ми остави годежния си пръстен, надявайки се, че един ден ще го дам на теб!

Пола каза:

— Вероятно просто е мислела, че ти си този, който трябва да притежава пръстена, че по право е твой, имайки предвид откъде е дошъл. Той е много ценен. Освен това ти остави картината, която също бе подарък от дядо ти.

— Вярно. Но, Пола, един милион лири за мен! Това, по дяволите, е твърде голям подарък, измерен по каквито и да е стандарти.

— Съгласна съм. — Пола му се усмихна и ясните ѝ сини очи, проблясващи с виолетови светлини, се изпълниха с нежност и топлина. — Баба ми много държеше на теб, Шейн. Смяташе те за един от внуците си. И погледни, какво ще кажеш за Мери? Баба бе страхотно щедра и към нея.

— Да. — Шейн въздъхна. — Бих искал да знам реалната истина. Но не мисля, че някога ще я знам. — Внезапно го напуши смях и очите му заиграха закачливо. — Трябва да призная, иска ми се да мисля, че Ема е знаела за нас и е одобрявала.

— Има нещо, в което мога да бъда сигурна, Шейн. Знам, че би ни дала благословията си. — Пола спря рязко, когато по високоговорителите се чу информация. Погледна го и направи гримаса. — Дотук, скъпи, обявиха моя полет. — Направи опит да стане.

Шейн я задържа. Прегърна я и прошепна в косата ѝ:

— Толкова те обичам, Пола. Помни това през следващите няколко седмици.

— Как бих могла някога да забравя? Това е част от голямата ми сила. Аз също те обичам, Шейн, и ще те обичам до края на живота си.

Емили каза:

— Не, Джим, не е пристигнала още. Очаквам я всеки момент.

Като придържаше слушалката между ухото и рамото, Емили вдигна ципа на полата си, продължавайки да слуша Джим. Той се обаждаше от Йоркшир и я бе хванал точно когато се обличаше.

След няколко секунди Емили обясни нетърпеливо:

— Знам, че самолетът е кацнал. Проверих на Хийтроу. Кацнал е навреме. Докоснал е пистата точно в седем и тридесет. Пола трябва да премине митница и след това да излезе в града.

Емили погледна часовника върху масичката до леглото.

— Господи, още е само девет, Джим. Виж какво, трябва да тръгвам. Ще ѝ кажа да ти се обади в минутата, в която влезе.

— Излизам от офиса, Емили — каза Джим. — Тръгвам с кола за Лондон. Кажи на Пола да не си прави труда да идва в Йоркшир, както планираше. Ще я видя на „Белгрейв Скуеър“ тази вечер. И теб, и Уинстън също. Хайде да вечеряме заедно, да направим прощално парти.

— О, да — промърмори Емили. — Разбирам какво имаш предвид. Заради заминаването на Уинстън за Канада утре.

— Да... и аз отивам с него, Емили. Току-що приключих разговора си от нашия лондонски офис и той е очарован, че съм решил да се присъединя.

— О — каза с изненада Емили. — Добре, да, ще му правиш компания, предполагам. Ще се видим довечера, Джим, довиждане.

— Довиждане, Емили.

Тя постави слушалката върху вилката и продължи да я гледа втренчено. Направи гримаса, чудейки се дали Уинстън наистина бе толкова доволен, колкото Джим мислеше. Съмняваше се. Никой от тях нямаше достатъчно време за Джим Феърли тези дни.

Телефонът иззвъня отново. Емили бързо го вдигна, със сигурното чувство, че това бе съпругът ѝ.

— Да, Уинстън — каза тя.

Уинстън се засмя.

— Как разбра, че съм аз?

— Защото преди минута говорих с Джим. Търсеше Пола. Каза ми, че заминава за Торонто с теб. Не си ли развълнуван до безкрайност? — попита саркастично.

— Страхотно — каза Уинстън. — В действителност няма причина да идва с мен, но не можех да му кажа да върви по дяволите.

Той притежава десет процента от новата компания и е любопитен относно последната придобивка, иска да огледа новия вестник. Знаеш колко странен е тези дни, дори започва да става досаден.

— Досадно ще е за теб, Уинстън — въздъхна Емили. — Виж, надявам се, че няма да започне да се бърка в Сентинъл на Торонто. В редакторската работа, имам предвид. Това би могло да те забави. Хубаво би било да се върнеш за Коледа, Уинстън.

— Ще си дойда, не се безпокой, любима. Колкото до Джим, ще го отрежа, ако започне да се бърка.

— Той предложи всички да вечеряме заедно довечера. Прощално парти, така го нарече. Предпочитам да сме сами, но предполагам, че ще трябва да се присъединим към тях — каза Емили с ревнив тон.

— Нямаме избор. Във всеки случай позвъних, за да ти кажа, че Джим идва с мен в Канада. Трябва да бързам. Всеки момент ще открия заседанието.

След като се сбогува, Емили извади жакета си от гардероба и го облече. Бързо слезе по стълбите на мезонета на „Белгрейв Скуеър“, където двамата с Уинстън бяха отседнали за уикенда, и се отправи към кабинета.

В утринта на този мрачен понеделник стаята, умело аранжирана в светла гама, бе изпълнена със студена декемврийска светлина. И все пак тя създаваше весело настроение с вазите свежи цветя, горящата камина, многобройните лампи, които топло светеха. Емили забеляза, че Паркър бе внесъл поднос с кафе и три чаши и чинийки. Брат й трябваше да пристигне в десет часа, веднага след Пола.

Емили телефонира на секретарката си в лондонския офис на „Дженрит“ и обясни, че ще отсъства до края на деня. Когато затвори телефона, чу гласа на Паркър, който поздравяваше Пола във фойето. Скочи и изтича да посрещне братовчедка си.

— Каква чудесна изненада да видя усмихнатото ти лице — каза топло Пола, хвърляйки се в прегръдките ѝ. — Не очаквах да бъдеш в Лондон. Какво правиш тук?

— Сега ще ти обясня.

Пола се обърна към иконома.

— Тилсън остави багажа в колата, Паркър, тъй като ще ме закара в Йоркшир по-късно днес.

Емили каза:

— О, Пола, Джим позвъни преди малко. Тръгнал е за Лондон. Искаше да знаеш това и предложи да останеш тук тази вечер.

Пола прехапа устни, преглътна разочарованието си и промърмори:

— Ясно. — Усмихна се слабо на иконома. — Бихте ли помолили Тилсън да внесе багажа ми, Паркър.

— Да, мадам. — Паркър отиде към входната врата.

Пола хвърли наметката си от норка върху един стол в хола и последва Емили в кабинета. Затвори вратата, облегна се на нея и извика разпалено:

— По дяволите. Джим знаеше, че имам силното желание да замина право за Йоркшир и да видя Лорн и Теса! Каза ли защо така внезапно е тръгнал за града!?

— Да. Уинстън заминава утре за Торонто, да инспектира положението с новия вестник. Джим е решил да се присъедини.

— О не! — извика Пола и лицето ѝ се изопна. Приблужи се до камината и тежко се отпусна на дивана. Гневът бушуваше в нея. Джим пак изчезваше, както направи през октомври, когато бе заминал за Ирландия при Едуина. Шесто чувство ли имаше? Предусещаше ли по някакъв начин момента, когато тя искаше да поведе разговор за развод?

Емили стоеше до камината, наблюдавайки внимателно братовчедка си. Накрая каза:

— Изглеждаш ужасно разстроена, Пола. Какво има?

Пола се поколеба, после се довери.

— Не мисля, че ще се изненадаш, Емили, ако ти кажа, че ние с Джим имаме много лични проблеми за обсъждане. И за разрешаване. Надявах се да разчистя нещата през следващите няколко дни. Сега той заминава. Отново. Ако не го убедя да отложи пътуването си с Уинстън, ще трябва да чакам да се завърне от Канада, за да говоря с него.

Емили се отпусна на дивана и я потупа по ръката.

— От дълго време знам, че нещата между вас не вървят, Пола. Ти би трябвало да говориш с Джим, и то за развод, ако искаш мнението ми. И Уинстън мисли така.

Пола потърси погледа на Емили.

— Нима е ясно за всеки?

— О, не, не за всеки. Но най-близките ти са наясно.

— А родителите ми? — попита бързо Пола.

— Баща ти съзнава, че има голямо напрежение между вас, и е разтревожен от положението, но не съм сигурна за леля Дейзи. Искам да кажа, тя не разбира колко е лоша ситуацията, Пола. Тя е толкова добра, винаги прощава на всеки.

Пола въздъхна уморено.

— Мислиш ли, че ще мога да го убедя да не заминава за Канада?

— Не, определено не. Заради онези акции, които баба му остави, Джим доби самочувствие на част от новата компания и иска да си натопи пръстите в меда. Тези дни е станал непоносим.

Пола почувства внезапна отпадналост. Уморено примижа.

— Мразя тези нощни трансатлантически полети.

Емили кимна. Пое дълбоко въздух и каза:

— При всички положения няма да можеш да заминеш за Йоркшир днес, Пола. На Александър му трябваш тук, в Лондон. Той пристига след няколко минути, за да се срещне с нас.

— Какво се е случило? — Внезапно нещо проблесна в съзнанието ѝ. — Да не е Джонатан?

— Да, опасявам се, че е той.

— Разкажи ми всичко. — Пола погледна тревожно Емили. Решително отхвърли мисълта за Джим и развода.

— Александър предпочита сам да те информира, Пола. Каза ми да те помоля да почакаш, докато дойде. Твърде комплицирано е. И аз пристигнах в Лондон заради Джонатан. Александър искаше да бъде тук за срещата с теб. В действителност двамата с него разнищихме ситуацията през последните две седмици.

— Искаш да кажеш, че сте знаели през цялото това време и не сте ми казали?

— Искахме да бъдем сигурни и заедно да направим план. Също така трябваше да говорим с Хенри Роситър и Джон Крофорд. Трябваше ни техният съвет. Ще предприемем драстични стъпки, Пола.

— Толкова ли е лошо?

— Твърде сериозно. Въпреки това Сенди и аз контролираме положението. Сара е замесена в известна степен.

— Както си и мислехме — въздъхна Пола. Тревогата ѝ нарасна.

Вратата се отвори тихо и Александър влезе в кабинета.

— Добро утро, Емили. Добре дошла, Пола. — Приближи до дивана, целуна ги двете и седна срещу тях. — Не бих имал нищо против чаша кафе, Емили — каза на сестра си. — Вървах пеша от „Итън Скуеър“, а времето е ужасно тази сутрин. Замръзнал съм.

— Да, разбира се. — Емили вдигна сребърния чайник, наля. — За теб, Пола?

— Да, аз също бих желала. — Погледът ѝ пронизваше, когато се спря на Александър. — Трябваше да ме известиш.

— Честно казано, мислех да го направя, Пола. Двамата с Емили го обсъждахме надълго и нашироко и накрая решихме, че няма смисъл. Щеше да се безпокоиш, а нямаше да можеш да направиш нищо от Ню Йорк. Освен това ръцете ти бяха вързани със „Ситекс“. Не исках да те дърпам обратно в Лондон. Още повече, стигнах до корена на всичко това в края на миналата седмица.

Пола кимна.

— Каж ми всичко, Сенди.

— Добре, слушай. Планът на Филип сполучи. Малкълм Перинг ми помогна да разоблича Джонатан, но имах друг извор на информация. Този източник ми даде възможност наистина да го пипна. Но избързвам. По-добре да започна отначало.

— Моля те — каза Пола.

— Малкълм Перинг предложи перфектна имуществена сделка на „Харт Ентърпрайс“. Занесе я на Джонатан, който прояви значителен интерес. След това нищо не стана. Малкълм продължи да му звъни по телефона в продължение на две седмици, а Джонатан все отлагаше. Чак в средата на септември Джонатан покани Малкълм да намине в офиса му за среща. В началото Джонатан му наговорил глупости, казал, че сделката е отлична, но накрая отхвърлил предложението. Заявил, че в „Харт Ентърпрайс“ не могат да се справят с нея точно в този момент. Предложил на Малкълм да отправи сделката към човек с име Станли Джарвис от новообразуваната компания „Стоунуол Пропъртис“. Обяснил, че Джарвис му е стар приятел, на когото може да се разчита и който се занимава с големи сделки в областта на недвижимата собственост.

— Не може да бъде — промълви Пола. — „Стоунуол Пропъртис“ принадлежи на Джонатан Ейнсли.

— Точно така. И още нещо — Себастиан Крос му е партньор.

— Тази противна личност! Уф! — потрепери Пола.

— Сара също има пари в компанията — заяви Александър. — Глупаво момиче.

— Джонатан отново я подведе така, както когато беше дете — отбеляза тихо Пола.

— Точно така — намеси се Емили. — Само че този път последствията за нея са значителни.

— Да — намръщи се смутено Пола, после запита: — Но как успя Малкълм Перинг да разкрие всичко това?

Александър отговори:

— Не той. Аз го направих. Малкълм Перинг се съгласи с идеята на Джонатан, тъй като това бе самата цел на плана ни — да го хванем на местопрестъплението, така да се каже. Малкълм два пъти се срещна с този Джарвис и изведнъж Себастиан Крос се появи на сцената. Сега той е на предна позиция в компанията, въпреки че Джонатан очевидно се крие зад подставени лица, тъй като името му не се появява никъде.

Александър запали цигара и продължи:

— Малкълм започна преговори с Крос и Джарвис, играейки по свирката им, като ги караше да вярват, че е готов да сключи сделката със „Стоунуол“. Не одобри никой от тях и подозираше, че компанията е нестабилна финансово. Направи много разследвания, говори с хора от града и подозренията му скоро се потвърдиха. Както бе планирано, Малкълм започна да се отдръпва за голямо учудване на Джарвис и Крос. Те се уплашили да не загубят сделката и започнали да се хвалят с големия бизнес, с който напоследък се занимавали. Малкълм ми донесе тази информация. Прегледах преписките в отдела ни за недвижима собственост късно една вечер и открих, че ние бихме могли да извършим всички тези сделки. Джонатан ги е прехвърлял към „Стоунуол“. Това приключи за мен въпроса, Пола. Знаех със сигурност, че е абсолютно виновен. Малкълм най-накрая прекрати преговорите със „Стоунуол“, обяснявайки, че друга компания, занимаваща се с недвижима собственост, е направила изключително предложение и партньорите му настояват фирмата да го приеме.

— И те повярваха ли? — попита Пола.

— Нямаха друг избор. Бях вече готов да връхлетя върху Джонатан, но тъкмо тогава съвсем неочаквано ми попадна една друга

информация. За четиридесет и осем часа получих достатъчно доказателства срещу Джонатан, за да го обеса.

— Откъде дойде новата информация? — Пола се наведе напред енергично, изпълнена с любопитство.

— Джон Крос.

— Александър, шегуваш се! — Учудването на Пола бе очевидно. — Джон Крос — повтори тя и очите ѝ се разшириха, когато се отдръпна и погледна подозрително Александър. — Не го вярвам.

— Това е истината.

— Но защо би ти се доверил?

— В действителност, Пола, Джон Крос искаше да се довери на теб. Влезе във връзка с мен просто защото ти не беше тук. Помоли ме да отида в Лийдс да го видя... беше в болницата „Сейнт Джеймс“.

— О — каза Пола. — Какво му е? Много ли е болен?

— Горкият старец — промърмори той. — Почина, Пола, Джон Крос почина само няколко дни след като го видях. Опасявам се, че беше рак. Бе съсипан от него и очевидно изпитваше голяма болка.

— О, Сенди, какъв ужас. — Пола сви устни. — Горкият човек. Не бих го пожелала на никого. И не бе толкова лош. Слаб, малко объркан може би и под влияние на този негов негоден син.

Александър прочисти гърлото си.

— Незабавно тръгнах с кола за Лийдс и отидох да видя Джон Крос в болницата. Бях при него почти четири часа. Лекарят ми разреши да остана толкова дълго, защото, защото той умираше. Джон Крос говори за теб известно време. Каза, че много те уважава, Пола, възхищава се от честността и справедливостта ти. След това обясни, че си била много внимателна към него през есента на 1969, когато си го видяла в Лондон. Казах му, че знам за вашата среща. Говори за търпението и любезността ти към него през този ден и каза, че разбира защо не си била заинтересована от възобновяване на преговорите за придобиването на „Еър Комюникейшънс“... Компанията му повече не е имала никакви реални авоари поради продажбата на сградата. В този момент започна да се разкрива. Честно казано, бях смаян, когато ми повери, че „Стоунуол Пропъртис“ били купили сградата на Еър за петстотин хиляди лири. Очевидно синът му го е убедил да продава. Той твърдеше, че е бил измамен от тях, тъй като сградата е струвала най-малко един милион. Трябваше да се съглася с него. Джон Крос се

разстрои много, когато ми разказа следното: „Представете си моя шок, когато преди шест месеца открих, че моят син е бил този, който ме е ограбил, който ме е разорил, който погуби шанса на «Еър Комюникейшънс» да се възстанови. Сърцето ми се разби от това, че Себастиан би могъл да ми причини такова ужасно нещо. Моят син... моето единствено дете“. Започна да плаче и не мога да кажа, че го обвинявам.

— Какво ужасно нещо му се е случило... Баба винаги е била права по отношение на Джонатан... Тя го подозираше по време на преговорите за „Еър Комюникейшънс“ — каза Пола.

— И е имала причини. — Александър кръстоса крака и се облегна. — Мистър Крос искаше да знаеш, искаше ние да знаем, че Джонатан е партньор на Себастиан и че е работил срещу Ема в продължение на много години. Заяви, че мрази предателството в семейството, и каза, че иска да умре с чиста съвест.

Пола въздъхна и повдигна умореното си лице.

— Какво друго разкри за „Стоунуол Пропъртис“?

— Не много, най-малкото нищо повече от това, което вече знаех от Малкълм. Мистър Крос потвърди, че Джонатан е отклонявал сделки и ги е прехвърлял на „Стоунуол“, и ми повери, че синът му го е изстискал, взел му е последното пени. Старецът обясни с горчивина, че само благодарение на щедростта на сестра си е имал възможност да получи лична стая и лични лекари в „Сейнт Джеймс“. Пола, старият мистър Крос умря в мизерия.

Пола не можа напълно да осъзнае причината, поради която очите ѝ се изпълниха със сълзи. Изкашля се в длани и посегна към цигарите на Александър.

— Ужасно, че е трябвало да завърши дните си по такъв ужасен начин... предаден от собствения си син.

Емили не се стърпя.

— Себастиан Крос е копеле. И Джонатан Ейнсли не е по-добър от него, нали, Сенди?

— Така е. — Александър хвърли продължителен поглед на Пола. — Джон Крос ми каза нещо друго — и то е най-лошата част от всичко. И заради това имам намерение да накажа Джонатан, Пола, наистина да го накажа. При опит да освободи „Стоунуол“ от гаранция, при

сериозни финансови трудности, Джонатан е взел на заем много пари — срещу акциите си в „Харт Ентърпрайс“.

Пола се втрещи и загуби самообладание. Зяпна братовчедите си, после пое въздух.

— Но на него не му е разрешено да прави това!

— Точно така! — извика Емили. — Заради това можем да го спипаме... В действителност той сам се е приковал на кръста, нали?

Пола кимна и попита рязко:

— Сигурни ли сте, че няма някаква грешка?

— Никаква — отговори Александър. — Джон Крос знаеше за заема, не ме питайте откъде, но знаеше. Не пожела да разкрие източника си, нито пък разбираше истинското значение на информацията си за нас. Просто искаше да ни даде сигнал за действията на братовчед ни. Мисля, че обвиняваше Джонатан за прегрешенията на сина си, въпреки че не съм сигурен, че е прав. Обаче можа да ми даде името на финансовата компания, която е дала заема на Джонатан. Очевидно Джонатан не е могъл да заеме от банка — те биха искали да знаят твърде много.

— Не мога да повярвам, че е толкова глупав — каза Пола. — Бил е наясно, че не му е разрешено да използва акциите си в „Харт Ентърпрайс“ като допълнителна гаранция, нито пък че може да ги продаде, освен на друг акционер.

— Правилно — прекъсна я Александър. — Можеше да ги продаде само на мен, Емили или Сара. Това са законите на компанията, които са точно записани от баба в параграфите на корпорацията. Тя искаше да бъде сигурна, че „Харт Ентърпрайс“ ще остане частна компания, семеен концерн без намесата на външни лица, и направи всичко възможно, за да осигури това.

— С коя финансова компания се е замесил?

— „Файненшъл Инвестмънт енд Лоун“.

— Господи, Сенди, те са мошеници — възкликна с ужас Пола. — Всички знаят, че те са съмнителна група. Как може да е толкова глупав?

— Казах ти, не е могъл да отиде в банка. Една банка би поискала да знае всичко относно онези акции, както всяка финансова компания с добра репутация.

— Колко пари е заел и срещу колко акции? — запита Пола.

— Заложил е седем процента от акциите си, малко по-малко от шестнайсетте си процента, и е получил четири милиона лири срещу тях. Обаче компанията за заеми го е излъгала. Онези акции струват двойно повече, освен, разбира се, ако не могат да бъдат продадени на някой — с изключение на някой от нас. Все пак финансовата компания не е знаела това в момента, когато е давала заема. Сега го знаят.

Пола изпита облекчение и разтревоженото ѝ изражение изчезна.

— Ти плати полицата му и възвърна акциите, нали, Сенди?

— Направих го. Миналият четвъртък двамата с Емили се срещнахме с управителния директор на тази съмнителна малка компания заедно с Хенри Роситър и Джон Крофорд. Беше много неприятно и имаше много силни думи, разгорещени спорове и общи разпри. Върнахме се отново в петък и аз им платих техните четири милиона лири, а те ми върнаха акциите. Трябваше да се плати някаква лихва, но Хенри и Джон бяха непреклонни, отказаха да ми позволят да я платя. Казаха на управителния директор да търси Джонатан. Това са всичките кръвопролитни подробности.

— Откъде вие с Емили намерихте четирите милиона? Собствени пари ли употребихте?

— Не. Джон Крофорд откри начин „Харт Ентърпрайс“ да откупи обратно акциите, вместо една отделна личност. Както знаеш, Пола, малко преди да умре, баба оформи множество юридически документи във връзка с „Харт Ентърпрайс“. Имам изключителни пълномощия и свобода в много отношения, особено когато става дума за общия интерес на компанията. Джон и Хенри са съгласни, че тази ситуация с Джонатан е точно такова положение. Въпреки това им казах, че двамата с Емили имаме най-доброто желание да закупим тези акции в бъдеще, ако решат, че това е уместно.

— Ясно. — Пола стана и се приближи до камината. — Замесени ли са акциите на Сара?

— Не. Колкото и да е глупава, никога не би рискувала акциите си — отговори Александър.

— Какво смяташ да правиш с Джонатан и Сара? — попита Пола и погледът ѝ се изостри.

— Имам намерение да уволня и двамата. Днес по обяд. Свикал съм събрание. Бих искал да присъстваш, Пола.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джонатан имаше жизнерадостен вид, когато влезе в кабинета на Александър в „Харт Ентърпрайс“.

Бидейки егоцентрик, убеден, че е по-умен и по-хитър от всеки друг, никога не му минаваше през ума, че двойната му игра би могла да бъде разкрита.

— Здравей, Александър. — Джонатан безгрижно прекоси стаята и се ръкува с братовчед си. — Сара ми каза, че също е била помолена да дойде на това събрание. За какво става дума всъщност?

Александър седна на стола зад бюрото си и каза:

— Има някои важни въпроси, които трябва да обсъдим. Няма да отнеме много време.

Ясните сини очи на Александър, толкова интелигентни и честни, се спряха на Джонатан за момент. Размести документите върху бюрото си.

Джонатан седна, запали цигара и се облегна на кожените възглавници. Когато Емили влезе, ѝ се усмихна топло. Това бе пълен фалш, защото не обичаше Емили. Но това чувство в никакъв случай не можеше да се сравни със злостната омраза, която изпитваше към Пола, и тази омраза проблесна, когато тя се появи след секунда и застана на прага.

Стана и поздрави Емили с известна сърдечност, а гласът му стана с една степен по-студен, когато каза на Пола:

— Ти не си свързана с ежедневното управление на „Харт Ентърпрайс“, така че какво правиш тук?

— Александър ме покани, тъй като имаме да обсъждаме семеен въпрос.

— О, да, изглежда, семейните въпроси те занимават твърде много напоследък, нали, Пола? — саркастично каза той. Отпусна се в един стол, мърморейки: — Надявам се, че не е за завещанието.

— Не, не е това — отговори Пола със спокоен глас, който не издаваше нищо. Последва Емили до дивана и седна.

Още от избухването си при четенето на завещанието Джонатан бе захвърлил всякакви преструвки спрямо нея. Не си правеше труда да прикрива враждебността си и преди минута тя бе видяла да проблясва откровената му антипатия. Забеляза също, че зад сервилната му фасада, която се опитваше да запази, изби неясна тревога.

Пола сведе поглед към ръцете си, усмихвайки се вътрешно. Присъствието ѝ го бе изнервило, колкото и да се опитваше да го скрие. След секунда или две повдигна глава, разгледа го скришом с обективен поглед. Колко привлекателен беше. Рус и с фини черти.

Имаше моменти като този, когато изглеждаше като невинно момче от хор. И все пак тя знаеше, че е интригант, който не би се спрял пред нищо, за да постигне собствените си цели.

Сара профуча високомерно, разгледа стаята.

— Здравейте всички — промърмори хладно и после се обърна директно към Александър: — Много бързам. Имам среща за обяд с един много важен купувач. Надявам се, че няма да ми отнемете много време.

— Не, няма — каза Александър. — Имам намерение да направя събранието ни колкото е възможно по-кратко.

— О, добре. — Сара се завъртя около бюрото, погледна Емили и Пола и целенасочено избра стол до Джонатан. Облягайки се, се усмихна сладко на Александър.

Той я гледаше втренчено. Дори окото ѝ не мигна. Изведнъж изражението му стана студено и непреклонно. Усмивката на Сара изчезна. Тя се намръщи, очевидно изненадана от маниерите му.

— Изглежда ми странно — започна Александър, — че „Стоунуол Пропъртис“ имат толкова сериозни финансови проблеми. — Погледът му се спря на Джонатан. — Лошо ръководство, как мислите?

Джонатан почувства как мускулите на стомаха му се свиват. Всичките му сетива предусещаха заплаха. Сигурен, че не може да бъде открита връзката му със „Стоунуол“, той успя да запази присъствие на духа. Повдигна рамене.

— Как мога да знам? И не казвай, че ни домъкна тук, за да обсъждаме друга компания?

— Защо не, това е една от причините. — Александър се наклони напред, гледайки Сара. — Знаехте ли, че „Стоунуол Пропъртис“ е на път да се преобърне в близко бъдеще?

Сара отвори уста и я затвори бързо. Обезпокояващата информация за тайната компания, в която бе вложила толкова много пари, я стъписа. Не се съмняваше в нейната достоверност, тъй като идваше от Александър, на когото можеше да се разчита. Искаше да говори с Джонатан насаме, но се страхуваше.

Понякога бе толкова труден и сега страх от гнева му я накара да си държи езика.

Александър продължи да я гледа твърдо. Тя пребледня и в очите ѝ внезапно се появи паника. Той знаеше, че Сара ще се пречупи, ако увеличи натиска.

Но той се обърна към аудиторията:

— Това, което всъщност ме изненадва в случая, е как са успели да се докарат до това състояние. „Стоунуол“ са сключили учудващо голям брой наистина добри сделки. Не мога да си представя защо пропадат така лошо. Освен ако, разбира се, някой не е бъркал в меда.

Стресната от тази забележка, Сара извика:

— Мислиш ли, че това е възможно, и ако...

Джонатан се намеси категорично:

— Виж какво, Александър, нека оставим проблемите на „Стоунуол“ и да се занимаем с нашата собствена работа.

— О, но „Стоунуол“ е наша работа — каза Александър с убийствено спокоен глас. — И ти го знаеш, тъй като „Стоунуол Пропъртис“ е твоя компания, Джонатан.

Сара неволно ахна и се сви на стола си.

Джонатан се изсмя с пренебрежение и хвърли на Александър поглед, който бе едновременно предизвикателен и заплашителен.

— Какви глупости говориш. Никога не съм чувал нещо побезсмислено.

— Джонатан, знам всичко, което е необходимо, за „Стоунуол“. Компанията е съвместно притежание на теб и Себастиан Крос и Сара е вложила голяма сума пари в нея. Управлява се от Крос и Станли Джарвис, заедно с известен брой подставени лица, поставени там от теб. Крос и ти сте основали компанията през 1968. Ти си направлявал сделки с недвижима собственост, предназначени за „Харт Ентърпрайс“. Причина си да загубим голям бизнес, важен и много доходен бизнес, Джонатан, и ти подля вода на баба, когато преговаряше с „Еър Комюникейшънс“. Ужасен съм. Бил си нелоялен и

предател към тази компания. Предал си доверието на баба към теб, така че нямам алтернатива, освен...

— Само се опитай да го докажеш! — извика Джонатан гневно, скачайки на крака. Стовари юмруци върху бюрото на Александър и се наведе над него. — Ще ти бъде много трудно да го направиш. Нямах и най-малкото доказателство да подкрепиш или да конкретизираш тези смешни обвинения.

— Абсолютно грешиш. Имам всичките доказателства, които са ми необходими — спокойно изстреля отговора си Александър. Тонът му бе леден, а погледът — осъдителен. Потупа папките на бюрото си, които всъщност нямаха нищо общо със „Стоунуол“, и каза с тънка усмивка: — Всичко е тук, Джонатан. И, разбира се, тук е партньорът ти — Александър сви рамене — в, как да кажа, престъплението, поради липса на по-подходяща дума. Да, тя седи тук, мълчейки стъписано... Сара Лаудър.

— Сега се опитваш да въвлечеш горката Сара в този твой заговор — извика Джонатан. — Да, ето какво е това — заговор за дискредитиране на двама ни. Винаги си бил срещу мен, Александър Баркстоун, даже когато бяхме деца. И срещу Сара също. Но няма да ти се размине. Първо ще те видя в ада. Ще се боря за правата си и за тези на Сара. Така че внимавай — заплаши той.

Александър се облегна на стола си и сините му очи, толкова студени и твърди преди секунда, внезапно се промениха, когато погледна Сара със съжаление.

— Да, горката Сара, наистина — отбеляза меко. — Опасявам се, че си измамена. Парите ти отидоха по дяволите, Сара. Жалко за теб наистина, но нищо повече не може да се направи.

— А-Алексадър. — Сара започна да заеква. — Аз-аз не...

— Спокойно и ме остави аз да говоря, скъпа Сара. Той е опасен. Ще те накара да кажеш нещо неподходящо. — Джонатан пренесе горящия си поглед върху Александър. — Ти си най-гадното копеле на този свят!

— Добре, достатъчно! — Александър скочи иззад бюрото си. — Не смей да ме наричаш копеле.

— Намерих ти слабото място, нали? — злобно се изсмя Джонатан. — Но такъв си несъмнено, както и тази твоя сестра. Трябва

да си спомниш, че вашата майка е тази, която спи с всеки срещнат, не моята.

— Ти си уволнен! — възкликна Александър и гневът му прерасна в чиста ярост.

— Не можеш да ме уволниш. — Джонатан отхвърли назад глава и се изкикоти. — Акционер съм в тази компания и...

— Вложенията ти в тази компания значително са намалели. — Александър го прекъсна с по-спокоен тон, контролирайки се напълно. — Точно със седем процента. — Вдигна горната папка, извади акционерните документи и ги размаха под носа на Джонатан.

— Току-що ги получих обратно... миналия петък четири милиона лири трябваша на „Харт Ентърпрайс“, за да изплати твоя заем към финансовата компания, от която си заел пари, но бях щастлив да го направя, за да получа обратно тези акции.

Джонатан пребледня. Стоеше срещу Александър с отворена уста, в пълно изумление. За първи път в живота си не знаеше какво да каже. За момент помисли, че с него е свършено, после възкликна с презрителна усмивка:

— Все още притежавам девет процента от тази компания. Освен това няма начин да ме уволниш. Според законите на компанията един акционер не може да бъде уволнен.

— Баба създаде онзи закон в 1968, когато написа завещанието си и раздели стоте си процента между нас четиримата. Въпреки това все още притежаваше стоте си процента, докато почина, и по този начин притежаваше компанията изцяло. И като единствен собственик на „Харт Ентърпрайс“, Ема Харт можеше да прави каквото поиска, както добре знаеш. И така, точно преди да замине за Австралия, баба промени всички закони на компанията. В действителност това, което направи, бе да реконструира компанията и да поиска нови параграфи на корпорацията да бъдат формулирани. Според новите закони на компанията аз като управителен директор, председател на съвета и акционер с най-много акции мога практически да правя всичко, което пожелаю. Имам изключителни пълномощия. Мога да откупя акциите на акционер, ако той е съгласен, мога да назначавам, мога да уволнявам.

Александър се наведе над бюрото и прониза с поглед Джонатан.

— И така, уволнявам те. — Погледът му го отмина и се закова върху Сара. — Ти също си уволнена, Сара. Поведението ти бе също

така неискрено, както и на Джонатан.

Сара сякаш онемя. Като че ли се бе превърнала в камък на стола си.

— Ще видим каква е цялата тази дяволска глупост — ругаеше Джонатан. — Ще посетя Джон Крофорд веднага след като си отида оттук и взимам Сара с мен. Има...

— Непременно иди и го виж — намеси се Александър, тупайки с акционерните документи върху бюрото. После пъхна ръце в джобовете на панталоните си и започна да се поклаща напред-назад. — Той ще бъде напълно доволен да потвърди това, което току-що ти казах. Фактически иска да ти каже една-две думи между другото. Беше с мен на двете срещи, които имах с „Файненшъл Инвестмънт енд Лоун“, и Джон бе малко разтревожен от лихвата, която им дължиш. Те са тъмна група, Джонатан. По-добре е да платиш. И умната!

Джонатан отвори уста и я затвори, гледайки втренчено братовчед си.

Сара, която едва бе дошла на себе си, бързо се приближи до бюрото. Просълзена, тя се замоли на Александър:

— Не съм направила нищо с акциите си... Не съм направила нищо лошо. Защо ме уволняваш?

— Защото си направила нещо лошо, Сара. Инвестирали си в компания, която е в пряка конкуренция с отдела за недвижима собственост на „Харт Ентърпрайс“. Била си нелоялна, предател като Джонатан. Съжалявам, но както ти казах, не мога да намеря извинение за твоето поведение.

— Но аз обичам „Лейди Хамилтън Клоудс“ — пое си дъх тя и започна да хълца.

— Трябваше да помислиш за това, когато свърза съдбата си с твоя безразсъден братовчед — отговори Александър спокойно, без да се трогне от сълзите ѝ. — И само бог на небето знае защо го направи.

Джонатан извика яростно:

— Имам намерение да отнеса този въпрос към друг адвокат. Не съм убеден, че онези документи, които баба е съставила, са толкова законни, колкото, изглежда, смяташ.

— Мога да те уверя, че са напълно законни. Джон Крофорд и Хенри Роситър като директори на „Харт Ентърпрайс“ ги одобриха. Не се опитвай да се противопоставяш на нещо, което Ема Харт е

направила, защото, повярвай ми, няма да стигнеш доникъде. Ще те надхитри.

Джонатан обезумя и закрепця:

— Ще ти върна за това, ти, проклет хомосексуалист! — Завъртя се на пети и се закани с юмрук на Пола. — На теб също, кучко!

— Махай се! — Александър пристъпи към Джонатан. — Преди лично да съм те хванал за врата и да съм те изхвърлил.

Пола скочи на крака и изтича към Александър, задържа го, като сложи ръка на рамото му.

Погледна втренчено Джонатан и Сара, потискайки отвращението и презрението си. Каза много спокойно:

— Как можахте? Как можахте да погазите волята ѝ? Тя, която ви даде толкова много, която бе толкова справедлива и великодушна. Подозираше те, Джонатан, дълго преди да умре, както и теб, Сара. И все пак ви облагодетелства въпреки съмнението, защото нямаше реални доказателства. Не анулира тръстовите ви фондове, нито пък си взе обратно акциите в „Харт Ентърпрайс“, които така щедро ви даде. — Пола поклати тъжно глава. — Вие двамата олицетворявате всичко, което баба мразеше и презираше... вероломни, непочтени, нечестни и лъжци, измамници като допълнение.

Никой от тях не проговори. Лицето на Джонатан изразяваше омраза, а Сара изглеждаше, като че ли всеки момент ще припадне.

В гласа на Пола прозвуча нова нотка, нотка на спокойна решителност, когато каза:

— Страхувам се, че не съм толкова милостива като Ема Харт. Тя толерираше бащите ви дълго след вероломното им отношение към нея. Но аз няма да толерирам никой от вас. Имам само това да добавя... в бъдеще никой от вас не е желан на семейни събирания. Моля, запомнете това.

Сара, все още бледа и трепереща, изпадна в истерия при думите на Пола, които я осъждаха на изгнание. Нахвърли се върху Джонатан с обвинения:

— Ти си виновен за всичко. Не трябваше да те слушам. Не само загубих парите си, но „Лейди Хамилтън Клоудс“ и семейството си... — Започна отново да хълца.

Джонатан не ѝ обърна внимание. Наклони се към Пола със зловен поглед, с лице, изкривено като маска на омразата.

— Ще ти го върна, Пола Феърли. Със сигурност ще ти го върнем, Себастиан и аз!

Най-накрая Александър загуби окончателно самообладание. Скочи покрай Пола, сграбчи грубо ръката на Джонатан и го помъкна към вратата.

— По-добре ще е да си отидеш, преди да си получил най-големия пердах в живота си.

Освобождавайки се от здравата хватка на братовчед си, Джонатан извика:

— Махни мръсните си ръце от мен ти, долен хомосексуалист. И не мисли, че си недосегаем. Не забравяй какво ти казах. Ще стигнем и до теб, Баркстоун. Даже и да е нужен целият ми живот, ще направя така, че да получиш своето. — Джонатан отвори вратата и излезе, сипейки гръм и мълния.

Сара изтича към Александър, който все още стоеше до вратата.

— Какво ще правя? — ридаеше, докосвайки мокрото си лице.

— Наистина не знам, Сара — отговори Александър със студен и спокоен глас. — Наистина не знам.

Тя го погледна безпомощно, после погледът ѝ се премести върху Пола и накрая към Емили. От строгите им лица разбра, че съдбата ѝ е безнадеждна. Проклинайки в себе си Джонатан, взе чантата си и напусна офиса, опитвайки се да спре сълзите си.

Александър прекоси стаята, седна зад бюрото си и запали цигара. Забеляза, че ръцете му трепереха, когато палеше кибритената клечка, и не се изненада.

— Всичко това бе доста неприятно — каза той, — но не лошо, отколкото очаквах. Трябва да призная, не можех да се освободя от чувството, че Сара се е забъркала, и то без да го знае:

— Да — съгласи се Пола и зае стола срещу бюрото му. Обърна се и погледна Емили. — Имаше момент, когато наистина я съжалих, но ми мина, когато, се сетих за баба и за всичко, което направи за тях.

— Никакво съчувствие не изпитах към Сара! — извика възмутено Емили. — Заслужи всичко, което получи. Колкото до Джонатан — той е жалък.

— Той ще се опита и ще създаде неприятности, но няма да успее — заяви Александър. — Ще пуфти и пухти, но няма да събори къщата ни. Всичко, което може да направи, е да заплашва — ухили се

Александър. — Не можех да повярвам на очите си, когато размаха юмрук към теб, също като злодей от викторианска драма.

Пола се засмя нервно.

— Знам какво имаш предвид. От друга страна, Сенди, не мисля, че би трябвало да отписваме Джонатан толкова бързо. Не докато Себастиан Крос — моят враг — е зад него, подтиквайки го бог знае към какво. Казвала съм ти преди, имам много лошо мнение за Крос.

Александър се облегна, наблюдавайки я спокойно. Разсъждаваше върху думите ѝ.

Емили се приближи бързо и застана до Пола.

— Честно казано, Александър, Пола е права. Не сме чули последната дума на Джонатан Ейнсли, Сара Лаудър и Себастиан Крос...

Навеждайки се над бюрото си, Александър се усмихна уверено:

— Забравете ги тях тримата, моля ви. Нищо не могат да ни направят... нито сега, нито в бъдеще. Съвсем безпомощни са.

Пола не бе съвсем сигурна в това, но каза:

— Говориш като истински внук на Ема Харт. — Като отхвърли тревогата си, тя възкликна: — И както тя би казала: нека да го отминем. Имаме още много неща да свършим днес. И така, Сенди, кой смяташ да поеме ръководството на „Лейди Хамилтън Клоудс“?

— В действителност мислех да сложа Меги там. Има усет към бизнеса и с малко помощ от вас двете... — Той спря, погледна сестра си и братовчедка си. — И какво?

— Това е страхотна идея! — извика Емили.

— Поддържам я — каза Пола.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отколешната детска стая в Пенистън Роял, макар и леко занемарена, излъчваше уют и топлина. В камината пращеше голям огън, лампите светеха ярко, радостно, волно настроение изпълваше въздуха.

Беше рано вечерта в една студена януарска събота на 1971 година. Седнала до прозореца, Емили наблюдаваше Пола и децата ѝ, доволна, че присъства на щастливата сцена, която се разиграваше пред нея. Колко безгрижна беше Пола тази вечер, в очите ѝ, които напоследък бяха необичайно загрижени, сега искряха игриви пламъчета. По лицето ѝ отново се четеше спокойствие, а от държането ѝ, както винаги, когато биваше с децата, лъхаше нежност и обич.

Близнаците, които идния месец щяха да навършат две години, бяха вече изкъпани и по пижамки. Пола ги беше хванала за ръце и тримата стояха в кръг наред стаята.

— Хайде, готови, едно, две, тръгни! — извика Пола и бавно, с малки крачки поведе децата в кръг.

Току-що измитите им лица сияеха от радост и щастливи усмивки, очите им грееха. Пола запя:

— Ринги-ринги рае, наш петел играе, чужд петел го гони — чуш!

Щом спряха на място, Лорн се пусна от хорото, плюсна се на пода и се затъркаля, заливайки се от кикот и смях.

— Чуш! — крещеше той. — Чуш! Чуш! — продължаваше детето през смях и риташе във въздуха с буйността на игриво кученце.

Стиснала здраво ръката на Пола, Теса го гледаше смаяна, после вдигна поглед към майка си:

— Глупчо — изрече Теса. — Рорн... глупчо.

Пола клекна и се усмихна на смръщеното малко личице, което излъчваше такава сериозност.

— Не е глупчо, миличка. Лорн е щастлив. И тримата сме щастливи след такъв прекрасен ден. Опитай се да кажеш „Лорн“, скъпа.

Теса кимна:

— Рорн — повтори тя, все още неспособна да произнесе правилно името на брат си.

Сърцето на Пола преливаше от любов. Тя се протегна и погали с пръст порцеланово гладката бузка на детето. Зелените очи, които я оглеждаха, ѝ напомниха цвета на леко разреден ликьор „Шартрьоз“ — толкова изумително наситен беше цветът им. Тя взе Теса в прегръдките си, притисна я силно и разроши лъскавите ѝ червеникавозлатисти къдрици.

— Ах, какво скъпо същество си ми ти, Тес!

Теса постоя още малко вкопчена в Пола, после се изплъзна от прегръдките ѝ, протегна врат, за да доближи лице до майка си, и събра устни:

— Мама... мама — рече тя и замляска лекичко.

Пола се усмихна, наведе се към дъщеря си и я целуна, разчорляйки отново косата ѝ.

— Бързо тичай да целунеш леля Емили, скъпа моя. Отдавна трябваше да си в леглото.

Пола проследи с поглед малката, която запристъпя с решителни крачки към другия край на стаята. Беше очарователна с бялата памучна нощничка и синьото си халатче, същински ангел. Пола се обърна към Лорн, коленичи до него и го загъделичка. Той запищя и зарита, зарадван от играта. Виковете му на смях прорязаха кротката тишина. Най-сетне Пола спря да го закача и го притегли към себе си, шляпна го леко по пламналите бузи и започна нежно да го укротява, милвайки го по косата, която беше по-тъмночервена от тази на сестра му.

— Глупаво постъпи мама, задето те разигра тъкмо преди лягане.

Детето наклони глава на една страна и я загледа с огромен интерес.

— Аз — продума то, — мам... мам...

Лорн подаде лице за целувка и събра устни, както бе направила и сестра му. Това беше вечерен ритуал с децата и Пола обви с ръце главата му и целуна бузата му, върха на носа и влажните му розови устни. Сетне се отдръпна.

— Ти си толкова послушно момче, Лорн — шепнеше тя и оправяше якичката на пижамата му, изпълнена с нежност към малката си рожба.

Лорн протегна ръчички, докосна лицето ѝ, а после се хвърли в скута ѝ и се заклати ту на една, ту на друга страна. Пола го притисна към себе си и се заклати заедно с него, галейки го по медночервената коса, блестяща от светлината на огъня. След малко нежно охлаби прегръдката си, стана и вдигна детето от пода. Хващайки го за ръка, тя го поведе към прозореца, където Теса се бе сгушила в прегръдките на леля Емили.

— Лельо Емили, Сънчо ще дойде всеки момент — оповести Пола с възможно най-сериозен глас. — Да идем ли в спалнята да го посрещнем?

— Чудесно предложение — рече Емили и хвана ръката на Теса, за да ѝ помогне да стане. — От години не съм виждала този Сънчо.

Четиримата се упътиха към съседната стая, осветена от малка нощна лампа между двете легла.

— Сваляйте халатите — подкани ги Пола — и право в леглата. Бързо! Да не вземе да ни подмине Сънчо, като види как се бавят тук две куклички.

Теса и Лорн се опитваха да си отвържат коланите и Пола и Емили им се притекоха на помощ. Близнаците се пъгнаха в леглата, Пола ги зави и ги целуна за лека нощ.

— Седни, лельо Емили, и стой много тихичко, за да не изплашиш Сънчо.

Пола внимателно взе стол и седна между леглата.

— Ще кротувам като мишок — прошепна Емили, продължавайки играта, и се настани до леглото на Лорн.

Пола се обърна към децата:

— Шшшт! — сложи тя пръст на устните си.

— 'Тихче — обади се Теса, — 'тихче, мам.

— Добре, ще ви кажа стихчетата на Сънчо, а вие легнете удобно и затворете очички.

Децата покорно се подчиниха. Лорн лапна палеца си, а Теса гушна бялото агънце-играчка и засмука ухото му.

С нежен глас Пола започна да рецитира:

*„С най-бързите криле се слави Сънчо,
обувките му са от чисто злато.*

*Вечерницата щом изгрее, обажда ти се той,
преди да падне тъмна нощ.
Той носи малка сребърна лъжичка
и ведро, препълнено със нощ,
очите ти изпълва с лунна светлина
и бляскав, ярък, звезден прах.
На борда си те взима той и плава
край суши от мечти и радост
и приказки вълшебни ти разказва
за дракони и за магични хвърчила.
Склони сега сънливата главица
и силно притисни клепачи,
че свари ли те буден Сънчо,
ще те отмине тази вечер.“*

Пола свърши и се надигна да погледне лицата на близнаците. И двамата отдавна бяха заспали. Устните им трепкаха в леки усмивки. Бяха прекарали необичайно вълнуващ ден и се бяха изтощили. Тя ги целуна още веднъж и върна стола на мястото му. Емили също се наведе да целуне последователно Лорн и Теса, след което двете жени излязоха на пръсти от стаята.

* * *

Към седем часа Пола започна да се чуди какво ли може да се е случило с Джим. Емили си тръгна преди половин час, след като пийнаха по чашка в библиотеката. Пола се настани на бюрото с намерението да прегледа книгата си, ала безпокойството не ѝ даваше мира.

Беше пети януари — денят, в който трябваше да проведе сериозен разговор с Джим. Филип и родителите ѝ отпътуваха за Лондон преди три дни, бяха прекарвали Коледа в Пенистън Роял. Оттам вече са заминали за Шамони да карат ски.

Коледните празници минаха изключително спокойно. Рандолф и Вивиан приеха поканата да отидат на гости на Антъни и Сали в

Клонлуглин, а О'Нийл в последния момент решиха да идат при Шейн в Барбадос. Емили и Уинстън бяха дошли за няколко дни заедно с Александър и Меги, а в навечерието на Коледа пристигна и цялото семейство Калински. Без Ема обаче празниците минаха тъжно и потискащо. Тя винаги въздействаше като катализатор, беше двигателят и душата на всичко и без нея нещата не бяха същите.

Докато броеше часовете до днес, Пола положи свръхусилия да не издава унилото си настроение пред децата и родителите си. И ето че сутринта Джим изведнъж хукна за вестника и тя не успя дума да каже.

В този момент шум от кола по чакълестата пътека я накара да скочи от стола. Тя се приближи до прозореца, опря длани на стъклото и надникна през него. Лампата над задната врата светеше ярко и освети Астън-Мартина на Джим.

Пола хлъцна леко, но успя да се овладее, когато погледът ѝ падна върху ските, които стърчаха от задния прозорец на колата. Ето защо се е забавил толкова. Отишъл е първо в Лонг Медоу — да си вземе ските. Значи ще ходи в Шамони.

Сега или никога, измърмори Пола под носа си и побърза да излезе от библиотеката. Отвори припряно вратата и застана да изчака Джим, стараяйки се да потисне раздражението си.

След малко Джим влезе и се упъти към главното стълбище в другия край на вестибюла.

— Тук съм, Джим — обади се Пола.

Той се извърна стреснат, спря и я загледа колебливо.

— Ще ми отделиш ли няколко минути? — попита тя, като се опитваше да говори с понижен глас, за да не породя у него подозрение или паника.

— Разбира се. Отивах да се преоблека. Днес ми беше много натоварено. Учудващо натоварено за съботен ден.

Не е толкова учудващо, помисли си тя и направи крачка назад, за да отвори по-широко вратата. Разчистил си е бюрото, за да е готов за незабавно заминаване, продължи тя мислено, но нищо не му каза.

Джим влезе покрай нея в библиотеката, без да я целуне или да покаже, макар и с жест, някаква сърдечност. Между тях се бе създадо огромно напрежение, което напоследък бе прераснало в открита студенина.

Пола старателно затвори вратата с мисълта дори да я заключи, ала се отказа от решението си. Последва го до камината.

Тя седна в люлеещия се стол, приведе се към огъня и вдигна поглед към Джим.

— Вечерята е в осем. Имаш достатъчно време да се освежиш. Настани се удобно, Джим. Искам да си поговорим.

Той я погледна озадачен, но въпреки това седна до камината и извади цигарите си. След като запали, дръпна няколко пъти, загледан мълчаливо в огъня. После попита:

— Как прекара деня?

— Добре. Бях с децата. Емили дойде на обяд и остана целия следобед. Уинстън щял да ходи на мач.

Джим не каза нищо.

Пола продължи да говори все тъй тихо:

— Значи заминаваш за Шамони?

— Да. — Не я погледна.

— Кога тръгваш?

Той се изкашля.

— Реших да пътувам до Лондон с колата тази вечер някъде към десет-единадесет. Пътищата няма да са натоварени. Ще стигна за рекордно кратко време. Така ще мога да хвана първия утрешен самолет за Женева.

Гняв изпълни Пола, но тя успя да го потуши, защото съзнаваше, че ако иска да постигне нещо, трябва да запази хладнокръвие и да не го нервира.

— Джим, моля те, не заминавай. Поне тия няколко дни.

— Защо? — Той извърна глава и я погледна със сребристосивите си очи, русите му вежди се повдигнаха от изненада. — Ти заминаваш за Ню Йорк.

— Да, но не по-рано от осми или девети. Още като се върнах от Канада, ти казах, че искам да поговорим за нашите проблеми. Ти отложи разговора заради Коледа и гостите, които очаквахме. Но ми обеща, че няма да пътуваш за Шамони, преди да сме си изяснили проблемите.

— Ти имаш проблеми, Пола, не аз.

— Ние имаме проблеми.

— Позволявам си да не се съглася. Ако в брака ни има някакви проблеми, то ти ги създаваш. Вече цяла година търсиш да изтъкнеш някакви усложнения, а такива просто няма. Освен това ти беше тази, която... напусна брачното ни легло, не аз. Ти, Пола, единствено ти докара нещата до това непоносимо положение. — Той се усмихна леко и съсредоточи погледа си в нея. — Ти си причината да имаме полубрак, но аз съм готов да продължим и така.

— Ние изобщо нямаме брак.

Джим се изсмя глухо:

— И все пак имаме две деца, тъй че заради тях съм готов да живея в една къща с теб. Те имат нужда от нас двамата. Като казах къща, държа да те предупредя, че щом се върна от Шамони, ще се преместим отново в Лонг Медоу. Там е моята къща, моят дом и моите деца ще отраснат там.

Пола го гледаше втрещена.

— Знаеш много добре, че баба искаше да...

— Тази къща не е твоя — прекъсна я той бързо. — Тя принадлежи на майка ти.

— Добре си спомняш, че мама и татко трябваше да идат да живеят в Лондон, за да могат да ходят у „Харт“ всеки ден.

— Това си е тяхна работа, не наша.

— Баба не искаше Пенистън Роял да остава необитаем по шест месеца в годината. Отдавна бе решено аз да живея тук повечето време, а майка ми и баща ми да идват, когато могат в края на седмицата, а лятото и по празници да прекарват в къщата.

— Аз държа да се преместя в Лонг Медоу. С децата — припряно настоя той. — И ти си добре дошла там. Разбира се, няма да те насилвам да се местиш при нас... — Джим млъкна и сви рамене: — Ти си решаващ.

Пола го гледаше, хапейки устните си отвътре, после каза:

— Джим, искам развод.

Той студено отвърна:

— Но аз не искам. И никога няма да ти дам. Никога! И нещо повече, трябва да си наясно, че ако предприемеш подобна стъпка, ще се боря да ти отнема Лорн и Теса. Моите деца ще останат при мен.

— Децата имат нужда от майка — рече тя и поклати глава. — Ти най-добре го знаеш. Естествено, ще имаш пълното право да ги

виждаш. Никога няма да крия децата от теб, Джим. Ще можеш да бъдеш с тях, когато пожелаеш, а и те ще идват и ще остават при теб.

Джим заговори с иронична усмивка:

— Ти си страхотна, знаеш ли? Направо изключителна, най-голямата егоистка, която съм срещал. Искаш всичко, нали. Свобода, за да правиш каквото ти хрумне, да живееш, където пожелаеш, и да вземеш и децата. — Погледът му стана леден. — Не искаш ли да отнемеш и работата ми?

Пола си пое дъх.

— Как можеш да помислиш такова нещо! Разбира се, че не искам. Баба поднови контрактите ти, преди да умре, и работата ти е осигурена до края на живота ти. Освен това имаш дялове и в новото дружество.

— Ах, да — замислен отвърна той. — Новото дружество. Аз май предпочитам Торонто... чудесен град. Може и да отида там за няколко години. През декември ми мина такава мисъл. Бих се радвал да поема торонтския „Сентинъл“. Естествено, децата ще тръгнат с мен.

— Не! — извика тя и побледня.

— О, да — отвърна ѝ Джим. — Но това зависи от теб, Пола. Ако продължаваш да държиш на идиотското си решение за развод, ако развалиш семейството ми, аз ще се установя в Торонто с твърдото намерение да си взема и децата.

— Но те са и мои.

— Да, така е. И ти си моя жена. — Тонът му се смекчи, очите му я гледаха с повече топлота: — Ние сме едно семейство, Пола. Децата имат нужда от теб, аз имам нужда от теб. — Той се протегна и хвана ръката ѝ. — Защо не престанеш с тия глупости, избий си от главата своята нелепа и неоснователна злоба към мен, направи усилие да заличиш пукнатините в брака ни. Готов съм на драго сърце да опитаме. — Той ѝ се усмихна приветливо. — Защо не почнем още сега... довечера. — Ръката му стисна нейната, гласът му звучеше предразполагащо, когато продължи, наклоняйки се към нея: — Да не отлагаме повече, скъпа. Хайде да се качим горе и да се любим. Ще ти докажа, че всички тия разногласия, за които непрестанно говориш, са въображаеми, съществуват само в главата ти. Върни се в леглото ми, върни се в прегръдките ми, Пола.

Тя не смееше да продума.

Настъпи дълга, мъчителна тишина.

Накрая Джим измърмори:

— Добре, няма да е довечера. Жалко. Слушай, тъй като аз заминавам за Шаmoni, а ти се готвиш да пътуваш за Ню Йорк, хайде да използваме това време да се помирим, докато сме разделени. А после, като се върнем след някоя и друга седмица, да почнем отначало. Ще се преместим в Лонг Медоу и ще си изградим отношения, много по-добри от досегашните.

— Между нас вече нищо не е останало, Джим, така че няма върху какво да градим оттук нататък — прошепна тя отчаяно.

Той пусна ръката ѝ и се загледа в огъня. След малко рече:

— Психолозите наричат това силно изразено копие.

Пола не можа да схване в каква връзка беше казано това и сви вежди:

— Не те разбирам.

Джим обърна лице към нея и повтори:

— Психолозите наричат това силно изразено копие.

— Какво означава това? — остро попита тя, решавайки, че Джим се опитва да отклони темата, както често обичаше да прави.

— Това обяснява начина на поведение, който някои хора възприемат... става дума по наследство, повтаряйки живота на някой от родителите или прародителите си с всичките му грешки и прочие така, сякаш той или тя е направляван от някаква страхотна вътрешна принуда.

Пола го гледаше онемяла. Но бързо възвърна гласа си:

— Да не би да намекваш, че аз повтарям живота на баба?

— Точно така.

— Жестоко грешиш! — извика Пола. — Аз притежавам собствена индивидуалност. И живея свой собствен живот.

— Мисли си тъй, щом ти харесва, само че не е вярно. Ти вършиш натрапчиво всичко, което вършеше Ема Харт, и го вършиш до съвършенство. Съсипваш се от работа, посвещаващ всяка минута от времето си на проклетите си ангажименти, свързани с нея, най-егоистично летиш по света, за да въртиш сделки, пренебрегвайки напълно задълженията си на съпруга и майка. Караш всеки да се придържа към правилата, към твоите правила и си лишена от всякаква емоционална стабилност, точно както бе лишена и тя.

Пола побесня.

— Как смееш! Как смееш да критикуваш баба! Изкарваш я такава, каквата не е била, нея, която беше толкова добра с теб. Каква невероятна дързост от твоя страна. Освен това не съм пренебрегвала децата си, не съм пренебрегвала и теб. Отчуждението между нас настъпи поради нещата, от които ти си лишен, Джим. Аз не съм емоционално нестабилна, но ме учудва, че ти си. Не аз бях в... — Пола млъкна и скръсти ръце в скута.

— Бях сигурен, че няма да престанеш да ми натякваш — рече той с помръкнало лице. — Минавало ли ти е понякога през ума, че имаш вина за психическото ми разстройство? — възрази той.

Пола дишаше тежко.

— Ако някой има натрапчиви идеи, това си ти. Ти ме обвиняваш непрекъснато за всичко онова, което ти самият вършиш.

Джим въздъхна, отмести поглед и потъна в мисли, после отново се обърна към Пола и я загледа проницателно:

— Защо си толкова нетърпелива да получиш развод?

— Защото бракът ни свърши. Глупаво е да продължаваме — измънка тя, възприемайки по-спокоен, по-разумен тон. — Няма да е честно заради децата, заради теб, Джим, и заради мен.

— Ние бяхме влюбени — промълви той почти на себе си, после добави по-силно: — Нали бяхме?

— Да, бяхме. — Пола пое дълбоко въздух. — Но да си влюбен не е гаранция за щастие, Джим. Двама влюбени трябва да си подхождат и да се търпят един друг ден след ден. Не е достатъчно само да си влюбен. Един брак трябва да се гради на основата на искрено приятелство.

— Има ли друг мъж? — попита Джим. Очите му не се отделяха от нея.

Колкото и да беше неочакван въпросът, лицето на Пола не трепна. Макар сърцето ѝ да прескочи един удар, тя отвърна с най-убедителен глас:

— Не, Джим, няма.

Известно време той не каза нищо. После стана, пристъпи напред и се изправи до стола ѝ. Сложи ръка на рамото ѝ.

— Би било добре да няма, Пола. Защото, ако има, ще те унищожа. Ще те обвиня за развода и ще те обявя за негодна майка. Аз

ще поема грижата за децата, бъди спокойна. Никой съдия няма да даде децата от разтрогнат брак на жена, която своеволно е разбила този брак и пренебрегва децата си, която пътува по света, преследвайки деловите си интереси за сметка на тия деца. — Джим приближи още лицето си към нейното и впивайки пръсти в рамото ѝ, додаде: — Или която си развява байрака с някой мъж.

Пола успя да се отскубне от стискащите му като менгеме пръсти. Тя скочи на крака, лицето ѝ беше пламнало.

— Опитай се, само се опитай — рече тя с леден глас. — И ще видим кой ще победи.

Той се отдръпна и се изсмя в лицето ѝ:

— И твърдиш, че не повтаряш живота на Ема Харт. Това е смешката на века. Само се погледни — та ти и говориш точно като нея. И мислиш като нея. И ти смяташ, че парите и властта те правят неуязвима. За жалост, мила моя, не те правят. — Той се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — извика след него Пола.

Джим се спря на място и извърна лице към нея:

— В Лондон. Не виждам никакъв смисъл да оставам за вечеря — само ще продължим да се разправяме. Дотегна ми от това.

Пола се затича към него, взе ръката му и го загледа умолително:

— Но всъщност няма причина да се караме по този начин, Джим. — Гласът ѝ трепереше. — Можем да се разберем като цивилизовани хора, като зрели и интелигентни хора. Убедена съм, че можем.

— Зависи от теб, Пола. — И Джим говореше с по-умерен тон. — Премисли всичко, което ти казах, и дано, като се върна от Шамони, да си се вразумила.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джон Крофорд, семейният адвокат, изслушваше Пола вече повече от час. Нито веднъж не я прекъсна, счете за по-разумно да я остави да се разтовари, преди да почне да ѝ задава въпроси по същество. Освен това благодарение на ловкия си ум и проникателност догади, че до този момент тя не е споделяла с никого за нещастния си брак. Не му трябваше много време да заключи също, че това нейно излияние представляваше в известен смисъл катарзис за нея. Беше уверен, че след като му разкаже и довери всичко, тя ще се почувства по-добре.

Най-сетне Пола спря да си поеме дъх. По стойката на тялото ѝ и внезапно отпусналите се мускули на лицето той веднага долови успокоението. Дори и тревогата в сините ѝ очи беше изчезнала.

— Така стоят нещата — рече тя и плахо се усмихна. — Не вярвам да съм пропуснала нещо.

Джон кимна и продължи да я наблюдава. Установи, че тя вече се владее напълно и е достатъчно спокойна, за да вникне в онова, което той на свой ред щеше да ѝ каже. Изкашля се и заговори:

— Не искам да те плаша, това е само предложение, но вероятно ще се наложи да поверим децата под опеката на съда.

Макар и думите му да я разтревожиха, Пола възрази без колебание:

— О, Джон, това ще е прекалено драстична стъпка. Може да стане и по-лошо.

Джон, който отдавна хранеше дълбока неприязън към Джим Феърли, събра длани пред лицето си и замислено се вгледа в Пола.

— Доколкото схванах от това, което ми разказа, Джим всъщност се заканва да изведе децата от страната, точно казано, да ги закара в Канада, ако не постъпиш тъй, както той иска. Прав ли съм?

— Да — потвърди Пола.

— Поставянето на децата под съдебна опека предотвратява тяхното физическо преместване от страната на постоянното им

местоживеене, каквото е намерението на един недоволстващ и ядосан родител.

— Да, Джон, ясно ми е какво значи това. Но Джим се надява да си променя решението относно развода. Не е казал, че веднага ще действа, ще грабне децата и ще отлети за Торонто. Той положително ще изчака първо да види какво аз ще предприема. Освен това той е в Шамони.

— А ти, Пола, след няколко дни заминаваш за Щатите. И той знае това. Спокойно може да се опита да направи нещо в твоё отсъствие. В края на краищата Женева е само на няколко часа път дотук.

— Не, не ми се вярва да... — Тя изведнъж млькна и се вгледа изпитателно в лицето на адвоката. — Очевидно опитът ти подсказва, че би могъл.

— Съществува такава възможност. — Джон стана и прекоси стаята, за да си налее още едно сухо мартини от количката с напитки, но веднага съобрази да я попита: — Извинявай, не ти предложих. Искаш ли още едно?

— Не, благодаря ти все пак.

Джон се върна на мястото си и продължи:

— Ще ти задам един много пряк въпрос, Пола, въпрос от решаващо значение и бих искал добре да си помислиш, преди да ми отговориш.

Тя кимна.

— Смяташ ли, че Джим е душевно стабилен?

Без да се колебае, Пола отвърна:

— О, да, Джон, смятам. Вярно, че прекара ужасно дълго време в болница след нервната си криза, но вече е напълно възстановен. Държи се съвсем нормално. — Тя се усмихна печално. — Ако всъщност отношението му към мен може да се нарече нормално. Той е инат, държи на своето, но винаги е бил такъв. Затваря си очите за истината, за реалността. Убеден е, че нашите търкания са плод на въображението ми, както вече ти казах. Продължавам обаче да твърдя, че е психически стабилен. Че е разстроен в момента, да, но нищо повече.

— Чудесно, вярвам в преценката ти, разбирам също и нежеланието ти да предприемеш стъпки, които биха го ядосали. Смятам обаче, че ще е разумно да говориш с Дейзи, да я подготвиш за

положението. Ако Джим неочаквано тръгне от Шамони, тя обезателно трябва да ме уведоми.

— Не, без мама — възпротиви се Пола. — Не бих искала да я тревожа. Всъщност аз никога не съм споделяла с нея или с когото и да е друг. Е, като изключим Емили и баща ми, с които говорих няколко пъти напоследък, и те знаят, че бракът ми върви зле, дори Емили и Уинстън настояват да се разведе. Но има нещо друго... Емили и Уинстън тръгват за Шамони вдругиден. Ще прекарат там две седмици. Преди да заминат, ще говоря с Емили, ще ѝ обясня всичко и ще я помоля да ти се обади по телефона, ако се случи нещо непредвидено.

Лицето на Джон светна.

— Много добре. Емили е уравнивесена, умна. Ще се чувствам по-сигурен, като знам, че и тя ще е в замъка. Баба ти обичаше да казва: в главата на Емили не бръмчат мухи. При това положение, а и заради твоето несъгласие аз се отказвам от намерението си да те карам да поверяваш близнаците под съдебна опека. — Странна усмивка се появи по лицето му. — Мина ми през ума, че може и да ме смяташ за параноик, но не съм такъв. Напротив, просто съм предпазлив и напълно съзнавам, че е по-разумно да вземеш предпазни мерки, за да си нямаш неприятности. — Той се наклони напред и наблегна: — Неслучайно ти подхвърлих тази идея веднага. Също така ми направи впечатление, че си разтревожена за децата, иначе нямаше да дойдеш вчера с тях в Лондон.

— Да, бях малко притеснена — призна Пола. — В събота вечер, след като Джим замина, цялата треперех от нерви. На сутринта в неделя реших, че трябва да взема Лорн и Теса с мен. Изглеждаха толкова малки и беззащитни, Джон, толкова уязвими. Та те са още бебета и толкова ги обичам. Дори си помислих дали да не ги взема със себе си в Ню Йорк, но това излишно ще им развали спокойствието. Нора с радост прие идеята да прекара няколко седмици в Лондон, тук поне времето е по-хубаво от Йоркшир. Те ще се чувстват добре, а и Паркър и госпожа Рамзи ще ѝ правят компания в апартамента в Лондон.

— Да, те и двамата са много свестни. Гледай да не се тревожиш, мила. И аз ще проверявам как са нещата на „Белгрейв Скуеър“. Непременно обаче дай моя телефон на Нора и ѝ кажи веднага да ми се обади, ако Джим се появи там.

— Още тази вечер ще го направя — отвърна Пола, загледана през него в тъмнозелените плътни пердета. Имаше замислен вид. С известно колебание добави: — Джим не може да ми вземе децата, нали, Джон?

— Разбира се, че не може. Избий си подобни мисли от главата! — Джон потупа леко ръката ѝ и в желанието си да я успокои додаде: — Джим може да говори всякакви заплахи, с цел да те накара да правиш това, което той иска, но те ще се окажат безсмислени в крайна сметка. За щастие в тази страна има закони и те са изключително правдиви, което съвсем не може да се каже за правните системи на много други страни.

— Е, да — рече тя с лека въздишка на безсилие, — но той твърди, че аз искам много, искам всичко да става, както аз кажа.

Джон се засмя:

— Присмял се хърбел на щърбел, та и той тъй. Не ти ли е минавало през ума, че всъщност Джим иска да бъде, както той каже? — И без да дочака отговора ѝ, адвокатът продължи: — Джим е егоист и очаква ти да вървиш по гайдата му, без да се съобразява с чувствата ти и с факта, че бракът ти е нещастен. Той вече внася смут в душата ти, което неминуемо ще почне да се отразява и на децата. Стигне ли дотам един брак, в интерес на всички е той да се разтрогне час по-скоро. Не оставяй раната да кърви, казано образно. Аз ли не знам!

Пола го погледна:

— Горкият Джон, и ти мина през тоя ад, нали?

— Меко казано, мила моя — отвърна той. — Но всички тия неприятности са вече зад гърба ми. Сега аз и Милисънт сме добри приятели, даже по-добри от всякога.

— И аз се надявам след време да станем с Джим приятели — рече Пола, сякаш размишляваше на глас. — Аз не го мразя, далеч съм от тази мисъл. Откровено казано, Джон, малко ми е мъчно за него... защото той просто не може да погледне реалността в лицето. — Тя леко сви рамене. — Но виж какво, дойдох при теб, за да обсъдим план за действие, и държа да ти кажа, че искам да бъда абсолютно честна с него във всяко отношение. Искам да му предоставя възможност да вижда децата по всяко време и, разбира се, няма да имам никакво възражение относно оставането му във вестниците. — Пола сви вежди

и допълни: — Останах като гръмната, когато ми подхвърли, че съм щяла да отнема и работата му.

Джон остана за момент загледан в чашата си, после бавно вдигна очи и я погледна сериозно и напрегнато.

— Не искам да те заблуждавам, че ще ни бъде лесно с Джим, напротив. Убеден съм, че ни чака битка. От това, което ми каза, за мен е повече от ясно, че той е готов да се примири с най-непоносимата брачна орисия, само и само да остане твой съпруг. Разбираемо е донякъде. Ти си майка на децата му, освен това си желана и изискана млада жена с огромно богатство и власт. Кой мъж не би искал да те има до себе си. И още...

— Но Джим не се блазни от парите ми и от властта ми. Обратното, Джон, той негодува срещу работата ми, непрекъснато роптае, че съм се отдала на кариерата си.

— Не бъди наивна!

Пола се облегна назад и го загледа втренчено, със събрани вежди, изглеждаше напълно объркана. Тя отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори и зачака да чуе какво още ще добави Джон.

— Разбира се, че се интересува от парите и от властта ти, Пола — спокойно продължи адвокатът. — И винаги се е интересувал. Джим съвсем не е алтруист, за какъвто, изглежда, го мислиш. Като твой адвокат мой дълг е да ти изтъкна този факт, колкото и неприятен да ти се струва. Не ще и съмнение, че Джим гръмогласно е негодувал срещу работата ти, но той е знаел много преди да се ожени за теб, че ти си основната наследница на Ема. Ясно му е било също и че ти не само ще наследиш по-голямата част от богатството ѝ, но и всички нейни огромни отговорности. Той просто използва кариерата ти, за да те дразни, да те наранява, да те наказва. В същото време пред теб играе ролята на вечно страдащия, пренебрегван и оскърбен съпруг. С други думи, взема позата на човек, нуждаещ се от съчувствие. Мила моя, умолявам те да имаш предвид всичко това, то е в твой интерес.

— Може би си прав — съгласи се Пола. Тя знаеше, че Джон е проникателен и блестящ адвокат и притежава вярна интуиция към хората. — Ако Джим се интересува от парите ми, както предполагаш... — Тя поклати глава и усмихната се поправи: — Не, както твърдиш, тогава да му дадем пари. Готова съм да му направя солидно финансово обезпечение. Предложи една сума, Джон, и дай да определим дата, на

която да се срещнем и с Джим. Той се връща в края на месеца, както и аз, и ми се ще да задействам нещата.

— Не мога да определя сумата веднага, не ми е до това сега — поясни Джон. — Няма да е честно за никого. Това трябва да се обмисли внимателно. — Той отпи от мартинито, остави чашата си и стана. Отиде до една масичка и извади от лежащата върху нея кутия пура, като се стараеше да прикрие от Пола циничната усмивка, появила се неволно на устните му. Ако преценката ми се окаже вярна, мислеше си Джон, а в това съм сигурен, номерът с парите ще помогне. Той отрязва върха на пурата и се върна на мястото си, прехвърляйки мисълта си към обезпечаването. Това беше добра карта, която да му развърже ръцете, и щеше да е мощно оръжие за преговори, в случай че Джим се окаже непреклонен.

Джон запали клечка кибрит, всмукна дълбоко от пурата си, докато крайчецът ѝ припламна, и заговори:

— Що се отнася до срещата, тя може да стане, когато ти пожелаеш... — Той не довърши, само поклати глава в знак на несъгласие.

— Какво има? — попита Пола, пронизана от някакво предчувствие.

— Не е нещо, което да те тревожи, мила, но си мисля, че ще си навредиш... карайки Джим да се среща с мен. Той не само че е решително против развода, ами и по природа е твърдоглав. Може би ще е по-добре, ако лично аз го поканя някоя вечер на чашка, когато е в града. Като се върне от Шамони, да речем, преди да продължи за Йоркшир?

— Да, това е идея — съгласи се Пола. — Наистина, преди да замине в събота, той подметна нещо от рода, че искал да се видим в Лондон след две седмици. — Пола се отмести напред в стола си, искреност се излъчваше от лицето ѝ, когато заговори за Джим. — Не забравяй, че искам да бъда честна с него по отношение на децата и много щедра по отношение на парите. Особено държа Джим да е финансово обезпечен до края на живота си.

— Нищо няма да забравя — увери я Джон. — И докато си в Ню Йорк, ще обмислям условията на развода и ще ги направя възможно най-приемливи за Джим, обещавам ти. — Той ѝ се усмихна сърдечно.

— Не са много жените, които са толкова великодушни като теб. Той е извадил късмет.

— Сигурна съм, че на този етап той не мисли така — осмели се да предположи тя и се изправи. — Благодаря ти за проявеното разбиране. Чувствам се по-добре, след като споделих с теб, и съм по-уверена за бъдещето. А сега ще те оставя да вечеряш на спокойствие. Прекалено много време отнех от вечерта ти.

Джон нежно стискаше ръката ѝ, докато я изпровождаше от гостната до малкото антре. Поради любовта, която изпитваше към майка ѝ, той гледаше на Пола като на своя дъщеря. Чувстваше се бащински загрижен за нея. Умна и находчива в работата си, тя малко или никак не познаваше мъжете и през целия си живот бе покровителствана от Ема Харт и родителите си. Грубите страни на всекидневието не ѝ бяха познати и тя можеше да се окаже лесна плячка за някой безчестник.

На външната врата Джон застана с лице към нея, наклони се да я целуне по бузата и със сподавен глас изрече:

— Можеш да отнемаш от времето ми, когато пожелаеш, скъпа моя. За такъв закоравял стар ерген като мене е удоволствие да вижда по-често красивото ти лице. Съжалявам само, че се срещнахме по неприятен повод.

Пола го прегърна сърдечно.

— Не си закоравял стар ерген — заяви тя и му се усмихна. — Ти си най-великолепният приятел... на всички нас. Благодаря ти за това и за всичко, Джон. Ще ти се обадя, преди да отпътувам.

— Обезателно, мила моя. — Той отвори вратата и отново я хвана за ръката. — Всичко ще се уреди, Пола, уверявам те. Не се тревожи.

— Няма.

Тя тичешком взе няколкото стъпала пред къщата на Честър стрийт, после се обърна и му махна. Джон вдигна ръка в отговор, прибра се и затвори вратата след себе си, опитвайки се да потисне загрижеността си.

Пола забързано се отправи към „Белгрейв Скуеър“, който беше само на няколко минути път. Тя не преувеличи, когато каза на Джон Крофорд, че е почувствала облекчение след разговора им. Но това не беше единствената причина, която успя тъй неочаквано да разсее продължилата четирийсет и осем часа депресия. Решителността ѝ,

предприемането на категорична и обоснована стъпка изиграха не по-малка чудотворна роля. Пола никога не се двоумеше. И тя като Ема беше действена натура — винаги предпочиташе да върши нещо и да поема рискове, отколкото да изчаква. Именно затова бездействието през миналата година — поради самолетната катастрофа с Джим и последвалото лечение в психиатричната клиника — беше непоносимо. Тя щеше да се срине, ако не беше благоразумието ѝ да се приучи на търпение, защото преди месеци осъзна, че ако изчакването е омаломощаващо, то беше далеч повече за предпочитане пред прибързаните стъпки, за които някой ден можеше и да съжалява.

Сега обаче тя вървеше с бърза походка, изпълнена с чувство на огромно облекчение. Фактът, че проведе разговор с Джон, че остави нещата в негови ръце, ѝ подежда като избавление. Беше сигурна, че той ще изготви едно умерено споразумение за развод и Джим щеше да се убеди, че тя наистина е говорила сериозно.

Нова вълна на оптимизъм се надигна у Пола, когато пресече площада и влезе в огромното жилище, купено преди много години от дядо ѝ, Пол Макгил. Тя хлопна след себе си тежката външна врата от стъкло и ковано желязо и с пригответен ключ в ръка заизкачва няколкото вити стъпала, които водеха към предния вход на мезонета.

В момента, в който съблече туиеното си палто и го окачи в стенния гардероб на просторния вестибюл, откъм задните помещения забързан се появи Паркър.

— О, госпожо Феърли, тъкмо се питах дали да позвъня в дома на господин Крофорд, за да ви съобщя, че господин О'Нийл ви очаква в приемната. Той дойде преди малко. Поднесох му пиене. Ще поръчате ли нещо, госпожо?

— Не, Паркър, благодаря ти.

Чудейки се какво ли може да иска чичо Брайън, пристигайки тъй неочаквано, без дори да телефонира, тя отвори вратата на приемната и застава неподвижно на прага. Каква беше изненадата ѝ, когато вместо Брайън видя насреща си Шейн. Той стана и разтегна устни в широка усмивка.

— Боже мой! — възкликна тя. — Какво правиш тук?

Пола затвори вратата с крак и се хвърли в прегръдките му, усмихнатото ѝ лице преливаше от радост.

Шейн я целуна, сложи ръце на раменете ѝ и я отдалечи от себе си.

— Много се притесних за теб след ония ужасни телефонни разговори в събота и неделя и затова реших да дойда. Кацнах на „Хийтроу“ преди два часа.

— О, Шейн, съжалявам, че съм те разтревожила, но пък каква прекрасна изненада да те видя, и то няколко дни по-рано, отколкото очаквах. — Тя го придърпа към дивана, за да седнат, без да си пускат ръцете. — Само че — продължи Пола с лек, весел смях — вдругиден заминавам за Ню Йорк и знаеш, че...

— Можем да пътуваме заедно — прекъсна я той, без да отделя от нея тъмните си, любещи очи. — Докато те чаках, измислих чудесен план. Реших да те отклоня за няколко дни по пътя за Щатите и да прескочим до Барбадос в края на седмицата. Какво ще кажеш?

— О, Шейн — рече Пола и спря, колебаейки се, лицето ѝ стана сериозно. — Нали ти казах, че Джим ме попита дали има друг мъж. И аз отрекох, макар да знам, че той ме подозира. Тъй че представяш ли си някой да ни види в Барбадос? Или дори само че пътуваме заедно? Не искам да подлагам на риск своето бъдеще и опеката на децата си. Това ще го подтикне към отмъщение, сигурна съм.

Шейн каза:

— Разбирам безпокойствието ти, скъпа, но взех предвид и тези неща. Слушай сега, Пола, той не може да има никакво подозрение към мен. Божичко! Та то е все едно да подозира брат ти Филип. Освен това ти притежаваш собствен бутик в Барбадос. Имаш напълно основателни причини да идеш и да провериш как върви. И накрая, в самолета няма да има кой да ни види, а стигнем ли веднъж в „Корал Коув“, можем да се покрием.

— Нямало да има кой да ни види ли? — повтори тя. — Как тъй си толкова сигурен?

— Имам още една изненада за теб. Най-сетне ни доставиха частния самолет, който бяхме решили с баща ми да купим за дружеството. И аз взех, че прелетях Атлантика с него, но това е друга тема, и имам претенцията, че нашето пътуване до Карибско море е всъщност първият му полет. Хайде, миличка, кажи „да“.

— В такъв случай, да — съгласи се Пола, вземайки внезапно решение. Разбира се, че е безопасно да пътува с Шейн. Той в края на

краищата ѝ беше приятел от детинство. Сериозното ѝ изражение се стопи и теменужените ѝ очи светнаха. — Тъкмо нещо такова ми трябва, за да ми оправи настроението след неприятностите в събота и неделя.

— Така де! — Лицето му се озари от усмивка. — Трябва само да помислим за подходящо име на самолета. Имаш ли някакво предложение?

— Не, но обезателно ще взема бутилка шампанско, за да я разбия в него, да намокря дъното му, както се казва, независимо дали ще сме го кръстили, или не — заяви тя, развеселена от ненадейното и неочаквано забавление, от радостта, че е с него.

Сърцето ѝ преливаше от любов към него. Отново я завладя предишната омая, лекомислието, в което изпадаше всеки път, когато го виждаше след раздяла. Шейн имаше огромно значение за нея. С него всичко изглеждаше постижимо. И малкото униние, останало загнездено в сърцето ѝ, се изпари, сякаш никога не бе я обсебвало.

Шейн стана и я притегли към себе си.

— Казах на Паркър, че ще вечеряш навън. Надявам се, че нямаш нищо против да те поканя. — Той ѝ се усмихна по момчешки и я целуна по челото, после изведнъж стана сериозен: — Искам да ми разкажеш за срещата ти с Джон. Най-добре да говорим на маса с бутилка хубаво вино и добра вечеря в „Белият слой“.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Вилата беше безлюдна. Емили разбра това, след като слезе тичешком по стълбите и се спря изведнъж в овалното преддверие, ослушвайки се да чуе обичайната за сутрешния час глъчка. По това време обикновено отекваха гласове и смях, а на техния фон неизменно свиреше радиото. Ала в това съботно утро на януари всичко това липсваше.

Емили продължи към трапезарията. До прозореца беше седнала майка ѝ с огледало в ръка и съсредоточено се взираше в лицето си.

— Добро утро, мамче — весело подвикна от прага Емили и се приближи към нея.

Елизабет рязко се обърна, усмихна се и рече:

— О, Емили, ето те и теб. Добро утро, мила.

След като целуна майка си по бузата, Емили се разположи край дългата дървена маса и посегна към кафеника с думите:

— Къде са другите?

За момент Елизабет не отговори и продължи да оглежда лицето си на ярката светлина, която струеше от прозореца, после въздъхна и седна при дъщеря си на масата.

— Запалените скиори излязоха преди сто часа, както обикновено. За малко изпусна Уинстън. Той в последния момент реши да кара ски и побърза да догони останалите. Явно си спала дълбоко и той не е искал да те буди. Помоли ме да ти предам да го чакаш за обяд.

— Едва станах тази сутрин — измърмори Емили, като разбъркваше кафето си, лакомо загледана в кифличките. Те ухаеха апетитно и устата ѝ се напълни със слюнка.

— Не се и съмнявам. Снощи толкова до късно го откарахме всички, че тая сутрин ще ми струва скъпо да... — прекъсна се тя сама и хвърли бърз поглед на Емили. — Как мислиш, имам ли нужда от пластична операция на очите?

Емили се разсмя и остави чашата си на масата, накланяйки се напред, за да огледа по-отблизо очите на майка си. Беше навикнала на

подобни въпроси и съзнаваше, че трябва да проявява особено внимание, когато ѝ бъдат задавани. Тя твърдо поклати глава:

— Не, изобщо нямаш нужда от това. Очите ти са прекрасни.

— Наистина ли го мислиш, мила? — Елизабет вдигна огледалото и отново започна да се взира в него.

— За бога, мамо, та ти си още млада, едва на петдесет...

— Шшт, по-тихо, окъпа — пошепна Елизабет, слагайки огледалото на масата, и продължи: — Трябва да ти призная, че напоследък тази мисъл ме занимава. Все ми се струва, че клепачите ми са малко набръчкани. Марк има отношение към външния вид на жената и това, че съм по-възрастна от него...

— Не знаех, че е по-млад от теб, мамо! Изобщо не му личи.

Думите ѝ сякаш утешиха Елизабет и лицето ѝ светна.

— Радвам се да го чуя, Емили, но за съжаление е по-млад.

— Е колко по-млад? — Емили взе една кифличка, явно не издържайки повече на изкушението, и я разчупи надве.

— С пет години.

— Боже господи! Това не е нищо. И престани да мислиш за пластична операция, мамче. Ти си една красива жена и не изглеждаш нито ден по-възрастна от четирийсет.

Емили гребна с ножа от маслото, намаза щедро залчето кифла и сложи отгоре конфитюр от праскови.

Забравила за момент вечните притеснения за външния си вид, Елизабет погледна с укор дъщеря си.

— Нима ще изядеш всичко това, мила? То е пълно с калории.

Емили се усмихна:

— И още как! Умирам от глад.

— Знаеш, че трябва да внимаваш за килограмите си, Емили. Склонна си към бързо напълняване още от дете.

— Ще гладувам, като се върна вкъщи.

Елизабет едва сдържаше негодуванието си, ала знаеше, че е безполезно да спори, и смени темата:

— Забеляза ли, че Марк флиртуваше снощи с френската графиня?

— Не, не съм. Но той флиртува с всички, мамо. Той си е такъв и не влага нищо, сигурна съм. Ще ми се да бъдеш спокойна за този човек. Той е щастлив, че е с теб.

— Аз съм още по-щастлива, че съм с него. Много е добър с мен, най-добрият съпруг, когото съм имала, ако искаш да знаеш истината.

Емили не беше на същото мнение и преди да успее да се въздържа, бързо възкликна:

— Ами татко? И той се държеше чудесно с теб. Жалко, че го напусна.

— Естествено е да си предразположена към Тони. Той ти е баща, но ти не можеш да знаеш как точно вървеше между нас, мила. Нямам намерение да ти разкривам всички подробности на първия си брак, Емили, и да ги изследвам под микроскоп.

— Много разумно от твоя страна — язвително отвърна Емили и продължи да дъвче залька си, съзнавайки, че са докоснали парлива тема.

Елизабет ѝ хвърли остър поглед, но и тя разумно замълча. Наля си нова чаша кафе и запали цигара, като не сваляше поглед от дъщеря си и си мислеше колко беше хубава тази сутрин в смарагденозеления си пуловер и панталони. Цветът им подчертаваше очите ѝ. След почти двете седмици, прекарани във Френските Алпи, косата ѝ бе станала по-светлоруса, а нежното ѝ лице бе леко загоряло от слънцето. Изведнъж задоволство изпълни Елизабет, че тя и Марк приеха поканата на Дейзи в наетата от нея вила. Радваше се, че е с децата си и че Марк проявява голямо внимание към тях, особено към Аманда и Франческа. Между зальците си Емили рече:

— Смятам да сляза в града. Трябва да направя някои покупки.

— Чудесна идея — отбеляза Елизабет. — Тъкмо ще ме свалиш до фризьорския салон, скъпа.

Емили прихна да се смее.

— Пак ли, мамо. Та нали беше вчера!

— Хайде, Емили, нека да не навлизаме в дълги разговори за косата ми. Да оставим всяка от нас да знае своите грижи.

— Дадено. — Емили облегна лакти на масата и продължи: — Смътно ми се върти в главата, че тая сутрин Аманда и Франческа нахълтаха в нашата стая и обсипаха мен и Уинстън с целувки. Предполагам, че Александър ги е замъкнал в Женева... представям си какви неистови викове са били.

Елизабет кимна:

— Да, доста се противиха. Никоя от двете, изглежда, не понася това девическо училище и не мога да си обясня защо. То е на Женевското езеро... Но като разбраха, че и Дейзи тръгва с тях до Женева, се укротиха. И тя искаше да купува нещо и реши да слезе с Александър. Разбраха се да заведат момичетата на обяд в хотел „Ричмънд“ и след това да ги върнат в училището. Много обичам този хотел, Емили, и всъщност обещах на близначките по Великден да взема самолет от Париж и да прекарам няколко дни с тях в Женева. — В този момент внезапна мисъл озари лицето ѝ и тя широко се усмихна: — Защо не дойдете и вие с Уинстън да ни гостувате на мен и Марк в „Ричмънд“, Емили? Ще прекараме чудесно.

Емили се почувства приятно изненадана от неочаквания жест.

— Това е прекрасна идея, мамо. И много мило от твоя страна да ни поканиш. Ще говоря с Уинстън и ще ти кажа какво сме решили. — Тя се пресегна за още една кифла.

— Моля те, скъпа не яж толкова!

Леко засрамена, Емили отдръпна ръката си.

— Права си. Много се пълнее от тях — съгласи се Емили и стана. — Мисля, че е време да ида горе да се приготвя за града. Сигурна съм, че ако продължа да си бърбям с теб тук, ще изпразня цялата чиния.

— И аз се качвам — рече Елизабет. — Трябва да се преоблека.

Емили въздъхна:

— Мамо, но ти изглеждаш страшно добре. И за какво да се преобличаш, нали отиваш само до фризьора.

— Човек не знае кого може да срещне — отвърна Елизабет, после погледна часовника си и допълни: — Още няма единайсет. След половин час съм готова, обещавам ти.

* * *

За радост на Емили майка ѝ като никога удържа на думата си и минути след единайсет и половина тя превъртя ключа в стартера и потегли. Вилата се намиреше в малко селище в покрайнините на Шамони — прекрасния дъвен град, сгушен в подножието на Мон Блан. Когато Емили излезе на главния път и пое с умерена скорост,

отново се изпълни с възхищение от удивителната гледка, която всеки път спираше дъха ѝ.

Долината Шамони, заобиколена от едната страна с планинския масив Мон Блан, а от другата — с веригата Егий Руж, представляваше естествена платформа, която откриваше изглед към най-високия връх в Европа. И в момента, в който Мон Блан и планините наоколо се извисиха пред погледа на Емили, обзе я особено чувство на страх пред тяхното величие и достолепие. Блестящите им заснежени върхари се издигаха високо в небето, чиято ярка синева бе изпъстрена с пухкави бели облачета.

Сякаш прочела мислите на дъщеря си, Елизабет възкликна:

— Каква внушителна гледка, нали, Емили! Днес е такъв великолепен ден.

— Наистина — отвърна Емили. — Мога да си представя как лудуват по склоновете сега нашите скиори ентузиастично. — Тя погледна майка си с крайчеца на окото. — Всъщност Марк тръгна ли с чичо Дейвид и другите?

— Да, Меги също.

— Тъй ли? — изненада се Емили. — Аз пък мислех, че е отишла в Женева с Александър.

— Изглежда, предпочете да покара ски като последен ден, нали утре тръгва за Лондон.

— Джан и Питър щели да пътуват с тях. Тъй ми каза Джан снощи — отбеляза Емили. Това бяха единствените гости на леля ѝ и чичо ѝ, които не им бяха роднини.

— Да, и аз се опитах да ги склоня да поостанат още някой и друг ден — рече Елизабет. — Приятни хора, а той е такъв чаровник.

— Питър Коулс! О, мамо, честно казано, имаш много странен вкус. Той е такава невероятна досада. И важнички на всичкото отгоре. — Емили се закикоти и додаде: — Вярно, към теб прояви особено внимание и забелязах, че Марк неведнъж му хвърляше кръвнишки погледи. Горкият „жабар“ се пука от ревност.

— Моля те, не наричай Марк „жабар“, скъпа. Това е много груб епитет и напълно неуместен — смъмри я Елизабет, но миг след това се разсмя: — Значи смяташ, че Питър е накарал Марк да ревнува. Това не е за пренебрегване. Ммм!

— И то много. — Емили се усмихна вътрешно, усещайки колко щастлива се почувства майка ѝ от една нищо и никаква констатация. Горката жена си бе загубила ума по Марк Дебоан. По този прикрит изменник, помисли си Емили. Той ѝ беше неприятен и според нея не заслужаваше доверие.

Елизабет се впусна в пламенни излияния относно многобройните качества на новия си съпруг, а Емили само кимаше и издаваше от време на време тихи звуци на съгласие, правейки се, че е на същото мнение. А всъщност почти не се заслушваше. Досадна и смешна ставаше майка ѝ с неспирните си приказки за този човек и Емили изпита облекчение, когато пред тях изникна Шамони.

След като паркираха ситроена, Емили и майка ѝ закрачиха бързо по един от главните булеварди по посока на малкия площад, където се намираще фризьорският салон. Когато стигнаха там, Емили попита майка си:

— Колко време ще се бавиш?

— О, не повече от час, мила. Само вчесване ще искам. Хайде да се срещнем в онова бистро отсреща. Ще вземем по един аперитив, преди да се приберем за обяд във вилата.

— Добре, мамче. Доскоро.

Емили тръгна бавно из площада, задържайки поглед по витрините. Имаше да купува малко неща, а разполагаше с цял час, тъй че не бързаше. След като го обиколи, тя тръгна по булеварда към един бутик, в който се продаваха много оригинални облекла за *après ski*. Продавачките я познаваха и тя си побъбри двайсетина минути с тях, докато пробваше няколко вида вечерни жакети, от които не си харесаше нито един, за да го купи.

Оттам продължи по улицата и влезе в аптеката, купи няколко неща и ги напъха в чантата си, метната през рамо. После бавно тръгна по обратния път, сецщайки се, че искаше да купи и няколко пощенски картички, които да изпрати на приятели в Англия.

Голяма беше изненадата ѝ, когато изведнъж видя насреща да се задава Марк Дебоан. Той вървеше бързо и изглеждаше дълбоко загрижен — по всичко личеше, че не я беше забелязал.

Когато двамата се изравниха, Емили лукаво му подвигна:

— Приятно ми е да те видя, Марк. А мама мисли, че си на ски.

Както вървеше разсеян, Марк Дебоан едновременно се стресна и смути. Но бързо успя да се овладее и възкликна:

— Ооо, Емили, Емили, мила моя! — Стисна сърдечно ръката ѝ, после добави с галския си акцент, но на безупречен английски: — Промених решението си. Предпочетох да се поразходя. Имам страшно главоболие.

Емили се наклони към него и многозначително му рече:

— И не само това, Марк. Имаш също и червило на яката си.

Той се усмихна снизходително, ала в очите му проблесна укор:

— Емили — сподавено рече той. — Какво намекваш? Това естествено ще е червилото на майка ти.

Емили подмина забележката му и продължи:

— Мама е във фризьорския салон. Имаме среща в онова бистро там да пийнем по нещо. В един часа. Ще я огорчиш, ако не се отбиеш при нас. — Гласът на Емили преливаше от нежност. Очите ѝ — зелени топчета лед.

— Разбира се, че няма да огорча Елизабет. Ще се видим направо там. Чао, Емили.

Той припряно се сбогува и продължи забързан по пътя си.

Емили се обърна да го изгледа. Марк пресече улицата и свърна в една пряка. Тя се почуди къде ли може да отива. Мръсник, рече си тя. Обзалагам се, че е забърсал оная противна графиня от снощи и има среща с нея. А тя е толкова французойка, колкото съм и аз. Емили направи гримаса на отвращение към Марк, обърна се и тръгна по улицата да потърси будка за вестници. След няколко крачки спря пред първата, която видя, и започна да прелиства последните броеве на списанията, за да убие още малко време. Най-накрая погледна часовника си и видя, че приближава един. Тогава завъртя металната рамка с пощенски картички, избра си четири и се върна да ги плати.

Докато прибираше картичките и рестото си в чантата, Емили се усмихна на продавачката:

— Мерси, мадам.

Жената тъкмо понечи да ѝ отвърне и изведнъж онемя и изправи глава, цялата в слух. Точно в този момент внезапен, силен грохот разцепи въздуха наоколо, последван за части от секундата от няколко още по-гръмливи и оглушителни бумтежа.

Емили извика:

— Изглежда, някъде стана страхотна експлозия.

С ужас в очите жената я погледна и изкрещя:

— Не! Лавина! — Тя извърна пълното си тяло и грабна телефонната слушалка.

Емили притисна чантата си под мишница и затича по улицата.

Хората излизаха на тълпи от магазините и лицата им имаха същия изплашен израз, какъвто имаха и минувачите.

— Лавина! — извика някакъв мъж в ухото на Емили и посочи по посока на Мон Блан, докато забързан я подминаваше.

Сякаш нещо прониза Емили и тя се закова на място, хипнотизирана от гледката. Дори и от такова разстояние се виждаше огромното, придружено от бумтеж свличане по склоновете на Мон Блан. Половината от заснежения скат се сгромолясваше надолу във вид на гигантски откос, достигащ ширина най-малко няколко стотици фута. Грамади от сняг летяха надолу, набирайки скорост по стръмния си маршрут, и помитаха всичко, което им се изпречеше на пътя. В кристалния син въздух изригваха огромни облаци снежен прах, които увеличащата лавина подемаше и смилаше на милиони ситни снежни пръски.

Две полицейски коли с пискливи сирени профучаха по улицата с главозамайваща скорост. Пронизителният им вой извади Емили от моменталната хипноза, в която бе изпаднала. Тя премигна няколко пъти и изведнъж усети, че кръвта ѝ се смрази. *Там беше Уинстън. Там бяха всички: Дейвид, Филип, Джим, Мегу, Джан и Питър Коулс.*

Тя започна да трепери като лист и не можеше да помръдне. Чувстваше краката си омекнали като пихтия, в тялото ѝ нахлу страх, погълна я, смаза я. *О, боже мой! Уинстън! И Емили нададе силен писък. Уинстън! О, божичко! Не!*

Звукът от собствения ѝ глас сякаш я съживи и тя се втурна да тича, с глава силно издадена напред тя тичаше все по-бързо и по-бързо, едва докосвайки с крака паважа, устремена към недалечната станция на лифта.

Сърцето ѝ биеше силно, дишането ѝ стана тежко, но тя продължаваше със същата скорост, като от време на време стискаше за миг очи, за да удържи напирещите сълзи. *О, Божичко, нека Уинстън да е жив. Моля те, нека Уинстън е жив. Останалите също. Направи*

така, че всички да са живи. О, Боже, не позволявай някой от тях да умре.

Емили чу и други тичащи стъпки, около нея започнаха да се тълпят хора. Някои дори се бутаха в нея, за да я изпреварят. Те също тичаха към лифта, който вече се виждаше. Някакъв човек в своя бяг тѣй я блъсна, че тя политна и насмалко да падне, но успя да запази равновесие и продължи да тича, движена от страха си.

Когато най-сетне наближи станцията на лифта, имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Едва тогава Емили намали ход и спря, за да си поеме дъх. Притисна с ръце тежко дишащите си гърди. Гърлото ѝ издаваше стържещи звуци. Тя се облегна на една от полицейските коли, спрени до депото на кабинките, и затършува из чантата си. Извади носна кърпа, попи потното си лице и врат, налагайки си да запази спокойствие.

След няколко секунди дишането ѝ стана по-равномерно и тя се огледа наоколо. Ужас я изпълни, щом погледът ѝ обходи тълпата, която се бе събрала в порядъка на петнайсетина минути.

Емили вярваше в чудото Уинстън да е приключил спускането си със ски преди връхлитането на лавината, молеше се в този момент той да се е смесил с туристите и местните жители и да е някъде тук. Тя се провря в тълпата, очите ѝ скачаха от лице на лице, търсейки неговото с неудържима тревога. Внезапен нов страх се загнезди в стомаха ѝ. Той не се виждаше никъде.

Емили се обърна и запуши устата си с две ръце. Усети, че пак я сковава ужас, като в менгеме. Залитайки, тя се върна при полицейската кола и се облегна на нея със свито сърце. *Възможно ли е някой да се спаси от лавина? Тя пада с такава скорост и сила, че помита всичко, което е на пътя ѝ.* Емили затвори очи. Почувства нужда да иде да говори с някого, да пита за спасителните отряди, ала не беше в състояние да помръдне. Отново затвори очи. Усети, че краката ѝ се подкосяват, тя сякаш бе загубила контрол над тялото си.

Изведнџ две силни ръце я сграбиха и повдигнаха.

— Емили! Емили! Аз съм!

Тя стреснато отвори очи. Беше Уинстън. Ръцете ѝ се вкопчиха в скиорското му яке, отмалели от облекчение, лицето ѝ се изкриви в гримаса и тя избухна в сълзи.

Уинстън я притисна плътно към себе си и започна да я утешава:

— Всичко е наред, всичко е наред — няколко пъти повтори той.

— Слава богу! Слава богу! — хлипаше Емили. — Мислех, че си загинал. О, Уинстън, благодаря на Бога, че си жив. — Тя оглеждаше тревожното му лице. — А другите? — попита и веднага спря, като видя сериозното му изражение и стиснатата челюст.

— Не зная дали са живи. Уповавам се на Бог да са живи. Моля се да са живи — отвърна Уинстън и я обгърна с ръка.

— А ти...

Уинстън бързо я прекъсна:

— Не бях на ски днес. Дойдох дотук и за малко изпуснах лифта. Почаках малко с намерението да взема следващия, но се отегчих. Бях малко и махмурлия и по едно време почувствах, че ми се гади. Отказах се и слязох в града. Купих английски вестници, седнах в едно кафене и си поръчах един „Ферне Бранка“. Когато ми просветна малко, беше вече късно за ски, и тръгнах по магазините. Бях на паркинга и слагах покупките в колата, когато се чу това бум, сякаш динамит се взриви. До мен беше паркирал един американец и той закрепя нещо за лавина, че дъщеря му била горе на пистите, и побягна като обезумял. Аз го последвах, тъй като знаех... — Уинстън преглътна — знаех, че всички от вилата са също горе.

Внезапна надежда изпълни Емили и тя възкликна:

— Може да са решили да идат на другия склон.

Уинстън поклати глава. Лицето му беше мрачно.

Емили сграбчи ръката му:

— О, Уинстън!

Той взе да я успокоява:

— Недей, Емили, бъди силна, не губи кураж.

Той млъкна и извърна глава, като чу, че някой го вика по име. Бяха Марк Дебоан и Елизабет, които тичаха към тях и махаха с ръце. Той погледна към жена си и рече:

— Идват майка ти и Марк.

Елизабет почти врхлетя върху Уинстън, прегърна го и възбудено заговори:

— Ти си жив! Жив си! Бях изстинала от ужас за теб, Уинстън. — Гледаше ги с разтревожени очи, лицето ѝ бе вкаменено, ала тя стоически се владееше. После прегърна Емили и продължи: — А какво

стана с другите, Уинстън? Видя ли някого от нашите или Джан и Питър?

— Не. Аз всъщност не се качих да карам тая сутрин. Отказах се.

Около тях изведнъж настана раздвижване. Те се обърнаха. Бяха пристигнали спасителните отряди — професионални скиори с раници на гърба. С тях беше дошла още полиция, група френски войници и представители на градските власти.

— Ще ида да говоря с тях — измънка Марк и закрачи нататък.

Уинстън извика:

— Но тя спря. Разбери, че лавината е спряла.

Елизабет се вторачи в него.

— Но тя спря, още докато тичахме с Марк насам. След оглушителния грохот тишината беше непоносима, зловеща.

Преди Уинстън да отговори, Марк се върна при тях и поясни:

— Екипите тръгват нагоре. В раниците си носят пълно оборудване: апаратура за улавяне на звуци, прътове и, разбира се, кучета. Нека имаме надежда.

— Съществува ли изобщо надежда? — попита Уинстън с тих, напрегнат глас.

Марк се поколеба, изкушен да излъже. Но предпочете да говори истината.

— Не особена — едва чуто отвърна той. — Лавината се е движила с огромна скорост, в порядъка на сто и двайсет — двеста мили в час... и то с такава сила. Макар че — той се опита да се усмихне окуражително... — хора са оцелявали от лавини и пропадане на снежни пластове, огромни като днешната. Зависи къде се намиращ, когато тя се откъсне. Който е най-долу, има най-големи шансове, стига да знае, че трябва да се освободи от ските и щеките си и да „плува“ с ръце. При тези движения пред лицето се образува въздушна кухня. Дори човек да е повален от снега, много е важно да е спира да прави такива движения, за да поддържа, въздух около тялото си. Има хора, които са прекарвали под снега с дни, защото са били обгърнати от такива въздушни кухни.

Емили с тревожен глас попита:

— Дейвид, Джим и Филип са опитни скиори, но Меги...

Елизабет едва се удържа да не ахне от уплаха, само въздъхна тежко:

— Трябва да запазим самообладание и да продължим да се надяваме. Моля ви, стига сме разговаряли тъй опечалено... това ме изнервя. Аз трябва да продължавам да вярвам, че всички те са живи.

Марк покровителствено сложи ръка на раменете ѝ.

— Права си, chérie. Трябва да сме оптимисти.

Уинстън се обърна към Емили:

— Мисля, че ще е най-разумно да идете с майка ти в някое от тия кафенета. И да чакате там. И без това няма какво да правите тук.

— Не! — пламенно извика Емили и го погледна сърдито. — Искам да остана с теб. Моля те, Уинстън.

— Да, трябва да бъдем тук — подкрепи я Елизабет.

Тя издуха носа си и възвърна предишното си присъствие на духа. Започна тихичко да се моли.

* * *

— Точно, час след падането на лавината спасителните отряди и кучетата се качиха нагоре с лифта.

Малко преди да измине още един час, те се върнаха с първите осем души, които бяха открили. Петима от тях бяха мъртви. Другите трима като по чудо се бяха спасили — две момичета и един мъж.

— Това е Филип! — изкрещя Емили и изоставяйки Уинстън и майка си, се втурна към братовчед си.

Един от спасителите прикрепяше Филип. Накуцвайки, той тръгна към нея и тя видя, че лицето му бе изранено, а ясносините му очи — помътнели. Но иначе, изглежда, се бе разминал с по-леки контузии.

— Филип! — възкликна Емили. — Слава богу, жив си. Мислиш ли, че имаш нещо счупено?

Той поклати глава. Независимо от странно замъгления си поглед беше я познал и протегна ръка към нея.

В този момент го наобиколиха Уинстън, Елизабет и Марк и взеха да го разпитват. Филип само клатеше глава някак безнадеждно, без да издаде звук.

Скиорът, който го бе открил, заговори неуверено на английски:

— Този човек, вашият приятел, е имал късмет... знаел е какво да прави. Не се е паникьосал. Захвърлил с щеките... ските и е махал с ръце като плувец. Той е бил най късметлия... този човек беше в подножието на склона... тъкмо е завършил спускането. Беше покрит само с десет фута сняг... кучетата... те го намериха. А сега... ако обичате, трябва да вървим. До пункта за бърза помощ.

Едва сега Филип проговори. Гласът му беше дрезгав.

— Татко? Меги? Другите?

Уинстън отговори:

— Още не знаем.

Филип затвори очи, после веднага ги отвори и се остави да го водят.

Уинстън се обърна към Емили:

— Най-добре е ти и майка ти да идете с Филип, миличко. Ние с Марк ще чакаме тук. И щом разберете, че няма вътрешни травми, искам и тримата веднага да се върнете във вилата.

Емили запротестира. Уинстън рязко я прекъсна:

— Моля те, Емили, недей да спориш. Погрижи се за Филип. Все пак трябва да има някой във вилата, когато Дейзи и Александър се върнат от Женева.

— Добре — примири се Емили, съзнавайки смисъла на предложението му. Тя го целуна и се затича след майка си, която вече вървеше с Филип и спасителя скиор.

* * *

Уинстън и Марк прекараха още един час на станцията на лифта, палейки цигара след цигара и разговаряйки от време на време помежду си или с някой от другите хора, които стояха в същото злощастно очакване.

Спасителните екипи не спираха да се качват и слизат с лифта. Бяха свалени нови четирима спасени, последвани от деветима загинали.

Към четири часа се върна един от екипите, който бе извършил дълго и безкрайно претърсване в най-високата част на планината.

Спасителите докараха още петима скиори, попаднали в клопката на лавината. Лошата вест се разчу веднага. Всички бяха мъртви.

— Трябва да идем да проверим — рече Уинстън, като хвърли цигарата и я стъпка с върха на обувката си. Тръгвайки, той се обърна към Марк: — Ще дойдеш ли с мен?

Телата лежах в носилки. Когато се доближи на крачки от тях, Уинстън изведнъж се закова на място. Усети, че силите му го напускат, но все пак успя да продължи напред.

Почувства силната ръка на Марк под мишницата си, чу французина да казва опечалено:

— Моите съчувствия, моите най-дълбоки съчувствия. Истинска трагедия за семейството е това.

Уинстън установи, че не може да проговори.

Беше забил поглед в петимата на носилките. Двамата от тях му бяха непознати, ала другите трима... За момент съзнанието му се обърка. Не беше възможно да са мъртви. Само преди няколко часа се смееха заедно на закуска.

Уинстън пое дъх, избърса навлажнените си очи и разпозна телата на Дейвид Еймъри, Джим Феърли и Меги Баркстоун, безвъзвратни жертви на лавината. И той си помисли за Дейзи и Александър, като се върнат от Женева, за Пола, която беше в Ню Йорк — как щеше да им съобщи тази смазваща вест.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шейн О'Нийл беше в кухнята на селската къща в Ню Милфорд и чакаше да се запари втората доза кафе.

След като запали цигара, той вдигна слушалката от стенния телефон и набра номера на фермата. Когато чу гласа на Елен Викърс, той весело поздрави:

— Добро ти утро!

— Здравей, Шейн — отвърна Елен. — Решихме, че няма да идваш този уикенд, след като не се обади снощи. Но Сони видял колата рано тая сутрин, тъй че разбрахме, че си пристигнал.

— Късно пристигнах — обясни Шейн. — Фермата тънеше в тъмнина и се позамислих дали да ви будя. Пола се върна от Тексас едва привечер и някъде след девет тръгнахме. Извинявай, че не телефонирах по-рано, но ние мързелувахме тази сутрин.

Елен се разсмя.

— Каква ти сутрин! Почти обяд е. Но както здравата работите и двамата, заслужавате понякога да се поотпуснете. Надявам се да се видим на вечеря — продължи тя. — Цяла седмица чакаме тази вечер.

— Ще наминем към седем и половина, както се разбрахме — увери я той.

Елен изведнъж възкликна:

— О, Шейн, извини ме, но чувам звънеца на фурната. Ще ми прегори хлябът, ако не го извадя веднага. До довечера.

— Довиждане, Елен.

Шейн окачи слушалката, загаси цигарата си и отиде на мивката. Изплакна две чаши и ги избърса. Тъкмо понечи да налее кафето, и телефонът звънна. Той остави кафеника и вдигна слушалката.

— Ало?

Не чу отговор, само някакво глухо ехо в другия край на жицата.

— Ало? Ало? — по-силно извика Шейн.

Най-сетне долови приглушен глас:

— Аз съм. Уинстън. Обаждам се от Шамони. Чуваш ли ме, Шейн?

— Вече те чувам, Уинстън. Как...

Уинстън го прекъсна:

— Случи се нещо ужасно тук, Шейн, и не знам къде е Пола, не знам къде да я намеря, но във всеки случай реших първо на теб да ти съобщя.

Шейн сбърчи чело и стисна по-здраво слушалката.

— Тя всъщност е тук, дойде за уикенда. Какво е станало, Уинстън?

— На Мон Блан падна страхотна лавина днес около един, най-огромната в последните години. — Гласът на Уинстън стана още по-глух и пресипнал. — Има загинали от семейството ни. — Този път гласът му секна и той не можа да продължи.

— О, Исусе! — Шейн се опря на плота, очаквайки да чуе най-лошото. Сърцето му лудо заби — интуицията му подсказваше, че Уинстън ще му предаде новини, които ще бъдат съкрушителни за Пола. Чувстваше го с мозъка на келтските си кости.

На хиляди мили разстояние, в трапезарията на вилата в предградието на Шамони стоеше Уинстън Харт, загледан през прозореца в пространството. Сега в тъмнеещото небе Мон Блан изглеждаше тъй спокоен след разрухата, която причини само преди пет часа. След миг Уинстън се съвзе и продължи с овладян глас:

— Извинявай за паузата. Това е най-черният ден в живота ми. Слушай, Шейн, ще ти го кажа направо, защото това е единственият начин, по който бих могъл.

Уинстън пое дълбоко въздух и започна да предава трагичните вести на приятеля си.

Докато го слушаше, Шейн се почувства, сякаш някой му беше нанесъл силен удар, и десет минути по-късно, след като Уинстън затвори, той продължаваше да се олюлява. Стоеше с ръка върху слушалката, загледан безизразно в стаята. Изведнъж се сепна и запремигва от ярката слънчева светлина, която струеше през прозорците. Колко нормално изглеждаше всичко в тази кухня. Беше толкова спокойно, тихо. А навън — такъв прекрасен ден. Небето беше ослепително синьо, ясно, без нито едно облаче, слънцето сияеше. А там, във Франция, семейството, което му беше толкова близко, откакто се помнеше, изживяваше смърт и мъка. Колко внезапно, колко ненадейно може да се промени животът, почти с едно мигване на

очите. Мили боже, мислеше си Шейн, как ли ще ѝ кажа на Пола? Откъде да намеря думи?

Той чу стъпките ѝ в коридора и се обърна с лице към вратата, после застана неподвижен и зачака.

Тя влезе усмихната и каза с престорено сърдит глас:

— Това беше последният път, в който те помолих да направиш кафе. Цял век се заседя на тоя телефон. С кого говори толкова, скъпи?

Шейн пристъпи към нея. Опита се да заговори, но никакъв звук не излезе. Имаше чувството, че гърлото му е пресъхнало, устата залепена.

— Какво има, Шейн? Много странен вид имаш — с внезапна тревога в гласа попита Пола.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я изведе от кухнята в просторната гостна. Докато я настаняваше до камината, Пола продължи да настоява:

— Какво се е случило, Шейн? Моля те, кажи ми.

— Ще ти кажа, ще ти кажа — с пресипнал глас я увери той, когато двамата седнаха на дивана.

Шейн хвана ръцете ѝ и заоглежда лицето, което обичаше с цялата си душа. Видя изписаната по него тревога, внезапното предчувствие за нещо лошо.

Със свито сърце и с най-тих глас Шейн започна:

— Току-що получих много лоши новини, ужасни новини, Пола, скъпа. От Уинстън. Страхотно нещастие се е случило в Шамони днес около един часа. Лавина на Мон Блан. Има загинали от семейството ти. — Пола зина с уста. Широко отворените ѝ очи се впиха в него. В тях се четеше ужас, цветът на лицето ѝ изчезна — стана тебеширено бяло.

— Кой? — попита тя със сподавен шепот.

Това още повече скова Шейн, пръстите на ръката му се впиха в плътта на нейните.

— Постарай се да бъдеш смела, скъпа моя — продължи той. — Много смела. Аз съм до теб. Ще ти помогна да издържиш. — Тук той спря, преглътна и затърси думи, точните думи. Но такива липсваха, знаеше го много добре.

Съзнанието на Пола трескаво заработи върху мисълта за най-запалилите скиори в компанията. И тя възкликна с хриплив глас:

— Нали не е татко? Не е баща ми?

Гърлото на Шейн се стегна. Той кимна:

— Да, за съжаление. За огромно съжаление, скъпа моя — с едва чут и треперещ глас потвърди той.

В първия момент Пола не можа да изрече дума. Продължаваше да гледа вторачено в Шейн, все още слисана и вцепенена, без да е в състояние да проумее смисъла на думите му или да ги приеме.

Преценявайки, че ще е по-добре да ѝ каже всичко наведнъж, бързо, без никакви протакания, той продължи със същия сломен глас:

— Пола, не знам как да добавя и друго, за което също съжалявам, но загинал е и Джим. И Меги. Били са заедно на върха с баща ти, когато се е случило това.

— Не! — успя да каже тя. — Не!

Пола издърпа ръцете си от неговите и затисна устата си, очите ѝ трескаво обиколиха стаята, тя сякаш търсеше пролука за бягство от тази зловеща новина. После рязко скочи на крака и като обезумяла закрещя:

— Не е възможно! Не! Просто не е възможно да е така! О, боже мой! А Филип? То...

— Той е добре — бързо я осведоми Шейн и също стана и обгърна с ръка раменете ѝ. — Всички други са добре. Само Джан и Питър Коулс не били намерени още.

Пола грубо се отдръпна от него и отново се вторачи в лицето му. Теменужените ѝ очи бяха потъмнели от мъка и ужас, лицето ѝ бе изкривено от скръб и болка. Тя започна силно да трепери, но когато Шейн протегна ръце към нея, за да се опита да я успокои, Пола отскочи встрани и заклати глава в знак на отрицание. Изведнъж тя обви с ръце тялото си и се преви надве в пристъп на агония.

След малко започна да издава къси, но пронизителни звуци, подобно на ранено животно. Това бе вой, който не спираше.

Скръбта и сътресението, които като огромни вълни връхлитаха върху нея, най-накрая я погълнаха. Тя се смъкна на пода в несвяст.

* * *

Частният самолет, притежание на „О’Нийл Хотел Интърнешънъл“ прорязваше тъмното нощно небе високо над Ламанша. Следваше неотклонно курс към Лондонското летище, където щеше да кацне след седемчасов полет над Атлантика.

Шейн седеше срещу Пола, която лежеше върху разтегнатата седалка под няколко леки вълнени одеяла. Той я наблюдаваше и не смееше да отдели погледа си от нея. От време на време се навеждаше, за да облекчи с някоя ласка дългото и мъчително пътуване. Но тя продължаваше да се мятта неспокойно в унеса си, независимо от успокоителните хапчета, които Шейн ѝ даваше през няколко часа, откакто ѝ съобщи за трагедията в Шамони.

Местният доктор в Ню Милфорд, когото Шейн извика веднага след припадъка ѝ, постави диагноза шок. Той ѝ би инжекция и даде на Шейн малка опаковка с таблетки за успокоение. Преди да тръгнат, докторът посъветва Шейн да ги дава на Пола всеки път, щом прецени, че е необходимо, но да се придържа към неговото предписание.

Много скоро Шейн установи, че Пола се съпротивляваше на лекарствата точно както се бе съпротивлявала и на него през цялата нощ. На два пъти над океана тя се изправяше, за да стане от седалката, обзета от паника и страх. Веднъж повърна и не спря, докато не изхвърли всичко от стомаха си. Той откликваше на всяка нейна нужда с неизчерпаемо търпение, нежност и любов, стараяше се да я утешава по всякакъв възможен начин, шепнейки ѝ гальовни думи с надеждата да уталожить вътрешния ѝ смут, да ѝ създаде физическо удобство.

Сега, докато я наблюдаваше, без да помръдва, безпокойството на Шейн взе да расте. Тя нито грохна, нито заплака — нещо, което не беше естествено за нея, тъй като по природа беше емоционална. Освен това нито веднъж не му продума и тъкмо това необичайно и тъй дълго мълчание, придружено от див и трескав поглед, сега започна да го плаши.

Шейн погледна часовника си. Много скоро щяха да се приземят. Баща му и Миранда щяха да ги посрещнат с частна линейка и лондонския доктор на Пола, Харви Ланген. Слава богу, че ще бъде и Харви, помисли си Шейн. Той ще знае какво да направи за състоянието ѝ. И веднага се запита как може един лекар да излекува огромната мъка и болка, която Пола изживяваше, и тъжно заключи, че не може да си отговори.

* * *

Шейн седеше в малкото студио на апартамента на „Белгрейв Скуеър“ със сестра си Мери. Имаше мрачен израз, черните му очи блуждаеха, докато отпиваше от третата си чаша кафе и дърпаше от цигарата си.

Преди малко Паркър, икономът, беше приготвил закуска, но на никого не му беше до ядене. Откакто бе влязъл в стаята, Шейн само пушеше цигара след цигара.

Брайън О'Нийл, който беше отишъл да изпрати доктора, влезе в студиото и възбуден се приближи до Шейн. Сложи ръка на рамото на сина си и заговори с бодър тон:

— Шейн, ти си се заблудил. Харви казва, че Пола изобщо не е в състояние на шок. Специално го разпитах, както ти обещах. Тя, разбира се, е в нещо като шок, това всички го виждаме, но Харви е на мнение, че до довечера, или най-късно утре, тя ще е излязла от това състояние.

Шейн вдигна поглед към баща си и кимна:

— О, боже, надявам се да е тъй, татко. Не издържам, като я гледам как страда. Поне да разговаряше с мен, нещичко да ми беше казала.

— И това ще стане, Шейн, много скоро — утеши го Брайън и стисна рамото му състрадателно, после въздъхна и отиде да седне. — Този вид нещастие е съкрушително. Внезапната смърт, внезапната загуба винаги се понася най-тежко, преди всичко защото е неочаквана.

— Ако знаех как мога да ѝ помогна — рече Шейн. — Но в главата ми е пълна бъркотия. Изобщо не можах да направя връзка с нея, да видя някаква реакция от нейна страна. И все пак, сигурен съм, че тя е в непоносима агония. Трябва да намеря начин да облекча тежестта на скръбта и болката ѝ.

Миранда се обади:

— Ако някой е в състояние да ѝ помогне, това си ти, Шейн. Ти си най-близкият човек до нея и може би, когато дойдеш довечера, тя ще е излязла от шока, както твърди Харви. И ще поиска да говори с теб, сигурна съм. Тогава ще можеш да я утешиш, да ѝ дадеш да разбере, че не е сама, че има теб.

Шейн се втренчи в сестра си:

— Какво искаш да кажеш с това, „когато дойдеш довечера“? Аз изобщо няма да си тръгвам. Няма да мръдна оттук, докато не премине въздействието на лекарствата й... Няма да я оставя да бъде сама, когато се събуди.

— И аз ще остана с теб — заяви Мери. — Не искам да си сам, докато чакаш.

Слушайки разговора на децата си, на Брайън изведнъж му стана ясно всичко онова, което цяла година го бе озадачавало.

— Шейн — бавно заговори той, — не знаех, не допусках, че си влюбен в Пола, че я обичаш толкова дълбоко.

— Че я обичам? — едва ли не учуден повтори той и погледна с недоумение баща си. — Татко, та тя е моят живот!

— Да — отвърна Брайън, — да, Шейн, сега го разбрах, като те виждам в какво състояние си. Тя ще се възстанови, уверявам те. Човек проявява огромна вътрешна сила в тежки моменти и Пола не прави изключение. Тя всъщност е по-силна от най... тя е една от най-силните жени, които познавам. Наследила е много от Ема. Ще се оправи. След време всичко ще бъде наред.

Шейн му хвърли мрачен поглед, който издаваше лична болка.

— Не. Няма да е наред — с напълно отчаян глас рече той. — Лъжеш се, татко. Много се лъжеш.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Суровата зима мина. Дойде пролетта и изпълни градината ѝ в Пенистън Роял с нова и дивна зеленина. А после, преди да се усети, лятото изпълни въздуха с нежното ухание на цветята, разцъфтели от топлите слънчеви лъчи под небе, синьо като перуниките и пълно със сияйната северна светлина.

Беше сама. Напълно сама, като се изключат децата. Лорн и Теса изпълваха всеки бодърстващ миг в живота ѝ и техният смях, безгрижието им и детските и прищевки бяха истинска утеха за нея.

Скръбта ѝ, която я съсипа, бе овладяна. Докато преживяваше загубата, болката и скръбта, Пола се вгледа дълбоко в себе си и извлече от вътрешните си запаси опора и сила. Всъщност друг избор нямаше. Много хора зависеха от нея.

Майка ѝ и Александър се върнаха от Шамони, смазани от скръб. Те неволно се облекнаха на нея, потърсиха нейната утеха и опора, безграничната ѝ твърдост, за да им помогне в тежките моменти на погребенията и мъчителните седмици след това. Но когато шокът им премина и връх взе действителността, те изпаднаха в още по-дълбока печал. От друга страна, децата ѝ, останали без баща, също имаха нужда от доказателство за нейната любов и преданост, от най-малкото внимание, което можеше да им отдели.

И накрая, огромната ѝ империя изискваше от нея да бъде на кормилото, да я направлява по всяко време и Пола се отдаде на немалкото завещание, наследено от баба ѝ. Тя работеше денонощно, за да остане то стабилно и да расте само като авторитет и богатство. И работата ѝ се превърна в твърда крепост, така както навремето я бе превърнала и Ема.

Но докато, скръбта стихваше и ставаше по-поносима, чувството ѝ за вина все повече надделяваше и се засилваше. И сега, толкова месеца след трагедията, която покоси семейството ѝ, вината продължаваше да я гложди.

Многолика беше тази вина — вина, че тя е жива, докато баща ѝ, Джим и Меги са мъртви, вина, че тя и Джим се бяха разделили така

враждебно, преди той да тръгне за Шамони... и най-тежката от всички, че тя е била с Шейн, когато тези трима души, които тя обичаше, са срещнали своята преждевременна и жестока смърт.

Докато те са се задушавали под хилядите тонове сняг, тя е била в прегръдките на Шейн, прехласната от страст и върховно удоволствие. Колкото и да беше нелогично, тя се чувстваше виновна и обвиняваше себе си за тяхната смърт. По силата на разума тя знаеше, че не бива да се обвинява, че е погрешно да изпада в такива чувства, ала по силата на сърцето не беше в състояние да се пребори с действителността.

И тя не желаше повече да прави любов, защото в съзнанието и любовният акт беше вече свързан със смърт и агония. Оттук нататък самата мисъл за секс я ужасяваше. Стана равнодушна, безчувствена, емоционално и физически фригидна и и беше трудно да се вмести в определението жена.

Полека-лека Пола дойде до заключението, че тя нямаше какво повече да предложи на Шейн О'Нийл. Той беше твърде мъжествен, твърде страстен, за да се задоволи с нищожна част от нея, и понеже тя не можеше да откликне на желанието му да се любят, беше сигурна, че връзката им е обречена.

И тя го отписа, сърцето и се късаше — беше наясно с това и се презираше, защото му причинява болка и сърдечна мъка, но беше убедена, че това е най-доброто разрешение за него, за тях двамата в крайна сметка.

Целият февруари Шейн беше до нея, беше насреща всеки път, когато имаше нужда от него, отдавайки цялата си нестихваща любов и приятелство. Чувствителен по природа и познавайки я добре, той нито веднъж не поиска от нея нещо. Споделяше скръбта и, болката и мъката и, утешаваше я, беше от мил по-мил. Ала след едномесечния си престой в Лондон и Йоркшир трябваше отново да поеме деловите си задачи. Наложиха се да отпътува за Австралия, за да проконтролира строежа на новия хотел на О'Нийл — сделка, направена от Блеки по време на едно пътуване с Ема.

Тъкмо тогава на Пола и хрумна да изпрати майка си в Сидни с Филип, който щеше да пътува с Шейн с частния самолет на О'Нийл. Отначало Дейзи отказа — трябвало да остане в Англия с Пола и близнаците, ала Пола я убеди да тръгне. В последния момент Дейзи приготви багажа си и прекоси океана с двамата мъже. Сега майка и

беше в Австралия и правеше опити да съживи нишките на живота си без Дейвид, помагаше на Филип в домакинството и проявяваше интерес в холдингите на Макгил. Пола не се съмняваше, че майка ѝ скоро ще се съвземе и отново ще поеме задълженията си.

Шейн обаче се върна в Англия през април и отиде в Йоркшир да види Пола. Както винаги той прояви разбиране към съмненията ѝ. Изрази съгласие с нея, че ѝ трябва време, за да свикне със загубата на баща си, към когото беше толкова привързана, със загубата на съпруга си, който, макар и да бе отчужден от нея, оставаше баща на децата ѝ.

— Аз исках единствено свободата си, развод с Джим. Никога не съм искала да го наскърбя, нито пък съм желала смъртта му. Той беше толкова млад — беше му казала Пола в деня, когато заминаваше за Ню Йорк с Миранда.

— Знам, знам, скъпа — ѝ бе отвърнал Шейн насърчително. — Аз съм насреща всеки път, когато имаш нужда от мен. Ще чакам, Пола.

Но тя не искаше да я чака, защото дълбоко в себе си знаеше, че никога вече няма да е готова за него. Тя никога не можеше да стане съпруга на Шейн. Защото част от живота ѝ беше свършил и тя вече имаше нагласата, че ще продължи да живее сама с децата си и нямаше да отдаде себе си или живота си на мъж. Това не беше вече възможно.

Тя не каза на Шейн за мъчителните нощи, когато се събуждаше от един и същ кошмарен сън — че се задушаваше. Кошмар, който не преставаше да я преследва. Той беше толкова осезаем, че тя се събуждаше ужасена и сядаше в леглото, цялата трепереща и обляна в пот. И всеки път в центъра на съзнанието ѝ изплуваше потресаващата картина на баща ѝ, Джим и Меги, повлечени от лавината и затрупани под ледения сняг, който ги задушаваше и изтръгваше живота им тъй внезапно и безсмислено.

Ала Шейн О'Нийл не се заблуждаваше и много скоро му стана ясно, че Пола е променила отношението си към него и е сигурна, че той го усеща. И как нямаше да го усеща! Пола не можеше да прикрие държанието си, нито опитите си да го прикрие, не можеше да промени обстоятелствата, които допринесоха за нарушаването на равновесието ѝ. Отначало нейното отчуждение, желанието ѝ за усамотение и заетостта ѝ покрай децата и работата ѝ само го учудваха, докато накрая му разкриха всичко, което му беше нужно да знае.

Понякога тя се чувстваше самотна, често я обземаше тъга и душевна мъка, а от време на време изпитваше страх.

Тя остана сама в живота. Баба ѝ и баща ѝ, двамата души, от които получаваше такава голяма подкрепа и любов, бяха мъртви. Сега тя беше главата на клана Хартови. Всеки от тях разчиташе на нея, съобразяваше се с нея, споделяше ѝ проблемите си — лични и служебни. Имаше дни, когато отговорностите и натоварванията ѝ я смазваха, твърде тежки за плещите на една жена. Но в такива моменти тя мислеше за Ема и черпеше сила от спомена за любимата си баба, която беше част от нея и чиято кръв течеше и в нейните вени. И всеки божи ден тя благодареше на Бога, че има Уинстън — нейната скала, и Емили, която ѝ беше едновременно най-голямата утешителка, най-добрата приятелка, най-обичната, вярна и предана братовчедка. Без тях двамата животът ѝ наистина би бил празен.

* * *

В това съботно утро на август Пола отново бе обзета от старата позната тъга, докато се разхождаше по алеята на рододендроните, която сама бе създала. Колко отдавна ѝ се струваше, че е било... онази пролет, когато засади тези храсти. Толкова много неща ѝ се случиха през последните няколко години... толкова много загуби, толкова поражения... но и толкова победи и печалби. И тя се усмихна, когато изведнъж си помисли за децата и за щастието и радостта, които ѝ създаваха. Тъгата ѝ леко се разсея и усмивката ѝ стана по-широка. Преди час беше пристигнала Емили да вземе тях и Нора, за да ги заведе за три седмици в „Гнездото на чаплата“. Те щяха да прекарат края на август и първите две седмици на септември в старата вила край морето, тъй като в това време тя щеше да бъде по работа в Тексас и Ню Йорк. Децата обичаха леля си Емили и по-малките Аманда и Франческа, които щяха да се присъединят към тях в Скарбъроу. С каква възбуда само очакваха да се качат в колата, стиснали в ръце кошничките и любимите си играчки. И бяха възхитителни в памучните си костюмчета и подхождащите им шапчици. Като малки маймунки са, помисли си Пола, припомняйки си изпращането им преди малко. Като никога те не показаха, че тъгуват от раздялата си с нея. След като

набързо я целунаха, те се покатериха в колата и когато потеглиха, се обърнаха не повече от веднъж да ѝ махнат.

Няма значение, каза си тя и тръгна да се връща по стръмната алея. Те ще се наслаждават на слънце и морски въздух и ще прекарат чудесно с Емили. Поне знам, че са в сигурни ръце, докато ме няма.

Пола стигна до езерото с лилиите в края на дългата полегата морава. В съзнанието ѝ изплува мисълта за Шейн и тя замислена се спря.

Последния път, когато се видяха, бяха седнали на каменната пейка край езерото. Беше много горещ слънчев ден в края на юни. Преди два месеца. В онзи съботен ден тя се чувстваше изтощена и отпаднала след напрегнатата седмица, когато трябваше да обходи магазините на „Харт“ в Лийдс, Харогейт и Шефилд. Шейн пристигна следобед — неочаквано, без да предизвестя, и накрая двамата се скараха. Той си изпусна нервите, а тя само седеше и слушаше, оставяйки го да си излее яда върху нея. Съзнаваше, че друго нищо не можеше да направи. Когато бяха деца, тя често биваше подложена на гневните му изблици и не можеше да излезе на глава с него. Винаги беше по-добре да си мълчи и да го остави да си излее всичко. Но онази събота той имаше право. Щеше да е нечестно да не го признае.

Докато сядаше на каменната пейка, пред погледа на Пола като откъс от филм се появи онази сцена в душния юнски ден преди два месеца, когато седяха тук двамата с Шейн.

— Не мога да продължавам така, Пола — изведнъж наскре разговор бе възкликнал Шейн. После с висок глас, какъвто отдавна вече не му беше присъщ, избухна: — Знам, че едва са минали пет месеца и добре разбирам болката ти, разбирам какво изживяваш. Но ти не ми даваш никаква надежда за бъдещето. Ако ми беше дала, може би щях да се хвана за тази сламка. Но без надежда човек е загубен. Ти се отвърна от мен в онзи трагичен ден във фермата и все повече се отдалечаваш и се затваряш в себе си.

— Не мога да се променя — беше измънкала тя. — Съжалявам, Шейн.

— Но защо? За бога, кажи ми, защо?

Тя не му беше отговорила веднага. След това с много тих глас заговори:

— Ако не бях с теб тогава... имам предвид с теб в най-интимния смисъл, то сега сигурно щеше да е друго. Но, Шейн, ние се любехме с теб онази съботна сутрин в седем часа. Тогава във Франция е било един — моментът, в който е паднала лавината. Разбери, не мога вече да си представя да правя любов отново. Просто не мога. Само като си помисля подобно нещо, ужас ме обзема. Свързвам го веднага с трагедията, с начина, по който са загинали татко, Джим и Меги.

Той я гледаше безпомощно, с напрегнато лице.

— Знаех си, знаех си, че ще се окаже това — беше изрекъл след пауза той с хриплив, глух глас.

После замълчаха и двамата. Най-сетне му каза, подбирайки най-точните думи, всичко онова, което тя отдавна бе мислила, че вътрешно той го е усещал, разбирал го е с влюбеното си сърце. И накрая обобщил шепнешком:

— Шейн, по-добре е да не се виждаме вече. Дори и като приятели. Точно сега не мога да ти предложа нищо, дори приятелство. Разбери, просто няма да е честно спрямо теб, ако продължаваме по този начин. Кой знае може би някой ден ще мога да възстановя приятелството ни, да ти бъда приятел, но... — Тук гласът ѝ беше заглъхнал.

Той я гледаше настоятелно, с пронизващи очи и тя беше видяла шока, болката и отчаянието в тях. Но изведнъж по лицето му се изписа гняв.

— Не мога да повярвам, че казваш всичко това на мен — избухна той с пламнало лице. — Аз те обичам, Пола, и колкото и да не искаш да го признаеш в този момент, ти също ме обичаш. Знам това. Толкова много неща ни свързваха и ни свързват. И онази дълбока привързаност, която от детско увлечение прерасна в зряла трайна любов между двама улегнали хора, подходящи си във всяко едно отношение, привличащи се страстно. Добре, аз те разбирам как се чувстваш по отношение на секса заради последния път, когато се любихме, но тази ужасна асоциация с трагедията постепенно ще изчезне. Трябва да изчезне. Ще бъде ненормално, ако не се заличи от паметта ти.

Тя поклати глава безмълвно и кръстоса ръце в скута си.

— Ти обвиняваш себе си! — продължи той с гневен глас, изгубил всякакво търпение. — Сега дори още повече разбирам поведението ти. Ти всъщност се самообвиняваш и самонаказваш.

Наказваш и мен! Много бъркаш, Пола. Много. Не си виновна ти. Лавината е божа работа. Не си ти причината да се случи това. И какво си мислиш сега, че като се самобичуваш и водиш целомъдрен живот, ще изкупиш вината си, това ли е? — И без да дочака отговор, продължи: — Каквото и да направиш, Пола, няма да ги върнеш. Разбери го това. Разбери, че животът е за живите. Ти имаш пълното право да си щастлива. Както и аз. Както и двамата — заедно. Ти имаш нужда от съпруг, имаш нужда от мен, а Лорн и Теса имат нужда от баща. Аз обичам близнаците. Искам да бъда техен любещ баща, твой обичан съпруг. Ти не можеш да останеш сама до края на живота си. Това би било гибел, най-ужасната и неоправдана гибел.

Той спря, за да си поеме дъх, и Пола протегна ръка и леко докосна рамото му.

— Моля те, Шейн, не се разстройвай толкова много.

— Да се разстройвам ли?! Ти се шегуваш, Пола! Седнала си да ми разправяш, че трябва да се разделим... завинаги по всяка вероятност, и употребяваш дума като „разстройване“. Боже господи! Та аз съм смазан, не го ли проумяваш? Ти си целият ми живот. Ако нямам теб, все едно че нямам нищо.

— Шейн... — понечи да отговори тя и отново сложи ръка на рамото му.

Той отблъсна ръката ѝ и скочи на крака.

— Не мога да продължавам този нелеп разговор. Трябва да си вървя, да се махна отгук. Бог знае как ли някога ще намеря душевно спокойствие. Но предполагам, че това не е твой проблем, нали, Пола? Това си е мой проблем. — Той се отдалечи на крачка от нея и я погледна с неразгадаем за нея израз.

— Сбогом, Пола — рече той с треперещ глас и в мига, преди да се обърне, за да си върви, в очите му проблеснаха сълзи.

Когато той заизкачва стъпалата на терасата, у нея нахлу желание да го настигне. Но тя се въздържа, разбирайки, че няма никакъв смисъл. Постъпи жестоко с Шейн, но поне му каза истината и вероятно един ден той ще я разбере. Надяваше се той сам да дойде до заключението, че тя му е върнала свободата, защото не е искала да го наранява, заблуждавайки го с бъдещето. Такова бъдеще не съществува.

Сега, когато Пола стана и се упъти към каменните стъпала на терасата пред Пенистън Роял, тя си спомни колко неочаквано

безпристрастна се бе почувствала онзи ден. Тогава това я беше обезпокоило, безпокоеше я и сега. Нима вечно щеше да остане такава?

Тя въздъхна леко, прекрачи отворения портал и забързано прекоси каменния вестибюл. Докато подтичваше нагоре по широкото стълбище, отвеждащо към горния салон, тя отстрани всички мисли от личен и интимен характер. Утре късно следобед тръгваше за Лондон, за да вземе самолета за Тексас в понеделник. В „Ситекс“ ѝ предстоеше битка и планът ѝ на действие изискваше да е нащрек с цялото си внимание и съсредоточеност.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Във всеки случай, Шейн, когато Джон Крофорд ми каза, че отива да прекара един месец при Дейзи и Филип в Австралия, много се зарадвах — говореше Уинстън на най-близкия си приятел, докато обядваха в ресторанта.

— Аз също. — Шейн вдигна чашата си, отпи глътка червено вино и продължи: — Когато видях Дейзи през август в Сидни, тя изглеждаше вече много по-добре и с по-добър дух. Мисля, че почва да се приспособява към живот без Дейвид.

— Дейзи е чувствителна. — Уинстън погледна Шейн и леко се усмихна: — Трябва да ти призная, че винаги съм имал смътно подозрение, че Джон е лапнал по Дейзи. — Той леко сви рамене и додаде: — Кой знае, вероятно ще може да й даде любов и приятелство. В края на краищата тя е още млада жена.

— Да. — Лицето на Шейн помръкна и той се загледа с блуждаещ поглед в пространството. Потъна в размишления за бъдещето си, което често му се случваше напоследък.

Уинстън се наклони към него и бавно, предпазливо каза:

— Независимо от сегашното държане на Пола, тя много скоро ще се възстанови. Жените са непредсказуеми създания и при най-добрите обстоятелства.

— Но не и Пола — отвърна Шейн след малко, излизайки от вгълбението си. — Тя е много силна и реши ли веднъж нещо, то е окончателно. — Шейн тъжно заклати глава. — Ще трябва да положа адски усилия, за да я забравя, Уинстън, и да започна съвсем отначало. Няма да ми е лесно, но обезателно ще трябва да опитам. Не мога да карам с несподелена любов до края на живота си. Не виждам какво бих спечелил от това.

— Прав си.

Шейн извади цигарите си и предложи на Уинстън. Двамата запушиха мълчаливо, после Шейн продължи:

— Радвам се, че спря в Ню Йорк за няколко дни. Беше...

— Аз също — прекъсна го Уинстън и се закикоти. — Вьодушеви ме идеята да се върна в Лондон с твоя частен самолет, още повече че ще пътуваме заедно. И отново ти благодаря, че задържа самолета заради мен. Много съм ти признателен.

— Да, да си довърша мисълта... исках да ти кажа, че аз съм ти признателен, че остана. — Шейн сви устни и съсредоточи поглед в Уинстън. — Знаеш, че никога не съм споделял с теб за жени или за любовните си увлечения, но изпитах нужда да разкрия чувствата си към Пола, да се разтоваря пред някого, комуто вярвам и уважавам. Ти беше много търпелив и ми помогна в това отношение. Благодаря ти, Уинстън.

Уинстън се облегна назад, допи виното си и дръпна от цигарата си. Имаше замислен вид. След малко заговори тихо:

— Щях да ти кажа това още предната вечер, но ти беше безкрайно изтощен след дългата ти „пледоария“ относно Пола. Мисълта ми е, че не ми казваш нищо ново. Имам предвид чувствата ти към Пола. Отдавна знам, че си влюбен в нея. И Емили знае.

Слисан, Шейн рече:

— А аз мислех, че никой не знае. Ясно ти е тогава, нали?

Уинстън меко добави:

— Ема също знаеше, Шейн.

— И тя! — Шейн изглеждаше съвсем стъписан и за част от секундата направо онемя, после леко се усмихна. — Колкото и да е странно, аз имах някакво чувство, след като тя умря, че е подозирала за нашите отношения. Пола обаче, без да се замисля, отхвърли това предположение.

— Истина е, че леля Ема не знаеше всичко — побърза да уточни Уинстън. — И ако трябва да съм напълно откровен, нито Емили, нито аз знаехме. Леля Ема забелязала погледа ти, отправен към Пола по време на кръщенето преди две години и половина. Точно тогава и ние с Емили разбрахме колко дълбоки чувства изпитваше към Пола.

— Значи така. — Шейн се облегна на ръба на масата и загледа Уинстън с настойчив и питащ поглед. — Очевидно леля Ема е споделила предположението си с вас. И какво ви каза?

— Беше обезпокоена за теб, Шейн. Тя много те обичаше, нали разбираш, все едно че си един от нас, от нейната кръв. Мисля, че съжеляваше, задето не си се разкрил по-рано, преди Пола да се омъжи

за Джим. Но тя наистина гледаше философски на случая и смяташе, че не бива да се намесва. Ако обаче беше жива, тя никак не би се изненадала, че Пола отвърща на любовта ти... това мога да ти го гарантирам.

— Че ми отвърщаше. Кажй го в минало време, приятелю — измънка Шейн с кисела физиономия. — Госпожата избра пътя на самотата.

— Може и да промени решението си — отвърна Уинстън с желанието да го окуражи. — Пак ти повтарям, жените могат по пет пъти на ден да си променят решенията. Все пак минали са само девет месеца. Дай й още малко време, за да се съвземе. Слушай, Шейн, хрумна ми нещо. Недей да тръгваш следобед с мен за Лондон. Остани в Ню Йорк. От една седмица Пола е в Тексас и знам, че тия дни, утре или в сряда, ще бъде в града. Срецини се с нея, покани я на вечеря, поговорете си. Можеш да бъдеш по-настоятелен и...

Шейн го прекъсна с ръка и поклати твърдо глава:

— Не, Уинстън, това няма да помогне. Тя ми го каза съвсем ясно през юни, че всичко е свършено. *Край*. Освен това не мога повече да отлагам връщането си. Татко трябва да пътува за Сидни към края на седмицата. Негов ред е, разбираш ли, Мери пък държи хотела, тъй че оставам аз на хоризонта у дома за няколко месеца. Е, ще прескачам до Лийдс и Лондон, но повечето време ще бъда в Йоркшир, предполагам.

— Емили очаква с нетърпение да те види в Бек Хаус, Шейн, и то веднага щом се върне от Скарбъроу. Надявам се, че няма да ни откажеш.

— Няма. При първия удобен случай ще ви гостувам някоя събота и неделя. Много ти благодаря. Ще ми се да поостана малко при конете на баща ти, да си поговоря с него за Емералд Боу и за състезателната програма за догодина. Дядо ми остави състезателни коне за надбягвания не само за да ги извеждам на паша, а аз не съм яздил от месеци. Вече горя от желание да се метна на седлото и да пообработя малко Ърл Лорд и Селтик Мейдън.

— Това е страхотно, Шейн, ще бъде... — Уинстън млъкна и се ухили широко, вдигайки ръка за поздрав. А на Шейн каза: — Ето я и прелестната ти сестра.

Шейн се извърна и лицето му светна, когато видя Миранда, която забързано прекоси залата на ресторанта с вид, сякаш трябваше да му

предаде нещо от жизнена важност. Той с усмивка одобри изключителния ѝ тоалет — само така можеше да го определи. С пъстроцветната си памучна рокля в стил „пачуърк“ и няколкото златни синджира тя приличаше на червенокоса циганка. Това, че е поела ръководството на операцията им в Ню Йорк, не ѝ е попречило да промени начина си на обличане. Браво на теб, Мери, каза си Шейн. Дръж си на своето, поддържай завидната си оригиналност — един от белезите за истински свободен дух на тоя свят.

— Здравейте, очарователни момчета, и не ставайте — побърза да добави тя, когато и двамата понечиха да се изправят. Тя се тръсна на свободния стол и рече: — Елате по-близо. Имам интересна новина за вас. — Тя им хвърли по един тайнствен поглед и продължи: — Никога няма да отгатнете кого видях току-що. Ама никога!

Уинстън я гледаше развеселен:

— Тогава казвай направо, Мери, скъпа. Ще ни спестиш сума ти време.

— Да, хайде — подкрепи го Шейн. — Ще пийнеш ли чаша от това?

— Благодаря, с удоволствие. — Мери се облегна назад в стола си и изчака брат си да разлее останалото в бутилката вино в трите чаши, после заговори: — Бях на терасата и разговарях с управителя, когато ги мярнах... говоря за страхотното трио!

Двамата мъже я гледаха тъпо.

Миранда се захили, сбърчи луничавия си нос и зашепна:

— Алисън Ридли, Скай Смит и... Сара Лаудър. Обядваха заедно на една маса и изглеждаха като първи приятелки, най-меко казано. Можете ли да си представите!

— Сара?! — язвително се закикоти Уинстън. — Я виж ти! Колко интересно! Какво ли прави пък тя в Ню Йорк? Пола и Емили не са чували за нея от месеци, за Джонатан също, откакто замина за Далечния изток.

— Не ми говори за този мръсник — намръщено рече Шейн. — Той винаги е бил сплетник и дяволски непочтен тип.

Уинстън кимна в съгласие.

Мери се обади:

— Предлагам да идете и да поговорите с тях, само че, откровено казано, аз ще бия отбой. Само исках да ви предупредя и двамата, че

няколко ваши стари изгори се навъртат около нашия хотел. Слава богу, че не са решили да обядват в този ресторант... тогава къде щяхте да се укриете?

Уинстън се пошегува:

— Алисън сигурно щеше да ми сипе пургатив в чашата.

— Скай Смит никога не ми е била приятелка — заяви Шейн и намигна на Мери. — Тя не е мой тип.

— Всички знаем, че не си падаш по русокосите, а по тъмните екзотични красавици като моята, скъпа По... — Миранда не довърши името и погледна брат си с извинителен и уплашен поглед. — Извинявай, Шейн, не исках да сипвам сол в раната ти.

— Няма нищо, Мери. Вече съм голямо момче, може и все още да си ближа раните, но поне успях да спра кръвенето.

— Да, знам.

Мери отпи малка глътка от виното и започна да говори за предстоящото им пътуване за Лондон, за да смени темата. Независимо от привидната веселост на Шейн, от паравана, който издигаше, тя усещаше, че брат ѝ е дълбоко наранен и продължава да страда вътрешно. Той копнееше за Пола. И щеше да копнее цял живот. Сега беше в периода на депресията. Ако Джим не беше загинал тъй трагично, разсъждаваше си мислено Мери, Пола щеше да се разведе и двамата щяха да се оженят. А сега Пола се подложи на страдание. Шейн също. Защо постъпва така Пола? Тук вече не я разбирам.

Чу Шейн да казва:

— Какво се замечта изведнъж, Мери? Щеше да кажеш нещо за колата.

— О, да, извинявайте — усмихна се Мери. — Уредила съм да ви чака лимузина в три часа. Ще имате достатъчно време да стигнете на „Кенеди“ преди задръстването на движението.

* * *

Скай Смит си тръгна първа, след като се наобядва. Тя с нетърпение чакаше момента да се измъкне и въздъхна облекчено, когато прекоси елегантното фоайе на хотел „Плаца Тауърс“, собственост на О’Нийл, и се озова на улицата.

Погледна часовника си. Беше точно два и половина — имаше достатъчно време да се върне в антикварния магазин за следващата си среща в три.

Докато вървеше към Парк авеню, мисълта ѝ се спря на Сара Лаудър. Сара не ѝ допаднаше особено и се чудеше какво толкова намира в нея Алисън. Тя беше най-злобната жена, която познаваше, и съвсем не беше от много умните.

От друга страна, тя най-нехайно изля такава златна мина от информация по време на обяда, придружена с интимни подробности от личния си живот, че Скай още се чувстваше зашеметена.

Тя скептично се усмихна, докато чакаше на светофара, за да пресече булеварда. Тъй значи, Пола Феърли беше тайнствената жена, голямата любов в живота на Шейн, дамата, която е впила нокти в него. И то до такава степен, че той не бил способен да се люби с никоя друга жена.

Всичко това смая Скай. Когато пък Сара разкри, че Скай се е срещала от време на време с Шейн, англичанката се вкамени на масата. Скай за момент си помисли, че Сара ще ѝ издере очите — толкова зъл беше погледът ѝ. На Скай веднага ѝ стана ясно, че Сара е лудо влюбена в Шейн, и тя побърза да увери Алисън, че връзката им била платоническа. Твърдението ѝ, изглежда, поуспокои Сара и тя продължи да сипе още кал върху семейството, и по-специално върху Пола. Омразата, която Сара питаеше към братовчедка си, беше ужасяваща. Няма по-свирепо нещо от презряната жена, помисли си Скай, и забързано пресече платното. Би трябвало да го знам.

Тя рядко се виждаше с Шейн напоследък. Той се беше превърнал в пътник, тъй като холдингите на О'Нийл се увеличаваха и очевидно прекарваше повечето време в Австралия. Идваше в Ню Йорк рядко и за малко — президент на тяхното американско хотелско дружество беше сестра му. Той се беше обадил на Скай веднъж, преди година и двамата се срещнаха навън да пийнат по нещо, но изглеждаше угрижен и неспокоен и тя реши да не го насилва да идат да вечерят.

В същото време Рос винаги канеше Пола Феърли на обяд, особено зачести това през последните шест месеца. Той се изпусна веднъж случайно пред нея. Когато Скай го подкачи за Пола, Рос ѝ обясни, че това са само делови обеда. Дълбоко в себе си тя вярваше, че има голяма доза истина в твърденията му. Рос е бил много близък на

бабата на Пола, както и чичо му, Даниел П. Нелсън. И все пак Скай познаваше Рос, както познаваше себе си. Може и да са наистина делови срещи, но няма съмнение, че той си въздиша по тази жена. Пола Феърли беше всичко, за което Рос мечтаеше — хубава, млада, богата, влиятелна. И свободна — откакто остана вдовица. Нищо чудно Рос да кроеше някакви планове: да вкара Пола Феърли в леглото си и после брак. Веднъж ѝ беше казал, че ако се ожени повторно, ще си вземе заможна булка. Да, Рос щеше да продължи да повтаря старите си шаблони. Той желаше онова, което не можеше да има. След всичко, което ѝ каза Сара, нямаше съмнение, че Пола Феърли се държи на разстояние и не се е поддала на чара на Рос. И защо, след като има Шейн О'Нийл — отдавнашния ѝ любовник?

Скай насочи мислите си към предстоящата ѝ среща с Рос в сряда вечер и устните ѝ трепнаха в усмивка. Откакто отново бяха станали приятели, двамата вечеряха заедно веднъж седмично. На нея ѝ трябваше доста време, за да му прости просташкото отношение към нея, и накрая прояви снизхождение. Направи го преди всичко заради дъщеря им Дженифър. Когато Рос дойде да ѝ се моли да види детето им, тя твърдо и решително му отказа. И колкото по-хладна и непреклонна беше тя, толкова по-силно ставаше желанието на Рос да вижда малката си дъщеря. Съвсем в неговия характер. Това, което не можеше да има, той неуморно го преследваше ѝ правеше всичко възможно, за да го получи. Беше изпитала огромно удоволствие, когато докара Рос до положение да се моли и пълзи на колене пред нея. И най-сетне постигна своето — е, донякъде.

Накрая тя с неохота се предаде, но само защото разбра колко много Дженифър обичаше баща си, копнееше да го вижда непрекъснато и да бъде с него. Тя не биваше да лишава детето от бащинска обич.

Отново я напуши смях, докато продължаваше да крачи със стегната крачка към магазина си на Седемдесет и трета улица и „Лексингтън“. Ще има много да се забавлява с Рос на срещата им тази седмица. Тя хитро ще подметне някоя и друга клюка за Пола Феърли и Шейн О'Нийл, ще се облегне назад в стола и ще наблюдава как ще му приседне яденето. Той ще полудее, когато разбере, че скърбящата вдовица е всъщност „веселата вдовица“, която танцува по гайдата на Шейн и го дарява с особена благосклонност. Макар че Рос и Шейн

навремето бяха в делови връзки, Рос непрекъснато злословеше зад гърба му.

Скай Смит не беше невъзпитана, но изпитваше озлобление към Рос Нелсън. Затова при мисълта, че ще подложи бившия си любовник на изтезание, в очите ѝ проблеснаха студени пламъчета. Знаех си, че рано или късно ще ми се удаде случай да забия нож в гърба на Рос, каза си тя. Заслужава си го след всички мъки и унижения, които ми причини. Простих му заради нашата дъщеря. Но аз нищо не съм забравила и никога няма да забравя.

Тя не разбираше, че иска Рос за себе си.

* * *

Жизнерадостното изражение на Рос Нелсън се изпари. Той се облегна назад в кожения стол и лешниковите му очи, потъмнели и леко присвити, се впиха още по-гневно в Дейл Стивънс.

Най-сетне Рос се изкашля и попита:

— Какво точно имаш предвид, като казваш, че Пола е променила решението си?

— Отказала се е да продава дела си от „Ситекс“ — отвърна Дейл и сви рамене. — И двамата сме я разбрали погрешно, предполагам. И то в лошия смисъл.

— Не е удържала на обещанието си? Изоставила е нашата сделка? — възкликваше Рос с напрегнат студен глас. — А ти, да те вземат дяволите, Дейл, къде беше, когато стана всичко това? — И след като другият не му отговори, той продължи с още по-остър обвинителен тон: — Това е страхотен провал! Аз ще изглеждам като най-големия глупак на света. Милт Джаксън ще получи удар, като разбере.

Дейл въздъхна и кръстоса крака, изчаквайки банкера да се успокои.

Двамата мъже седяха, в частния кабинет на Рос Нелсън в неговата банка на Уолстрийт. Беше ранен следобед в четвъртъка на първата седмица на септември — деня след пристигането на Дейл и Пола от Тексас.

— Какво ще му кажа сега? — настояваше Рос, опитвайки се да потуши прекомерния си гняв.

— Истината. Това е всичко, каквото можеш да направиш.

— Защо не ме предупреди вчера, след управителния съвет, за да ми дадеш време да събера мислите си, да измисля някакво правдоподобно обяснение? — запита Рос.

— Реших, че е по-добре да ти го кажа насаме.

— Просто не мога да повярвам — възнегодува Рос и нервно се раздвижи в стола си. — Бях сигурен, че тя ще продава, повече от сигурен бях. Способен съм да ѝ извия врата, задето ни насади тъй.

Дейл въздъхна уморено.

— Никой не беше по-изненадан от мен, когато тя изтърси тая новина на управителния съвет. Но снощи, като се размислих по-спокойно, дойдох до заключението, че тя просто ни е хвърляла прах в очите — с думи, приятно събеседване, чар ѝ куп подобни лицемерия. И знаеш ли какво, Рос, тя всъщност не е нарушила обещанието си. Имах достатъчно време снощи да анализирам положението и като прехвърлих всичко в ума си, като си възстанових всяка наша среща с нея, нещата изведнъж ми се проясниха. Тя непрекъснато, говореше за своите проблеми и грижи, колко ѝ е тежко да поддържа веригата „Харт“ и което е истина, подмяташе, че иска да продаде акциите на майка си. Но само толкоз — тя нито веднъж не съобщи, че ще го направи. В огромното си желание да направя Мариот Уотсън безпомощен, да помогна на „Интърнешънъл Петролиум“ да поеме контрол над дружеството, както и ти в желанието си да удовлетвориш Милт Джаксън, твоя сериозен клиент, предположихме, че тя ще продава. Тъй че, грешката е в нас, задето повярвахме, че ще можем да се разпореждаме с нея, да я водим за носа.

— Но тя ни слушаше с такъв интерес! — избухна Рос. — Искаше съвет от нас и по всичко личеше, че се вслуша в него. И не само това — тя настоя да узнае кой е най-обещаващият купувач и аз, противно на принципа си, взех, че ѝ казах — изпъшка Рос. — О, господи, какъв глупак излязох! Изобщо не биваше да я каня на срещите ни с Милт Джаксън. — Банкерът извади цигара и я запали възбудено. — Милт смята, че „Ситекс“ ни е вързан в кърпа. Боже господи! Той ще реши сега, че съм го подвел нарочно или че в разцвета на силите си

изведнъж съм почнал да развивам дефект в мозъка си. Обезателно трябва да измисля нещо, което да звучи достоверно.

— Аз вече ти казах, трябва да му съобщим истината, да му обясним, че тя ни е подвела. Той ще трябва да приеме фактите. Нищо друго не може да направи — настоя Дейл.

Рос дръпна от цигарата си и след това я загаси. Стана, заобиколи бюрото си и започна да се разхожда нагоре-надолу из стаята с ръце, събрани на гърба си. Размишляваше за срещата си с Милт Джаксън, председател на управителния съвет на „Интърнешънъл Петролиум“ и солиден клиент на банката. Изведнъж Рос спря и закова поглед в Дейл.

— Ако това се разчуе, ние ще се окажем в положението на най-големите идиоти на Уолстрийт. Двама зрели мъже, улегнали бизнесмени, отракани, упорити, и направени за посмешище от една млада жена. — Той прокара ръка през светлата си коса и изкриви лице в гримаса на отвращение. — Ема Харт ли?! Пола Харт направо я посрами. Двулична малка вещица. Не съм очаквал подобно нещо от нея. Винаги съм смятал, че тя ни е водачът.

— Аз имах известни резерви към това по няколко повода — сухо рече Дейл. — После, трябва да призная, започнах да преосмислям мнението си за нея, особено покрай събитията през миналата година. Смъртта на Ема... това страхотно я покрусил, после загуби баща си и съпруга си. Тя изпадна в шок. Ти поне беше пряк свидетел на състоянието ѝ. И ето на — остана съвсем сама и изведнъж реших, че работата е „опечена“. Искрено повярвах, че тя ще продаде акциите. Тя дори наблегна, че ще направи това с удоволствие, щяло да ѝ олекне, ако се измъкне от безскрупулната петролна надпревара. Каква гадост.

Рос на един дъх изрече:

— Ще кажа на Милт, че тя всъщност се е отрекла от думите си. Много важно. Всеки ден мъжете и в банката, и в петролния бизнес провалят по същия начин сделки. Защо една жена да е по-различна от тях? По-вероятно е да я накарам да си промени решението. Не мога да си позволя да загубя Милт Джаксън като клиент на банката или „Интърнешънъл Петролиум“ като обща изгода.

— Добре — съгласи се Дейл. — В края на краищата това е предимно твоя работа. Аз не му дължа никакви обяснения. — Петролният бизнесмен извади пура, завъртя я между пръстите си, запали клечка кибрит и поднесе огъня до пурата. После продължи: —

Разбираш, че ръцете ми бяха вързани на събранието на съвета, нали, Рос? Не можех нищо да направя.

— Естествено, естествено — измърмори Рос и се върна на мястото си. — Разкажи ми точно какво стана във вторник.

— С удоволствие, Рос. Пола пристигна с вид на малка скромна монахиня. Беше облечена с черна рокля и бели яка и маншети. Беше необичайно бледа, дори за нейната кожа, и приличаше на бездомно дете. Излъчваше някаква особена невинност.

— Спести ми тия описания, по дяволите! Интересува ме какво е казала, а не как е изглеждала.

— Външният ѝ вид е от значение — отвърна Дейл.

Пола бе изиграла ролята си много добре. Още като я наблюдаваше в заседателната зала на „Ситекс“ в Одеса, установи, че в нея има заложена голяма артистичност.

— Не разбираш ли, Рос — продължи той, — Пола приличаше на малко момиче, което лесно може да се води. И част от ония печени хищници от управителния съвет, които не я познават добре, ако знаеш как потриваха радостно ръце. Казано метафорично. Да, приятелите на Мариот Уотсън решиха, че могат да я глътнат с парцалите.

— Ние също — едва промълви Рос.

Дейл се усмихна леко.

— Не сме единствените, които се полъгахме. Да се утешим с това, макар и слабо. Преди да преминем към основната работа — положението с петрола в Северно море и подновяване на моя договор, Пола поиска да направи изложение пред съвета. Естествено, Мариот Уотсън не можеше да не се съгласи. Тя каза, че било неин дълг да уведоми колегите си членове на управителния съвет, че е на път да продаде акциите на майка си. Целият пакет — целият четирийсетпроцентов пакет от тях. Всички онемяхме и точно тогава се обади Джейсън Емерсън.

Рос кимна:

— Все тъй изтупан и адски елегантен, независимо от преклонната си възраст.

Дейл кимна и продължи:

— Безскрупулен борсов спекулант като Джейсън не може да се промени, поне аз не познавам такъв случай. И тъй, облекнах се спокойно назад в стола и вътрешно ликувах, защото си мислех, че

всичко ще върви в наша полза. Едва по-късно осъзнах, че Пола добре си е оползотворила седмицата в Тексас, преди да дойде на съвета. Успяла е да си създаде лоби и е привлякла голям брой директори на своя страна. Канела ги е по обеди и вечери, особено Джейсън. Той беше подучен от нея — в това нито за миг не се съмнявам. Той все пак беше близък на Пол Макгил и в продължение на четирийсет години остана предан на Ема.

— Знам — вмъкна Рос.

— Джейсън Емерсън попита Пола на кого ще продаде акциите и кога смята да продава. Тя много мило му отвърна, че ще продаде целия пакет от четирийсет процента на „Интърнешънъл Петролиум“. Веднага. Помислих, че част от присъстващите щяха да получат удар. Настана суматоха. Аз си мълчах, възхитен от начина, по който действаше Пола. Завърза се разгорещен спор за „Интърнешънъл Петролиум“ и Милт. Няма тайни в стария бизнес, че той имаше една широко обхватна програма за развитието на това дружество и стъпи ли веднъж здраво в някое друго дружество, той не жали сили и средства, за да го обсеби и вземе връх. Освен това някои от членовете на съвета, изглежда, подразбраха, че Милт е купувал обикновени акции на „Ситекс“ и че сега разполага с огромно количество. Само един кретен няма да си извади заключения.

— Ако правилно съм те разбрал, в което съм сигурен, предполагам, че Джейсън отново е взел думата и я е помолил да не продава на „Петролиум“.

— Позна, друже — съжалително поклати глава Дейл. — Щом препирните утигнаха, старият Джейсън започна настоятелно да я моли да преосмисли решението си. Трябва да ти кажа, че много майсторски изпълни номера, Рос. Преди да успее да се включи с някои мои забележки, повечето от колегите вече запяха неговата песен. С изключение на Мариот Уотсън. Той сякаш всеки момент беше готов да плюе кръв. Не съм много сигурен, но може и да е заключил, че трудното преговаряне между Пола и Джейсън е било уговорено предварително.

— И тя, разбира се, се предаде.

— Не веднага. Каза му, че ще преосмисли продажбата на пакета си от акции само ако ѝ бъде гарантиран по-силен глас в управителния съвет и ако бъдат изпълнени определени условия. Нейните условия.

Или по-точно, да се продължи сондирането на Северно море и подновяване на моя договор.

— Тя е изнудвала съвета! — извика Рос.

Дейл поклати бавно глава, в кафявите му очи светнаха пламъчета на възхищение.

— Не, Рос. Не бих казал, че е изнудване. Това беше най-великолепната манипулация, на която съм присъствал. От една страна, трябва да ѝ сваля шапка, защото всъщност това е бизнесът — манипулация.

— Така е — призна Рос. — Ти поне получи това, което искаше, независимо от всичко. Договорът ти е подновен и сигурен за две години. Мариот Уотсън е вече със запушена уста и ти си свободен да действаш. Но каква ти е позицията спрямо Пола сега?

Дейл се ухили.

— Остава същата. Аз съм президент на „Ситекс Ойл“, тя контролира акциите на майка си и е най-голямата самостоятелна притежателка на акции. Пола има власт над съвета повече от всякога. Разбира се, аз ще продължа да ѝ се доверявам, както досега. Смятам да се държа приятелски. Знае ли човек, един ден може да реши да си продаде акциите. „Интърнешънъл Петролиум“ няма къде да отиде.

— Добре те разбрах — засмя се неочаквано Рос. — Бизнесът си е бизнес. Не всяка сделка върви така, както му се иска на човек. Няма смисъл да се правя на зелен в това отношение. Банката все още държи част от нейния бизнес в Щатите. Е, ако не успея да я спечеля в съвета, може да имам късмет... в кревата.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пола Феърли закъсняваше. Рос Нелсън погледна за стотен път часовника върху полицата на камината в гостната си. Започваше да става нетърпелив. Когато тя му се обади по телефона в шест й половина да предупреди, че ще закъснее, той й каза да не се притеснява. Но предполагаше, че ще е дошла досега.

Той закрачи по старинния китайски килим, и се наведе към барчето, вградено в китайския бюфет от абаносово дърво с позлатена украса. Наля си още едно мартини, пусна вътре една маслина и отиде до прозореца с изглед към Парк авеню. Мислите му непрекъснато се връщаха към Пола.

Тя беше една от малкото жени, които не можеше да разбере. Нито да повали в леглото си. А я желаше от много отдавна. Още от есента на 1969 година, когато веднага усети силната й сексуалност. Тя неизменно поддържаше връзката им на хладна делова основа. Отначало той си мислеше, че ще успее да я спечели. Жените си падаха по него. После взе да се дразни, че тя се държи равнодушно. Той обаче продължаваше да зарежда батериите си по телефона, като постоянно я канеше на вечеря и я обсипваше с цветя. И понеже беше самомнителен и се радваше на голям успех сред жените с различно обществено положение, Рос бе убеден, че един ден Пола ще бъде само негова.

След като Джим Феърли загина от лавина, Рос влезе в ролята на загрижения добър приятел при всяко нейно идване в Ню Йорк. През последните девет месеца той я виждаше по-често от обикновено, тъй като тя искаше да се лиши от някои от холдингите на Ема Харт, които бе наследила от нея. Той се надяваше да я склони да продаде акции на „Ситекс“ — и да я прельсти също. Възпираше го скръбта й и странният й начин да се държи на разстояние. Но той съвсем не възнамеряваше да чака дълго. Вече не — не след всичко, което му разкри Скай Смит снощи. Той съсредоточи мислите си върху научените от Скай клюки за Пола и Шейн О’Нийл. Беше останал като гръмнат и поиска да узнае източника — толкова не му се вярваше. Скай само това и чакаше и продължи да му говори с подробности.

Когато се разделиха, той се прибра пеша, наежен от гняв и съсипан от разочарование. През всичките тези месеци, докато ѝ е държал ръката и я утешавал, тя е спала с Шейн О'Нийл. Беше сигурен, че Скай не лъже. В края на краищата Сара Лаудър беше тази, която го е раздрънкала.

Беше доволен, че Дейл и жена му трябваше ненадейно да се върнат в Тексас. Бяха планирали да вечерят четиримата. Обзе го радостно вълнение, като разбра, че ще бъде сам с Пола тази вечер. Вече знаеше как ще действа с нея. Най-накрая! Дойде моментът, когато щеше да притежава най-загадъчната жена.

Рос седна на дивана, сложи чашата си върху китайския поднос и запали цигара, потискайки усмивката, която започна да разтегля устните му. Не беше казал на Пола, че Дейл и Джесика са се върнали в ранчото. Защо трябваше да изостря бдителността ѝ, да ѝ дава възможност да отложи идването си? Но освободи икономката си и телефонира в ресторанта, за да промени резервацията за десет часа. Имаше предостатъчно време да действа.

Гореща вълна обля врата му при мисълта за стройното ѝ момчешко тяло за чувствените ѝ гърди. Той вдигна чашата си, допи питието и отиде до барчето да си налее още. За трети път. Поколеба се. О, какво толкова! — измърмори под носа си. Аз нося на пиене. Рос се гордееше със себе си, че можеше да пие с галони и да бъде потентен любовник. Погледът му падна върху бутилката шампанско в кофичката за лед и той самоуверено се усмихна. След две-три чаши и няколко негови сладки приказки Пола ще стане много по-податлива на мъжествената му външност.

Рос Нелсън почти беше пресушил и третата си чаша, когато се позвъни. Той скочи на крака и се втурна да отвори, едва сдържайки порива си. Съобщи по домофона на портиера да приеме госпожа Феърли и зачака на вратата.

Минути по-късно той целуваше Пола по студената буза, след което я въведе през вестибюла в гостната. Тя се спря на прага и се обърна да го погледне.

— Още ли не са дошли Джесика и Дейл? — попита тя, преди да пристъпи напред.

Той я оглеждаше отзад и плъзгаше поглед по плавното движение на тялото ѝ, изваяната форма на дългите ѝ крака под леката коприна на бледосивата рокля за коктейл. Още малко, и лигите му щяха да

потекат. Едва щеше да дочака момента, в който щеше да съблече роклята ѝ, да свали бельото ѝ и да се наслаждава на красивата ѝ гола плът.

Леко нащрек, Пола се обърна с лице към него. Рос премигна бързо, влезе с енергична крачка в гостната и през нервен смях поясни:

— Наложил им се в последния момент да заминат. Някой от семейството се разболял. — Той отиде до бара и взе да отваря шампанското. — Дейл помоли да го извиня и да ти предам, че утре ще ти телефонира.

— Така ли? — рече Пола, докато се настаняваше на дивана. — Жалко, че няма да вечерят с нас. Трябваше да обсъдя някои неща с Дейл. — Тя се усмихна леко: — Няма значение.

— Да — измънка Рос и ѝ подаде чаша шампанско, после седна в креслото срещу нея и ухилен вдигна своята: — Е, Пола, поздравления! Ти наистина направи голям удар в „Ситекс“!

— Наздраве, Рос — отвърна Пола и отпи глътка, след това някак несигурно го погледна: — Сигурно ти е станало неприятно и ми се сърдиш, че реших да задържа акциите на „Ситекс“. Но...

— Ни най-малко — любезно излъга той, като се стараеше да поддържа уютна атмосфера, която да не предразполага към никакви спорове. — Това си е твой избор. Ние с Дейл само те посъветвахме. Просто искахме да ти помогнем, Пола. Както ми каза Дейл днес следобед в банката, „Интърнешънъл Петролиум“ няма къде да избяга. Мисля, че Милт Джаксън винаги би имал интерес да те откупи.

— В това съм сигурна — отвърна тихо Пола. — И искам да ти благодаря за твоята загриженост, за помощта, която ми оказваш по отношение на „Ситекс“ и на целия ми бизнес в Америка. Много съм ти признателна.

— За мен е удоволствие.

Пола се облегна назад в дивана и кръстоса крака, стараеше се да потисне изненадата си от държането му. Беше очаквала, че Рос ще кипне, тъй като знаеше колко цени той Милт Джаксън като клиент на банката. За Дейл беше сигурна, че ще ѝ окаже поддръжка. Рос обаче беше труден. Затова се почувства облекчена от благоразположението му. Но нима и друг път не е проявявал благоразположение? Тя въздъхна — нямаше как, трябваше да прекара следващите няколко часа

насаме с него. Не виждаше начин да се измъкне от вечеря с него. Реши да се държи мило и да прекара вечерта колкото може по-добре.

Рос заговори за брат ѝ Филип, когото срещнал миналата есен в Ню Йорк. И в продължение на половин час банкерът изля поток от думи за семейството като цяло, за баба ѝ и за предприятията на Хартови. Междувременно непрекъснато доливаше чашата ѝ, а той пресуши още едно мартини и палеше цигара след цигара.

В девет без десет Пола изведнъж го прекъсна:

— Няма ли да тръгваме, Рос? За ресторанта, имам предвид.

— Не още. Съжалявам, но имах проблем с резервацията за „Двайсет и едно“. Казаха ми, че не могат да запазят маса за по-рано от девет и половина — десет часа. По-добре да почакаме тук.

— О, добре — отвърна Пола, но вътрешно се подразни. Не обичаше да вечеря посред нощ.

С мисълта, че е забавен, Рос продължи да говори и да пие. В същото време оглеждаше внимателно Пола и се възхищаваше на елегантността и красотата ѝ. Роклята ѝ беше семпла, с набрана яка и къси ръкави. Носеше смарагдови обици и часовник — други бижута нямаше. Изглеждаше удивително и сивата коприна подчертаваше ясно всички съблазнителни форми на тялото ѝ. В един момент той почувства, че не може повече да се държи на разстояние.

Рос стана, отиде до бара, напълни чашата си и седна до нея на дивана. Сложи ръка на облегалката ѝ отпи глътка. Погледът му не я изпускаше и след малко, разтегляйки бавно устни в усмивка, той каза:

— Тази вечер си изключително красива, Пола.

— Благодаря ти, Рос.

Тя също го погледна и сви вежди. Имаше нещо в погледа на светлокафявите му очи, което я смути, и тя леко се отмести назад и по-близо до страничната облегалка на късия диван. Обзе я паника.

Рос остави чашата си на малката маса, с бързо движение се намери до Пола, придърпа я в прегръдките си и впи устните си в нейните. Тя започна да се съпротивлява, опитвайки се да го отблъсне, ала обръчът на ръцете му я държеше здраво. Рос провря език между устните ѝ, насила отвори устата ѝ и започна настървено да смуче езика и устните ѝ. Гореща вълна обля тялото му, той се отмести леко, плъзна дясната си ръка нагоре по тялото ѝ и сграбчи лявата ѝ гърда. Стискаше я, пощипваше зърното ѝ, впивайки все по-силно пръсти в нея.

Пола продължаваше да се бори, мъчейки се да се измъкне от клещите на ръцете му, ала Рос беше едър мъж и силен и тя не можеше да го надвие. Успя дори да я повали по гръб на дивана и легна върху нея, езикът му отново затърси устните ѝ. Тя здраво стисна зъби и рязко извърна глава. Ръката му се спусна надолу по тялото ѝ, вдигна полата ѝ, плъзна се под нея и загали бедрото ѝ, после се провря между чатала ѝ.

Затисната от тежестта на Рос Нилсън, Пола изпадна в шоково състояние, но не преставаше да прави опити да се освободи от стегнатата му хватка. Той се бе нахвърлил върху нея толкова неочаквано и само миг, след като бе забелязала замъглените му от похот очи, че нямаше никакво време да се опомни. Беше ужасена и отвратена от него, но и безкрайно изплашена. Съзнаваше, че трябва да избяга от него, от този апартамент. И то бързо. Само да можеше да освободи ръцете си и да издере лицето му. Ала те бяха затиснати под тялото му. Тя бясно въртеше глава наляво-надясно в безуспешни опити да избегне допира на устата му. Ръцете му вече раздираха чорапогащника ѝ и тя смътно дочу през бучащата си глава как се къса найлонът между краката ѝ. О, боже! Пръстите му минаха по кожата ѝ и влязоха в нея, потното му лице се отъркваше в нейното, устните му бяха отпуснати и олигавени. По тялото ѝ преминаха тръпки. Усети, че започна да ѝ се повръща. Пръстите му, които се опитваха да проникнат още по-навътре в нея, ѝ причиняваха болка.

От очите ѝ бликнаха сълзи — сълзи на страх, шок, погнуса и на болка от ръката му, която все по-силно я притискаше между краката. Той спря да я целува и се отдръпна, за да си поеме дъх.

Пола отвори уста и започна да крещи.

Раздразнен от опознаването на тялото ѝ, Рос се стресна и погледна зацапаното ѝ от сълзи лице, после бързо запуши устата ѝ с ръка.

— Млъквай! — изсъска той. — Знаеш, че ти е хубаво, кучко такава! Не ми се прави на невинна. От месеци правиш същото с Шейн О'Нийл. Сега е ред на приятелчето Рос.

Той се изсмя гръмка и Пола разбра, че е много пиан. Тя отново се размърда яростно под него и успя да се отмести до края на дивана.

За да я избута обратно, Рос трябваше да си махне ръката от устата ѝ. В момента, в който направи това, тя пак закрепця. Огромната

му ръка отново закри лицето ѝ, тежкият му крак обгърна тялото ѝ и я прикова на място.

— Прекалено дълго ми играеш на скърбящата вдовица, Пола — задъхано рече той, пламналите му очи похотливо я оглеждаха. Сладката му растеше с всяка минута, разпалвана от съпротивата ѝ. Лицето му пламна до кървавочервено. — Хайде да вървим в спалнята — рече той, заваляйки думите. — Добре знаеш, че ти се иска да ме чукаш.

Пола изчакваше удобен момент, затова се насили да кимне в знак, че приема предложението му. Тя не свалеше очи от него, като се стараеше да смекчи погледа си.

— И никакви крясъци повече — смотолеви той. — Ясно?

Тя отново кимна.

Рос свали ръката си от устата ѝ и се наведе, сякаш да я целуне.

Пола зашепна:

— Нали искаше да вървим в спалнята?

Той изкриви лице в пиянска усмивка:

— Точно така, малката.

— Ами какво още чакаме?

Без да сваля усмивката си, Рос стана от дивана. Преди Пола да успее да направи същото, той се наведе, хвана я за ръцете и я изправи на крака.

Тя не посмя да се съпротивлява — даваше си сметка за огромната му сила. Просто трябваше да издебне удобен момент, за да избяга. Той я притегли към себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Сега ще ми кажеш 'сичко, к'вото ти прави приятелчето Шейн, за да те възбуди, малката. Каквото и да прави добрият Шейн, Рос го умее по-добре. И то превъзходно, малката.

Пола преглътна отвращението и страха си, събра цялата си сила и го отблъсна от себе си. С пияната си глава Рос помисли, че тя се будалка с него и от изненада загуби равновесие, спъна се назад и се строполи на дивана.

Пола грабна златната си официална чантичка от масичката и се обърна да побегне.

Рос обаче се оказа по-бърз и успя да я хване. Двамата започнаха да се боричкат наред стаята. Тя го ритна в лицето и той изрева от болка, ръцете му се отпуснаха за момент и Пола използва случая да се измъкне от хватката му.

Рос я сграбчи за роклята. Ръката му скъса яката ѝ.

С освирепяло лице той пристъпи крачка към Пола, но тя го ритна отново, бързо вдигна ръка и с всичка сила го удари в лицето с тежката си чантичка от чисто злато.

Той нададе вик от удара на благородния метал по бузата му, политна с препъващи се крачки назад към китайската чаена масичка точно зад него и се просна на пода.

— Кучка такава! — изрева той и затисна с ръка кървящото си лице.

Задъхана и трепереща от страх, Пола се втурна към антрето. Тя се подхлъзна на китайския килим, удари лицето си в ръба на високия бюфет, ала успя да запази равновесие. Без да обръща внимание на острата болка, полетя към външната врата, отвори я и я тръшна след себе си. Натисна бутона за асансьора и се сгърчи до стената, молейки се Рос да не я настигне.

Сълзите ѝ рукнаха, докато се опитваше да пооправи яката на скъсаната си рокля. Успя все пак да ги спре и се опита да се съвземе. Когато вратата на асансьора се отвори, тя почти се строполи вътре, стараейки се да избегне любопитния поглед на униформения пиколо. Опря се плътно в единия ъгъл на кабината, за да остане прикрита в сянката, после отвори чантичката си и извади пудриерата си. Напудри лицето си и приглади косата си, предполагайки в какъв ужасен вид е.

След няколко секунди се озова в мраморното фоайе на сградата, прекоси го с бързи крачки и с излизането си на Парк авеню махна на едно такси.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пола успя някак да се овладее по пътя за апартамента на Пето авеню. Тя влезе безшумно и изкачи стълбите на пръсти, за да не се показва в ужасния си вид пред Ан, икономката.

Промъкна се в спалнята си, заключи след себе си украсената с дърворезба врата и се облегна на нея. Едва сега усети, че диша по-леко. Тялото ѝ беше все още напрегнато и вдървено от страха, който я бе изпълнил, когато Рос Нелсън тъй неочаквано я нападна.

Най-сетне тя намери сили да пристъпи напред в стаята. Чувстваше краката си омекнали, а ръцете ѝ трепереха, докато посягаше да дръпне ципа на съсипаната си рокля. Съблече я през глава и я метна на пода. Щом свали бельото си и чорапогащника, тя слепешката влезе в банята.

В продължение на десет минути Пола стоя под душа, като непрекъснато се насапунисваше и оставяше силната гореща струя вода да се стича по тялото ѝ. Чувстваше се разбита и омърсена, трябваше час по-скоро да заличи миризмата му, допира му.

Когато накрая излезе изпод душа и се погледна в огледалото на стената, видя, че тялото ѝ е ярко розово, а на места дори зачервено, сякаш бе попарила или претъркала кожата си. Но поне се чувстваше изчистена от близостта на Рос Нелсън. Тя нахлузи хавлията си, без дори да се избърше, и отиде да погледне лицето си в огледалото над мивката. Мястото, където беше ударила скулата на лицето си в бюфета, беше ожулено. Утре щеше да е синьо-черно.

Тя продължи да се оглежда.

Сините ѝ очи бяха потъмнели почти до черно и имаха изражението на подгонена сърна — разширени от страх и ужас. Тя ги затвори и здраво ги стисна. Искаше да забрави онова, което ѝ се бе случило само преди малко. Но не ѝ се удаде и тя отвори клепки. Пред очите ѝ затанцува похотливото му лице, отразяваше се в огледалото, сякаш той бе застанал зад нея в банята. Пола потръпна и се хвана за мивката, като си спомни как ръцете му грубо опипваха тялото ѝ, как

противната му мокра уста олигавяше нейната, как тежестта на тялото му я беше заклезила. Беше изпитала чувството, че ще се задуши.

Гняв лумна в нея. На практика Рос Нелсън се беше опитал да я изнасили. Това, че беше мъртвопиян, не го извиняваше. Не можеше да има извинение за такова безскрупулно поведение. Той беше от противния тип мъже. От най-противния. Той не беше мъж, а животно. Още по-силни тръпки я побиха. Почувства се осквернена, разбита.

Повдигна ѝ се. Пола започна да повръща в мивката и не спря, докато не изпразни стомаха си. Сухото гадене продължи още малко и накрая утихна. Тя вдигна глава, избърса течащите си очи и потното си лице с влажната си хавлия, после облегна глава на хладните плочки на стената. Усещаше бучене в главата, очите я боляха, мускулите ѝ бяха отмалели от борбата ѝ с него, от ударите, които му бе нанесла.

Заличавайки образа му, Пола затвори очи и пое дълбоко въздух, за да може да се успокои, и когато се почувства по-стабилна в краката, тя се отдръпна от мивката и с несигурна походка се върна в спалнята. Приблужи се до леглото и се излегна.

И точно в този момент рухна напълно.

Изведнъж я разтърси силна вътрешна тръпка, после цялото ѝ тяло започна да трепери. Тя издърпа пухения юрган и се зави с него. Зъбите ѝ затракаха от ледените тръпки. Тя зарови лице във възглавницата и започна да плаче тъй, сякаш сърцето ѝ се късаше.

* * *

В продължение на час Пола даде воля на сълзите си. Най-сетне изля цялата си мъка, която бе потискала от деня на трагичната смърт на баща ѝ, Джим и Маги.

Дълбоката ѝ скръб я смазваше, ала тя я преглъщаше, отдаваше ѝ се, докато накрая разбра, че е погрешно и глупаво от нейна страна да я трупам в себе си. Но не знаеше какво друго можеше да направи. Трябваше да се държи, да бъде силна заради майка си и Александър, заради децата си. И затова най-съзнателно погребва скръбта си. Тя дремеше дълбоко в нея, но в същото време я глождеше отвътре, разяждаше я и я правеше безпомощна за много неща в живота.

Когато Пола Феърли избърса горчивите си сълзи, които трябваше да избърше преди девет месеца, ала не го направи, почувства известно спокойствие и облекчение от болката и мъката, които, стаени в сърцето ѝ, не ѝ даваха покой от онзи злощастен ден.

След като изплака сълзите си, тя остана да лежи притихнала в леглото, чувстваше тялото си отпуснато и изтощено, очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

Забила поглед в тавана, Пола започна бавно, но с присъщата си интелигентност и аналитичност, да подрежда мислите си, да отсява болезнените си спомени, да изследва с нова и поразителна обективност емоционалната и физическата си студенина.

Сякаш шокът от бруталността, с която я нападна Рос Нелсън, проясни съзнанието ѝ, извади я от състоянието на скована сдържаност. Тя започна да гледа на себе си по нов начин и изведнъж разбра, че угнетяващата тежест на чувството ѝ за огромна вина беше пречупило пристрастието ѝ, емоционалния ѝ отклик към всекиго, освен към децата. *Тя нямаше причина да се чувства виновна. Нямаше за какво да се обвинява.*

Шейн се оказа прав във всяко едно отношение.

Колко жестоко постъпи тя с него, като му причини болка само защото нейната болка я беше заслепила за истината, за действителността. Шейн. Образът му изплува в съзнанието ѝ. Да можеше да е тук в този момент. Тя закопня за прегръдката на силните му ръце, които я утешаваха и ѝ вдъхваха увереност и сигурност.

Сълзите ѝ отново рукнаха. Беше го отблъснала, беше се показала толкова упорита в решението си да поеме пътя на уединението и самотата, вярвайки, че за нея друг път няма. Запита се дали би ѝ простил някога.

Образът на Шейн бе изместен от противната, хилеща се, пияна физиономия на Рос Нелсън. Пола потръпна силно и седна в леглото. Изведнъж я изпълни силен гняв. *Той се беше опитал да я изнасили.* По-отвратително нещо не ѝ се беше случвало в живота. Но тя и не познаваше грубата страна на живота. Винаги е била закриляна от някого. От баба си. От родителите си. От огромната ѝ фамилия. И от цялата тази власт и богатство. Тя не познаваше улицата, жестокия свят, в който други жени трябваше да живеят, да се борят и да пазят здравия

си разум, независимо от бремето, което трябваше да носят, и от наказанията, на които ги подлагаха някои мъже.

Тя, разбира се, не познаваше и мъжете — мъже като Рос Нелсън, мъже експлоататори, които преследваха неумолимо собствените си цели. Познаваше единствено Джим. Той беше първият ѝ любим и се омъжи за него. Колкото и да беше егоист и да гледаше собствените си интереси, той никога не се държеше грубо с нея, никога не я е насилвал за нещо през времето, докато бяха женени.

После дойде Шейн... между тях пламна силна страст, но физическото привличане се беше смесило с трайна дълбока любов — любов, както я определи той, водеща началото си от детско увлечение и приятелство. Тяхното беше истинско обвързване един към друг, и то във всяко отношение.

Грубостта, която изпита в ръцете на Рос Нелсън, беше ужасяваща. Това беше най-жестокият вид насилие, което можеше да прояви един мъж към жената — насилие не само над тялото, а и над съзнанието, сърцето и душата. Жестоко, болезнено и унижително насилие. Голям късмет беше, че успя да избяга, преди Рос да стигне до крайност. Вълни от леки тръпки преминаха през нея и гневът ѝ отново изплува на повърхността.

И все пак неговата грубост я върна в реалността, в живота, отприщи бента на скръбта ѝ, разчупи черупката, която тя внимателно и преднамерено бе изградила около себе си. Тя си позволи да изпълзи от защитната си обвивка, да се върне в действителния свят, да заживее отново. Да, тя искаше да почне отначало, да върви напред, да остави миналото зад гърба си, да гледа в бъдещето. Не се обръщай назад, движи се само напред, непрекъснато ѝ бе напомняла Ема. Сега беше моментът да направи това.

* * *

Съмваше се, когато Пола най-сетне заспа. Заспа дълбоко, сякаш беше упоена. Нито веднъж не се събуди с вик на ужас и не седна сепната в леглото от усещането, че е заровена жива под тонове леден сняг, причиняващ бяла смърт.

Кошмарът, който дълго време изпълваше нощите ѝ, бе прогонен заедно с всички призраци, с всички мъчителни спомени.

Когато на сутринта стана, тя се почувства по-бодра и по-свободна, макар да бе спала само няколко часа. Имаше усещането, че голям товар е паднал от плещите ѝ и че вината, с която тъй дълго бе живяла, започваше да се стопява. И щеше напълно да изчезне... някой ден.

Докато се обличаше да иде до магазина на Пето авеню, нова сила се вля в жилите ѝ. И с тази сила дойде усещането за твърдост, спокойствие и увереност. Пола знаеше къде трябва да отиде, какво трябва да направи и закъм в огледалото насреща си.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той седеше върху една от древните разрушени стени на замъка Мидълхам, цял зареян в мисли. Беше топъл неделен следобед на месец септември. Високо опънатият балдахин на небето имаше оловен цвят и предвещаваше дъжд, независимо че слънцето настоятелно правеше опити да го пробие. Накрая то се показа иззад масата от кълбести облаци и огромни снопове от ярка сребърна светлина заструиха през небесната шир.

Шейн вдигна поглед и остана поразен от свръхестествената отсянка на тази ослепителна светлина. Сякаш я излъчваше някакъв скрит зад дивите сурови хълмове източник и нейната трептяща прозрачност и кристално сияние бяха тъй неземни, че му спираха дъха.

Тъмните му замислени очи обходиха небето и се отместиха настрани. Той се загледа в останките от свода на някогашната огромна крепост на Уорлик и обърна взор навътре в себе си. Беше самотен и все пак сърцето му подсказваше, че тук, в Йоркшир, ще намери покой на душата си. Взе решението в началото на миналата седмица по време на пътуването си с Уинстън от Ню Йорк.

Шейн О'Нийл щеше да сложи край на самоналоженото си изгнание. Достатъчно мъка имаше в живота му, за да я подсилва още повече с такова изгнание. Когато не е на път, ще живее тук, заобиколен от красотата, с която беше израснал и която той много обичаше. Това беше единственото място на земята, където се чувстваше истински щастлив.

В началото ще му е тежко, но щеше да свикне. Той беше мъж, зрял, интелигентен и винаги се е чувствал силен. Все щеше да събере смелост да се приспособи към нов живот без нея. Твърдо бе решил да изживее живота си тук.

Наблизо бе вързан Ърл Лорд и той го чу, че изцвили. Шейн вдигна глава, огледа се наоколо, очаквайки да види туристи или някой скитник. Ала никой не наруши самотата му. Старият замък беше безлюден днес и наоколо нямаше почти никакви признаци на живот, освен случайния писък на някое рибарче или свирец и напевното гоок-

гоок на чайка, долетяла от Северното море. Погледът му се плъзна по хълмистата пустош и отново преброди хоризонта, тъй прекрасен днес.

Шейн остана да се наслаждава дълго време на гледката, която го поразяваше с красотата си. Внушителността и великолепието на това място всеки път докосваха келтската му душа, която беше дълбоко свързана с природата.

Изведнъж той премигна и вдигна ръка да засенчи очите си. На фона на хълмовете се движеше едно петно, следвайки неотклонно конската пътека по посока към замъка.

Когато самотният кон и ездачът се приближиха, Шейн замръзна на мястото си и се вторачи в тях.

Конят бе язден от млада жена. Тя го водеше в тръс и личеше, че е опитна ездачка. Дългата ѝ тъмна коса се развяваше от лекия бриз и откриваше бледо напрегнато лице.

В следващия момент сърцето на Шейн подскочи и заби неестествено бързо. Ездачката пришпори коня си напред. Той разпозна собствената си кобила Селтик Мейдън, позна и младата жена, която вече се виждаше съвсем ясно в трепкащата северна светлина.

Това беше момичето, което яздеше в приказната страна от детските му сънища... яздеше сред светлината и сянката... и се приближаваше все по-близо и по-близо... вдигайки ръка за поздрав. Неговото приказно момиче от детските му сънища идваше към него... най-после. Но то бе станало вече жена... както и той бе станал мъж... тя беше приказната жена, която той обичаше, която винаги бе обичал и щеше да обича до края на живота си.

Тъпият звук на конските копита заглуши ударите на сърцето му. Бавно, колебливо той стана от мястото си и я загледа с питащи очи. Лицето му обаче остана спокойно и безизразно.

Тя скочи леко от коня, подхвърли юздите върху дънера, за който бе вързан Ърл Лорд, пристъпи крачка напред и спря.

— Мислех, че си в Ню Йорк — чу гласа си Шейн. Беше изненадан от спокойния му, естествен тон.

— В петък взех нощния самолет от „Кенеди“ до Манчестър. Тилсън ме посрещна вчера и ме докара до вкъщи... до Пенистън Роял.

— Тъй ли. — Шейн с неохота отстъпи назад и седна отново, почувства се отмалял.

Тя се настани до него върху старата каменна стена и заоглежда лицето му.

Известно време никой не проговори.

Най-сетне Шейн се обади:

— Какво ти е на лицето?

— Паднах. Не е страшно.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те търся. Рандолф ми каза къде си. Дойдох да те питам нещо, Шейн.

— Кажи.

— Би ли ми дал пръстена... пръстена, който Блеки даде на Ема?

— Ако искаш, можеш да го вземеш, Пола. Тя би трябвало да го остави на теб.

— Не. Тя искаше да го притежаваш ти. Никога не е правила такива грешки. А и аз не те моля да ми дадеш пръстена като... нали разбираш, като подарък. — Пола се поколеба за миг. — Искам да ми го дадеш като на твоя бъдеща съпруга.

Той зяпна.

Тя му се усмихна.

Необикновените ѝ теменужени очи станаха огромни.

— Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, Шейн. Ако все още ме искаш.

Той не беше в състояние да говори. Протегна ръка да я обгърне и я притегли към разтуптяното си сърце. После зацелува косата ѝ, очите и накрая меките ѝ, нежни устни. Целувката му беше дълга и страстна, но в нея имаше толкова нежност и обич, бликнала от мъката, която изживяха и двамата.

Те се прегърнаха и останаха дълго да седят върху останките от стената на замъка Мидълхам. Седяха мълчаливо, всеки потънал в мислите си.

Най-сетне Пола се почувства в безопасност с него. Никога вече нямаше да го напуска. Щяха да бъдат заедно до края на дните си. Те принадлежаха един на друг, бяха едно цяло.

Шейн хвърли поглед на огромния мрачен силует на замъка и отново го изпълни онова чувство на вечност, което това място пораждаше у него всеки път. После го обгърна ново, приятно спокойствие. Беше уверен, че отсега нататък то вече никога нямаше да

го напусне, след като Пола щеше да остане при него до края на живота му.

Тя измърмори:

— Ех, ако Блеки и Ема можеха да знаят, ако можеха да ни видят отнякъде, че сме заедно...

Шейн я погледна в очите и се усмихна, после отмести поглед към тъмните хълмове, проблясващи в свръхестествената светлина.

Келтското в него заговори, той вдигна ръка и нежно помилва лицето ѝ:

— Може и да ни виждат, Пола. Може и да ни виждат.

Издание:

Барбара Тейлър Брадфорд. Да задържиш мечтата. Книга втора
Английска. Първо издание

ИК „Съвременник“, София, 1993

Редактор: Любен Петров

Коректор: Славка Георгиева, Янка Енчева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.